

**LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO
PROJEKTU USTAWY
O
OCHRONIE ZDROWIA ZWIERZĄT
ORAZ ZWALCZANIU CHORÓB ZAKAŹNYCH ZWIERZĄT**
przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 23 grudnia 2003 r.

I. Obszar Negocjacyjny: „Rolnictwo”
Narodowy Program Przygotowania do Członkostwa Polski w Unii Europejskiej:
Rozdział 7

1.	Uzasadnienie dostosowawczego charakteru projektu ustawy – w wersji papierowej i elektronicznej
2.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 14.01.2004 r. – w wersji papierowej
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela korelacji) – w wersji papierowej i elektronicznej
4.	<p>Tłumaczenia następujących aktów prawa Unii Europejskiej, których implementację zakłada projektowana ustawa – w wersji papierowej i elektronicznej:</p> <p>1. Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz. Urz. WE Nr 121 z 29/07/1964, str. 1977/64) z następującymi zmianami:</p> <p>1.1. Dokumenty dotyczące przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii, Królestwa Norwegii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej do Wspólnot Europejskich, Załącznik I, Lista o której mowa w art. 29 Aktu Przystąpienia, II. Rolnictwo, A. Sprawy ogólne (Dz. Urz. WE L 73, 27/03/1972),</p> <p>1.2. Dokumenty dotyczące przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii, Królestwa Norwegii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej do Wspólnot Europejskich, Załącznik I, Lista o której mowa w art. 29 Aktu Przystąpienia, II. Rolnictwo, F. Przepisy prawne weterynaryjne (Dz. Urz. WE L 73, 27/03/1972),</p> <p>1.3. Dyrektywa Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz. Urz. WE L 302, 31/12/1972),</p> <p>1.4. Dyrektywa Rady 75/379/EWG z dnia 24 czerwca 1975 r. zmieniająca dyrektywy nr 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG i 72/462/EWG w odniesieniu do ważności procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego (Dz. Urz. WE L 172, 03/07/1975),</p> <p>1.5. Dyrektywa Rady 77/98/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 72/461/EWG i 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i weterynaryjnych (Dz. Urz. WE L 26, 31/01/1977),</p> <p>1.6. Decyzja Komisji 78/78/EWG z 23 grudnia 1977 r. dotycząca niektórych szczegółowych przepisów dla stosowania dyrektywy 64/432/EWG odnośnie przyszczycy (Dz. Urz. WE L 25, 31/01/1978),</p> <p>1.7. Dokumenty dotyczące przystąpienia Republiki Grecji do Wspólnot Europejskich,</p>

Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Grecji i zmian w Traktatach, I. Rolnictwo, A. Postanowienia ogólne (Dz. Urz. WE L 291, 19/11/1979),

- 1.8. Dyrektywa Rady 80/1274/EWG z dnia 22 grudnia 1980 r. zmieniająca, w następstwie przystąpienia Grecji, dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną oraz dyrektywę 80/217/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń (Dz. Urz. WE L 375, 31/12/1980),
- 1.9. Dyrektywa Rady 81/476/EWG z dnia 24 czerwca 1981 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG, 72/462/EWG, 77/96/EWG, 77/99/EWG, 77/391/EWG, 80/215/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnośnie procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego (Dz. Urz. WE L 186, 08/07/1981),
- 1.10. Dyrektywa Rady 82/893/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń (Dz. Urz. WE L 378, 31/12/1982),
- 1.11. Dyrektywa Rady 84/336/EWG z dnia 19 czerwca 1984 r. zmieniająca dyrektywę 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń (Dz. Urz. WE L 177, 04/07/1984),
- 1.12. Dyrektywa Rady 84/643/EWG z dnia 11 grudnia 1984 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w odniesieniu do niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń (Dz. Urz. WE L 339, 27/12/1984),
- 1.13. Dyrektywa Rady 85/586/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. wprowadzająca dostosowania techniczne, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, do dyrektyw 64/432/EWG, 64/433/EWG, 77/99/EWG, 77/504/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnoszących się do dziedziny weterynarii (Dz. Urz. WE L 372, 31/12/1985),
- 1.14. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3768/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. dostosowujące, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, niektóre akty prawne w sektorze rolnym w odniesieniu do procedury głosowania Komitetów (Dz. Urz. WE L 362, 31/12/1985),
- 1.15. Decyzja Rady 87/231/EWG z dnia 7 kwietnia 1987 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w odniesieniu do niektórych środków odnoszących się do pomoru świń (Dz. Urz. WE L 99, 11/04/1987),
- 1.16. Dyrektywa Rady 87/489/EWG z dnia 22 września 1987 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w odniesieniu do niektórych środków odnoszących się do pomoru świń (Dz. Urz. WE L 280, 03/10/1987),
- 1.17. Dyrektywa Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE L 395, 30/12/1989),
- 1.18. Dyrektywa Rady 90/423/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. zmieniająca dyrektywę 85/511/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy, dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną oraz dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz. Urz. WE L 224, 18/08/1990),
- 1.19. Dyrektywa Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu

- wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE L 224, 18/08/1990),
- 1.20. Dyrektywa Rady 91/687/EWG z dnia 11 grudnia 1991 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 72/461/EWG i 80/215/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pomoru świń (Dz. Urz. WE L 337, 31/12/1991),
 - 1.21. Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE L 268, 14/09/1992),
 - 1.22. Dyrektywa Rady 92/102/EWG z dnia 27 listopada 1992 r. w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt (Dz. Urz. WE L 355, 05/12/1992),
 - 1.23. Decyzja Komisji 93/42/EWG z dnia 21 grudnia 1992 r. dotycząca dodatkowych gwarancji odnoszących się do zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy w stosunku do bydła przeznaczonego do Danii (Dz. Urz. WE L 16, 25/01/1993),
 - 1.24. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, E. Przepisy dotyczące weterynarii i zootechniki (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),
 - 1.25. Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE L 101, 03/01/1994),
 - 1.26. Dyrektywa Rady 97/12/WE z dnia 17 marca 1997 r. zmieniająca i uaktualniająca dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych dotyczących handlu bydłem i trzodą chlewną wewnątrz Wspólnoty (Dz. Urz. WE L 109, 25/04/1997),
 - 1.27. Dyrektywa Rady 98/46/WE z dnia 24 czerwca 1998 r. zmieniająca załączniki A, D (rozdział I) i F do dyrektywy nr 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz. Urz. WE L 198, 15/07/1998),
 - 1.28. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/15/WE z 10 kwietnia 2000 r. zmieniająca Dyrektywę Rady nr 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz. Urz. WE L 105, 03/05/2000),
 - 1.29. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/20/WE z 16 maja 2000 r. zmieniająca Dyrektywę Rady nr 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz. Urz. WE L 136, 04/07/2000),
 - 1.30. Decyzja Komisji 2001/298/WE z dnia 30 marca 2001 r. zmieniająca Załączniki do Dyrektyw Rady 64/432/EWG, 90/426/EWG, 91/68/EWG oraz 92/65/EWG jak również do Decyzji Komisji 94/273/WE odnoszące się do ochrony zwierząt podczas transportu (Dz. Urz. WE L 102, 12/04/2001),
 - 1.31. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 535/2002 z 21 marca 2002 r. zmieniające Załącznik C do Dyrektywy Rady 64/432/EWG oraz zmieniające Decyzję 2000/330/WE (Dz. Urz. WE L 80, 23/03/2002),
 - 1.32. Rozporządzenie Komisji 1226/2002/WE z dnia 8 lipca 2002 r. zmieniające załącznik B dyrektywy Rady 64/432/EWG (Dz. Urz. WE L 179, 09/07/2002),
 - 1.33. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i

Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. WE L 236, 23/09/2003);

2. Patrz 1.3. Dyrektywa Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz. U. WE L 302, 31/12/1972) z następującymi zmianami:

2.1. Dyrektywa Rady 73/358/EWG z dnia 19 listopada 1973 r. zmieniająca niektóre dyrektywy w następstwie rozszerzenia Wspólnoty (Dz. Urz. WE L 326, 27/11/1973),

2.2. Patrz 1.4. Dyrektywa Rady 75/379/EWG z dnia 24 czerwca 1975 r. zmieniająca dyrektywy nr 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG i 72/462/EWG w odniesieniu do ważności procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego (Dz. Urz. WE L 172, 03/07/1975),

2.3. Patrz 1.7. Dokumenty dotyczące przystąpienia Republiki Grecji do Wspólnot Europejskich, Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Grecji i zmian w Traktatach, I. Rolnictwo, A. Postanowienia ogólne (Dz. Urz. WE L 291, 19/11/1979),

2.4. Patrz 1.6. Decyzja Komisji 78/78/EWG z dnia 23 grudnia 1977 r. dotycząca niektórych szczegółowych przepisów dla stosowania dyrektywy 64/432/EWG odnośnie pryszczycy (Dz. Urz. WE L 25, 31/01/1978),

2.5. Dyrektywa Rady 83/91/EWG z dnia 7 lutego 1983 r. zmieniająca dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa, jak również dyrektywę 77/96/EWG w sprawie badań świeżego mięsa wieprzowego na włośnice (*trichinella spiralis*) przed przywozem z państw trzecich (Dz. Urz. WE L 211, 03/08/1983),

2.6. Patrz 1.14. Rozporządzenie Rady 3768/85/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. dostosowujące, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, niektóre akty prawne w sektorze rolnym w odniesieniu do procedury głosowania Komitetów (Dz. Urz. WE L 362, 31/12/1985),

2.7. Dyrektywa Rady 88/289/EWG z dnia 3 maja 1988 r. zmieniająca dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz. Urz. WE L 189, 20/07/1988),

2.8. Dyrektywa Rady 89/227/EWG z dnia 21 marca 1989 r. zmieniająca dyrektywy 72/462/EWG i 77/99/EWG w celu uwzględnienia wprowadzenia zasad zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt, które mają regulować przywóz produktów mięsnych z państw trzecich (Dz. Urz. WE L 093, 06/04/1989),

2.9. Patrz 1.17. Dyrektywa Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE L 395, 30/12/1989),

2.10. Patrz 1.18. Dyrektywa Rady 90/423/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. zmieniająca dyrektywę 85/511/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy, dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną oraz dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz. Urz. WE L 224, 18/08/1990),

2.11. Patrz 1.19. Dyrektywa Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE L 224, 18/08/1990),

- 2.12. Dyrektywa Rady 91/69/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. zmieniająca dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej, świeżego mięsa lub produktów mięsnych, w celu objęcia nią owiec i kóz (Dz. Urz. WE L 046, 19/02/1991),
- 2.13. Dyrektywa Rady 91/266/EWG z dnia 21 maja 1991 r. zmieniająca dyrektywę 72/461/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem oraz dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz. Urz. WE L 134, 29/05/1991),
- 2.14. Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz. Urz. WE L 268, 24/09/1991),
- 2.15. Dyrektywa Rady 91/497/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. zmieniająca i ujednolicająca dyrektywę 64/433/EWG dotyczącą problemów sanitarnych wpływających na handel świeżym mięsem we Wspólnocie w celu rozszerzenia jej stosowania na produkcję i wprowadzanie na rynek świeżego mięsa (Dz. Urz. WE L 231, 29/08/2001),
- 2.16. Dyrektywa Rady 91/688/EWG z dnia 11 grudnia 1991 r. zmieniająca dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz, świeżego mięsa lub produktów mięsnych z państw trzecich (Dz. Urz. WE L 377, 31/12/1991),
- 2.17. Patrz 1.24. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, E. Przepisy dotyczące weterynarii i zootechniki (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),
- 2.18. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, F. Postanowienia różne, I. Procedura komitetu (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),
- 2.19. Dyrektywa Rady 96/91/WE z dnia 17 grudnia 1996 r. zmieniająca dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz. Urz. WE L 013, 16/01/1997),
- 2.20. Dyrektywa Rady 97/76/WE z dnia 16 grudnia 1997 r. zmieniająca dyrektywę 77/99/EWG i dyrektywę 72/462/EWG w odniesieniu do zasad mających zastosowanie do mięsa mielonego, przetworów mięsnych i niektórych innych produktów pochodzenia zwierzęcego (Dz. Urz. WE L 010, 16/01/1998),
- 2.21. Dyrektywa Rady 97/79/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. zmieniająca dyrektywy 71/118/EWG, 72/462/EWG, 85/73/EWG, 91/67/EWG, 91/492/EWG, 91/493/EWG, 92/45/EWG i 92/118/EWG w zakresie organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz. Urz. WE L 024, 30/01/1998),
- 2.22. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1452/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. wprowadzające szczególne środki dla niektórych produktów rolnych z francuskich departamentów zamorskich, zmieniające dyrektywę 72/462/EWG i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 525/77 i (EWG) nr 3763/91 (Poseidom) (Dz. Urz. WE L 198, 21/07/2001),
- 2.23. Decyzja Komisji 2002/995/WE z 9 grudnia 2002 r. ustanawiająca tymczasowe środki bezpieczeństwa w odniesieniu do przywozu produktów pochodzenia

zwierzęcego przeznaczonych do indywidualnego spożycia (Dz. Urz. WE L 353, 30/12/2002),

2.24. Rozporządzenie Rady (WE) nr 807/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (jednomyślność) (Dz. Urz. WE L 122, 16/05/2003);

3. Dyrektywa Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie (Dz. Urz. WE L 378, 31/12/1982) z następującymi zmianami:

3.1. Patrz 1.14. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3768/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. dostosowujące, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, niektóre akty prawne w sektorze rolnym w odniesieniu do procedury głosowania Komitetów (Dz. Urz. WE L 362, 31/12/1985),

3.2. Decyzja Komisji 89/162/EWG z dnia 10 lutego 1989 r. uzupełniająca załączniki do dyrektywy Rady 82/894/EWG w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie (Dz. Urz. WE L 061, 04/03/1989),

3.3. Patrz 2.17. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, E. Przepisy dotyczące weterynarii i zootechniki (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),

3.4. Patrz 1.25. Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE L 101, 03/01/1994),

3.5. Decyzja Komisji 98/12/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. zmieniająca po raz czwarty dyrektywę Rady 82/894/EWG w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie oraz czasowo zmieniająca częstotliwość zgłaszania gąbczastej encefalopatii bydła (Dz. Urz. WE L 004, 08/01/1998),

3.6. Decyzja Komisji 2000/556/EC z dnia 7 września 2000 roku zmieniająca dyrektywę Rady nr 82/894/EWG w sprawie zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie (Dz. Urz. WE L 235, 19/09/2000),

3.7. Decyzja Komisji 2002/788/WE z dnia 10 października 2002 r. zmieniająca dyrektywę Rady 82/894/EWG w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie (Dz. Urz. WE L 274, 11/10/2002),

3.8. Decyzja Komisji 2003/724/WE z 10 października 2003 r. przyznająca tymczasowe odstępstwo od dyrektywy 82/894/EWG w odniesieniu do częstotliwości powiadamiania o ogniskach pierwotnych gąbczastej encefalopatii bydła (Dz. Urz. WE L 260, 11/10/2003),

3.9. Patrz 2.24. Rozporządzenie Rady (WE) nr 807/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (jednomyślność) (Dz. Urz. WE L 122, 16/05/2003);

4. Dyrektywa Rady 85/511/EWG z dnia 18 listopada 1985 r. wprowadzająca środki wspólnotowe w sprawie zwalczania pryszczycy (Dz. Urz. WE L 315, 26/11/1985) z następującymi zmianami:

4.1. Decyzja Komisji 88/397/EWG z dnia 12 lipca 1988 r. koordynująca zasady ustanowione przez Państwa Członkowskie w zastosowaniu art. 6 dyrektywy Rady

85/511/EWG (Dz. Urz. WE L 189, 20/07/1988),

4.2. Patrz 1.18. Dyrektywa Rady 90/423/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. zmieniająca dyrektywę 85/511/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy, dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną oraz dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz. Urz. WE L 224, 18/08/1990),

4.3. Decyzja Komisji 92/380/EWG z dnia 2 lipca 1992 r. zmieniająca wykaz przedsiębiorstw i laboratoriów uprawnionych do operowania wirusem pryszczycy, ustanowiony dyrektywą 85/511/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy (Dz. Urz. WE L 198, 17/07/1992),

4.4. Patrz 1.24. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, E. Przepisy dotyczące Weterynarii i Zootechniki (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),

4.5. Patrz 1.25. Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE L 101, 03/01/1994),

4.6. Decyzja Komisji 2001/295/WE z dnia 10 kwietnia 2001 r. w sprawie ustanowienia środków podejmowanych przed zniesieniem ograniczeń stosowanych zgodnie z art. 9 dyrektywy Rady 85/511/EWG (Dz. Urz. WE L 100, 11/04/2001),

4.7. Patrz 1.33. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. WE L 236, 23/09/2003),

4.8. Decyzja Komisji 2003/11/WE z 10 stycznia 2003 r. zmieniająca dyrektywę Rady 85/511/EWG odnośnie listy laboratoriów uprawnionych do prowadzenia badań nad żywym wirusem pryszczycy (Dz. Urz. WE L 007, 11/01/2003),

4.9. Patrz 2.24. Rozporządzenie Rady (WE) nr 807/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (jednomyślność) (Dz. Urz. WE L 122, 16/05/2003);

5. Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego (Dz. Urz. WE L 194, 22/07/1988) z następującymi zmianami:

5.1. Dyrektywa Rady 90/120/EWG z dnia 5 marca 1990 r. zmieniająca dyrektywę 88/407/EWG ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego (Dz. Urz. WE L 71, 17/03/1990),

5.2. Patrz 1.19. Dyrektywa Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE L 224, 18/08/1990),

5.3. Dyrektywa Rady 93/60/EWG z dnia 30 czerwca 1993 r. zmieniająca dyrektywę 88/407/EWG ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu

wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego i rozszerzająca ją tak, aby objęła świeże nasienie bydła (Dz. Urz. WE L 186, 28/07/1993),

5.4. Patrz 2.18. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, F. Postanowienia różne, I. Procedura komitetu (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),

5.5. Patrz 1.25. Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE L 101, 03/01/1994),

5.6. Dyrektywa Rady 2003/43/WE z dnia 26 maja 2003 roku zmieniająca dyrektywę 88/407/EWG ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie nasienia bydła domowego (Dz. Urz. WE L 143, 11/06/2003),

5.7. Rozporządzenie Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE L 122, 16/05/2003);

6. Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz. Urz. WE L 302 z 19/10/1989) z następującymi zmianami:

6.1. Patrz 1.19. Dyrektywa Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE L 224, 18/08/1990),

6.2. Dyrektywa Rady 93/52/WE z dnia 24 czerwca 1993 r. zmieniająca dyrektywę 89/556/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz. Urz. WE L 175, 19/07/1993),

6.3. Patrz 1.25. Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE L 101, 03/01/1994),

6.4. Decyzja Komisji 94/113/WE z dnia 8 lutego 1994 r. zmieniająca dyrektywę Rady 89/556/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz. Urz. WE L 53, 24/02/1994),

6.5. Patrz 5.7. Rozporządzenie Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE L 122, 16/05/2003);

7. Dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz. Urz. WE L 224, 18/08/1990) wraz z następującymi zmianami:

7.1. Patrz 1.19. Dyrektywa Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca

kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE L 224, 18/08/1990),

7.2. Patrz 2.14. Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz. Urz. WE L 268, 24/09/1991),

7.3. Dyrektywa Rady 92/36/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 r. zmieniająca, ze względu na afrykański pomór koni, dyrektywę 90/426/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz. Urz. WE L 157, 10/06/1992),

7.4. Decyzja Komisji 92/130/EWG z dnia 13 lutego 1992 r. zmieniająca załączniki B i C do dyrektywy Rady 90/426/EWG (Dz. Urz. WE L 47, 22/02/1992),

7.5. Patrz 1.24. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, E. Przepisy dotyczące weterynarii i zootechniki (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),

7.6. Patrz 1.25. Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE L 101, 03/01/1994),

7.7. Patrz 1.30. Decyzja Komisji 2001/298/WE z dnia 30 marca 2001 r. zmieniająca Załączniki do Dyrektyw Rady 64/432/EWG, 90/426/EWG, 91/68/EWG oraz 92/65/EWG jak również do Decyzji Komisji 94/273/WE odnoszące się do ochrony zwierząt podczas transportu (Dz. Urz. WE L 102, 12/04/2001),

7.8. Patrz 1.31. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 535/2002 z 21 marca 2002 r. zmieniające Załącznik C do Dyrektywy Rady 64/432/EWG oraz zmieniające Decyzję 2000/330/WE (Dz. Urz. WE L 80, 23/03/2002),

7.9. Decyzja Komisji 2002/160/WE z dnia 21 lutego 2002 r. zmieniająca Załącznik D do Dyrektywy Rady 90/426/EWG w odniesieniu do badań diagnostycznych dotyczących afrykańskiego pomoru koni (Dz. Urz. WE L 53, 23/02/2002),

7.10. Patrz 1.33. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. WE L 236, 23/09/2003);

7.11. Patrz 5.7. Rozporządzenie Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE L 122, 16/05/2003);

8. Dyrektywa Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiająca wymagania dotyczące zdrowia zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie nasienia trzody chlewnej (Dz. Urz. WE L 224, 18.08.1990) wraz z następującymi zmianami:

8.1. Patrz 2.18. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, F. Postanowienia różne, I. Procedura komitetu (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),

8.2. Patrz 1.25. Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE L 101, 03/01/1994),

8.3. Decyzja Komisji 1999/608/WE z dnia 10 września 1999 r. zmieniająca załączniki do dyrektywy Rady 90/429/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie nasienia trzody chlewnej (Dz. Urz. WE L 242, 14/09/1999),

8.4. Decyzja Komisji 2000/39/WE z dnia 16 grudnia 1999 r. zmieniająca załącznik B do dyrektywy Rady 90/429/EWG ustanawiającej wymagania dotyczące zdrowia zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym oraz przywozie nasienia trzody chlewnej (Dz. Urz. WE L 13, 19/01/2000),

8.5. Patrz 5.7. Rozporządzenie Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE L 122, 16/05/2003);

9. Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz. Urz. WE Nr L 303 z 31.10.1990 r.) z następującymi zmianami:

9.1 Dyrektywa Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich (Dz. Urz. WE L 268, 24/09/1991),

9.2 Patrz 2.14. Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz. Urz. WE L 268, 24/09/1991),

9.3 Decyzja Komisji 92/369/EWG z dnia 24 czerwca 1992 r. zmieniająca załącznik III do dyrektywy Rady 90/539/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych, w odniesieniu do warunków szczepień drobiu (Dz. Urz. WE L 195, 14/07/1992),

9.4. Patrz 1.21. Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE L 268, 14/09/1992),

9.5. Dyrektywa Rady 93/120/EWG z dnia 22 grudnia 1993 r. zmieniająca dyrektywę 90/539/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz. Urz. WE L 340, 31/12/1993),

9.6. Patrz 1.24. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, E. Przepisy dotyczące weterynarii i zootechniki (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),

9.7. Patrz 1.25. Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE L 101, 03/01/1994),

9.8. Dyrektywa Rady 1999/90/WE z dnia 15 listopada 1999 r. zmieniająca dyrektywę

90/539/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz. Urz. WE L 300, 23/11/1999),

9.9. Decyzja Komisji 2000/505/WE z dnia 25 lipca 2000 r. zmieniająca załącznik IV do dyrektywy Rady 90/539/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych oraz zmieniająca decyzję 96/482/WE, ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt i świadectwa weterynaryjne dla przywozu drobiu i jaj wylęgowych innych gatunków niż ptaki bezgrzebieniowe i ich jaj pochodzących z państw trzecich z uwzględnieniem środków zdrowotnych stosowanych przy ich przywozie (Dz. Urz. WE L 201, 09/08/2000),

9.10. Decyzja Komisji 2001/867/WE z dnia 3 grudnia 2001 r. zmieniająca dyrektywę Rady 90/539/EWG w zakresie świadectw zdrowia dla handlu wewnątrzspółnotowego drobiem i jajami wylęgowymi (Dz. Urz. WE L 323, 07/12/2001),

9.11. Patrz 1.33. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. WE L 236, 23/09/2003);

9.12. Patrz 5.7. Rozporządzenie Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE L 122, 16/05/2003);

10. Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz. Urz. WE L 46, 19/02/1991) wraz z następującymi zmianami:

10.1. Dyrektywa Rady 93/54/EWG z dnia 24 czerwca 1993 r. zmieniająca dyrektywę 91/67/EWG dotyczącą warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz. Urz. WE L 175, 19/07/1993),

10.2. Patrz 1.24. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, E. Przepisy dotyczące weterynarii i zootechniki (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),

10.3. Patrz 1.25. Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE L 101, 03/01/1994),

10.4. Dyrektywa Rady 95/22/WE z dnia 22 czerwca 1995 r. zmieniająca dyrektywę 91/67/EWG dotyczącą warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz. Urz. WE L 243, 11/10/1995),

10.5. Dyrektywa Rady 95/70/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. wprowadzająca minimalne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób małży dwuskorupowych (Dz. Urz. WE L 332, 30/12/1995),

10.6. Patrz 2.21. Dyrektywa Rady 97/79/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. zmieniająca dyrektywy 71/118/EWG, 72/462/EWG, 85/73/EWG, 91/67/EWG, 91/492/EWG, 91/493/EWG, 92/45/EWG i 92/118/EWG w zakresie organizacji kontroli

weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz. Urz. WE L 24, 30/01/1998),

10.7. Dyrektywa Rady 98/45/WE z dnia 24 czerwca 1998 r. zmieniająca dyrektywę 91/67/EWG dotyczącą warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu do obrotu zwierząt i produktów akwakultury (Dz. Urz. WE L 189, 03/07/1998),

10.8. Patrz 5.7. Rozporządzenie Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE L 122, 16/05/2003);

11. Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy ovcami i kozami (Dz. Urz. WE L 46, 19/02/1991) wraz z następującymi zmianami:

11.1. Patrz 1.24. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, E. Przepisy dotyczące weterynarii i zootechniki (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),

11.2. Patrz 1.25. Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE L 101, 03/01/1994),

11.3. Decyzja Komisji 94/164/WE z dnia 18 lutego 1994 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/68/EWG w odniesieniu do sporządzania świadectw zdrowia (Dz. Urz. WE L 74, 17/03/1994),

11.4. Decyzja Komisji 94/953/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. zmieniająca po raz trzeci dyrektywę Rady 91/68/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy ovcami i kozami (Dz. Urz. WE L 371, 31/12/1994),

11.5. Patrz 1.30. Decyzja Komisji 2001/298/WE z dnia 30 marca 2001 r. zmieniająca Załączniki do Dyrektyw Rady 64/432/EWG, 90/426/EWG, 91/68/EWG oraz 92/65/EWG jak również do Decyzji Komisji 94/273/WE odnoszące się do ochrony zwierząt podczas transportu (Dz. Urz. WE L 102, 12/04/2001),

11.6. Dyrektywa 2001/10/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/68/EWG w odniesieniu do trzęsawki owiec (Dz. Urz. WE L 147, 31/05/2001),

11.7. Decyzja Komisji 2002/261/WE z dnia 25 marca 2002 r. zmieniająca decyzję 93/198/EWG ustanawiającą wzorcowe warunki zdrowotne zwierząt i wzory świadectw weterynaryjnych przy przywozie domowych owiec i kóz z państw trzecich oraz zmieniająca załącznik E do dyrektywy Rady 91/68/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy ovcami i kozami (Dz. Urz. WE L 91, 06/04/2002),

11.8. Dyrektywa Rady 2003/50/WE z dnia 11 czerwca 2003 r. zmieniająca dyrektywę 91/68/EWG w zakresie wzmocnienia kontroli przemieszczania owiec i kóz (Dz. Urz. WE L 169, 08/07/2003),

11.9. Patrz 5.7. Rozporządzenie Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE L 122, 16/05/2003);

12. Dyrektywa Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniająca dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG (Dz. Urz. WE L 340, 11/12/1991) wraz z następującymi zmianami:

12.1. Decyzja Rady 92/438/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. w sprawie komputeryzacji weterynaryjnych procedur przywózowych (Projekt SHIFT), zmieniająca dyrektywy 90/675/EWG, 91/496/EWG, 91/628/EWG i decyzję 90/424/EWG, oraz uchylająca decyzję 88/192/EWG (Dz. Urz. WE L 243, 25/08/1992),

12.2. Patrz 1.24. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, E. Przepisy dotyczące weterynarii i zootechniki (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),

12.3. Decyzja Komisji 94/96/WE z dnia 3 lutego 1994 r. na podstawie art. 16 dyrektywy Rady 91/628/EWG wprowadzającej szczególne przepisy dotyczące dobrostanu zwierząt podczas transportu w niektórych częściach Grecji (Dz. Urz. WE L 050, 22/02/1994),

12.4. Dyrektywa Rady 95/29/WE z dnia 29 lipca 1995 r. zmieniająca dyrektywę 91/628/EWG dotyczącą ochrony zwierząt podczas transportu (Dz. Urz. WE L 148, 30/06/95),

12.5. Patrz 5.7. Rozporządzenie Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE L 122, 16/05/2003);

13. Dyrektywa Rady 92/35/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 r. ustanawiająca zasady kontroli i środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni (Dz. Urz. WE L 157, 10/06/1992) wraz z następującymi zmianami:

13.1. Patrz 1.24. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, E. Przepisy dotyczące weterynarii i zootechniki (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),

13.2. Patrz 1.33. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. WE L 236, 23/09/2003),

13.3. Patrz 5.7. Rozporządzenie Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE L 122, 16/05/2003);

14. Dyrektywa Rady 92/40/EWG z dnia 19 maja 1992 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania grypy drobiu (Dz. Urz. WE L 167, 22/06/1992) wraz z następującymi zmianami:

14.1. Patrz 1.24. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, E. Przepisy dotyczące weterynarii i zootechniki (Dz. Urz.

WE C 241, 29/08/1994),

14.2. Patrz 1.33. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. WE L 236, 23/09/2003),

14.3. Patrz 5.7. Rozporządzenie Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE L 122, 16/05/2003);

15. Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE L 268, 14/09/1992) wraz z następującymi zmianami:

15.1. Patrz 1.24. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, E. Przepisy dotyczące weterynarii i zootechniki (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),

15.2. Decyzja Komisji 95/176/WE z dnia 6 kwietnia 1995 r. zmieniająca załączniki C i D do dyrektywy Rady 92/65/EWG ustanawiającej warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A do dyrektywy 90/425/EWG pkt I (Dz. Urz. WE L 161, 12/07/1995),

15.3. Patrz 1.30. Decyzja Komisji 2001/298/WE z dnia 30 marca 2001 r. zmieniająca Załączniki do Dyrektyw Rady 64/432/EWG, 90/426/EWG, 91/68/EWG oraz 92/65/EWG jak również do Decyzji Komisji 94/273/WE odnoszące się do ochrony zwierząt podczas transportu (Dz. Urz. WE L 102, 12/04/2001),

15.4. Patrz 1.31. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 535/2002 z 21 marca 2002 r. zmieniające Załącznik C do Dyrektywy Rady 64/432/EWG oraz zmieniające Decyzję 2000/330/WE (Dz. Urz. WE L 80, 23/03/2002),

15.5. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1282/2002 z dnia 15 lipca 2002 r. zmieniające załączniki do dyrektywy Rady 92/65/EWG ustanawiającej warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE L 187, 16/07/2002),

15.6. Patrz 1.33. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. WE L 236, 23/09/2003),

15.7. Rozporządzenie (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym i zmieniające dyrektywę Rady 92/65/EWG (Dz. Urz. WE L 146, 13/06/2003),

15.8. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1398/2003 z dnia 5 sierpnia 2003 r. zmieniające załącznik A do dyrektywy Rady 92/65/EWG, w celu włączenia małego chrząszcza ulowego (*Aethina tumida*), roztocza *Tropilaelaps* (spp. *Tropilaelaps*), wirusa Ebola i ospy małp (Dz. Urz. WE L 198, 06/08/2003);

16. Dyrektywa Rady 92/66/EWG z dnia 14 lipca 1992 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu (Dz. Urz. WE L 260, 05/09/1992) wraz z następującymi zmianami:

16.1. Patrz 1.24. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, E. Przepisy dotyczące weterynarii i zootechniki (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),

16.2. Patrz 1.33. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. WE L 236, 23/09/2003),

16.3. Patrz 5.7. Rozporządzenie Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE L 122, 16/05/2003);

17. Dyrektywa Rady 92/117/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. dotycząca środków ochrony przed określonymi chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi u zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego, w celu zapobieżenia zakażeniom i zatruciom przenoszonym przez żywność (Dz. Urz. WE L 244, 30/09/1993) wraz z następującymi zmianami:

17.1. Patrz 1.24. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, E. Przepisy dotyczące weterynarii i zootechniki (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),

17.2. Patrz 2.18. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, F. Postanowienia różne, I. Procedura komitetu (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),

17.3. Dyrektywa Komisji 97/22/WE z dnia 22 kwietnia 1997 r. zmieniająca dyrektywę Rady 92/117/EWG dotyczącą środków ochrony przed określonymi chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi u zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego, w celu zapobieżenia zakażeniom i zatruciom przenoszonym przez żywność (Dz. Urz. WE L 113, 30/04/1997),

17.4. Dyrektywa 1999/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 lipca 1999 r. w sprawie zmiany dyrektywy Rady 92/117/EWG dotyczącej środków ochrony przed określonymi chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi u zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego, w celu zapobieżenia zakażeniom i zatruciom przenoszonym przez żywność (Dz. Urz. WE L 210, 10/08/1999),

17.5. Patrz 5.7. Rozporządzenie Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r.

dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE L 122, 16/05/2003);

18. Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE L 62, 15/03/1003) wraz z następującymi zmianami:

18.1. Patrz 1.24. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, E. Przepisy dotyczące weterynarii i zootechniki (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),

18.2. Decyzja Komisji 94/466/WE z dnia 13 lipca 1994 r. zmieniająca rozdział 13 załącznika I do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A (I) do dyrektywy 89/662/EWG oraz, w odniesieniu do czynników chorobotwórczych, do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE L 190, 26/07/1994),

18.3. Decyzja Komisji 94/723/WE z dnia 26 października 1994 r. zmieniająca rozdział 3 załącznika I do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w pkt I załącznika A do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE L 288, 09/11/1994),

18.4. Decyzja Komisji 95/338/WE z dnia 26 lipca 1995 r. zmieniająca rozdział 1 załącznika II do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE L 200, 24/08/1995),

18.5. Decyzja Komisji 95/339/WE z dnia 27 lipca 1995 r. zmieniająca załącznik I rozdział 1 do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych, do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE L 200, 24/08/1995),

18.6. Decyzja Komisji 96/103/WE z dnia 25 stycznia 1996 r. zmieniająca rozdział 14 załącznika I do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy

90/425/EWG (Dz. Urz. WE L 24, 31/01/1996),

18.7. Decyzja Komisji 96/340/WE z dnia 10 maja 1996 r. zmieniająca załącznik II do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE L 129, 30/05/1996),

18.8. Decyzja Komisji 96/405/WE z dnia 21 czerwca 1996 r. zmieniająca rozdział 7 załącznika I do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A do punktu I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE L 165, 04/07/1996),

18.9. Dyrektywa Rady 96/90/WE z dnia 17 grudnia 1996 r. zmieniająca dyrektywę 92/118/EWG ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE L 13, 16/01/1997),

18.10. Patrz 2.21. Dyrektywa Rady 97/79/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. zmieniająca dyrektywy 71/118/EWG, 72/462/EWG, 85/73/EWG, 91/67/EWG, 91/492/EWG, 91/493/EWG, 92/45/EWG i 92/118/EWG w zakresie organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz. Urz. WE L 24, 30/01/1998),

18.11. Decyzja Komisji 1999/724/WE z dnia 28 października 1999 r. zmieniająca załącznik II do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz, w odniesieniu do czynników chorobotwórczych, do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE L 290, 12/11/1999),

18.12. Dyrektywa 2002/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 października 2002 r. zmieniająca dyrektywy Rady 90/425/EWG i 92/118/EWG odnośnie do wymagań sanitarnych w zakresie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (Dz. Urz. WE L 315, 19/11/2002),

18.13. Patrz 1.33. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. WE L 236, 23/09/2003),

18.14. Decyzja Komisji 2003/721/WE z dnia 29 września 2003 r. zmieniająca dyrektywę Rady 92/118/EWG w odniesieniu do wymagań dla kolagenu przeznaczonego do spożycia przez ludzi, oraz uchylająca decyzję 2003/42/WE (Dz. Urz. WE L 260, 11/10/2003);

19. Dyrektywa Rady 92/119/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. wprowadzająca ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń (Dz. Urz. WE L 13/08/1993)

wraz z następującymi zmianami:

19.1. Patrz 1.24. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, E. Przepisy dotyczące weterynarii i zootechniki (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),

19.2. Patrz 2.18. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, F. Postanowienia różne, I. Procedura komitetu (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),

19.3. Dyrektywa Rady 2002/60/WE z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiająca przepisy szczególne w celu zwalczania afrykańskiego pomoru świń oraz zmieniająca dyrektywę 92/119/EWG w zakresie choroby cieszyńskiej i afrykańskiego pomoru świń (Dz. Urz. WE L 192, 20/07/2002),

19.4. Patrz 1.33. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. WE L 236, 23/09/2003),

19.5. Patrz 5.7. Rozporządzenie Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE L 122, 16/05/2003);

20. Dyrektywa Rady 93/53/EWG z dnia 24 czerwca 1993 r. wprowadzająca minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb (Dz. Urz. WE L 175, 19/07/1993) wraz z następującymi zmianami:

20.1. Patrz 1.24. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską, Załącznik I, Lista, o której mowa w art. 29 Aktu przystąpienia, V. Rolnictwo, E. Przepisy dotyczące weterynarii i zootechniki (Dz. Urz. WE C 241, 29/08/1994),

20.2. Dyrektywa Rady 2000/27/WE z dnia 2 maja 2000r. zmieniająca dyrektywę 93/53/EWG wprowadzającą minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb (Dz. Urz. WE L 114, 13/05/2000),

20.3 Decyzja Komisji 2001/288/WE z dnia 3 kwietnia 2001 r. zmieniająca dyrektywę Rady 93/53/EWG wprowadzającą minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb, w odniesieniu do wykazu krajowych laboratoriów referencyjnych w zakresie chorób ryb (Dz. Urz. WE L 099, 10/04/2001),

20.4 Patrz 1.33. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. WE L 236, 23/09/2003);

21. Dyrektywa Rady 95/70/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. wprowadzająca minimalne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób małż (Dz. Urz. WE L 332, 30/12/1995) wraz z następującymi zmianami:

21.1. Decyzja Komisji 2001/293/WE z dnia 30 marca 2001 r. zmieniająca dyrektywę

Rady 95/70/WE wprowadzającą minimalne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób małży w odniesieniu do wykazu krajowych laboratoriów referencyjnych w zakresie chorób małży (Dz. Urz. WE L 100, 11/04/2001),

21.2. Patrz 1.33. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. WE L 236, 23/09/2003),

21.3. Decyzja Komisji 2003/83/WE z dnia 5 lutego 2003 r. zmieniająca Dyrektywę Rady 95/70/WE, wprowadzającą minimalne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób małży (Dz. Urz. WE L 032, 07/02/2003),

21.4. Patrz 5.7. Rozporządzenie Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE L 122, 16/05/2003);

22. Dyrektywa Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotycząca zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i β -agonistycznym i uchylająca dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG oraz 88/299/EWG (Dz. Urz. WE L 125, 23/05/1996) wraz z następującymi zmianami:

22.1. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2003/74/WE z dnia 22 września 2003 r. zmieniająca dyrektywę Rady 96/22/WE dotyczącą zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i β -agonistycznym (Dz. Urz. WE L 262, 14/10/2003);

23. Dyrektywa Rady 2000/75/WE z dnia 20 listopada 2000 r. ustanawiająca przepisy szczególne odnośnie do kontroli i zwalczania choroby niebieskiego języka (Dz. Urz. WE L 327, 22/12/2000);

24. Dyrektywa Rady 2001/89/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania klasycznego pomoru świń (Dz. Urz. WE L 168, 27/06/2002) wraz z następującymi zmianami:

24.1. Patrz 1.33. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. WE L 236, 23/09/2003);

25. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii (Dz. Urz. WE L 147, 31/05/2001) wraz z następującymi zmianami:

25.1. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1248/2001 z dnia 22 czerwca 2001 r. zmieniające załączniki III, X i XI do rozporządzenia nr 999/2001/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do nadzoru epidemiologicznego i badań przenośnych encefalopatii gąbczastych (Dz. Urz. WE L 173, 27/06/2001),

25.2. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1326/2001 z dnia 29 czerwca 2001 r. ustanawiające środki przejściowe, umożliwiające przejście do przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 ustanawiającego

zasady w celu zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych oraz zmieniające załączniki VII i XI do tego rozporządzenia (Dz. Urz. WE L 177, 30/06/2001),

25.3. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 270/2002 z dnia 14 lutego 2002 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące materiałów określonego ryzyka oraz nadzoru epidemiologicznego odnośnie przenoszalnej gąbczastej encefalopatii oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1326/2001 odnośnie żywienia zwierząt i wprowadzania do obrotu owiec i kóz oraz produktów od nich pochodzących (Dz. Urz. WE L 045, 15/02/2002),

25.4. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1494/2002 z dnia 21 sierpnia 2002 r. zmieniające załączniki III, VII i XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do monitorowania gąbczastej encefalopatii bydła, zwalczania gąbczastej encefalopatii bydła, usuwania materiału szczególnego ryzyka oraz zasad przywozu żywych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (Dz. Urz. WE L 225, 22/08/2002),

25.5. Patrz 1.33. Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. WE L 236, 23/09/2003),

25.6. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 260/2003 z dnia 12 lutego 2003 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do zwalczania pasażowalnych encefalopatii gąbczastych u owiec i kóz oraz zasad handlu żywymi owcami, kozami i zarodkami bydłecymi (Dz. Urz. WE L 037, 13/02/2003),

25.7. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 650/2003 z dnia 10 kwietnia 2003 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie przywozu żywych owiec i kóz (Dz. Urz. WE L 095, 11/04/2003),

25.8. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1053/2003 z dnia 19 czerwca 2003 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie szybkich testów (Dz. Urz. WE L 152, 20/06/2003),

25.9. Rozporządzenie (WE) nr 1128/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 2003 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001 w odniesieniu do przedłużenia okresu stosowania środków przejściowych (Dz. Urz. WE L 160, 28/06/2003),

25.10. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1139/2003 z dnia 27 czerwca 2003 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie programów monitorujących oraz materiału szczególnego ryzyka (Dz. Urz. WE L 160, 28/06/2003),

25.11. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1234/2003 z 10 lipca 2003 r. zmieniające załączniki I, IV i XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 1326/2001 w odniesieniu do pasażowalnych encefalopatii gąbczastych oraz żywienia zwierząt (Dz. Urz. WE L 173, 11/07/2003),

25.12. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1809/2003 z 15 października 2002 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do przywozu żywego bydła oraz produktów pochodzenia bydłecy, owczego i koziego z Kostaryki i Nowej Kaledonii (Dz. Urz. WE L 265, 16/10/2003),

25.13. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1915/2003 z dnia 30 października 2003 r. zmieniające załączniki VII, VIII i IX do Rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie handlu i przywozu owiec i kóz oraz środków stosowanych w przypadku potwierdzenia wystąpienia pasażowalnych encefalopatii gąbczastych u bydła, owiec i kóz (Dz. Urz. WE L 283, 31/10/2003);

26. Dyrektywa Rady 2002/60/WE z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiająca przepisy szczególne w celu zwalczania afrykańskiego pomoru świń oraz zmieniająca dyrektywę 92/119/EWG w zakresie choroby cieszyńskiej i afrykańskiego pomoru świń (Dz. Urz. WE L 192, 20/07/2002);

27. Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. Urz. WE L 273, 10/10/2002) wraz z następującymi zmianami:

27.1. Decyzja Komisji 2003/320/WE z 12 maja 2003 r. w sprawie przepisów przejściowych na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1774/2002 odnośnie stosowania w żywieniu oleju kuchennego (Dz. Urz. WE L 117, 13/05/2003),

27.2. Decyzja Komisji 2003/321/WE z 12 maja 2003 r. odnosząca się do przejściowych przepisów rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady odnośnie standardów przetwarzania krwi ssaków (Dz. Urz. WE L 117, 13/05/2003),

27.3. Decyzja Komisji nr 2003/323/WE z dnia 12 maja 2003 r. o przepisach przejściowych na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1774/2002 odnośnie całkowitego oddzielenia materiałów kategorii 1 i 2 od materiału kategorii 3 w zakładach pośrednich (Dz. Urz. WE L 117, 13/05/2003),

27.4. Decyzja Komisji nr 2003/324/WE z dnia 12 maja 2003 r. dotycząca uchylenia zakazu recyklingu wewnątrzgatunkowego zwierząt futerkowych na mocy rozporządzenia nr 1774/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. WE L 117, 13/05/2003),

27.5. Decyzja Komisji nr 2003/325/WE z dnia 12 maja 2003 r. odnosząca się do przejściowych przepisów na mocy rozporządzenia nr 1774/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady odnośnie wydzielenia zakładów przetwórczych kategorii 1, 2 i 3 (Dz. Urz. WE L 117, 13/05/2003),

27.6. Decyzja Komisji 2003/326/WE z 12 maja 2003 r. w sprawie przejściowych przepisów Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1774/2002 dotyczących wyodrębnienia zakładów tłuszczowo-chemicznych kategorii 2 i 3 (Dz. Urz. WE L 117, 13/05/2003),

27.7. Decyzja Komisji 2003/327/WE z 12 maja 2003 r. odnosząca się do przepisów przejściowych rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 dotyczących urządzeń spalania o niskiej wydajności lub do urządzeń współspalania, które nie spalają albo nie współspalają wyszczególnionych materiałów ryzyka albo tuszy zawierających takie materiały (Dz. Urz. WE L 117, 13/05/2003),

27.8. Decyzja Komisji nr 2003/328/WE z dnia 12 maja 2003 r. dotycząca działań przejściowych zgodnie z rozporządzeniem nr 1774/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zastosowania odpadów kuchennych i spożywczych Kategorii 3 w paszach przeznaczonych dla trzody chlewnej jak również w sprawie zakazu wykorzystania białek jednego gatunku w przypadku karmienia trzody chlewnej zlewkami (Dz. Urz. WE L 117, 13/05/2003),

27.9. Decyzja Komisji nr 2003/329/WE z 12 maja 2003 r. w sprawie przejściowych przepisów na mocy Rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady odnośnie procesu obróbki termicznej nawozu (Dz. Urz. WE L 117, 13/05/2003),

27.10. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 808/2003 z dnia 12 maja 2003 r. dotyczące zmiany Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1774/2002 wraz z przepisami zdrowotnymi związanymi z ubocznymi produktami zwierzęcymi nie przeznaczonymi do spożycia przez ludzi (Dz. Urz. WE L 117, 13/05/2003),

27.11. Rozporządzenie (WE) nr 809/2003 Komisji z dnia 12 maja 2003 r. dotyczące działań przejściowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie standardów przetwarzania materiału Kategorii 3 i gnojowicy stosowanych w kompostowniach (Dz. Urz. WE L 117, 13/05/2003),

27.12. Rozporządzenie (WE) nr 810/2003 Komisji z dnia 12 maja 2003 r. dotyczące działań przejściowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie standardów przetwarzania materiału Kategorii 3 i gnojowicy stosowanych w zakładach wytwarzających biogaz (Dz. Urz. WE L 117, 13/05/2003),

27.13. Rozporządzenie (WE) nr 811/2003 Komisji z dnia 12 maja 2003 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zakazu przywracania do łańcucha pokarmowego białek zwierzęcych tego samego gatunku, biorąc pod uwagę ryby, jak również w sprawie spalania i grzebania ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego oraz określonych działań przejściowych (Dz. Urz. WE L 117, 13/05/2003),

27.14. Rozporządzenie (WE) nr 812/2003 Komisji z dnia 12 maja 2003 r. dotyczące regulacji przejściowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie importu i tranzytu określonych produktów z krajów trzecich (Dz. Urz. WE L 117, 13/05/2003),

27.15. Rozporządzenie Komisji nr 813/2003/WE z dnia 12 maja 2003 r. dotyczące regulacji przejściowych zgodnie z rozporządzeniem nr 1774/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie odbioru, transportu i usuwania środków żywności uprzednio przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. Urz. WE L 117, 13/05/2003);

28. Decyzja Komisji 88/397/EWG z dnia 12 lipca 1988 r. koordynująca zasady ustanowione przez Państwa Członkowskie w zastosowaniu art. 6 dyrektywy Rady 85/511/EWG (Dz. Urz. WE L 189, 20/07/1988) wraz z następującymi zmianami:

28.1. Patrz 1.25. Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE L 101, 03/01/1994);

29. Decyzja Komisji 89/363/EWG z dnia 31 maja 1989 r. zmieniająca decyzję Komisji z dnia 30 stycznia 1985 r. ustanawiającą kody do zgłaszania chorób zwierząt (Dz. Urz. WE L 156, 08/06/1989);

30. Decyzja Komisji 93/152/EWG z dnia 8 lutego 1993 r. ustanawiająca kryteria dla szczepionek używanych przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu w związku z programami szczepień rutynowych (Dz. Urz. WE L 059, 12/03/1993);

31. Decyzja Komisji 2000/428/WE z dnia 4 lipca 2000 r. ustanawiająca procedury diagnostyczne, metody pobierania próbek i kryteria oceny wyników badań laboratoryjnych w celu potwierdzenia i diagnostyki różnicowej choroby pęcherzykowej świń (Dz. Urz. WE L 167, 07/07/2000);

32. Decyzja Komisji 2000/807/WE z dnia 11 grudnia 2000 r. ustanawiająca skodyfikowaną formę i kody zgłaszania chorób zwierząt na mocy dyrektywy Rady 82/894/EWG oraz uchylająca decyzje 84/90/EWG oraz 90/442/EWG (Dz. Urz. WE L 326, 22/12/2000);

33. Decyzja Komisji 2001/183/WE z dnia 22 lutego 2001 r. ustanawiająca plany pobierania próbek i metody diagnostyczne do celów wykrywania i potwierdzenia

<p>występowania niektórych chorób ryb oraz uchylająca decyzję 92/532/EWG (Dz. Urz. WE L 067, 09/03/2001);</p> <p>34. Decyzja Komisji 2002/106/WE z dnia 1 lutego 2002 r. zatwierdzająca Podręcznik Diagnostyczny ustanawiający procedury diagnostyczne, metody pobierania próbek oraz kryteria oceny wyników badań laboratoryjnych w celu potwierdzenia klasycznego pomoru świń (Dz. Urz. WE L 039, 09/02/2002);</p> <p>35. Decyzja Komisji 2002/807/WE z dnia 15 października 2002 r. zmieniająca decyzję 2000/807/WE ustanawiającą skodyfikowaną formę i kody zgłaszania chorób zwierząt na mocy dyrektywy Rady 82/894/EWG (Dz. Urz. WE L 279, 17/10/2002);</p> <p>36. Patrz 15.7. Rozporządzenie 998/2003/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 26 maja 2003 r. w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym i zmieniające dyrektywę Rady 92/65/EWG (Dz. Urz. WE L 146, 13/06/2003);</p>

Tabela zgodności
do projektu ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt.

L p	JPL	JPUE	Uwagi
1.	Art. 1	Zakres przedmiotowy ustawy	
2.	Art. 2 pkt 1	Art. 2 Dyrektywy Rady 92/35/EEC Art. 2 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 2 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 2 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 2 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 2 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 2 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
3.	Art. 2 pkt 2	Art. 2 pkt 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
4.	Art. 2 pkt 3	Art. 2 pkt 2 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
5.	Art. 2 pkt 4	Art. 2 lit. b Dyrektywy Rady 90/426/EWG Art. 2 lit. b Dyrektywy Rady 90/426/EWG Art. 2 lit. b dyr. 90/426/EWG	
6.	Art. 2 pkt 5	Art. 2 lit. c Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
7.	Art. 2 pkt 6	Art. 2 lit. a Dyrektywy Rady 90/426/EWG Art. 1 ust. 2 lit. a Dyrektywy Rady 96/22/EWG Art. 2 lit. a dyr. 90/426/EWG	
8.	Art. 2 pkt 7	Art. 2 ust. 7 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 2 ust. 2 lit. a Dyrektywy Rady	

		64/432/EEC	
9.	Art. 2 pkt 8	Art. 2 ust. 8 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 2 lit. b Dyrektywy Rady 90/426/EWG Art. 2 pkt 4 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
10.	Art. 2 pkt 9	Art. 1 lit. a Dyrektywy Rady 88/407/EWG	
11.	Art. 2 pkt 10	Art. 1 lit. a Dyrektywy Rady 88/407/EWG Art. 2 Dyrektywy Rady 90/429/EEC Art. 2 lit. a Dyrektywy Rady 89/556/EWG	
12.	Art. 2 pkt 11	Odesłanie do rozporządzenia 1774/2002WE Parlamentu Europejskiego	
13.	Art. 2 pkt 12		
14.	Art. 2 pkt 13	Art. 2 ust. 1 lit. a Dyrektywy Rady 92/118/EWG Art. 2 ust. 1 lit. a Dyrektywy Rady 92/65/EWG	
15.	Art. 2 pkt 14	Art. 2 pkt 10 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
16.	Art. 2 pkt 15	Przepis o charakterze krajowym	
17.	Art. 2 pkt 16	Przepis o charakterze krajowym	
18.	Art. 2 pkt 17	Art. 2 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 2 lit. h Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
19.	Art. 2 pkt 18	Art. 2 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 2 ust. 2 lit. l Dyrektywy Rady 64/432/EEC Art. 2 lit. b Dyrektywy Rady 88/407/EWG	

		Art. 2 lit. c Dyrektywy Rady 89/556/EWG Art. 2 pkt 8 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
20.	Art. 2 pkt 19	Odesłanie do przepisów o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego	
21.	Art. 2 pkt 20	Odesłanie do ustawy o weterynaryjnej kontroli granicznej	
22.	Art. 2 pkt 21	Art. 2 ust. 9 Dyrektywy Rady 90/539/EWG	
23.	Art. 2 pkt 22	Art. 2 ust. 1 pkt c Dyrektywy Rady 92/118/EWG Art. 2 ust. 2 lit. n Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
24.	Art. 2 pkt 23	Art. 2 lit. c Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 2 lit. c Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 2 lit. e Dyrektywy Rady 85/511/EWG	
25.	Art. 2 pkt 24	Art. 2 lit. e Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 2 lit. b Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 2 lit. b Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 2 lit. e Dyrektywy Rady 2002/60/EWG Art. 2 lit. d Dyrektywy Rady 85/511/EWG	
26.	Art. 2 pkt 25	Art. 2 lit. f Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 2 lit. a Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 2 lit. a Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 2 lit. f Dyrektywy Rady 2002/60/EWG Art. 2 lit. c Dyrektywy Rady 85/511/EWG	

27.	Art. 2 pkt 26	Art. 2 lit. b Dyrektywy Rady 2000/75/WE Art. 2 lit a Dyrektywy Rady 85/511/EWG	
28.	Art. 2 pkt 27	Przepis o charakterze krajowym	
29.	Art. 2 pkt 28	Art. 1 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 1 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 1 Dyrektywy Rady 2000/75/WE Art. 1 Dyrektywy Rady 92/35/WE Art. 1 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 1 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 1 Dyrektywy Rady 2002/60/EWG Art. 1 Dyrektywy Rady 85/511/EWG	
30.	Art. 2 pkt 29	Art. 2 lit. g Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 2 lit. g Dyrektywy Rady 2002/60/EWG	
31.	Art. 2 pkt 30	Art. 2 ust. 14 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 2 pkt 9 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 2 pkt 6 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Dyrektywy Rady 2001/89/WE art. 2 lit. i Dyrektywy Rady 2002/60/EWG art. 2 lit. i	
32.	Art. 2 pkt 31	Art. 10, 11, 12 i 13 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 9 i 11 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 8 i 10 Dyrektywy Rady 2000/75/WE Art. 8 i 10 Dyrektywy Rady 92/35/WE Art. 9 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 9 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 9 i 11 Dyrektywy Rady 2002/60/EWG Art. 9 Dyrektywy Rady 85/511/EWG	

33.	Art. 2 pkt 32	Przepis o charakterze krajowym	
34.	Art. 2 pkt 33	Art. 2 pkt. 3 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 2 lit. b Dyrektywy Rady 2000/75/WE Art. 2 lit. b Dyrektywy Rady 92/35/WE	
35.	Art. 2 pkt 34	Art. 2 lit. l Dyrektywy Rady 2002/60/EWG Art. 2 lit. a Dyrektywy Rady 92/35/WE Art. 2 lit. d Dyrektywy Rady 2000/75/WE Art. 2 lit. m Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 2 pkt. 4 Dyrektywy Rady 92/119/EWG	
36.	Art. 2 pkt 36	Art. 2 ust. 16 Dyrektywy Rady 90/539/EWG	
37.	Art. 2 pkt 37	Art. 2 ust. 2 lit. p Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
38.	Art. 2 pkt 38	Art. 2 ust. 2 lit. o Dyrektywy Rady 64/432/EEC Art. 2 lit. b Dyrektywy Rady 88/407/EWG	
39.	Art. 2 pkt 39	Art. 1 ust. 2 lit. b Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
40.	Art. 2 pkt 40	Art. 1 ust. 2 lit. c Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
41.	Art 3	Przepis krajowy	
42.	Art. 4 ust. 1 i 2	Art. 2 lit. b Dyrektywy Rady 88/407/EWG Art. 11 Dyrektywy Rady 64/432/EEG	
43.	Art. 4 ust. 2 pkt 7	Art. 3 ust. 2 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 3 ust. 2 Dyrektywy Rady 95/70/WE	

44.	Art. 4 ust. 3	Odesłanie do przepisów Rozporządzenia 1774/2002 Parlamentu Europejskiego	
45.	Art. 4 ust. 4	Art. 2 ust. 1 lit. c Dyrektywy Rady 91/628/EWG	
46.	Art. 4 ust. 5	Art. 2 ust. 1 lit. c Dyrektywy Rady 91/628/EWG	
47.	Art. 5 ust. 1 - 4	Przepis proceduralny o charakterze krajowym	
48.	Art. 5 ust. 5 pkt. 1	Art. 11 ust. 1 Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
49.	Art. 5 ust. 5 pkt. 2	Art. 11 ust. 3 Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
50.	Art. 5 ust. 6 -8	Przepisy proceduralne o charakterze krajowym	
51.	Art. 6 ust. 1	Art. 11 ust. 1 Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
52.	Art. 6 ust. 2	Art. 11 ust. 1 Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
53.	Art. 6 ust. 3	Art. 11 ust. 1 Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
54.	Art. 7	Przepisy proceduralne o charakterze krajowym	
55.	Art. 8 ust. 1 - 4	Przepisy proceduralne o charakterze krajowym	
56.	Art. 9	Przepisy proceduralne o charakterze krajowym	
57.	Art. 10	Przepisy proceduralne o charakterze krajowym	
58.	Art. 11 ust. 1	Art. 3 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 3 ust. 1 Dyrektywy Rady 95/70/WE	
59.	Art. 11	Przepis o charakterze krajowym	

60.	Art. 12 ust. 1	Art. 13 ust. 1 lit. a Dyrektywy Rady 64/432/EEC Art. 5 ust. 2 Dyrektywy Rady 88/407/EWG Art. 9 Dyrektywy Rady 88/407/EWG	
61.	Art. 12 ust. 2	Art. 13 ust. 1 lit. a Dyrektywy Rady 64/432/EEC Art. 9 Dyrektywy Rady 88/407/EWG	
62.	Art. 13 ust. 1 i 2	Przepis o charakterze krajowym	
63.	Art. 14 ust. 1 pkt 1	Art. 20 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 21 ust. 1 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 22 ust. 1 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 23 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 24 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 6 część A ust. 1 lit. e i f Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 7 część A ust. 1 lit. c Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 16 Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 17 ust. 2 lit. b Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 18 ust. 1 Dyrektywy Rady 92/65/EWG	
64.	Art. 14 ust. 1 pkt 2	Art. 20 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 21 ust. 1 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 22 ust. 1 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 23 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 24 Dyrektywy Rady 90/539/EWG	

		<p>Art. 6 część A ust. 1 lit. e i f Dyrektywy Rady 92/65/EWG</p> <p>Art. 7 część A ust. 1 lit. c Dyrektywy Rady 92/65/EWG</p> <p>Art. 16 Dyrektywy Rady 92/65/EWG</p> <p>Art. 17 ust. 2 lit. b Dyrektywy Rady 92/65/EWG</p> <p>Art. 18 ust. 1 Dyrektywy Rady 92/65/EWG</p> <p>Art. 14 ust. 3 lit. c Dyrektywy Rady 91/67/EWG</p>	
65.	Art. 14 ust. 1 pkt 3	<p>Art. 16 ust. 1 lit. c Dyrektywy Rady 90/426/EWG</p> <p>Art. 21 ust. 1 akapit 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG</p>	
66.	Art. 14 ust. 1 pkt 4	<p>Art. 16 ust. 1 Dyrektywy Rady 90/426/EWG</p>	
67.	Art. 14 ust. 1	<p>Art. 19 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG</p> <p>Art. 20 ust. 3 Dyrektywy Rady 91/67/EWG</p> <p>Art. 21 ust. 1 akapit 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG</p>	
68.	Art. 14 ust. 3 pkt 1	<p>Art. 24 ust. 1 lit. b i d Dyrektywy Rady 90/539/EWG</p> <p>Art. 17 ust. 2 lit. b Dyrektywy Rady 92/65/EWG</p> <p>Art. 18 ust. 1 Dyrektywy Rady 92/65/EWG</p> <p>Art. 24 ust. 1 Dyrektywy Rady 92/65/EWG</p>	
69.	Art. 14 ust. 3 pkt 2	<p>Art. 16 ust. 1 lit. b Dyrektywy Rady</p>	

		90/426/EWG	
70.	Art. 14 ust. 3 pkt 3	Art. 16 ust. 1 lit. d Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
71.	Art. 14 ust. 3	Art. 21 ust. 1 lit. c Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
72.	Art. 14 ust. 4	Przepisy proceduralne o charakterze krajowym	
73.	Art. 15 ust. 1	Art. 4 ust. 1 Dyrektywy Rady 64/432/EEC Art. 6 ust. 1 Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
74.	Art. 15 ust 2	Art. 4 ust. 2 Dyrektywy Rady 64/432/EEC Art. 6 ust. 1 Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
75.	Art. 15 ust. 3	Art. 6 ust. 1 Dyrektywy Rady 64/432/EEC Art. 6 ust. 3 Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
76.	Art. 15 ust. 4	Art. 6 ust. 1 Dyrektywy Rady 64/432/EEC Art. 6 ust. 3 Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
77.	Art. 15 ust. 5	Art. 18 ust. 1 Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
78.	Art. 15 ust. 6	Art. 28 tiret pierwsze Dyrektywy Rady 90/539/EWG	
79.	Art. 15 ust. 7	Art. 6 ust. 3 Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
80.	Art. 16 ust. 1	Art. 20 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 21 ust.1 Dyrektywy Rady 90/539/EWG	

		Art. 22 ust.1 lit. b Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 23 ust. 1 lit. a Dyrektywy Rady 90/539/EWG	
81.	Art. 16 ust. 1 pkt 1	Art. 6 ust. 1 Dyrektywy Rady 88/407/EWG Art. 10 Dyrektywy Rady 90/429/EEC Art. 3 Dyrektywy Rady 89/556/EWG	
82.	Art. 16 ust. 1 pkt 2	Art. 6 ust. 1 Dyrektywy Rady 88/407/EWG Art. 10 Dyrektywy Rady 90/429/EEC Art. 3 Dyrektywy Rady 89/556/EWG	
83.	Art.16 ust. 2	Art. 20 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 21 ust. 1 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 22 ust. 1 lit. b Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 23 ust. 1 lit. a Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 24 ust. 1 lit. b i d Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 6 ust. 1 Dyrektywy Rady 88/407/EWG Art. 10 Dyrektywy Rady 90/429/EEC Art. 6 Dyrektywy Rady 89/556/EWG	
84.	Art. 16 ust. 3	Art. 6 ust. 1 Dyrektywy Rady 88/407/EWG Art. 10 Dyrektywy Rady 90/429/EEC	
85.	Art. 17 pkt 1	Art. 3 Dyrektywy Rady 88/407/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 90/429/EEC Art. 7 Dyrektywy Rady 90/429/EEC Art. 3 Dyrektywy Rady 89/556/EWG	

86.	Art. 17 pkt 2	Art. 3 Dyrektywy Rady 88/407/EWG Art. 4 Dyrektywy Rady 90/429/EEC Art. 7 Dyrektywy Rady 90/429/EEC Art. 3 Dyrektywy Rady 89/556/EWG	
87.	Art. 18 ust. 1	Art. 8 Dyrektywy Rady 64/432/EEC Art. 6 ust. 2 Dyrektywy Rady 88/407/EWG Art. 14 Dyrektywy Rady 89/556/EWG Art. 20 ust. 2 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
88.	Art. 18 ust. 2	Art. 8 Dyrektywy Rady 64/432/EEC Art. 6 ust. 2 Dyrektywy Rady 88/407/EWG Art. 14 Dyrektywy Rady 89/556/EWG	
89.	Art. 18 ust. 3	Art. 8 Dyrektywy Rady 64/432/EEC Art. 6 ust. 2 Dyrektywy Rady 88/407/EWG Art. 14 Dyrektywy Rady 89/556/EWG	
90.	Art. 19 pkt. 1-2	Art. 6 Dyrektywy Rady 90/429/EEC Art. 9 Dyrektywy Rady 90/429/EEC Art. 9 Dyrektywy Rady 89/556/EWG	
91.	Art. 19 pkt. 1	Art. 12 ust. 1, 13 ust. 1, art. 14, art. 15 Dyrektywy Rady 90/426/EWG Załącznik II Dyrektywy Rady 90/539/EWG Załącznik III Dyrektywy Rady 90/539/EWG Załącznik IV Dyrektywy Rady 90/539/EWG	
92.	Art. 19 pkt 2	Art. 24 ust. 1 lit. a, c, e, f, g i h Dyrektywy Rady 90/539/EWG	
93.	Art. 19 pkt 2	Art. 21 ust. 1 lit. a i b, d-f Dyrektywy	

		Rady 91/67/EWG Art. 21 ust. 2 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
94.	Art. 20 ust. 1	Art. 3 Dyrektywy Rady 64/432/EEC Art. 7 Dyrektywy Rady 89/556/EWG	
95.	Art. 20 ust. 1	Art. 4 tiret czwarte Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 6 Część A ust. 2 lit. a Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 6 Część A ust. 3 lit. a i b Dyrektywy Rady 92/65/EWG	
96.	Art. 20 ust. 1 pkt 1 lit. a-d	Art. 3 ust. 2 Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
97.	Art. 20 ust. 1 pkt 1 lit. e	Art. 6 ust. 2 lit. a Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
98.	Art. 20 ust. 1 pkt 2	Art. 3 ust. 2 Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
99.	Art. 20 ust. 1 pkt 3 lit a-g	Art. 4 Dyrektywy Dyrektywy Rady 91/68 EWG	
100	Art. 20 ust. 1 pkt 4 lit a-d	Art. 6 ust. 1 i 2 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 8 lit. a i c Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 10 lit. b, c i d Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 10a ust. 1 lit. b, c i d Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 11 ust. 2 tiret czwarte i piąte Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 7 część A ust. 1 lit a i b Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 7 część A ust. 2 lit a Dyrektywy	

		Rady 92/65/EWG	
101	Art. 20 ust. 2	Art. 4 tiret czwarte Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 4 Dyrektywy Dyrektywy Rady 91/68 EWG	
102	Art. 20 ust. 3	Art. 1 ust. 2 Dyrektywy Rady 90/539/EWG	
103	Art. 21 ust. 1	Art. 5 ust. 1 i 2 Dyrektywy Rady 64/432/EEC Art. 11 Dyrektywy Rady 89/556/EWG	
104	Art. 21 ust. 1	Art. 7 część A ust. 2 lit. c Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 16 Dyrektywy Rady 90/426/EWG Art. 5 ust. 2 Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
105	Art. 21 ust. 2	Art. 16 Dyrektywy Rady 90/426/EWG Art. 5 ust. 1 Dyrektywy Rady 64/432/EEC Art. 9 Dyrektywy Rady 91/68/EWG	
106	Art. 21 ust. 3	Art. 9 Dyrektywy Rady 91/68/EWG Art. 5 ust. 1 Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
107	Art. 21 ust. 4	Art. 17 Dyrektywy Rady 90/539	
108	Art. 21 ust. 5	Art. 5 ust. 2 1 Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
109	Art. 22 ust. 1	Art. 4 ust. 1 Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
110	Art. 22 ust. 2	Art. 5 ust. 2 Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
111	Art. 22 ust. 3 i 4	Art. 5 ust. 2 lit. a Dyrektywy Rady 64/432/EEC	

112	Art. 22 ust. 5 i 6	Art. 7 Dyrektywy Rady 64/432/EEC	
113	Art. 23 ust. 1	Art. 7 ust. 1, 2 i 3 Dyrektywy Rady 90/539/EWG	
114	Art. 23 ust. 2 i 3	Art. 3 lit. e i art.. 6 Dyrektywy Rady 88/556/EWG	
115	Art. 23 ust. 4 -6	Odesłanie do Rozporządzenia Parlamentu 1774/2002	
116	Art. 24 ust. 1 pkt 1	Art. 8 pkt b Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 9 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 10 pkt a Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 10 a pkt a Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 11 ust. 2 tiret pierwsze, drugie i trzecie i ust. 3 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 12 ust.1 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 15 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Załącznik II Dyrektywy Rady 90/539/EWG Załącznik III Dyrektywy Rady 90/539/EWG Załącznik IV Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 4 tiret czwarte Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 5 Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 8 Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 9 Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 10 ust. 1 i 2 Dyrektywy Rady	

		92/65/EWG Art. 11 ust. 2 tiret trzecie i ust. 3 tiret drugie Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 13 ust. 2 lit. a i b Dyrektywy Rady 92/65/EWG Załącznik C, D, E Dyrektywy Rady 92/65/EWG	
117	Art. 24 ust. 1 pkt 2	Art. 8 pkt b Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 17 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Załącznik II Dyrektywy Rady 90/539/EWG Załącznik III Dyrektywy Rady 90/539/EWG Załącznik IV Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 4 tiret czwarte Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 11 ust. 2 tiret czwarte Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 13 ust. 1 Dyrektywy Rady 92/65/EWG Załącznik C, D, E Dyrektywy Rady 92/65/EWG	
118	Art. 24 ust. 2 pkt 1 i 2	Przepisy porceduralne o charakterze krajowym	
119	Art. 25 ust. 1 i 2	Art. 27 Dyrektywy Rady 92/65/EWG	
120	Art. 26 ust. 1 i 2	Art. 27 Dyrektywy Rady 92/65/EWG	
121	Art. 26 ust. 1 i 2	Art. 11 Dyrektywy Rady 88/407/EWG	
122	Art. 27	Odesłanie do Rozporządzenia Parlamentu 1774/2002	
123	Art. 28 ust. 1 i 2	Przepis o charakterze proceduralnym	

124	Art. 29 ust. 1	Art. 4 tiret czwarte Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 6 część A ust. 1 lit. a-d Dyrektywy Rady 92/65/EWG	
125	Art. 29 ust. 1 pkt 1	Art. 4 ust. 4 Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
126	Art. 29 ust. 1 pkt 2	Art. 4 ust. 1 Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
127	Art. 29 ust. 1 pkt 3	Art. 4 ust. 2 Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
128	Art. 29 ust. 1 pkt 4	KONIOWATE	
129	Art. 29 ust. 1 pkt 5	Art. 4 ust. 3 Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
130	Art. 29 ust. 2 pkt 1 lit. a	Art. 4 ust. 5 lit. a tiret pierwsze Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
131	Art. 29 ust. 2 pkt 1 lit. b	Art. 4 ust. 5 lit. a tiret drugie Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
132	Art. 29 ust. 2 pkt 1 lit. c	Art. 4 ust. 5 lit. a tiret czwarte Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
133	Art. 29 ust. 2 pkt 1 lit. d	Art. 4 ust. 5 lit. a tiret piąte Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
134	Art. 29 ust. 2 pkt 1 lit. e	Art. 4 ust. 5 lit. a tiret piąte Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
135	Art. 29 ust. 2 pkt 2	Art. 4 ust. 5 lit. a tiret trzecie Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
136	Art. 29 ust. 3	Art. 4 ust. 5 lit. b Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
137	Art. 29 ust. 4 i ust. 5	Art. 4 ust. 4 lit. b Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
138	Art. 29 ust. 6	Art. 16 Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
139	Art. 29 ust. 8	Art. 4 ust. 2 Dyrektywy Rady 90/426/EWG	

140	Art. 29 ust. 9	Art. 4 ust. 2 Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
141	Art. 30 ust. 1		
142	Art. 30 ust. 2		
143	Art. 30 ust. 3		
144	Art. 30 ust. 4		
145	Art. 30 ust. 5		
146	Art. 31 ust 1	Art. 3 Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
147	Art. 32 pkt. 1 – 3	Przepisy o charakterze krajowym	
148	Art. 33 ust. 1	Art. 3 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
149	Art. 33 ust. 2	Art. 3 ust. 2 i 3 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
150	Art. 34 ust. 1 pkt 1-3	Art. 5 ust. 3 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 7 ust. 1 lit. 1 b Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
151	Art. 34 ust. 1 pkt 4	Art. 6 ust. 3 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
152	Art. 34 ust. 2	Art. 7 ust. 1 lit. a i b Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 8 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 14 ust. 1 lit. a akapit 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 14 ust. 3 lit. a i b Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
153	Art. 34 ust. 3	Art. 11 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
154	Art. 34 ust. 4	Art. 11 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
155	Art. 34 ust. 5	Art. 11 ust. 1 Dyrektywy Rady	

		91/67/EWG	
156	Art. 34 ust. 6	Art. 11 ust. 2 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
157	Art. 35 ust. 1	Załącznik B I A Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 9 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/53/EWG	
158	Art. 35 ust. 2	Załącznik B II A Dyrektywy Rady 91/67/EWG Załącznik B III A Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 9 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/53/EWG	
159	Art. 36 ust. 1	Art. 2 pkt 5 i 6 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
160	Art. 36 ust. 1-3	Art. 10 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
161	Art. 36 ust. 4	Przepis proceduralny o charakterze krajowym	
162	Art. 36 ust. 5	Art. 10 ust. 2 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
163	Art. 37 ust. 1	Art. 5 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Załącznik B I B Dyrektywy Rady 91/67/EWG Załącznik B II B Dyrektywy Rady 91/67/EWG Załącznik B III B Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 9 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/53/EWG	
164	Art. 37 ust. 2	Art. 5 ust. 1 Dyrektywy Rady	

		91/67/EWG	
165	Art. 37 ust. 3	Art. 5 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Załącznik B I C Dyrektywy Rady 91/67/EWG Załącznik B II C Dyrektywy Rady 91/67/EWG Załącznik B III C Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 9 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/53/EWG	
166	Art. 38	Art. 6 ust. 1	
167	Art. 38 ust. 1	Załącznik C I A, II A, III A Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 9 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/53/EWG	
168	Art. 38 ust. 1	Art. 6 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
169	Art. 38 ust. 2 i 3	Przepis proceduralny o charakterze krajowym	
170	Art. 38 ust. 4 i 5	Art. 6 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
171	Art. 39 ust. 1-4	Art. 5 ust. 2 zdanie 2 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Załącznik B I D Dyrektywy Rady 91/67/EWG Załącznik B II D Dyrektywy Rady 91/67/EWG Załącznik B III D Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 9 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/53/EWG	
172	Art. 39 ust. 4	Art. 5 ust. 3 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	

173	Art. 40	Załącznik C I C, II C, III C Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 9 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/53/EWG	
174	Art. 40 ust. 1	Art. 6 ust. 2 akapit 5 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
175	Art. 40 ust. 2	Art. 6 ust. 2 akapit 5 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
176	Art. 40 ust. 3	Art. 6 ust. 2 akapit 5 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
177	Art. 40 ust. 4	Art. 6 ust. 2 akapit 5 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
178	Art. 41	Art. 4 akapit 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
179	Art. 42 pkt 1	Art. 9 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 7 ust. 1 lit. a i b Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 8 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 14 ust. 1 lit. a akapit 1 i 2 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 14 ust. 1 lit. b Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 14 ust. 2 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 14 ust. 3 lit. a i b Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 14 ust. 3 lit. c Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 14 ust. 4 i 5 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
180	Art. 42 pkt 3	Art. 7 ust. 1 lit. a i b Dyrektywy Rady	

		91/67/EWG Art. 8 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 11 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 11 ust. 2 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Załącznik E Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
181	Art. 42 pkt 4	Art. 5 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
182	Art. 42 pkt 5	Art. 6 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
183	Art. 42 pkt 6	Art. 5 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 6 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
184	Art. 42 pkt 7	Art. 5 ust. 2 zdanie 2 Art. 6 ust. 2 akapit 5 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
185	Art. 42 pkt 8	Art. 4 akapit 1 i 2 Dyrektywy Rady 91/67/EWG	
186	Art. 43 ust. 1	Art. 2 ust. 13 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 2 ust. 1 lit. d Dyrektywy Rady 92/65/EWG	
187	Art. 43 ust. 1	Art. 5 ust. 1 Dyrektywy Rady 95/70/WE Art. 5 ust. 4 Dyrektywy Rady 95/70/WE	
188	Art. 43 ust. 2	Art. 5 ust. 4 Dyrektywy Rady 95/70/WE	
189	Art. 43 ust. 3	Załącznik A Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 4 Dyrektywy Rady 93/53/EWG	

		Art. 5 ust. 2 Dyrektywy Rady 95/70/WE Art. 5 ust. 4 Dyrektywy Rady 95/70/WE	
190	Art. 44 ust. 1	Art. 4 ust. 2 lit. a tiret szóste Dyrektywy Rady 92/118/EWG Art. 7 ust. 3 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 4 tiret drugie i trzecie Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 5 ust. 3 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 4 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/35/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 3 i 10 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 3 i 10 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
191	Art. 44 ust. 2	Art. 4 ust. 2 lit. a tiret szóste Dyrektywy Rady 92/118/EWG Art. 7 ust. 3 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 4 tiret drugie Dyrektywy Rady 92/65/EWG	
192	Art. 44 ust. 3	Art. 4 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/35/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/40/EWG	

		Art. 3 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
193	Art. 44 ust. 4	Art. 4 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/35/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
194	Art. 44 ust. 5	Art. 5 ust. 3 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/35/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
195	Art. 44 ust. 6	Art. 5 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 5 ust. 2 lit. a Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 10 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 4 Dyrektywy Rady 92/35/EWG Art. 4 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 4 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 4 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 4 Dyrektywy Rady 92/66/EWG	

		Art. 4 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 4 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 4 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
196	Art. 44 ust. 7	Art. 8 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 7 Dyrektywy Rady 92/35/EEC Art. 8 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 8 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 8 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 7 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 7 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 13 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 7 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
197	Art. 44 ust. 8	Art. 3 Dyrektywy Rady 92/35/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
198	Art. 44 ust. 9	Art. 3 Dyrektywy Rady 92/35/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
199	Art. 45 ust. 1	Art. 49 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 19 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 18 Dyrektywy Rady 2001/89/WE	

		Art. 19 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 16 Dyrektywy Rady 92/40/EWG	
200	Art. 45 ust. 2	Art. 49 Dyrektywy Rady 2003/85/WE	
201	Art. 45 ust. 3	Art. 14 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 50 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 19 i 20 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 19 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 16 Dyrektywy Rady 92/40/EWG	
202	Art. 45 ust. 4	Art. 50 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 18, 19 i 20 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 19 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 16 Dyrektywy Rady 92/40/EWG	
203	Art. 45 ust. 5	Załącznik E Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 50 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 19 i 20 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 19 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 16 Dyrektywy Rady 92/40/EWG	
204	Art. 45 ust. 6	Art. 50 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 19 i 20 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 19 Dyrektywy Rady 92/119/EWG	
205	Art. 45 ust. 7	Art. 50 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 19 i 20 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 19 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 16 i 18 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 16 Dyrektywy Rady 92/40/EWG	

		Art. 6 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
206	Art. 45 ust. 8	Art. 50 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 19 i 20 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 19 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 17 i 18 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 16 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 6 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
207	Art. 45 ust. 9		
208	Art. 46 ust. 1	Art. 6 Dyrektywy Rady 92/35/EEC Art. 5 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 5 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 5 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 5 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 5 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 10, 11, 12 i 15 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 4 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
209	Art. 46 ust. 2		
210	Art. 47 ust. 1	Art. 8 ust. 2 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 8 Dyrektywy Rady 92/35/EWG Art. 9, 10 i 11 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 9, 10 i 11 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 10, 11 i 12 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 9 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 9 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 21, 22, 23, 25, 26, 27, 36, 37, 38, 39, 40 i 44 Dyrektywy Rady 2003/85/WE	

		Art. 8 i 9 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
211	Art. 47 ust. 1 pkt 1	Art. 5 ust. lit. i akapit 1	
212	Art. 47 ust. 1 pkt 2	Art. 5 ust. 2 lit. e i f Dyrektywy Rady 93/53/EWG	
213	Art. 47 ust. 1 pkt 3-7	Art. 4, 5, 11 i 12 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 4, 5, 11, 12, 14 i 15 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 4 i 9 Dyrektywy Rady 2000/75/WE Art. 4 i 6 Dyrektywy Rady 92/35/WE Art. 4, 5 i 9 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 4, 5 i 9 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 4, 5, 9, 10, 11, 12, 14 i 15 Dyrektywy Rady 2002/60/EWG Dyrektywy Rady 85/511/EWG Art. 4, 5, 9 i 10	
214	Art. 47 ust. 2	Przepis proceduralny o charakterze krajowym	
215	Art. 47 ust. 3	Art. 13 Dyrektywy Rady 92/35/EWG Art. 14 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 13 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 13 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 14 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
216	Art. 47 ust. 4	Art. 5 ust. 4 Dyrektywy Rady 93/53/EWG	
217	Art. 48 ust. 1	Art. 3 Dyrektywy Rady 92/35/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/40/EWG	

		Art. 3 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
218	Art. 48 ust. 2	Przepis proceduralny o charakterze krajowym	
219	Art. 48 ust. 3	Art. 8 Dyrektywy Rady 92/35/EWG Art. 9, 10 i 11 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 9, 10 i 11 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 10, 11 i 12 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 9 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 9 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 21, 22, 23, 25, 26, 27, 36, 37, 38, 39, 40 i 44 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 8 i 9 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
220	Art. 48 ust. 4	Art. 13 Dyrektywy Rady 92/35/EWG Art. 14 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 13 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 13 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 14 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
221	Art. 48 ust. 5	Przepis proceduralny o charakterze krajowym	
222	Art. 49 ust. 1	Art. 14 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 8 Dyrektywy Rady 92/35/EWG Art. 9, 10 i 11 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 9, 10 i 11 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 10, 11 i 12 Dyrektywy Rady 92/119/EWG	

		Art. 9 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 9 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 21, 22, 23, 25, 26, 27, 36, 37, 38, 39, 40 i 44 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 8 i 9 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
223	Art. 49 ust. 2	Art. 14 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/53/EWG	
224	Art. 50 ust. 1	Art. 8 ust. 3 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 9 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 9 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 10 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 9 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 9 Dyrektywy Rady 92/40/EWG	
225	Art. 50 ust. 2	Przepis proceduralny o charakterze krajowym	
226	Art. 51 i 52	Przepis proceduralny o charakterze krajowym	
227	Art. 53 ust. 1 pkt 1-7	Art. 16 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 4 ust. 1 akapit 2 i 3 Dyrektywy Rady 95/70/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2003/85/WE	
228	Art. 53 ust. 1 pkt 8	Art. 15 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 11 ust. 2 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 4 ust. 1 akapit 2 i 3 Dyrektywy Rady 95/70/WE Art. 5 ust. 5 Dyrektywy Rady 95/70/WE Załącznik D Dyrektywy Rady 95/70/WE	

		<p>Art. 16 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG</p> <p>Art. 4 ust. 1 akapit 2 i 3 Dyrektywy Rady 95/70/WE</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 2002/60/WE</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 2001/89/WE</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 2003/85/WE</p>	
229	Art. 53 ust. 2	<p>Art. 3 Dyrektywy Rady 92/35/EWG</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 2002/60/WE</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 2001/89/WE</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 92/119/EWG</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 92/66/EWG</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 92/40/EWG</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 2003/85/WE</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 2000/75/WE</p>	
230	Art. 53 ust. 3	<p>Art. 3 Dyrektywy Rady 2002/60/WE</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 2001/89/WE</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 2003/85/WE</p>	
231	Art. 53 ust. 4	<p>Art. 3 Dyrektywy Rady 92/35/EWG</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 2002/60/WE</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 2001/89/WE</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 92/119/EWG</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 92/66/EWG</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 92/40/EWG</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 2003/85/WE</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 2000/75/WE</p>	
232	Art. 53 ust. 5	<p>Art. 3 Dyrektywy Rady 92/35/EWG</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 2002/60/WE</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 2001/89/WE</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 92/119/EWG</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 92/66/EWG</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 92/40/EWG</p>	

		Art. 3 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
233	Art. 53 ust. 6	Art. 3 Dyrektywy Rady 92/35/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
234	Art. 53 ust. 7 pkt 1	Art. 5 ust. 2 lit. i akapit 2 Art. 3 Dyrektywy Rady 92/35/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
235	Art. 53 ust. 7 pkt 2	Art. 5 ust. 5 Dyrektywy Rady 95/70/WE Art. 5 ust. 2 lit. i akapit 2 Art. 3 Dyrektywy Rady 92/35/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 2003/85/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2000/75/WE	
236	Art. 53 ust. 8	Art. 16 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 11 ust. 1 Dyrektywy Rady	

		93/53/EWG Art. 3 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 3 Dyrektywy Rady 2003/85/WE	
237	Art. 54 ust. 1	Art. 1 Dyrektywy Rady 92/117/EWG	
238	Art. 54 ust. 2	Przepis krajowy	
239	Art. 54 ust. 3	Art. 4 ust. 1 lit. e	
240	Art. 54 ust. 4	Art. 5 ust. 1 i 2 Dyrektywy Rady 92/117/EWG	
241	Art. 54 ust. 5 pkt 1	Art. 7 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Załącznik I do Dyrektywy Rady 92/117/EWG	
242	Art. 54 ust. 5 pkt 2	Art. 6 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 7 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Załącznik II do Dyrektywy Rady 92/117/EWG Załącznik III do Dyrektywy Rady 92/117/EWG	
243	Art. 54 ust. 6	Przepis o charakterze krajowym	
244	Art. 55 ust. 1	Art. 69 Dyrektywy Rady i Parlamentu 2001/82/WE	
245	Art. 55 ust. 2 - 4	Przepis o charakterze krajowym	
246	Art. 56 ust. 1	Art. 10 ust. 2 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 15 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 17 Dyrektywy Rady 92/35/EEC Art. 21 i 22 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 22 i 23 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 20 Dyrektywy Rady 92/119/EWG	

		Art. 21 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 17 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 72 Dyrektywy Rady 2003/85/WE	
247	Art. 56 ust. 2	Załącznik D Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 17 Dyrektywy Rady 92/35/EEC Art. 21 i 22 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 22 i 23 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 20 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 21 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 17 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 72, 73, 74, 76, 78 Dyrektywy Rady 2003/85/WE	
248	Art. 56 ust. 3	Art. 8 ust. 4 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 17 Dyrektywy Rady 92/35/EEC Art. 21 i 22 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 22 i 23 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 20 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 21 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 17 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78 Dyrektywy Rady 2003/85/WE	
249	Art. 56 ust. 1 i 2	Art. 14 ust. 1 Dyrektywy Rady 92/65/EWG	
250	Art. 56 ust. 4	Przepis o charakterze krajowym	
251	Art. 56 ust. 5	Art. 17 Dyrektywy Rady 92/35/EEC Art. 21 i 22 Dyrektywy Rady	

		2002/60/WE Art. 22 i 23 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 20 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 21 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 17 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78 Dyrektywy Rady 2003/85/WE	
252	Art. 56 ust. 6	Art. 8 ust. 4 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 17 Dyrektywy Rady 92/35/EEC Art. 21 i 22 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 22 i 23 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 20 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 21 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 17 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78 Dyrektywy Rady 2003/85/WE	
253	Art. 56 ust. 7	Art. 17 Dyrektywy Rady 92/35/EEC Art. 21 i 22 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 22 i 23 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 20 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 21 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 17 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78 Dyrektywy Rady 2003/85/WE	
254	Art. 56 ust. 8	Art. 17 Dyrektywy Rady 92/35/EEC Art. 21 i 22 Dyrektywy Rady	

		<p>2002/60/WE Art. 22 i 23 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 20 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 21 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 17 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78 Dyrektywy Rady 2003/85/WE</p>	
255	Art. 56 ust. 9	<p>Art. 15 ust. 2-4 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 17 Dyrektywy Rady 92/35/EEC Art. 21 i 22 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 22 i 23 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 20 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 21 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 17 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78 Dyrektywy Rady 2003/85/WE</p>	
256	Art. 56 ust. 10	<p>Art. 8 ust. 4 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Załącznik D Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 17 Dyrektywy Rady 92/35/EEC Art. 21 i 22 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 22 i 23 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 20 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 21 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 17 Dyrektywy Rady 92/40/EWG</p>	

		Art. 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78 Dyrektywy Rady 2003/85/WE	
257	Art. 56 ust. 11	Art. 10 ust. 2 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Załącznik D Dyrektywy Rady 93/53/EWG	
258	Art. 57 ust. 1	Art. 17 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 16 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 8 Dyrektywy Rady 95/70/WE Art. 16 Dyrektywy Rady 92/35/EWG Art. 20 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 21 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 22 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 22 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 18 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 17 Dyrektywy Rady 2003/85/WE	
259	Art. 57 ust. 2	Art. 16 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 8 Dyrektywy Rady 95/70/WE Art. 16 Dyrektywy Rady 92/35/EWG Art. 20 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 21 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 22 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 22 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 18 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 17 Dyrektywy Rady 2003/85/WE	
260	Art. 57 ust. 3	Art. 17 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 16 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 8 Dyrektywy Rady 95/70/WE Art. 16 Dyrektywy Rady 92/35/EWG Art. 20 Dyrektywy Rady 2002/60/WE	

		Art. 21 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 22 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 22 Dyrektywy Rady 92/66/EWG Art. 18 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 17 Dyrektywy Rady 2003/85/WE	
261	Art. 58	Przepis o charakterze krajowym	
262	Art. 59 ust. 1	Art. 14 ust. 1 Dyrektywy Rady 92/65/EWG Załącznik B Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 12 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 16 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 16 Dyrektywy Rady 2001/89/WE	
263	Art. 59 ust. 2	Art. 13 ust. 1 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 14 ust. 1 Dyrektywy Rady 92/65/EWG Załącznik B Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 12 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 16 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 16 Dyrektywy Rady 2001/89/WE	
264	Art. 59 ust. 3	Art. 16 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 16 Dyrektywy Rady 2001/89/WE	
265	Art. 59 ust. 4	Przepis o charakterze krajowym	
266	Art. 59 ust. 5	Art. 16 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 16 Dyrektywy Rady 2001/89/WE	
267	Art. 59 ust. 6	Art. 16 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 16 Dyrektywy Rady 2001/89/WE	
268	Art. 59 ust. 7	Art. 16 Dyrektywy Rady 2002/60/WE	

		Art. 16 Dyrektywy Rady 2001/89/WE	
269	Art. 59 ust. 8	Art. 13 ust. 3 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 16 Dyrektywy Rady 2002/60/WE Art. 16 Dyrektywy Rady 2001/89/WE	
270	Art. 59 ust. 9	Przepis o charakterze krajowym	
271	Art. 60 ust. 1 i 2	Art. 15 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 16 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 11 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 5 ust. 1 i 2 Dyrektywy Rady 95/70/WE Art. 6 ust. 1 Dyrektywy Rady 95/70/WE	
272	Art. 61	Art. 16 Dyrektywy Rady 2003/85/WE	
273	Art. 62	Art. 13 ust. 1 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 14 ust.1 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 15 ust. 1 Dyrektywy Rady 92/65/EWG Art. 13 ust. 1 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 59 Dyrektywy Rady 2003/85/WE	
274	Art. 63 pkt 1	Art. 15 Dyrektywy Rady 91/67/EWG Art. 5 ust. 2 lit. a-h Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 5 ust. 2 lit. i akapit 1 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 6 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 7 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 8 ust. 2 Dyrektywy Rady	

		93/53/EWG Art. 9 ust. 2 i 3 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 10 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 11 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/53/EWG Art. 5 ust. 2-4 Dyrektywy Rady 95/70/WE	
275	Art. 63 pkt 2	Art. 14 ust.1 i 3 Dyrektywy Rady 90/539/EWG Art. 15 ust. 3 Dyrektywy Rady 92/65/EWG	
276	Art. 64 ust. 1 i 2	Przepis o charakterze krajowym	
277	Art. 65 pkt 1 i 2	Art. 2 Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
278	Art. 66 ust. 1	Art. 3 lit. a Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
279	Art. 66 ust. 2	Art. 3 lit. b Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
280	Art. 66 ust. 3	Art. 3 lit. c Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
281	Art. 66 ust. 4	Art. 3 lit. d Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
282	Art. 67 pkt 1	Art. 4 ust. 1 Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
283	Art. 67 pkt 2	Art. 4 ust. 2 Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
284	Art. 68	Art. 4 ust. 2 Dyrektywy Rady 96/22/EWG Art. 5a Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
285	Art. 69	Art. 4 ust. 2 Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
286	Art. 70 ust. 1	Art. 5 Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
287	Art. 70 ust. 2	Art. 5 Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
288	Art. 70 ust. 3	Art. 5 Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
289	Art. 71	Art. 5a Dyrektywy Rady 96/22/EWG	

290	Art. 72 pkt 1	Art. 6 ust. 2 lit. a Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
291	Art. 72 pkt 2	Art. 6 ust. 2 lit. b Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
292	Art. 73 ust. 1	Art. 7 ust. 1 Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
293	Art. 73 ust. 2	Art. 7 ust. 1 Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
294	Art. 73 ust. 3	Art. 7 ust. 2 Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
295	Art. 74 ust. 1 pkt 1	Art. 8 ust. 2 Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
296	Art. 74 ust. 1 pkt 2	Art. 1 ust. 2 lit. d Dyrektywy Rady 96/22/EWG Art. 8 ust. 2 Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
297	Art. 74 ust. 1 pkt 3	Art. 8 ust. 2 Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
298	Art. 74 ust. 1 pkt 4	Art. 8 ust. 2 Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
299	Art. 74 ust. 2	Art. 8 ust. 4 Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
300	Art. 75 ust 1 pkt 1 i 2	Art. 11 ust. 1 Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
301	Art. 75 ust 2 pkt 1 i 2	Art. 11 ust. 2 Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
302	Art. 76	Art. 8 ust. 3 Dyrektywy Rady 96/22/EWG Art. 14a Dyrektywy Rady 96/22/EWG	
303	Art. 77 pkt 1	Art. 12 ust. 5 Dyrektywy Rady 92/65/EWG	
304	Art. 77 - 85pkt 2	Przepisy karne, charakter krajowy	

305	Art. 85 - 88	Przepisy przejściowe i końcowe	
306	Załączniki do ustawy nr 1	Załącznik V Dyrektywy Rady 90/539/EWG Załącznik A Dyrektywy Rady 92/65/EWG Załącznik A Lista I i Lista II Dyrektywy Rady 91/67/EWG Załącznik A Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
307	Załącznik do ustawy nr 2	Załącznik A Lista III Dyrektywy Rady 91/67/EWG Załącznik A Dyrektywy Rady 90/426/EWG	
308	Załącznik do ustawy nr 3	Art. 19 Dyrektywy Rady 92/119/EWG Art. 18 Dyrektywy Rady 2001/89/WE Art. 5 Dyrektywy Rady 2000/75/WE Art. 5 Dyrektywy Rady 92/35/WE Art. 16 Dyrektywy Rady 92/40/EWG Art. 19 Dyrektywy Rady 2002/60/EWG Art. 13 Dyrektywy Rady 85/511/EWG	

DYREKTYWA RADY

z dnia 26 czerwca 1964 r.

w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną

(64/432/EWG)

RADA EUROPEJSKIEJ WSPÓLNOTY GOSPODARCZEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i art. 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

jest już stosowane rozporządzenie Rady nr 20 w sprawie stopniowego ustanawiania wspólnej organizacji rynku mięsa wieprzowego³, analogiczne rozporządzenie zostanie przyjęte w stosunku do rynku mięsa wołowego; ponadto rozporządzenia te stosuje się w handlu zwierzętami żywymi;

rozporządzenie Rady nr 20 zastępuje liczne tradycyjne środki ochrony stosowane na granicy jednolitym systemem zaprojektowanym w szczególności do ułatwienia handlu wewnątrzspółnotowego; zaś rozporządzenie, które ma zostać przyjęte w odniesieniu do rynku mięsa wołowego również posłuży usuwaniu przeszkód w handlu na tym rynku;

tak długo jak handel wewnątrzspółnotowy na rynku mięsa wołowego będzie utrudniony ze względu na różnice między wymaganiami zdrowotnymi Państw Członkowskich, tak długo wprowadzenie wyżej wymienionych rozporządzeń nie przyniesie spodziewanego efektu;

aby wyeliminować te różnice, należy przedsięwziąć środki w ramach wspólnej polityki rolnej zgodnie z już przyjętymi lub będącymi w przygotowaniu rozporządzeniami w sprawie stopniowego ustanawiania wspólnej organizacji rynków; zaś w związku z powyższym przepisy dotyczące problemów natury sanitarnej muszą zostać zbliżone;

prawo Państw Członkowskich zgodnie z art. 36 Traktatu do dalszego stosowania zakazów lub ograniczeń przywozu, wywozu lub tranzytu dóbr uzasadnione względami ochrony zdrowia ludzi i zwierząt nie zwalnia ich jednak z obowiązku zbliżania przepisów, na których te zakazy

¹ Dz.U. nr 61 z 19.04.1963, str. 1254/63.

² Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2009/64.

³ Dz.U. nr 30 z 20.04.1962, str. 945/62.

i ograniczenia są oparte, o ile różnice te utrudniają wprowadzenie i funkcjonowanie wspólnej polityki rolnej;

w kontekście zbliżenia przepisów, od krajów wysyłki wymaga się zapewnienia, że bydło i trzoda chlewna hodowlane, rzeźne lub przeznaczone do produkcji, miejsca, z których te zwierzęta pochodzą i są wysyłane oraz wykorzystywane środki transportu spełniają określone wymagania sanitarne tak, aby mieć pewność, że zwierzęta nie są źródłem chorób zakaźnych;

aby Państwa Członkowskie mogły być pewne, że wymagania te są spełnione, należy wydać przepis dotyczący świadectwa zdrowia wydawanego przez urzędowego lekarza weterynarii, które będzie towarzyszyło zwierzętom do miejsca przeznaczenia;

Państwa Członkowskie muszą mieć prawo do zakazu wpuszczania na swoje terytorium bydła i trzody chlewnej, jeżeli okaże się, że zwierzęta chorują na chorobę zakaźną lub są o to podejrzane; mogą roznosić taką chorobę nie chorując na nią czy też nie spełniają przepisów sanitarnych Wspólnoty;

ponieważ nie ma powodu, dla którego należy zezwalać Państwom Członkowskim na wprowadzanie zakazu wwozu bydła i trzody chlewnej na swoje terytorium z przyczyn innych niż względy zdrowotne; na wniosek wysyłającego lub jego pełnomocnika powinno się zezwolić na powrót transportu zwierząt do kraju wysyłki, chyba, że okoliczności wskazują inaczej;

w związku z powyższym w przypadku wprowadzenia zakazu lub ograniczenia powinno się powiadomić nadawcę, jego pełnomocnika lub właściwe władze centralne kraju wysyłki, o przyczynach podjęcia takich środków;

w przypadku zaistnienia sporu między wysyłającym a Państwem Członkowskim stanowiącym kraj przeznaczenia przesyłki, może on zasięgnąć opinii eksperta ds. weterynarii, wybranego przez siebie z listy sporządzonej przez Komisję;

w niektórych wypadkach i dla określonej kategorii zwierząt ogólne przepisy niniejszej dyrektywy mogą ulec złagodzeniu bez ponoszenia ryzyka zdrowotnego; umożliwiając wprowadzenie w Państwach Członkowskich będących odbiorcami przesyłek odstępstw ogólnych lub szczególnych od przepisów;

w dziedzinach, w których występują szczególne problemy zbliżenie przepisów Państw Członkowskich nie może zostać dokonane bez uprzedniego przeprowadzenia dokładnych badań;

uproszczona procedura wprowadzania poprawek może być zastosowana w odniesieniu do załączników B - D, obejmujących przepisy natury technicznej podlegające zmianom; w związku z powyższym należy Komisji zapewnić możliwość wprowadzania takich poprawek po konsultacji z Państwami Członkowskimi,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa odnosi się do handlu wewnątrzspółnotowego zwierzętami hodowlanymi, produkcyjnymi lub przeznaczonymi do uboju z gatunków bydła i trzody chlewnej.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „gospodarstwo” oznacza znajdujące się na terytorium Państwa Członkowskiego przedsiębiorstwo rolne lub handlowe pod urzędowym nadzorem, w którego pomieszczeniach stale trzymane są zwierzęta hodowlane, rzeźne lub przeznaczone do produkcji;
- b) „zwierzęta przeznaczone do uboju” oznaczają zwierzęta z gatunku bydła lub trzody chlewnej, które po przywiezieniu do kraju przeznaczenia zostaną dostarczone prosto do rzeźni lub na rynek sąsiadujący z rzeźnią. Zgodnie z obowiązującymi tam przepisami wszystkie zwierzęta, w szczególności pochodzące z rynku, mogą być przewiezione jedynie do rzeźni wyznaczonej do tych celów przez właściwy organ centralny. W ostatnim przypadku ubój zwierząt powinien być dokonany w takiej rzeźni nie później niż siedemdziesiąt dwie godziny po dostarczeniu ich na rynek;
- c) „zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji” oznaczają zwierzęta z gatunku bydła lub trzody chlewnej inne niż te, określone w lit. b), w szczególności zwierzęta przeznaczone do hodowli, produkcji mleka lub mięsa lub wykorzystywane do pracy;
- d) „bydło wolne od gruźlicy” oznacza bydło spełniające warunki ustanowione w załączniku A pkt I ppkt. 1
- e) „pogłowie bydła oficjalnie uznane za wolne od gruźlicy” oznacza pogłowie bydła spełniające warunki ustanowione w załączniku A pkt I ppkt 2;
- f) „bydło wolne od brucelozy” oznacza bydło spełniające warunki ustanowione w załączniku A pkt II ppkt 1;
- g) „pogłowie bydła oficjalnie uznane za wolne od brucelozy” oznacza pogłowie bydła spełniające warunki ustanowione w załączniku A pkt II część A ppkt 2;
- h) „pogłowie bydła wolne od brucelozy” oznacza pogłowie bydła spełniające warunki ustanowione w załączniku A pkt II część A ppkt 3;
- i) „trzoda chlewna wolna od brucelozy” oznacza trzodę chlewną spełniającą warunki ustanowione w załączniku A pkt II część B ppkt 1;
- k) „trzoda chlewna oficjalnie uznana za wolną od brucelozy” oznacza trzodę chlewną spełniającą warunki ustanowione w załączniku A pkt II część B ppkt 2;
- l) „strefa wolna od choroby zakaźnej ” oznacza strefę o średnicy 20 km, w której stosownie do oficjalnych danych przez okres przynajmniej trzydziestu dni przed załadunkiem nie stwierdzono:

- (i) przypadków zachorowań na pryszczycę bydła,
 - (ii) przypadków zachorowań na pryszczycę, pomór czy paraliż zakaźny świń (choroba cieszyńska);
- m) „choroby podlegające obowiązkowi deklaracji” oznacza choroby ujęte w załączniku E;
- n) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego;
- o) „kraj wysyłki” oznacza Państwo Członkowskie, z którego bydło i trzoda chlewna są wywożone do innego Państwa Członkowskiego;
- p) „kraj przeznaczenia” oznacza Państwo Członkowskie, do którego bydło i trzoda chlewna są przywożone.

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, że z jego terytorium do innego Państwa Członkowskiego wysyłane są jedynie bydło i trzoda chlewna spełniające warunki ustanowione w ust. 2, uwzględniające odpowiednio przepisy ust. 7, a także warunki specjalne ustanowione dla określonych kategorii bydła i trzody chlewnej zawarte w ust. 3-6.
2. Bydło i trzoda chlewna, których dotyczy niniejsza dyrektywa:
- a) nie mogą wykazywać żadnych klinicznych objawów chorobowych w dniu załadunku;
 - b) muszą pochodzić z gospodarstwa, które formalnie spełnia następujące warunki:
 - (i) jest usytuowane w centrum strefy wolnej od chorób zakaźnych;
 - (ii) przez okres przynajmniej trzech miesięcy przed wysyłką nie stwierdzono w nim przypadków zachorowań na pryszczycę i gruźlicę u bydła, brucelozę bydła i trzody chlewnej, pomoru i paraliżu zakaźnego (choroby cieszyńskiej) w przypadku trzody chlewnej;
 - (iii) przez okres przynajmniej trzech miesięcy przed wysyłką nie stwierdzono w nim innych chorób podlegających obowiązkowi zwalczania, wywołujących zakażenia u gatunków zwierząt o których mowa;
 - c) zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji powinny przebywać w gospodarstwie, określonym w lit b) przez okres co najmniej trzydziestu dni przed terminem wysyłki. Urzędowy lekarz weterynarii może zaświadczyć, że zwierzęta pozostawały w gospodarstwie przez okres trzydziestu dni przed terminem wysyłki. W przypadku zwierząt oznaczonych w sposób wskazany w lit. d) i pozostających pod urzędowym nadzorem weterynaryjnym, można w ten sposób poświadczyć ich przynależność do gospodarstwa;

- d) muszą być oznakowane w urzędowy lub zatwierdzony przez urząd sposób przez zakładanie urzędowych kolczyków do znakowania bydła lub w przypadku trzody chlewnej pieczęci identyfikacyjnej;
 - e) z gospodarstwa muszą zostać wysłane prosto do miejsca załadunku:
 - (i) unikając kontaktu ze zwierzętami parzystokopytnymi, za wyjątkiem bydła i trzody chlewnej, które spełniają warunki ustanowione dla handlu we Wspólnocie;
 - (ii) posegregowane na zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji oraz zwierzęta przeznaczone do uboju;
 - (iii) w samochodach lub kontenerach uprzednio wyczyszczonych i zdezynfekowanych za pomocą środków zaakceptowanych urzędowo w kraju wysyłki;
 - f) muszą być załadowane na środek transportu przewożący je do kraju przeznaczenia zgodnie z warunkami przedstawionymi w lit. e) w określonym miejscu znajdującym się w centrum strefy wolnej od chorób zakaźnych;
 - g) po załadunku muszą niezwłocznie być przewiezione prosto do punktu kontroli granicznej kraju wysyłki;
 - h) w czasie transportu do kraju przeznaczenia muszą być zaopatrzone w świadectwo zdrowia zgodne z załączniku F (wzory I-V), wystawione w dniu załadunku co najmniej w języku kraju przeznaczenia z terminem ważności dziesięciu dni;
3. Bydło hodowlane lub przeznaczone do produkcji musi ponadto:
- a) nie później niż piętnaście dni i nie wcześniej niż cztery miesiące przed załadunkiem zostać poddane szczepieniu przeciwko wirusowi pryszczycy typ A, O i C szczepionką zawierającą martwe wirusy, zatwierdzoną i kontrolowaną przez właściwy organ kraju wysyłki;
 - b) pochodzić z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy, samo nie może chorować na gruźlicę, a w szczególności musi mieć negatywny wynik śródskórnej próby tuberkulinowej przeprowadzonej zgodnie z przepisami załączników A i B;
 - c) pochodzić z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od brucellozy, samo nie może chorować na brucelozę, a w szczególności wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej zgodnie z przepisami załączników A i C musi być niższy niż 30 j.m./ml;
 - d) krowy mleczne nie mogą wykazywać objawów zapalenia wymion, a ponadto badanie mleka przeprowadzone stosownie do przepisów załącznika D muszą wykazać brak jakichkolwiek charakterystycznych oznak stanów zapalnych lub występowania mikroorganizmów chorobotwórczych.
4. Trzoda chlewna hodowlana lub przeznaczona do produkcji musi ponadto pochodzić z pogłowia wolnego od brucellozy, same nie mogą na nią chorować, w szczególności wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej zgodnie z przepisami

załączników A i C musi być niższy niż 30 j.m./ml; wykonanie serologicznej próby aglutynacyjnej wymagane jest jedynie w przypadku osobników ważących powyżej 25 kg.

5. Na zwierzęta przeznaczone do uboju nie mogą zostać przeznaczone bydło lub trzoda chlewna, które zostały ubite w ramach programu likwidowania chorób zakaźnych przeprowadzanego w Państwie Członkowskim.

6. Bydło przeznaczone do uboju powyżej czwartego miesiąca życia musi ponadto:

- a) nie później niż piętnaście dni i nie wcześniej niż cztery miesiące przed załadunkiem zostać poddane szczepieniu przeciwko wirusowi pryszczycy typu A, O, C szczepionką zawierającą martwe wirusy, zatwierdzoną i kontrolowaną przez właściwy organ kraju wysyłki; jednakże ważność szczepienia zostaje przedłużona do 12 miesięcy w przypadku bydła ponownie zaszczepionego w tych Państwach Członkowskich, gdzie zwierzęta te są corocznie szczepione, zaś dotknięte pryszczycą są systematycznie likwidowane;
- b) jeżeli bydło nie pochodzi z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy, uzyskać negatywny wynik śródskórnej próby tuberkulinowej przeprowadzonej zgodnie z przepisami załączników A i B;
- c) jeżeli bydło nie pochodzi z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy, uzyskać wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej zgodnie z przepisami załączników A i B poniżej niż 30 j.m./ml.

7. W odniesieniu do handlu wewnątrzspółnotowego zatwierdza się ponadto, co następuje: zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do uboju albo produkcji nabywane są na wyznaczonym przez urząd rynku w celu wysyłki do innego Państwa Członkowskiego, przy czym rynek ten spełnia poniższe warunki:

- a) znajduje się pod kontrolą urzędowego lekarza weterynarii;
- b) mieści się w centrum strefy wolnej od chorób epizootycznych oraz w miejscu, w którym tego samego dnia nie organizuje się handlu żywymi zwierzętami;
- c) po przeprowadzeniu dezynfekcji jest wykorzystywany do obrotu zwierzętami hodowlanymi, przeznaczonymi do uboju lub produkcji, spełniającymi wymagania dotyczące handlu wewnątrzspółnotowego ustanowione w art. 4 ust. 2-6, przy założeniu, że warunki te dotyczą gatunków zwierząt, o których mowa. Przepisy ust. 2 lit. e) muszą być przestrzegane w szczególności, gdy zwierzęta są wysyłane na rynek. Przed odbiorem ich z gospodarstwa lub rynku spełniającego wymagania niniejszego ustępu i przewiezieniem do miejsca załadunku, zwierzęta te mogą zostać dostarczone do nadzorowanego z urzędu punktu gromadzenia, o ile spełnia on warunki ustanowione dla rynków.

Zwierzęta nabywane na rynkach muszą zostać przesłane z rynku lub punktu gromadzenia bezpośrednio do konkretnego miejsca załadunku w sposób zgodny z przepisami ust. 2 lit. e) i g) i wywiezione do kraju przeznaczenia.

Okres czasu przeznaczony na gromadzenie zwierząt poza gospodarstwem, z którego pochodzą, w szczególności na rynku, w punkcie gromadzenia lub w faktycznym miejscu załadunku może zostać wliczony do trzydziestu dni opisanych w ust. 2 lit. c), ale nie powinien przekraczać czterech dni.

8. Kraj wysyłki określa rynki wspomniane w ust. 7, zatwierdzone dla zwierząt hodowlanych, przeznaczonych do uboju lub produkcji. Powiadamia on właściwe władze centralne pozostałych Państw Członkowskich i Komisję, o tym, które rynki zostały zatwierdzone.

9. Kraj wysyłki określa procedurę urzędowego nadzoru rynków i punktów gromadzenia, określonych w ust. 7 oraz zapewnia jej wykonanie.

10. W przypadkach opisanych w ust. 7, przyjęcie zwierząt odbywa się na podstawie świadectw zdrowia zgodnie z załącznikiem F (wzory I-IV).

11. Kraj wysyłki określa procedury urzędowego nadzoru pomieszczeń firmy handlowej i zapewnia jej wykonanie.

12. Jeżeli gospodarstwo lub strefa, na którym się ono znajduje jest objęty restrykcjami z powodu występowania choroby zakaźnej u gatunków zwierząt, o których mowa, ograniczenia czasowe nałożone w ust. 2 lit. b) (ii) i (iii) oraz art. 2 lit. e) obowiązują od daty oficjalnego uchylecia zakazów.

Artykuł 4

1. Wszystkie zwierzęta przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego muszą pozostawać na terytorium kraju wysyłki do chwili załadunku:

- a) nie krócej niż sześć miesięcy w przypadku zwierząt hodowlanych lub przeznaczonych do produkcji;
- b) nie krócej niż trzy miesiące w przypadku zwierząt przeznaczonych do uboju.

Jeżeli zwierzęta są młodsze niż odpowiednio sześć i trzy miesiące muszą pozostać na terytorium Państwa Członkowskiego będącego krajem wysyłki.

2. We wszystkich przypadkach, do których stosuje się ust. 1 przyjęcie zwierząt musi się odbywać na podstawie świadectw zdrowia zgodnych z wymaganiami załącznika F (wzory I-IV).

Artykuł 5

O ile szczepionki, określone w art. 3 ust. 3 lit. a) i ust. 6 lit. a) nie zostały wyprodukowane w Państwie Członkowskim, powinny być nabyte w innym Państwie Członkowskim, za wyjątkiem przypadków, gdy z powodu nowych danych naukowych lub braku szczepionek, które dotychczas były uważane za odpowiednie, konieczne jest zakupienie szczepionek poza Europejską Wspólnotą Gospodarczą. W razie wybuchu pryszczycy innego typu niż A, O lub C lub odmiany tych typów, przeciwko którym szczepionka nie zapewnia dostatecznej ochrony lub jest całkowicie nieskuteczna, każde z Państw Członkowskich może

przedsięwziąć niezbędne środki awaryjne w celu dostosowania formuły szczepionki i odpowiedniego jej użycia. Jednocześnie poinformuje ono pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję. Komisja może zarządzić debatę dotyczącą podjętych i przyszłych działań.

Artykuł 6

1. Każde Państwo Członkowskie powinno przekazać pozostałym Państwom Członkowskim i Komisji wykaz przejść granicznych, przez które można przewozić bydło i trzodę chlewną na jego terytorium.

Przy wyborze przejścia granicznego należy rozważyć kanały sprzedaży i wszystkie dostępne środki transportu podlegające przepisom dotyczącym chorób zwierząt.

2. Każdy kraj przeznaczenia może żądać od wysyłającego lub jego pełnomocnika powiadamiania z wyprzedzeniem o wysłaniu bydła lub trzody chlewnej, o rodzaju, charakterze i liczbie zwierząt oraz przewidywanym terminie ich przywozu. Nie może jednak żądać wcześniejszego powiadamiania niż czterdzieści osiem godzin przed przekroczeniem granic jego terytorium

3. Każdy kraj przeznaczenia może zabronić wprowadzenia bydła i trzody chlewnej na jego terytorium, o ile badania przeprowadzone na przejściu granicznym przez urzędowego lekarza weterynarii wykażą, że:

- a) zwierzęta są dotknięte przez chorobę podlegającą obowiązkowi zwalczania, są o to podejrzewane lub nią zakażone;
- b) w stosunku do tych zwierząt nie są przestrzegane przepisy art. 3 i 4.

Kraj przeznaczenia może podjąć niezbędne środki, w tym między innymi kwarantannę, aby określić stan zwierząt podejrzanych o zachorowanie lub zakażenie chorobą podlegającą obowiązkowi zwalczania lub o możliwość rozprzestrzenienia takiej choroby.

Decyzje podjęte zgodnie z pierwszą lub drugą literą muszą, na wniosek wysyłającego lub jego pełnomocnika, zezwolić na powrotne wwiezienie zwierząt, zakładając, że nie jest to sprzeczne ze względami dotyczącymi ochrony weterynaryjnej.

4. Jeżeli nie zezwolono na przywóz zwierząt ze względu na przyczyny zawarte w ust. 3 lit. a), a kraj wysyłki lub tranzytu, co może mieć miejsce, nie wyda zezwolenia na ich powrotne wwiezienie w ciągu 8 godzin, właściwy organ kraju przeznaczenia może nakazać ubój zwierząt lub zabicie ich i zniszczenie zwłok.

5. Zwierzęta przeznaczone do uboju muszą zostać ubite bez zbędnej zwłoki po przywiezieniu ich do rzeźni zgodnie z wymaganiami zdrowotnymi dotyczącymi zwierząt. Zwierzęta przeznaczone do uboju wysłane po przybyciu do kraju przeznaczenia bezpośrednio na rynek sąsiadujący z rzeźnią. Zgodnie z panującymi tam przepisami wszystkie zwierzęta, w szczególności pochodzące z rynku, mogą być przeniesione jedynie do rzeźni zatwierdzonej do tych celów przez właściwy organ centralny. Ubój zwierząt powinien być dokonany w takiej rzeźni nie później niż siedemdziesiąt dwie godziny po dostarczeniu ich na rynek.

Właściwy organ kraju przeznaczenia może w świetle wymagań weterynaryjnych wyznaczyć rzeźnię, do której zwierzęta muszą zostać przesłane.

6. Jeżeli po wprowadzeniu zwierząt hodowlanych lub przeznaczonych do produkcji na terytorium kraju przeznaczenia zostaną ujawnione fakty, które uzasadniałyby zastosowanie ust. 3 lit a), właściwy organ centralny kraju wysyłki musi, na żądanie właściwego organu centralnego kraju przeznaczenia przeprowadzić stosowne dochodzenie i powiadomić ten organ o jego wyniku.

7. Decyzje podjęte przez właściwy organ zgodnie z ust. 3-5 powinny zostać podane do wiadomości wysyłającego lub jego pełnomocnika wraz z ich uzasadnieniem. W razie złożenia wniosku, wspomniane umotywowane decyzje powinny zostać bezzwłocznie przedstawione na piśmie wysyłającemu lub jego pełnomocnikowi, wraz ze wskazaniem sposobów wniesienia odwołania przewidzianych przez obowiązujące przepisy prawne, jak również wskazanie form i terminów składania takich odwołań. Wspomniane decyzje powinny być również przedstawione właściwej władzy centralnej kraju wysyłki.

Artykuł 7

1. Kraje przeznaczenia mogą udzielać krajowi wysyłki lub krajom wysyłki upoważnień ogólnych lub ograniczonych obowiązujących w szczególnych okolicznościach do wprowadzania na swoje terytorium:

A. *Bydła hodowlanego, przeznaczone do uboju lub produkcji, które:*

- a) na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 3 lit. a) lub art. 6 lit. a) nie zostały poddane szczepieniu przeciwko pryszczycy, o ile w kraju wysyłki i w krajach tranzytu oficjalnie nie zanotowano żadnego przypadku tej choroby w ciągu co najmniej ostatnich sześciu miesięcy;
- b) na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 3 lit. a) lub art. 6 lit. a) otrzymały nie wcześniej niż dziesięć dni przed załadunkiem surowicę przeciwko pryszczycy, zatwierdzoną i kontrolowaną przez właściwy organ kraju wysyłki i zatwierdzoną przez właściwy organ kraju przeznaczenia.

B. *Bydła hodowlanego lub przeznaczonego do produkcji, które na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 3 lit. c) pochodzi z pogłowa wolnego od brucelozy;*

C. *Bydła przeznaczonego do uboju, u którego:*

- a) wynik śródskórnej próby tuberkulinowej był pozytywny, na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 6 lit. b);
- b) wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę był równy lub wyższy niż 30 j.m./ml, na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 6 lit. c).

2. Jeżeli kraj przeznaczenia udziela upoważnienia ogólnego zgodnie z ust. 1, niezwłocznie informuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję.

3. Jeżeli kraj przeznaczenia udziela jakiegokolwiek upoważnienia zgodnie z ust. 1, konieczne jest uzyskanie, w przypadku tranzytu, odpowiedniego upoważnienia od krajów tranzytu, których to dotyczy.

4. Kraje wysyłki podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, że świadectwa zdrowia, których przykłady zawarte są w załączniku F. (wzór I i II) wymieniają wykorzystanie jednej z możliwości wprowadzonych w ust. 1.

Artykuł 8

Do momentu wejścia w życie takich przepisów, które mogą być stosowane przez Europejską Wspólnotę Gospodarczą, niniejsza dyrektywa nie obejmuje przepisów Państw Członkowskich odnoszących się do:

- a) bydła i trzody chlewnej leczonych antybiotykami, estrogenami i tyrostatykami;
- b) zapobiegania włośnicy, pod warunkiem, że przepisy te nie są stosowane w sposób dyskryminujący, szczególnie mając na uwadze wdrożenie systematycznych badań wykrywania włośnicy w Państwach Członkowskich, będących krajami wysyłki.

Artykuł 9

1. Państwo Członkowskie może podjąć następujące środki, o ile istnieje niebezpieczeństwo rozprzestrzenienia się choroby zwierząt w następstwie wprowadzenia bydła lub trzody chlewnej na jego terytorium z innego Państwa Członkowskiego:

- a) w przypadku wybuchu choroby zakaźnej w innym Państwie Członkowskim, czasowo zakazać wprowadzania bydła lub trzody chlewnej z dotkniętych chorobą stref tego Państwa Członkowskiego lub je ograniczyć.
- b) jeżeli choroba zakaźna rozwija się powszechnie lub jeżeli nastąpił wybuch innej zakaźnej choroby zwierząt, czasowo zakazać wprowadzanie bydła i trzody chlewnej z jakiegokolwiek strefy terytorium tego państwa lub je ograniczyć.

2. Środki podjęte przez Państwo Członkowskie zgodnie z ust. 1 muszą być podane do wiadomości pozostałych Państw Członkowskich i Komisji w terminie dziesięciu dni roboczych wraz ich dokładnym uzasadnieniem.

3. Jeżeli zainteresowane Państwo Członkowskie uznaje, że zakaz lub ograniczenie, określone w ust. 1 jest nieuzasadnione, może ono zwrócić się do Komisji o natychmiastowe rozpoczęcie konsultacji.

Artykuł 10

1. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na istniejące w obecnym ustawodawstwie Państw Członkowskich prawa odwoływania się od decyzji podejmowanych przez właściwe władze zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Zanim właściwe władze wprowadzą środki zapobiegawcze - inne niż ubój czy likwidacja zwierząt - jeżeli są one niezbędne z punktu widzenia ochrony zdrowia ludzi i

zwierząt, każde Państwo Członkowskie przyznaje wysyłającym bydło i trzodę chlewną, w stosunku, do których podjęto środki wprowadzane przepisem art. 6 ust. 3, prawo do uzyskania opinii lekarza weterynarii, który ustali czy warunki art. 6 ust. zostały spełnione.

Lekarz weterynarii musi być obywatelem Państwa Członkowskiego innego niż kraj wysyłki czy kraj przeznaczenia.

Komisja, działając na podstawie wniosku Państw Członkowskich, utworzy zespół lekarzy weterynarii, którzy muszą być przeszkoleni w wydawaniu takich opinii. Po zasięgnięciu opinii Państw Członkowskich sformułuje zasady ogólne do zastosowania, w szczególności, co do procedury udzielania takich opinii.

Artykuł 11

Jeżeli przepisy Wspólnoty dotyczące przywozu bydła i trzody chlewnej z krajów trzecich nie obowiązują w czasie, gdy niniejsza dyrektywa wchodzi w życie lub do czasu, kiedy zaczną one obowiązywać, przepisy państwowe dotyczące przywozu bydła i trzody chlewnej z tych krajów nie mogą być bardziej sprzyjające niż te, które regulują zasady handlu wewnątrzwspólnotowego.

Artykuł 12

Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy i jej załączników w ciągu dwunastu miesięcy od daty jej ogłoszenia i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 13

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 czerwca 1964 r.

W imieniu Rady

C. HEGER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

I. Bydło i pogłowie bydła wolne od gruźlicy

1. Bydło jest uznawane za wolne od gruźlicy, jeżeli nie zdradza żadnych klinicznych objawów gruźlicy, brak jest u niego odczynu na śródskórną próbę tuberkulinową przeprowadzoną zgodnie z załącznikiem B nie wcześniej niż trzydzieści dni przed załadunkiem, a także nie wykazuje innych szczególnych reakcji i pochodzi ze stada oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy w rozumieniu pkt. 2.
2. Pogłowie bydła jest oficjalnie uznawane za wolne od gruźlicy, jeżeli:
 - a) żadne zwierzę nie ma klinicznych objawów gruźlicy;
 - b) u wszystkich zwierząt powyżej szóstego tygodnia życia uzyskuje się negatywny odczyn na przynajmniej dwie śródskórne próby tuberkulinowe przeprowadzane pod urzędowym nadzorem zgodnie z załącznikiem B, przy czym pierwszą z nich wykonuje się sześć miesięcy po zakończeniu dezynfekcji stada, kolejną sześć miesięcy później, a pozostałe w rocznych lub dwuletnich odstępach w przypadku stad pochodzących z Państw Członkowskich, w których całe pogłowie jest pod urzędowym nadzorem weterynaryjnym, a wskaźnik zachorowań na gruźlicę jest niższy niż 1%;
 - c) żadne zwierzę nie jest wprowadzane na rynek bez świadectwa od urzędowego lekarza weterynarii stwierdzającego negatywny odczyn na śródskórne próby tuberkulinowe oceniane według kryteriów wyznaczonych w załączniku B pkt. 21 lit. a) i pochodzi z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy.

II. Bydło, trzoda chlewna i pogłowie bydła oraz trzody chlewnej wolne od brucelozy

A. *Bydło i pogłowie bydła*

1. Bydło jest uważane za wolne od brucelozy, jeżeli nie wykazuje żadnych klinicznych objawów choroby, zaś wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej nie wcześniej niż trzydzieści dni przed załadunkiem i zgodnie z przepisami załącznika C jest niższy niż 30 j.m./ml, a także pochodzi ono z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy w rozumieniu pkt. 2. Ponadto w przypadku byków nasienie nie może zawierać przeciwciał brucelozy.
2. Pogłowie bydła jest oficjalnie uznawane za wolne od brucelozy, jeżeli:
 - a) żadne ze zwierząt w pogłowiu nie było szczepione przeciwko brucelozie przy użyciu szczepionki zawierającej bakterie żywe;
 - b) żadne ze zwierząt nie wykazało klinicznych objawów brucelozy przez okres co najmniej sześciu miesięcy;
 - c) wszystkie zwierzęta powyżej dwunastego miesiąca życia:

- aa) uzyskują w dwóch serologicznych próbach aglutynacyjnych na brucelozę przeprowadzanych pod urzędowym nadzorem w odstępach sześciomiesięcznych zgodnie z przepisami załącznika C wynik niższy niż 30 j.m./ml, przy czym pierwsza próba może być zastąpiona przez trzy próby pierścieniowe przeprowadzane w trzymiesięcznych odstępach przy założeniu jednak, że druga serologiczna próba aglutynacyjna jest wykonywana przynajmniej sześć tygodni po trzeciej próbie pierścieniowej;
- bb) są corocznie badane na obecność brucelozy przez wykonanie trzech prób pierścieniowych przeprowadzanych w odstępach co najmniej trzymiesięcznych lub dwóch prób pierścieniowych i jednej serologicznej próby aglutynacyjnej wykonanej w odstępach co najmniej trzymiesięcznych; kiedy zaś próba pierścieniowa nie może być przeprowadzona należy wykonać dwie serologiczne próby aglutynacyjne w odstępach sześciomiesięcznych; w Państwach Członkowskich, w których całe pogłowie znajduje się pod urzędowym nadzorem weterynaryjnym, a wskaźnik zakażeń brucelozą poniżej 1%, niezbędne jest przeprowadzanie tylko dwóch prób pierścieniowych w roku lub jeżeli nie jest możliwe ich wykonanie jednej serologicznej próby aglutynacyjnej;
- d) żadne ze zwierząt nie jest wprowadzane na rynek bez świadectwa od urzędowego lekarza weterynarii stwierdzającego wynik serologicznej próby aglutynacyjnej przeprowadzanej nie wcześniej niż trzydzieści dni przed włączeniem do pogłowia, a ponadto pochodzi ono z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy.

3. Pogłowia bydła jest uważane za wolne od brucelozy, jeżeli:

- a) na zasadzie odstępstwa od pkt. 2 lit a) zawiera zwierzęta między piątym a ósmym miesiącem życia, zaszczepione jedynie szczepionką Buck 19 złożoną z żywych bakterii;
- b) wszystkie zwierzęta spełniają warunki sformułowane w pkt. 2 lit. b), c) i d); bydło młodsze niż trzydzieści miesięcy może jednak wykazywać wynik próby aglutynacyjnej powyżej 30 j.m. / ml, ale niższy niż 80 j.m. / ml, przy negatywnym odczynie wiązania dopełniacza.

B. *Trzoda chlewna i pogłowia trzody chlewnej*

1. Trzoda chlewna jest uważana za wolną od brucelozy, jeżeli nie zdradza klinicznych objawów choroby, zaś wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej nie wcześniej niż trzydzieści dni przed załadunkiem i zgodnie z przepisami załącznika C jest niższy niż 30 j.m./ml przy negatywnym odczynie wiązania dopełniacza, ponadto pochodzi ona z pogłowia oficjalnie uznanej za wolną od brucelozy w rozumieniu pkt. 2; wykonanie serologicznej próby aglutynacyjnej wymagane jest jedynie w przypadku zwierząt ważących powyżej 25 kg.

2. Pogłowie trzody chlewnej jest uważane za wolne od brucelozy jeżeli:
- a) przez okres co najmniej jednego roku nie zidentyfikowano ani jednego przypadku brucelozy trzody chlewnej, a także żadnych objawów mogących wskazywać na obecność choroby w pogłowie. Jeżeli takie symptomy zostaną dostrzeżone, muszą być przeprowadzone pod urzędowym nadzorem badania kliniczne i bakteriologiczne, oraz jeśli to konieczne próby serologiczne w celu wykluczenia brucelozy.
 - b) pochodzi z centrum strefy o średnicy 20 km, na którym nie zanotowano oficjalnie żadnego przypadku brucelozy przez okres co najmniej jednego roku.
 - c) bydło utrzymywane jednocześnie w tym samym gospodarstwie jest oficjalnie uznane za wolne od brucelozy.

ZAŁĄCZNIK B

Warunki wytwarzania i wykorzystywania prób tuberkulinowych

1. Urzędowo nadzorowane próby tuberkulinowe muszą być przeprowadzane z wykorzystaniem tuberkuliny PPD (bydła) lub tuberkuliny przygotowywanej na bazie substancji syntetycznych i zagęszczanej przez obróbkę cieplną.
2. W celu skontrolowania tuberkuliny PPD, musi być użyta wzorcowa tuberkulina spełniająca międzynarodową normę instytutu Staatens Seruminstytut w Kopenhadze.

Wzorcowa tuberkulina powinna być dostarczona przez instytut Centraal Diergeneeskundig Instituut, Afdeling Rotterdam.

3. W celu skontrolowania próby tuberkulinowej znanej jako tuberkulina „syntetyczna”, musi być użyta wzorcowa tuberkulina spełniająca międzynarodową normę dla starszego typu tuberculin instytutu Staatens Seruminstytut w Kopenhadze.

Taka wzorcowa tuberkulina powinna być dostarczona przez Instytut im. Paula Ehrlicha we Frankfurcie nad Menem.

4. Tuberkulinę należy przygotować z wykorzystaniem wywaru BK pochodzącego od jednej z ras bydła wskazanej poniżej:

- a) An5;
- b) Valee;
- c) Bering.

5. Odczyn tuberkuliny powinien wynosić między pH 6,75 a 7.
6. Jako środek konserwujący w przypadku tuberkulin może być użyty 0,5% roztwór fenolu.
7. Przy założeniu, że tuberkuliny są przechowywane w temperaturze około 4 °C, mogą one być wykorzystywane przed upływem następujących okresów:
 - a) płynne tuberkuliny PPD: sześć miesięcy,
liofilizowane tuberkuliny PPD: pięć lat;
 - b) tuberkuliny znane jako : „syntetyczne” nie rozcieńczone: pięć lat,
rozcieńczone: dwa lata;
8. Wymienione poniżej Instytuty państwowe odpowiedzialne za urzędowe nadzorowanie testów w swoich krajach
 - a) Niemcy : Paul – Ehrlich - Institut, Frankfurt / Main,

- b) Belgia : Institut national de recherche vétérinaires, Bruxelles
 - c) Francja : Laboratoire central de recherches vétérinaires, Alfort
 - d) Wielkie Księstwo Luksemburga : Instytut kraju dostawy,
 - e) Włochy : Istituto Superiore di Sanita, Roma
 - f) Niderlandy : Centraal Diergeneeskundig Institut Afdeling, Rotterdam
9. Urzędowo nadzorowane próby powinny być przeprowadzane przy użyciu tuberkulin dostarczanych w butelkach gotowych do użycia lub w opakowaniu zbiorczym, przy założeniu, że jego zawartość zostanie przelana do butelek w obecności pełnomocnika właściwego organu.
10. Tuberkuliny PPD muszą zostać przetestowane metodami biologicznymi i klinicznymi.
11. Tuberkuliny muszą być sterylne.
12. W celu stwierdzenia nietoksyczności tuberkuliny i braku substancji podrażniających, test na nieszkodliwość szczepionki musi być przeprowadzony jak poniżej:
- a) Nietoksyczność: test musi zostać przeprowadzony na myszach i świnkach morskich.
 - Myszy: Wstrzyknięcie 0,5 ml tuberkuliny pod skórę dwóch myszy o masie 16-20 g. Jeżeli w ciągu 2 godzin nie wystąpią wyraźne objawy zatrucia można uznać, że produkt nie zawiera zbyt dużej ilości kwasu fenylowego.
 - Świnki morskie: Ciężar świnek morskich musi mieścić się w granicach 350-500 g. Dawka tuberkuliny, która ma zostać wstrzyknięta wynosi 1 ml na 100 g żywej masy. Jeśli chodzi o stosowaną metodę, należy postępować zgodnie z jedną z dwóch niżej opisanych metod:
 - (aa) Tuberkulina jest wstrzykiwana w skórę brzucha dwóch świnek morskich. Tuberkulina spełnia oczekiwania, jeżeli u poddanej takiemu działaniu świnki morskiej pojawia się duży naciek na nie dłużej niż dwa dni, który zostaje wchłonięty począwszy od trzeciego dnia bez powodowania martwicy, a po sześciu dniach znika całkowicie. Jeżeli dochodzi do martwicy skóry brzucha lub naciek nie znika w ciągu sześciu dni, tuberkulinę należy odrzucić.
 - (bb) Tuberkulina jest wstrzykiwana dwóm świnkom morskim dootrzewnowo. Zwierzęta są obserwowane przez sześć tygodni, w ciągu, których nie powinny pojawić się żadne szczególne symptomy ani nie może dojść do

utruty wagi. Pod koniec szóstego tygodnia zwierzęta są zabijane w celu sprawdzenia, czy doszło do zmian gruźliczych, w szczególności dokonuje się histologicznych nacięć śledziony, wątroby i płuc. Ta sama procedura obowiązuje w przypadku zwierzęcia, które padło przed upływem oznaczonego terminu.

- b) Brak właściwości drażniących: dwóm świnkom morskim zostaje wstrzyknięte śródskórnie 2500 j.m. tuberkuliny w objętości 0,1 ml w wygoloną pachwinę. Odczyn nie powinien być widoczny po czterdziestu godzinach.
13. Tuberkuliny powinny być poddane analizie chemicznej, aby dokładnie określić zawartość fenolu i skontrolować obecność innych konserwantów.
14. Test na brak reakcji uczuleniowych na tuberkulinę powinien być przeprowadzony jak poniżej:
- Trzem świnkom morskim, wcześniej nie wykorzystywanym do badań laboratoryjnych wykonuje się w odstępach pięciodniowych trzy śródskórne zastrzyki po 500 j.m. tuberkuliny w objętości 0,1 ml. Świniki morskie są poddane próbie piętnaście dni później poprzez śródskórne wstrzyknięcie takiej samej ilości tuberkuliny. Ich reakcja nie powinna się różnić od reakcji na tę samą dawkę tuberkuliny świnek morskich o tej samej wadze, które nigdy nie były wykorzystywane do badań laboratoryjnych w celach kontrolnych.
15. Test aktywności musi być przeprowadzany za pomocą metody fizyczno-chemicznej i metod biologicznych.
- a) Metoda fizyczno-chemiczna: metoda ta może być wykorzystywana do tuberkulin PPD i jest oparta na reakcji wytrącania białek tuberkulinowych przez kwas trójchlorooctowy. Współczynnik przemiany azotu całkowitego PPD wynosi 6,25.
- b) Metody biologiczne: metody te mogą być wykorzystywane do tuberkulin przygotowanych na bazie substancji syntetycznych i tuberkulin PPD; są one oparte na porównaniu tuberkulin wzorcowych z tuberkulinami testowanymi.
16. Poziom aglutynacji w międzynarodowym wzorcu w odniesieniu do starszego typu tuberkulin wynosi 100 000 j.m./ ml.
17. Międzynarodowy wzorzec PPD jest dostarczany w postaci liofilizowanej, 1 j.m. = 0,00002 mg protein tuberkulinowych. Ampułka zawiera 2 mg protein tuberkulinowych.

Tuberkuliny poddawane testowaniu w państwowych instytutach wymienionych w pkt. 8 muszą wykazywać tę samą aktywność jak tuberkuliny wzorcowe, tzn. poziom aglutynacji musi wynosić 100 000 j.m. / ml.

18. a) Badanie efektywności na świnkach morskich:

Należy użyć świnek morskich albinosów o wadze między 400 a 600 g. Osobniki te muszą być zdrowe. Powinny być poddane badaniu dotykiem w celu

stwierdzenia czy podczas szczepienia tuberkuliną napięcie mięśni pozostaje w normie pomimo wcześniejszego uwrażliwienia.

- (aa) Świnki morskie powinny być uwrażliwione przez zastrzyk podskórny wykonany w udo lub kark zawierający szczepionkę z 0,5 mg żywych prątków gruźlicy w roztworze soli fizjologicznej.

Do tych celów należy użyć szczepu bakteryjnego typu bydlęcego dostarczanego na zamówienie przez Instytut im. Paula Ehrlicha we Frakfurcie nad Menem. Należy unikać nadmiernych dawek, tak, aby świnki utrzymywały stałą wagę do końca testu.

- (bb) Niezależnie od wykorzystywanej metody miareczkowania, ocena musi być zawsze oparta na porównaniu tuberkuliny testowanej z tuberkuliną wzorcową, a wynik powinien być wyrażony w jednostkach międzynarodowych na ml.

b) Badanie efektywności przeprowadzane na bydle

Wynik testów przeprowadzanych na bydle dotkniętym gruźlicą za pomocą tuberkuliny testowanej i tuberkuliny wzorcowej o tych samych dawkach musi być identyczny.

19. Próby tuberkulinowe muszą być przeprowadzane w postaci jednorazowego zastrzyku śródskórnego w szyję lub ramię.
20. Dawka wstrzykiwanej tuberkuliny powinna wynosić 5 000 j.m. tuberkuliny PPD lub syntetycznej.
21. Wynik śródskórnej próby tuberkulinowej należy odczytać po siedemdziesięciu dwóch godzinach i ocenić według następującej metody:
 - a) Odczyn negatywny: jeżeli zaobserwowano jedynie niewielką opuchliznę o grubości 2 mm w fałdzie skórnej bez objawów klinicznych, takich jak miękka konsystencja, wysięk, martwica, ból czy stan zapalny naczyń limfatycznych w okolicy wstrzyknięcia i zapalenie węzłów chłonnych;
 - b) Odczyn pozytywny: jeżeli zaobserwowano objawy kliniczne, takie jak wymienione w lit. a) lub zgrubienie na skórze jest większe niż 2 mm.

ZAŁĄCZNIK C

Bruceloza bydła

A. Serologiczne testy aglutynacyjne

1. Wzorcowa surowica aglutynująca musi spełniać normy dla surowicy przygotowane przez Laboratorium Weterynarii w Weybridge, w hrabstwie Surrey w Anglii.

Ampułka powinna zawierać 1 000 j.m. aglutynacji otrzymanych przez liofilizację 1 ml surowicy bydłowej.

2. Surowica wzorcowa powinna zostać dostarczona przez Bundesgesundheitsamt w Berlinie.
3. Stopień aglutynacji bakterii brucelozy w surowicy wyrażana jest w jednostkach międzynarodowych na ml (np. Surowica X = 80 j.m./ml).
4. Odczyt powolnej aglutynacji w probówkach musi zostać wykonany przy 50% lub 75% aglutynacji, warunki miareczkowania użytego antygeny muszą być identyczne, jak w przypadku surowicy wzorcowej.
5. Wartość aglutynacji różnorodnych antygenów w stosunku do surowicy wzorcowej musi zawierać się w poniższych przedziałach:

odczyt przy aglutynacji 50%: między 1/600 a 1/1000

odczyt przy aglutynacji 75%: między 1/500 a 1/750

6. W celu przygotowania antygeny do aglutynacji w probówce (metoda powolna) niezbędny jest szczep Weybridge nr 99 i USDA 1119 lub jakikolwiek inny o równoważnej wrażliwości.
7. Podłoże do hodowli szczepu w laboratorium i do wytworzenia antygeny nie powinno sprzyjać dysocjacji, zalecany jest wywar ziemniaczany.
8. Zawiesina bakteryjna powinna być przygotowana w roztworze soli fizjologicznej (NaCl 8,5%), z dodatkiem fenolu w wysokości 0,5%. Nie należy używać formaliny.
9. Za urzędowy nadzór nad testowaniem antygenów będą odpowiedzialne instytuty państwowe wymienione poniżej:

a) Niemcy Bundesgesundheitsamt Berlin

b) Belgia Institut national de recherche vétérinaires,
Bruxelles

c) Francja	Laboratoire central de recherches vétérinaires, Alfort
d) Wielkie Księstwo Luksemburga	Instytut kraj dostawy,
e) Włochy	Istituto Superiore di Sanita, Roma
f) Niderlandy	Centraal Diergeneeskundig Instituut Afdeling, Rotterdam
10. Antygeny mogą być dostarczone w postaci koncentratu, przy założeniu, że współczynnik rozcieńczenia jest wskazany na etykiecie.
11. W celu przeprowadzenia serologicznego testu aglutynacyjnego, należy przygotować, co najmniej trzy roztwory każdej surowicy. Roztwory podejrzanej o zakażenie surowicy muszą być wykonane w taki sposób, aby odczyt reakcji na granicy infekcji został przeprowadzony w środkowej probówce. Jeżeli w tej probówce odczyn jest pozytywny, poziom aglutynacji w podejrzanej o zakażenie surowicy wynosi, co najmniej 30 j.m./ml.

B. *Próba pierścieniowa*

12. Próbie pierścieniowej musi zostać poddana każda bańka z mlekiem pochodząca z gospodarstwa.
13. Wzorcowy antygen wykorzystywany do próby powinien pochodzić z jednego z instytutów wymienionych w pkt. 9 lit. a) i f).
14. Antygen może być barwiony jedynie hematoksyliną lub tetrazoliną, zaleca się użycie hematoksyliny.
15. Próba musi być przeprowadzona w probówkach o średnicy 8-10 mm.
16. Do przeprowadzenia próby należy użyć 1 ml mleka, do którego dodaje się 0,05 ml jednego z barwionych antygenów.
17. Mieszanka mleka i antygeny musi być przechowywana w temperaturze 37 °C nie krócej niż czterdzieści pięć minut, a nie dłużej niż sześćdziesiąt minut.
18. Próbę należy przeprowadzać po upływie około osiemnastu godzin od dojenia krów, ocena zaś powinna być przeprowadzona według następujących kryteriów:
- reakcja negatywna: mleko zabarwione, śmietanka odbarwiona;
 - reakcja pozytywna: mleko i śmietana tak samo zabarwione lub mleko odbarwione i śmietana zabarwiona.
19. Do próbki nie należy dodawać formaliny. Jediną substancją, która może być dodana jest chlorek rtęciowy w stężeniu 0,2%. W tym przypadku stosunek między ilością mleka i chlorku rtęciowego powinien wynosić 10-1.

ZAŁĄCZNIK D

Analiza mleka

1. Analiza mleka musi być zawsze prowadzona w laboratoriach urzędowych lub urzędowo uznanych.
2. Próbkę mleka muszą być pobierane w następujących warunkach:
 - a) strzykawki powinny być zdezynfekowane alkoholem 70%;
 - b) podczas napełniania probówki powinny być pochylone;
 - c) próbki mleka powinny być pobierane na początku dojenia, po pierwszym wypuszczeniu strumienia z każdego strzyka;
 - d) próbka powinna być pobrana z każdej ćwiartki; próbki nie mogą być mieszane;
 - e) każda próbka musi zawierać co najmniej 10 ml mleka;
 - f) jeśli konieczny jest środek konserwujący, należy użyć 0,5% roztworu kwasu borowego.
 - g) każda probówka musi być opatrzona etykietą zawierającą następujące informacje:
 - numer urzędowego oznakowania na uszach i inne oznakowania zwierzęcia;
 - oznaczenie ćwiartki, z której pochodzi próbka;
 - dzień i godzina pobrania.
 - h) próbkom powinien towarzyszyć dokument przedstawiający następujące informacje:
 - nazwisko i adres urzędowego lekarza weterynarii
 - sposób identyfikacji zwierzęcia
 - stadium laktacji
3. Analiza mleka powinna być przeprowadzona nie wcześniej niż trzydzieści dni przed załadunkiem i powinno obejmować badanie bakteriologiczne oraz testy diagnostyczne stanów zapalnych gruczołów mlecznych WST (White Side Test) i CMT (California Mastitis Test). Wyniki obydwu tych testów powinny być negatywne, z poniższym zastrzeżeniem:
 - a) jeżeli wynik badania bakteriologicznego jest pozytywny – chociaż nie ma wyraźnych objawów stanu zapalnego, ale wynik testu WST (lub CMT) jest negatywny, należy przeprowadzić powtórne badanie bakteriologiczne co najmniej

10 dni później, w okresie 30 dni wspomnianych powyżej. Drugie badanie powinno wykazać:

- (aa) brak mikroorganizmów chorobotwórczych
- (bb) nieobecność antybiotyków

Ponadto brak stanu zapalnego musi być potwierdzone kolejnym testem WST (lub kolejnym CMT), którego wynik powinien być negatywny.

- b) jeżeli wynik badania bakteriologicznego jest negatywny, a testu WST (lub CMT) pozytywny, należy przeprowadzić pełne badanie cytologiczne, którego wynik powinien być negatywny.

4. Badanie bakteriologiczne obejmuje:

- a) posiew mleka na płytce Petriego na podłożu z wywaru otrzymanywanego z krwi bydła lub owiec;
- b) posiew mleka na podłożu TKT i Edwardsa.

Celem badania bakteriologicznego jest zidentyfikowanie wszystkich mikroorganizmów chorobotwórczych. Nie może być ono ograniczone jedynie do wykrycia określonych szczepów chorobotwórczych paciorkowców i gronkowców. Z tej przyczyny identyfikacja kolonii bakterii otrzymanych z posiewów wykonanych na wyżej wymienionych podłożach prowadzona jest tradycyjnymi metodami różnicowania bakteriologicznego, takimi jak środowisko Chapmana do identyfikacji gronkowca czy różnorodne wybrane podłoża do wykrywania enterobakterii.

5. Pełne badanie cytologiczne ma za zadanie wykrycie, o ile to konieczne, charakterystycznych objawów stanu zapalnego niezależnie od innych symptomów klinicznych.

Można stwierdzić istnienie stanu zapalnego, jeżeli liczba leukocytów zbadana metodą Breeda wynosi 1 mln / ml, a proporcja między monocytami i limfocytami jest mniejsza niż 0,5.

ZAŁĄCZNIK E

Następujące choroby podlegają obowiązkowi zgłoszenia:

a) *choroby bydła:*

- wścieklizna
- gruźlica
- bruceloza
- pryszczycza
- wąglik
- księgosusz
- zaraza płucna

b) *choroby trzody chlewnej*

- wścieklizna
- bruceloza
- wąglik
- pryszczycza
- klasyczny i afrykański pomór świń
- paraliż zakaźny świń (*choroba cieszyńska*)

ŚWIADECTWO ZDROWIA

**dla celów handlu między Państwami Członkowskimi EWG
– bydło hodowlane lub produkcyjne –**

Nr

Kraj wysyłki

Ministerstwo

Urząd

Wydział

Numer (fakultatywnie)

I. *Identyfikacja zwierzęcia:*

Rasa Płeć Wiek

Urzędowe kolczykowanie

Inne znaki lub opisy

II. *Pochodzenie zwierzęcia*

Zwierzę

- co najmniej od 6 miesięcy przed dniem załadunku przebywało na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki¹

- w wieku poniżej 6 miesięcy, przebywało na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki¹ od dnia narodzin.

III. *Przeznaczenie zwierzęcia:*

Zwierzę wysyłane z
(miejsce wysyłki)

do
(kraj i miejsce przeznaczenia)

koleją² samochodem ciężarowym² samolotem² statkiem¹

nazwa i adres wysyłającego

nazwa i adres jego pełnomocnika (w zależności od przypadku)

.....

Prawdopodobne miejsce przekroczenia granicy (punkt graniczny)

Nazwa i adres pierwszego odbiorcy

IV. *Informacje dotyczące zdrowia*

Ja niżej podpisany okręgowy dyrektor służb weterynaryjnych³ zaświadczam, że opisane powyżej zwierzę spełnia następujące warunki:

- a) zostało w tym dniu poddane badaniu i nie stwierdzono u niego żadnych klinicznych objawów chorobowych;
- b) - w przewidzianym terminie nie później niż 15 dni i nie wcześniej niż 4 miesiące⁴ zostało poddane szczepieniu przeciwko wirusowi pryszczycy typu A, O i C szczepionką zawierającą martwe wirusy, oficjalnie zatwierdzoną i kontrolowaną;
- w przewidzianym terminie 10 dni⁴ podano mu oficjalnie dopuszczoną i kontrolowaną w kraju wysyłki i oficjalnie uznaną w kraju przeznaczenia surowicę przeciw pryszczycy¹;
- c) pochodzi z pogłowia bydła oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy: wykonana w przewidzianym terminie 30 dni⁴ śródskórna próba tuberkulinowa dała wynik negatywny;
- d) pochodzi z pogłowia bydła – oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy¹
– wolnego od brucelozy¹.

W wyniku przeprowadzonego w przewidzianym terminie 30 dni⁴ badania metodą aglutynacji surowicy stwierdzono miano przeciwciał poniżej 30 j.m./ml;

- e) nie wykazuje żadnych klinicznych objawów zapalenia wymion i w wyniku analizy – powtórnej analiza¹ mleka tej krowy przeprowadzonej w przewidzianym terminie 30 dni⁴ nie stwierdzono jakichkolwiek charakterystycznych objawów stanów zapalnych lub występowania mikroorganizmów chorobotwórczych – ponadto w przypadku drugiej analizy nie stwierdzono obecności antybiotyków¹;
- f) przez okres ostatnich 30 dni⁴ przebywało w gospodarstwie znajdującym się na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki, w którym w tym okresie oficjalnie nie stwierdzono występowania żadnych chorób zakaźnych bydła podlegających obowiązkowemu zgłoszeniu w rozumieniu przepisów obowiązujących w handlu wewnątrzspółnotowym.

Ponadto gospodarstwo znajdujące się w centrum strefy wolnej od chorób zakaźnych i zgodnie z oficjalnymi stwierdzeniami jest od trzech ostatnich miesięcy⁴ wolne od pryszczycy i brucelozы bydła;

g) zostało nabyte:

- w gospodarstwie¹;
- na rynku zwierząt hodowlanych lub produkcyjnych, z którego zgodnie z posiadanym pozwoleniem można dokonywać wysyłki do innego Państwa Członkowskiego¹;

h) zostało przewiezionе bezpośrednio

przechodząc – nie przechodząc¹ – przez punkt zgromadzenia

- z gospodarstwa¹
- z gospodarstwa na rynek i z rynku¹.

dokładnie na miejsce załadunku nie mając pośredniej lub bezpośredniej styczności ze zwierzętami innymi niż zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji, z gatunku bydła lub trzody chlewnej, spełniające warunki określone dla handlu wewnątrzspółnotowego, z wykorzystaniem środków transportu i załadunku, które zostały uprzednio oczyszczone i poddane dezynfekcji przy użyciu urzędowo dopuszczonego środka odkażającego.

Dokładne miejsce załadunku znajduje się w centrum strefy wolnej od zwierzęcych chorób zakaźnych.

V. O ile zaistnieje taka potrzeba potrzebną zgodę dotyczącą:

- pkt. IV1 lit. b) tiret drugie,
- pkt. IV1 lit. d) tiret drugie,

wydaje:

- kraj przeznaczenia¹

- kraj przeznaczenia i kraj lub kraje tranzytu¹.

VI. Niniejsze świadectwo jest ważne przez okres 10 dni licząc od dnia załadunku.

Pieczęć: Sporządzono w dnia o godz.
(dzień załadunku)

Okręgowy dyrektor służb weterynaryjnych³

¹ Niepotrzebne skreślić.

² W przypadku kolei i samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny, a w przypadku samolotów numer lotu.

³ W Niemczech: „Beamteter Tierarzt”; w Belgii: „Inspecteur vétérinaire”; we Włoszech „Veterinario provinciale”; w Luksemburgu „Inspecteur vétérinaire”; w Holandii: „Distriktinspecteur”.

⁴ Termin te odnosi się do dnia załadunku.

Numer seryjny zgodnie z pkt. II.	Zwierzęta - co najmniej od 3 miesięcy przed dniem załadunku przebywały na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki ³ - w wieku poniżej 3 miesięcy, przebywały na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki ³ od dnia narodzin
--	--

IV. *Przeznaczenie zwierzęcia:*

Zwierzęta zostaną wysłane z

(miejsce wysyłki)

do

(kraj i miejsce przeznaczenia)

koleją⁴ - samochodem ciężarowym⁴ - samolotem⁴ - statkiem³

Nazwa i adres wysyłającego

Nazwa i adres jego pełnomocnika (w zależności od przypadku)

.....

Prawdopodobne miejsce przekroczenia granicy (punkt graniczny)

Nazwa i adres odbiorcy

V. *Informacje dotyczące zdrowia:*

Ja niżej podpisany okręgowy dyrektor służb weterynaryjnych³ zaświadczam, że opisane powyżej zwierzęta spełniają następujące warunki:

a) Zostały w tym dniu poddane badaniu i nie stwierdzono u nich żadnych klinicznych objawów chorobowych;

Numer seryjny zgodnie z pkt. II.	b) - W przewidzianym terminie nie później niż 15 dni i nie wcześniej niż 12 miesięcy ⁷ zostały poddane szczepieniu przeciwko wirusowi pryszczycy typu A, O i C szczepionką zawierającą martwe wirusy, oficjalnie zatwierdzoną i kontrolowaną ⁸ ; - w przewidzianym terminie 10 dni ⁷ podano im oficjalnie dopuszczoną i kontrolowaną w kraju wysyłki i oficjalnie uznaną w kraju przeznaczenia ³ surowicę przeciw pryszczycy, - nie zostały zaszczepione ani nie podano im surowicy ³ ; c) ⁶ - Pochodzą z pogłowia bydła oficjalnie uznanego za wolne od
---	---

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

gruźlicy³;

- nie pochodzą z pogłowa bydła oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy; wykonana w przewidzianym terminie 30 dni⁴ śródskórna próba tuberkulinowa dała wynik:

- negatywny³

- pozytywny

d) ₆ – Pochodzą z pogłowa bydła

- oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy³

- wolnego od brucelozy³

- nie pochodzą

- ani z pogłowa bydła oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy ani z pogłowa wolnego od brucelozy; wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzonej w przewidzianym terminie 30 dni²

- jest niższy od 30 j.m. / ml³

- jest równy lub wyższy od 30 j.m. / ml³

e) Nie chodzi o zwierzęta, które mają zostać wyeliminowane w ramach krajowego programu likwidowania chorób zakaźnych;

f) Pochodzą z gospodarstwa znajdującego się na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki, w którym w okresie ostatnich 30 dni³ nie stwierdzono występowania żadnych chorób zakaźnych bydła podlegających obowiązkowemu zgłoszeniu w rozumieniu przepisów obowiązujących w handlu wewnątrzspółnotowym.

Gospodarstwo znajduje się w centrum strefy wolnej od chorób zakaźnych; ponadto w okresie ostatnich trzech miesięcy w gospodarstwie tym nie stwierdzono oficjalnie przypadków pryszczycy ani brucelozy bydła⁷;

g) Zostały nabyte:

- w gospodarstwie³

- na rynku zwierząt hodowlanych lub produkcyjnych, z którego zgodnie z posiadanym pozwoleniem można dokonywać wysyłki do innego Państwa Członkowskiego³;

h) Zostało przewiezione bezpośrednio przechodząc – nie przechodząc¹

– przez punkt zgromadzenia

- z gospodarstwa³

- z gospodarstwa na rynek i z rynku¹

dokładnie na miejsce załadunku nie mając nie mając pośredniej lub bezpośredniej styczności ze zwierzętami innymi niż zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji, z gatunku bydła lub trzody chlewnej, spełniające warunki określone dla handlu wewnątrzwspólnotowego, z wykorzystaniem środków transportu i załadunku, które zostały uprzednio oczyszczone i poddane dezynfekcji przy użyciu urzędowo dopuszczonego środka odkażającego.

Dokładne miejsce załadunku znajduje się w centrum strefy wolnej od zwierzęcych chorób zakaźnych.

VI. ⁶ O ile zaistnieje taka potrzeba potrzebną zgodę dotyczącą:

- pkt V lit. b) tiret drugie i trzecie³

- pkt V lit. c) (reakcja pozytywna)³

- pkt V lit. d) (miano przeciwciał równe lub wyższe od 30 j.m./ml)³

wydaje:

- kraj przeznaczenia³

- kraj przeznaczenia i kraj lub kraje tranzytu¹.

VII. Niniejsze świadectwo jest ważne przez okres 10 dni licząc od dnia załadunku.

Pieczęć:

Sporządzono w dn. o godz.
(dzień załadunku)

Okręgowy dyrektor służb weterynaryjnych³

¹ Świadectwo zdrowia może zostać wystawione tylko na liczbę zwierząt, które przewożone są w jednym wagonie, samochodzie ciężarowym lub samolocie i pochodzą od tego samego wysyłającego oraz przeznaczone są dla tego samego odbiorcy; przy przewozie statkiem świadectwo zdrowia musi zostać wystawione dla każdej grupy 10 zwierząt.

² *Bydło przeznaczone do uboju*: bydło, które zaraz po wprowadzeniu do kraju przeznaczenia ma zostać bezpośrednio przewiezione do rzeźni lub na rynek sąsiadujący z rzeźnią, którego regulamin pozwala na wyprowadzenie wszystkich zwierząt, w szczególności po zakończeniu handlu, tylko do rzeźni upoważnionej do tego przez właściwy organ centralny.

³ Niepotrzebne skreślić.

⁴ W przypadku wagonów i samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny, a w przypadku samolotów numer lotu.

⁵ W Niemczech: „Beamteter Tierarzt”; w Belgii: „Inspecteur vétérinaire”; we Włoszech „Veterinario provinciale”; w Luksemburgu „Inspecteur vétérinaire”; w Niderlandii: „Distriktinspecteur”.

⁶ W przypadku cieląt w wieku poniżej 4 miesięcy informacji określonych w pkt. V lit. b), c) i d) i pkt. VI niniejszego świadectwa nie podaje się.

⁷ Termin te odnosi się do dnia załadunku.

ŚWIADECTWO ZDROWIA

do celów handlu między Państwami Członkowskimi EWG - trzoda chlewna hodowlana
lub produkcyjna -

Nr

Kraj wysyłki

Ministerstwo

Urząd

Wydział

Numer (fakultatywnie)

I. *Identyfikacja zwierzęcia:*

Rasa..... Płeć Wiek

Urzędowe kolczykowanie.....

Inne znaki lub opisy

II. *Pochodzenie zwierzęcia:*

Zwierzę

- co najmniej od 6 miesięcy przed dniem załadunku przebywało na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki¹

- w wieku poniżej 6 miesięcy, przebywało na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki¹ od dnia narodzin

III. *Przeznaczenie zwierzęcia:*

Zwierzę wysyłane z
(miejsce wysyłki)

do
(kraj i miejsce przeznaczenia)

koleją² - samochodem ciężarowym² - samolotem² - statkiem¹

Nazwa i adres wysyłającego

Nazwa i adres jego pełnomocnika (w zależności od przypadku)

.....
Prawdopodobne miejsce przekroczenia granicy (punkt graniczny)

Nazwa i adres pierwszego odbiorcy

IV. *Informacje dotyczące zdrowia:*

Ja niżej podpisany okręgowy dyrektor służb weterynaryjnych³ zaświadczam, że opisane powyżej zwierzę spełnia następujące warunki:

- a) Zostało w tym dniu poddane badaniu i nie stwierdzono u niego żadnych klinicznych objawów chorobowych;
- b) Pochodzi z pogłowa trzody chlewnej wolnego od brucelozы i
 - w wyniku przeprowadzonego w przewidzianym terminie 30 dni⁴ badania metodą aglutynacji surowicy stwierdzono miano przeciwciał poniżej 30 j.m. / ml^{1 5};
- c) Przez ostatnie 30 dni⁴ przebywało w gospodarstwie znajdującym się na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki, w którym w okresie tym oficjalnie nie stwierdzono występowania żadnych chorób zakaźnych trzody chlewnej podlegających obowiązkowemu zgłoszeniu w rozumieniu przepisów obowiązujących w handlu wewnątrzspółnotowym.

Ponadto gospodarstwo znajduje się w centrum strefy wolnej od chorób zakaźnych, który, zgodnie z urzędowymi ustaleniami, w okresie ostatnich trzech miesięcy jest wolny od pryszczycy, brucelozы bydła i trzody chlewnej, pomoru i paraliżu zakaźnego (choroby cieszyńskiej);

- d) Zostało nabyte:
 - w gospodarstwie¹;
 - na rynku zwierząt hodowlanych lub produkcyjnych, z którego zgodnie z posiadanym pozwoleniem można dokonywać wysyłki do innego Państwa Członkowskiego¹;
- e) Zostało przewiezione bezpośrednio
 - przechodząc - nie przechodząc¹ - przez punkt zgromadzenia
 - z gospodarstwa¹
 - z gospodarstwa na rynek i z rynku¹

dokładnie na miejsce załadunku nie mając nie mając pośredniej lub bezpośredniej styczności ze zwierzętami innymi niż zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji, z gatunku bydła lub trzody chlewnej,

ŚWIADECTWO ZDROWIA¹

do celów handlu między Państwami Członkowskimi EWG - trzoda chlewna
przeznaczona do uboju²

Nr

Kraj wysyłki.....

Ministerstwo.....

Urząd.....

Wydział.....

Numer..... (fakultatywnie)

I. *Ilość zwierząt:*II. *Identyfikacja zwierząt:*

Numer seryjny	Świnie lub prosięta	Urzędowe kolczykowanie i inne znaki lub opisy
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

III. *Pochodzenie zwierząt:*

Numer seryjny zgodnie z pkt. II	Zwierzęta
.....	- co najmniej od 3 miesięcy przed dniem załadunku przebywały na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki ³
.....	- w wieku poniżej 3 miesięcy, przebywały na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki ³ od dnia narodzin.

IV. *Przeznaczenie zwierząt:*

Zwierzęta zostaną wysłane z

(miejsce wysyłki)

do

(kraj i miejsce przeznaczenia)

koleją⁴ - samochodem ciężarowym⁴ - samolotem⁴ - statkiem³

Nazwa i adres wysyłającego

Nazwa i adres jego pełnomocnika (w zależności od przypadku)

.....

Prawdopodobne miejsce przekroczenia granicy (punkt graniczny).....

Nazwa i adres odbiorcy

V. *Informacje dotyczące zdrowia:*

Ja niżej podpisany okręgowy dyrektor służb weterynaryjnych⁵ zaświadczam, że opisane powyżej zwierzęta spełniają następujące warunki:

- a) Zostały w tym dniu poddane badaniu i nie stwierdzono u nich żadnych klinicznych objawów chorobowych;
- b) Nie chodzi o zwierzęta, które mają zostać wyeliminowane w ramach krajowego programu likwidowania zakaźnych chorób trzody chlewnej;
- c) Zostały nabyte:
 - w gospodarstwie znajdującym się na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki, w którym od co najmniej 30 dni⁶ oficjalnie nie stwierdzono występowania żadnych chorób zakaźnych trzody chlewnej podlegających obowiązkowemu zgłoszeniu w rozumieniu przepisów obowiązujących w handlu wewnątrzspółnotowym.

Ponadto gospodarstwo znajduje się w centrum strefy wolnej od chorób zakaźnych, który, zgodnie z urzędowymi ustaleniami, w okresie ostatnich

KONSULTACJE KOMITETU EKONOMICZNO - SPOŁECZNEGO

na temat propozycji dyrektywy Rady w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną

A. WNIOSEK O UDZIELENIE OPINII

Na swojej 89 sesji w dniu 13 grudnia 1962 r. Rada podjęła decyzję o zwrócenie się, zgodnie z postanowieniami art. 100 Traktatu, o wydanie opinii do Komitetu Ekonomiczno - Społecznego na temat przedstawionej przez Komisję propozycji dyrektywy w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną.

Przedstawiony poniżej wniosek o wydanie opinii dotyczącej tego tekstu przekazany został przez pana E. Colombo - przewodniczącego Rady panu E. Roche - przewodniczącemu Komitetu Ekonomiczno - Społecznego w liście z dnia 21 grudnia 1962 r.

Propozycja dyrektywy Rady w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną

RADA EUROPEJSKIEJ WSPÓLNOTY GOSPODARCZEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Zgromadzenia Parlamentarnego,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Rady nr 20 w sprawie stopniowego ustanawiania wspólnej organizacji rynku w sektorze wieprzowiny, obowiązuje od dnia 30 lipca 1962 r. i odnosi się również do handlu żywymi zwierzętami;

podobne rozporządzenie dotyczące również żywych zwierząt powinno wejść w życie z dniem 1 listopada 1962 r. dla wołowiny;

wyżej wymienione rozporządzenia zastępują liczne tradycyjne środki ochrony stosowane na granicy, jednolitym systemem stworzonym w szczególności w celu uproszczenia handlu wewnątrzspółnotowego i środki przewidziane w ramach tego systemu powinny być w okresie przejściowym stopniowo uchylane;

ustanowiona przez wyżej wymienione rozporządzenia reguły nie przyniosą wyników tak długo dopóki handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną będzie hamowany w wyniku istniejących różnic między Państwami Członkowskimi w zakresie przepisów sanitarnych;

w ramach wspólnej polityki rolnej, zgodnie z już przyjętymi rozporządzeniami w sprawie stopniowego ustanawiania wspólnej organizacji rynku, należy przedsięwziąć środki aby wyeliminować te rozbieżności; w związku z tym przepisy sanitarne Państw Członkowskich muszą zostać zbliżone;

niezależnie od faktu, że zgodnie z art. 36 Traktatu Państwa Członkowskie mają prawo do dalszego stosowania zakazów lub ograniczeń w przywozie, wywozie lub tranzycie uzasadnionych względami ochrony zdrowia ludzi i zwierząt prawo to nie zwalnia ich jednak z obowiązku zbliżania przepisów, na których te zakazy i ograniczenia są oparte, o ile te środki i różnice utrudniają wprowadzanie i funkcjonowanie wspólnej polityki rolnej;

w ramach zbliżania przepisów, od krajów wysyłki wymaga się zapewnienia, aby bydło i trzoda chlewna hodowlane, przeznaczone do uboju lub produkcji, miejsca, z których te zwierzęta pochodzą i są wysyłane oraz wykorzystywane środki transportu spełniały określone wymagania sanitarne tak, aby mieć pewność, że zwierzęta nie są źródłem chorób zakaźnych;

aby Państwa Członkowskie mogły być pewne, że wymagania te są spełnione, należy wprowadzić obowiązek wydawania świadectwa zdrowia wystawianego przez urzędowego lekarza weterynarii, które będzie towarzyszyło transportom zwierzętom do chwili ich przybycia do kraju przeznaczenia;

Państwa Członkowskie muszą mieć prawo do odmowy wprowadzenia na swoje terytorium bydła i świń, jeżeli okaże się, że zwierzęta dotknięte są chorobą zakaźną lub są o to podejrzewane bądź mogą roznosić takie choroby nie chorując na nie, jak również w przypadku, gdy nie spełniają przepisów sanitarnych Wspólnoty;

ponieważ nie zachodzi powód, dla którego należy zezwalać Państwom Członkowskim na wprowadzanie zakazu wwozu bydła i trzody chlewnej na swoje terytorium z przyczyn innych niż względy sanitarne; na wniosek wysyłającego lub jego pełnomocnika należy zezwalać na odesłanie zwierząt do kraju wysyłki, chyba że sprzeciwiają się temu względy natury sanitarnej;

aby umożliwić zainteresowanym osobom dokonanie oceny powodów zastosowania zakazu, o przyczynach tych należy powiadomić wysyłającego lub jego pełnomocnika oraz właściwy organ kraju wysyłki;

w celu dostarczenia wysyłającemu dodatkowego dowodu w przypadku zaistnienia sporu między wysyłającym a władzami Państwa Członkowskiego przeznaczenia odnośnie uzasadnienia zastosowania zakazu należy stworzyć mu możliwość wystąpienia z wnioskiem o wydanie opinii niezależnego eksperta weterynaryjnego;

w niektórych przypadkach i dla niektórych kategorii zwierząt istnieje możliwość złagodzenia ogólnych przepisów niniejszej dyrektywy bez ponoszenia ryzyka na płaszczyźnie sanitarnej dając krajom przeznaczenia i krajom tranzytowym możliwość stosowania ogólnych lub szczególnych odstępstwa;

w obszarach, w których występują szczególne problemy zbliżenie przepisów Państw Członkowskich nie jest możliwe bez uprzedniego przeprowadzenia dokładnej analizy;

procedura wprowadzania poprawek powinna zostać zastosowana w odniesieniu do załączników B-D, w których zawarte są przepisy podlegające zmianom; z powodu technicznego charakteru tych przepisów wprowadzanie poprawek należy powierzyć Komisji, jednakże możliwość wprowadzania zmian w załączniku A należy pozostawić w kompetencji Rady,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa odnosi się do handlu wewnątrzspółnotowego zwierzętami hodowanymi, produkcyjnymi lub przeznaczonymi do uboju z gatunków bydła i trzody chlewnej.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „Gospodarstwo”: oznacza znajdujące się na terytorium Państwa Członkowskiego przedsiębiorstwo rolne lub handlowe pod urzędowym nadzorem, w którego pomieszczeniach stale trzymane są zwierzęta hodowlane, przeznaczone do uboju lub do produkcji.
- b) „Zwierzęta przeznaczone do uboju”: oznaczają zwierzęta z gatunku bydła lub trzody chlewnej, które po przywiezieniu do kraju przeznaczenia zostaną dostarczone prosto do rzeźni w celu jak najszybszego uboju.
- c) „Zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji”: oznaczają zwierzęta z gatunku bydła lub trzody chlewnej inne niż te określone w lit. b), w szczególności zwierzęta przeznaczone do hodowli, produkcji mleka lub mięsa lub wykorzystywane do pracy.
- d) „Bydło wolne od gruźlicy”: oznacza bydło spełniające warunki wymienione w załączniku A pkt I ppkt 1;
- e) „Pogłowie bydła oficjalnie uznane za wolne od gruźlicy”: oznacza pogłowie bydła spełniające warunki wymienione w załączniku A pkt I ppkt 2;
- f) „Bydło wolne od brucelozy”: oznacza bydło spełniające warunki wymienione w załączniku A pkt II A 1;
- g) „Pogłowie bydła oficjalnie uznane za wolne od brucelozy”: oznacza pogłowie bydła spełniające warunki wymienione w załączniku A pkt II A 2;
- h) „Pogłowie bydła wolne od brucelozy”: oznacza pogłowie bydła spełniające warunki wymienione w załączniku A pkt II A 3;
- i) „Trzoda chlewna wolna od brucelozy”: oznaczają trzoda chlewna spełniające warunki wymienione w załączniku A pkt. II B 1;
- k) „Trzoda chlewna oficjalnie uznana za wolną od brucelozy”: oznacza trzodę chlewną spełniającą warunki sformułowane w załączniku A pkt II B 2;

- l) „Strefa wolny od choroby zakaźnej”: oznacza strefę o średnicy 20 km, w której stosownie do oficjalnych danych przez okres przynajmniej trzydziestu dni przed załadunkiem nie stwierdzono:
- nie naruszając przepisów art. 3 ust. 1,
 - w przypadku bydła i trzody chlewnej: żadnego przypadku pryszczycy,
 - ponadto jedynie w przypadku trzody chlewnej: żadnego przypadku pomoru świń ani paraliżu zakaźnego świń.
- m) „Urzędowy lekarz weterynarii”: oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego.
- n) „Kraj wysyłki”: oznacza Państwo Członkowskie, z którego bydło i trzoda chlewna są wywożone do innego Państwa Członkowskiego.
- o) „Kraj przeznaczenia”: oznacza Państwo Członkowskie, do którego bydło i trzoda chlewna są przywożone z innego Państwa Członkowskiego;
- p) „Kraj tranzytu”: oznacza Państwo Członkowskie, przez które bydło i trzoda chlewna są przewożone do innego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie ma zapewnić, aby z jego obszaru na obszar innego Państwa Członkowskiego wysyłane było jedynie bydło i trzoda chlewna spełniające ogólne warunki określone w ust. 2. oraz szczególne warunki określone dla niektórych kategorii bydła i trzody chlewnej zawarte w ust. 3-7.

2. Bydło i trzoda chlewna określona w niniejszej dyrektywie:

- a) Nie mogą wykazywać żadnych klinicznych objawów chorobowych w dniu załadunku;
- b) Muszą być nabyte w gospodarstwie;
- c) Przebywać przez okres ostatnich 30 dni przed załadunkiem w gospodarstwie urzędowo spełniającym następujące warunki:
 - znajdującym się w centrum strefy wolnej od zwierzęcych chorób zakaźnych;
 - w którym w okresie przynajmniej trzech miesięcy przed wysyłką nie stwierdzono przypadków zachorowań na pryszczycę i gruźlicę u bydła, brucelozę bydła i trzody chlewnej, pomoru i paraliżu zakaźnego (choroby cieszyńskiej) w przypadku trzody chlewnej;

- w którym w okresie przynajmniej trzech miesięcy przed wysyłką nie stwierdzono innych chorób podlegających obowiązkowi zgłoszenia w kraju wysyłki, wywołujących zakażenia u gatunków zwierząt, o których mowa;
- d) Muszą być oznakowane w urzędowy lub dopuszczony sposób przez kolczykowanie lub w przypadku trzody chlewnej umieszczenie pieczęci identyfikacyjnej;
- e) Z gospodarstwa muszą zostać wysłane prosto do miejsca załadunku:
 - unikając kontaktu ze zwierzętami parzystokopytnymi, z wyjątkiem bydła i trzody chlewnej, które spełniają warunki określone dla handlu wewnątrzwspólnotowego;
 - posegregowane na zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji oraz zwierzęta przeznaczone do uboju;
 - z wykorzystaniem środków transportu i przyczep uprzednio oczyszczonych i poddanych dezynfekcji przy użyciu urzędowo dopuszczonego w kraju wysyłki środka odkażającego;
- f) Muszą być załadowane na środek transportu przewożący je do kraju przeznaczenia zgodnie z warunkami przedstawionymi w lit. e) w określonym miejscu znajdującym się w centrum strefy wolnej od chorób zakaźnych;
- g) Po załadowaniu muszą niezwłocznie być przewiezione prosto do punktu granicznego kraju wysyłki;
- h) Podczas transportu do kraju przeznaczenia musi towarzyszyć im świadectwo zdrowia zgodne z załącznikiem E (wzory I-IV), wystawione w dniu załadunku co najmniej w języku kraju przeznaczenia z dziesięciodniowym terminem ważności.

3. Bydło hodowlane lub przeznaczone do produkcji musi ponadto:

- a) Nie później niż piętnaście dni i nie wcześniej niż cztery miesiące przed załadunkiem zostać poddane szczepieniu przeciwko wirusowi pryszczycy typu A, O i C szczepionką zawierającą martwe wirusy, zatwierdzoną i kontrolowaną przez właściwy organ kraju wysyłki;
- b) Pochodzić z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy, samo będąc wolne od gruźlicy, w szczególności musi mieć negatywny wynik śródskórnej próby tuberkulinowej przeprowadzonej zgodnie z przepisami załączników A i B;
- c) Pochodzić z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy, samo będąc wolne od brucelozy, w szczególności wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej zgodnie z przepisami załączników A i C musi być niższy niż 30 j.m. / ml;
- d) W przypadku krów mlecznych nie wykazywać klinicznych objawów zapalenia wymion, a ponadto badanie mleka przeprowadzone zgodnie z przepisami

załącznika D musi wykazać brak jakichkolwiek charakterystycznych oznak stanów zapalnych lub występowania mikroorganizmów chorobotwórczych.

4. Trzoda chlewna hodowlana lub przeznaczona do produkcji musi ponadto pochodzić z pogłowia wolnego od brucelozy, same nie będąc wolne od brucelozy, a wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej zgodnie z przepisami załączników A i C musi być niższy od 30 j.m. / ml; wykonanie serologicznej próby aglutynacyjnej wymagane jest jedynie w przypadku osobników ważących powyżej 25 kg.

5. Do uboju nie może zostać przeznaczone bydło lub trzoda chlewna, które zostały ubite w ramach programu likwidowania chorób zakaźnych przeprowadzanego w Państwie Członkowskim.

6. Bydło przeznaczone do uboju powyżej czwartego miesiąca życia musi ponadto:

- a) Nie później niż piętnaście dni i nie wcześniej niż cztery miesiące przed załadunkiem zostać poddane szczepieniu przeciwko wirusowi pryszczycy typu A, O, C szczepionką zawierającą martwe wirusy, zatwierdzoną i kontrolowaną przez właściwy organ kraju wysyłki;
- b) Jeżeli bydło nie pochodzi z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy, uzyskać negatywny wynik śródskórnej próby tuberkulinowej przeprowadzonej zgodnie z przepisami załączników A i B;
- c) Jeżeli bydło nie pochodzi z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy, ani z pogłowia wolnego od brucelozy, uzyskać wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej zgodnie z przepisami załączników A i B poniżej niż 30 j.m. / ml.

7. Do handlu wewnątrzspółnotowego mogą zostać również dopuszczone: zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do uboju albo produkcji nabywane na posiadającym urzędowe zezwolenie rynku w celu wysyłki do innego Państwa Członkowskiego, przy czym rynek ten musi spełniać następujące warunki:

- znajduje się pod kontrolą urzędowego lekarza weterynarii,
- znajduje się w centrum strefy wolnej od zwierzęcych chorób zakaźnych oraz w miejscu, w którym tego samego dnia nie organizuje się handlu żywymi zwierzętami,
- po przeprowadzeniu dezynfekcji jest wykorzystywany tylko do obrotu zwierzętami hodowlanymi, przeznaczonymi do hodowli, uboju lub produkcji, spełniającymi wymagania dotyczące handlu wewnątrzspółnotowego określone w ust. 2-6, z wyjątkiem ust. 2 lit. b) i art. 4, o ile warunki te dotyczą danego gatunku zwierząt; przede wszystkim zwierzęta te muszą zostać dostarczone na rynek zgodnie z przepisami ust. 2 lit. e).

Nabyte na takich rynkach zwierzęta muszą zostać bezpośrednio dostarczone z rynku do miejsca załadunku zgodnie z przepisami ust. 2 lit. e) i g) i zostać wysłane do kraju przeznaczenia.

8. Właściwy organ centralny kraju wysyłki wyznacza rynki zatwierdzone dla zwierząt hodowlanych, przeznaczonych do uboju lub produkcji określonych w ust. 7. Powiadamia on właściwe organy centralne pozostałych Państw Członkowskich i Komisję, o tym, które rynki zostały zatwierdzone.

9. Właściwy organ centralny kraju wysyłki określa zasady przeprowadzania urzędowej kontroli rynków określonych w ust. 7.

10. W przypadku określonym w ust. 7, na świadectwach zdrowia zgodnych z załącznikiem E (wzory I-IV) musi zostać umieszczony odpowiedni wpis.

11. Właściwy organ centralny kraju wysyłki określa zasady przeprowadzania urzędowej kontroli pomieszczeń firmy handlowej.

12. Jeżeli gospodarstwo lub strefa jest przedmiotem urzędowych zakazów wprowadzonych z powodu występowania u danego gatunku zwierząt choroby zakaźnej, terminy określone w ust. 2 lit. c) tiret 1-3 i art. 2 ust. 1 obowiązują od dnia urzędowego uchylecia tych zakazów.

Artykuł 4

1. Do dnia wydania późniejszych przepisów Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej wszystkie zwierzęta przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego muszą pozostawać na obszarze Państwa Członkowskiego przez rozpoczęciem biegu trzydziestodniowego terminu określonego w art. 3 ust. 2 lit. c)

- nie krócej niż 6 miesięcy w przypadku zwierząt hodowlanych lub przeznaczonych do produkcji,
- nie krócej niż 3 miesiące w przypadku zwierząt przeznaczonych do uboju.

Jeżeli zwierzęta są młodsze niż odpowiednio 6 i 3 miesiące muszą przebywać na obszarze Państwa Członkowskiego od chwili narodzin.

2. We wszystkich przypadkach określonych w ust. 1 na świadectwach zdrowia zgodnych z załącznikiem E (wzory I-IV) musi zostać umieszczony odpowiedni wpis.

Artykuł 5

O ile szczepionki określone w art. 3 ust. 3 lit. a) i ust. 6 lit. a) nie zostały wyprodukowane w Państwie Członkowskim, powinny zostać nabyte w innym Państwie Członkowskim, z wyjątkiem przypadków, gdy z powodu nowych danych naukowych lub braku szczepionek, które dotychczas były uważane za odpowiednie, konieczne jest zakupienie szczepionek poza Europejską Wspólnotą Gospodarczą. W przypadku pryszczycy innego typu niż A, O lub C lub odmiany tych typów, przeciwko którym szczepionka nie zapewnia dostatecznej ochrony lub jest całkowicie nieskuteczna, każde z Państw Członkowskich może przedsięwziąć niezbędne środki w celu dostosowania formuły szczepionki i odpowiedniego jej użycia. Jednocześnie poinformuje ono o tym pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję. Komisja może zarządzić debatę dotyczącą podjętych i przyszłych działań.

Artykuł 6

1. Każde Państwo Członkowskie przekazuje Komisji i pozostałym Państwom Członkowskim i Komisji wykaz przejść granicznych, przez które można wprowadzać bydło i trzodę chlewną na jego obszar.

2. Każdy kraj przeznaczenia może zażądać, aby wysyłający lub jego pełnomocnik z wyprzedzeniem informował właściwy organ tego kraju o nadejściu przesyłki z bydłem lub trzodą chlewną, w szczególności o rodzaju, charakterze i liczbie zwierząt, miejscu przekroczenia granicy oraz przewidywanym terminie ich przywozu.

3. Każdy kraj przeznaczenia może zabronić wprowadzenia na jego obszar zwierząt z gatunku bydła lub trzody chlewnej, jeżeli:

- a) Zwierzęta te są dotknięte przez chorobę podlegającą obowiązkowi zgłoszenia w kraju przeznaczenia, same nie będąc nią dotknięte, lub istnieje podejrzenie, że będą przenosić takie choroby na inne zwierzęta, lub
- b) W stosunku do tych zwierząt nie są przestrzegane przepisy art. 3 i art. 4.

Decyzje podjęte zgodnie z pierwszym zdaniem muszą, na wniosek wysyłającego lub jego pełnomocnika, zezwalać na powrotną wysyłkę zwierząt, chyba, że sprzeciwiają się temu względy natury sanitarnej.

4. Właściwy organ kraju przeznaczenia może, w przypadku przesyłki zwierząt przeznaczonych do uboju, wyznaczyć z przyczyn natury sanitarnej rzeźnię, do której ta przesyłka ma zostać skierowana i termin dokonania uboju zwierząt.

5. W przypadku, gdy powody, które uzasadniałyby zastosowanie środka przewidzianego w ust. 3 zdanie pierwsze, zostaną ujawnione po wprowadzeniu na obszar kraju przeznaczenia zwierząt hodowlanych lub przeznaczonych do produkcji, właściwy organ centralny kraju wysyłki musi, na żądanie właściwego organu centralnego kraju przeznaczenia przeprowadzić stosowne dochodzenie i niezwłocznie powiadomić ten organ o jego wynikach.

6. Decyzje właściwego organu podjęte z zastosowaniem ust. 3 i 4 wraz z uzasadnieniem ich podjęcia muszą zostać podane do wiadomości wysyłającego lub jego pełnomocnika. W przypadku wystąpienia z odpowiednim wnioskiem decyzje wraz z uzasadnieniem muszą zostać niezwłocznie przekazane na piśmie. Musi w nich zostać podana informacja o przewidzianych obowiązującymi przepisami możliwościach odwoławczych oraz odnoszących się do nich terminach. Decyzje te muszą również zostać podane do wiadomości właściwego organu centralnego kraju wysyłki.

Artykuł 7

1. Kraje przeznaczenia mogą udzielać krajowi wysyłki lub krajom wysyłki upoważnień ogólnych lub ograniczonych do określonych przypadków na podstawie, których:

- a) Szczepienie przeciwko pryszczycy
 - na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 6 lit. a) nie obowiązuje bydła przeznaczonego do uboju, jeżeli w kraju wysyłki i kraju tranzytowym w ciągu co najmniej

ostatnich sześciu miesięcy licząc od dnia załadunku oficjalnie nie odnotowano przypadków pryszczycy;

- może, na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 3 lit. a) i ust. 6 lit. a), zostać zastąpione podaniem, nie wcześniej niż dziesięć dni przed załadunkiem, surowicy przeciwko pryszczycy zatwierdzonej i kontrolowanej przez właściwy organ kraju wysyłki i zatwierdzonej przez właściwy organ kraju przeznaczenia.
- b) Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 3 ust. 3 lit. c) bydło hodowlane lub przeznaczone do produkcji może pochodzić z pogłowia bydła wolnego od brucelozy;
- c) Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 3 ust. 6 lit. b), u bydła przeznaczonego do uboju może wystąpić reakcja pozytywna na śródskórną próbę tuberkulinową;
- d) Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 3 ust. 6 lit. c), u bydła przeznaczonego do uboju wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę może być równy lub wyższy od 30 j.m./ml.

2. Jeżeli kraj przeznaczenia udziela upoważnienia ogólnego zgodnie z przepisami ust. 1, niezwłocznie informuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję.

3. Jeżeli kraj przeznaczenia udziela jednego z upoważnień przewidzianych w ust. 1, konieczne jest uzyskanie, w przypadku tranzytu, odpowiedniego upoważnienia od krajów tranzytowych, których to dotyczy.

4. Kraje wysyłki podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, aby na świadectwach zdrowia, których wzory przedstawione są w załączniku E (wzory I i II), które zostały użyte została umieszczona wzmianka o jednej z możliwości przewidzianych w ust. 1.

Artykuł 8

Do chwili wydania późniejszych przepisów Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, niniejsza dyrektywa nie narusza stosowania przepisów Państw Członkowskich odnoszących się do zwierząt z gatunków bydła i trzody chlewnej, którym podawane są antybiotyki, estrogeny, tyrostatyki lub substancje zmiękczające.

Artykuł 9

1. Niniejsza dyrektywa nie narusza istniejących w obowiązującym ustawodawstwie Państw Członkowskich środków odwoławczych od decyzji właściwych organów Państw Członkowskich określonych w niniejszej dyrektywie.

2. Państwa Członkowskie mają zapewnić, aby osoba dokonująca wysyłki bydła lub trzody chlewnej, w stosunku do której zastosowano środki określone w art. 6 ust. 3 miała prawo, przed zastosowaniem przez właściwy organ innych środków, do uzyskania opinii eksperta weterynaryjnego, który ustali czy warunki art. 6 ust. 3 zostały spełnione.

Ekspert weterynaryjny powinien być obywatelem Państwa Członkowskiego; jednakże nie może być on obywatelem kraju wysyłki ani kraju przeznaczenia. Po przedstawieniu przez

Komisję propozycji Rada sporządza listę ekspertów weterynaryjnych, którzy mogą sporządzać takie opinie. Po konsultacji z Państwami Członkowskimi Komisja określi ogólne przepisy wykonawcze, w szczególności dotyczące procedury przygotowywania takich opinii.

Artykuł 10

Po przeprowadzeniu konsultacji z Państwami Członkowskimi Komisja może w drodze dyrektywy zmienić przepisy załączników B - D.

Artykuł 11

W terminie dwóch lat od notyfikacji dyrektywy Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do dostosowania się do przepisów niniejszej dyrektywy i jej załączników oraz niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 12

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

B. OPINIA KOMITETU EKONOMICZNO - SPOŁECZNEGO

Na 28 sesji, która odbyła się w Brukseli w dniach 24 i 25 kwietnia 1963 r., Komitet Ekonomiczno - Społeczny wydał następującą opinię:

OPINIA KOMITETU EKONOMICZNO - SPOŁECZNEGO

na temat „dyrektywy Rady w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną”

KOMITET EKONOMICZNO - SPOŁECZNY,

uwzględniając wniosek przewodniczącego Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1962 r. o wydanie opinii w sprawie „dyrektywy Rady w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną”, przedstawiony zgodnie z art. 43 ust. 2 Traktatu,

uwzględniając opinię wyspecjalizowanej sekcji ds. rolnictwa z dnia 11 kwietnia 1963 r. na temat wspomnianej dyrektywy,

uwzględniając raport Pani Landgrebe - Wolff, sprawozdawcy wyspecjalizowanej sekcji ds. rolnictwa,

uwzględniając obrady Komitetu Ekonomiczno - Społecznego podczas jego dwudziestej ósmej sesji plenarnej,

a także mając na uwadze, co następuje:

w opinii z dnia 30 października 1962 r. (dok. KES 263/62) na temat „dyrektywy Rady w sprawie problemów sanitarnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy

świeżym mięsem” Komitet Ekonomiczno - Społeczny jednogłośnie zwrócił uwagę na fakt, że „niezbędne jest równoczesne stosowanie przepisów zharmonizowanych na poziomie wspólnotowym dotyczących ustawodawstwa obowiązującego w zakresie zakaźnych chorób zwierzęcych odnoszących się do zwierząt kopytnych i mięsnych” i „w wielu punktach przepisy te oraz rozporządzenia sanitarne obowiązujące w handlu wewnątrzspółnotowym świeżym mięsem stanowią jednolitą całość”;

mając na uwadze, że „przyspieszony wzrost poziomu życia” określony w art. 2 Traktatu Rzymskiego nakłada obowiązek podjęcia poważnych wysiłków w celu ochrony i poprawy stanu zdrowia ludności;

mając na uwadze, że wszystkie środki weterynaryjne powinny służyć zarówno ochronie zdrowia zwierząt jak i nie zakłóconej wymianie we Wspólnocie;

mając na uwadze, że istnienie wielu gospodarstw rolnych może być w poważnym stopniu zagrożone występowaniem zakaźnych chorób zwierząt;

mając na uwadze, że bezpośredni wpływ na ekonomiczny stan rolnictwa może mieć dyrektywy, które zostaną przyjęte w dziedzinie profilaktyki oraz sposób i wprowadzania w życie;

mając na uwadze, że dyrektywa podlega badaniu w celu zbliżenia przepisów krajowych, zbliżenia, które w sposób ogólny służy funkcjonowaniu wspólnego rynku i stawia jednocześnie, pod wieloma względami, warunek stosowania higienicznych środków zapobiegawczych zgodnie z założeniami rozwoju rolnictwa;

mając na uwadze, że osiągnięcie i zagwarantowanie najwyższych dochodów dla rolnictwa niewątpliwie bezpośrednio zależy od ścisłego przestrzegania norm w zakresie profilaktyki, co wpływa korzystnie na zwiększenie wydajności,

WYDAJE NASTĘPUJĄCĄ OPINIĘ:

Komitet Ekonomiczno - Społeczny zatwierdza projekt zbadanej dyrektywy, z następującymi uwagami:

I - Uwagi ogólne

Czynniki chorobotwórcze bydła i trzody chlewnej, które mogą być przenoszone na człowieka, ostre normy higieniczne i ich świadome stosowanie są bardzo istotne dla ludności.

Podobnie należy chronić możliwości produkcyjne gospodarstw rolnych a znajdujące się w nich pogłowie zwierząt, które stanowi główną część ich dóbr musi być chronione przed szkodami, jakie wywołują choroby zakaźne.

Projekt „dyrektywy w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną” stanowi cenny wkład na drodze prowadzonej na poziomie wspólnotowym harmonizacji przepisów krajowych.

Przewidywana harmonizacja przepisów sanitarnych we Wspólnocie nie jest sama w sobie wystarczająca. Szczególnie interesujące byłoby również jak najszybsze stworzenie

wspólnotowych przepisów, których skutki byłyby podobne do skutków dyrektywy Wspólnoty w sprawie przywozu i wywozu bydła i trzody chlewnej z państw trzecich lub do państw trzecich.

W tym celu Rada powinna zwrócić się do Komisji o jak najszybsze przygotowanie dyrektywy zgodnie, z którą, oprócz konserw w ogólnym pojęciu, konserwy mięsne i przetwory mięsne, niezależnie od ich rodzaju, podlegałyby przepisom na początku zharmonizowanym a w dalszej kolejności ujednoczonym.

Na koniec należałoby w dającym się przewidzieć terminie doprowadzić do jak najpełniejszej harmonizacji, którą należy przeprowadzić w sposób prosty i jasny, wszystkich przepisów sanitarnych i weterynaryjnych.

Z tych powodów wynika potrzeba przygotowania europejskiego ustawodawstwa dotyczącego środków spożywczych, ustawodawstwa, którego wprowadzenie leżałoby w interesie konsumentów oraz producentów i sprzyjałoby swobodnemu przepływowi towarów. Już teraz należy określić z należytą starannością określić długoterminowe cele, jakie mają zostać osiągnięty i środki służące do ich realizacji.

Komitet z zadowoleniem stwierdził, że już realizowana lub jest na drodze do realizacji ścisła współpraca służb weterynaryjnych poszczególnych państw, nie tylko w ramach Wspólnoty, ale również w szerszym zakresie.

Również rozwiązanie problemów natury sanitarnej, które występują w całej Europie mogłyby być jednym z powodów ochrony zwierząt i promowania konkurencyjnego rolnictwa szeroko chronionego przed niepowodzeniami, które mogłyby zaistnieć i stworzyć zagrożenia dla pogłowia zwierząt.

Oprócz tego należy zapewnić, aby przepisy weterynaryjne nie były przeszkodą dla prawidłowego zaopatrzenia konsumentów i uwzględniały potrzeby natury gospodarczej oraz zaistniałe okoliczności.

Dyrektywy mające na celu rozwiązanie problemów sanitarnych w handlu wewnątrzspółnotowym świeżym mięsem i problemów weterynaryjnych w handlu bydłem i trzodą chlewną należy uznać za stale się uzupełniające elementy tworzących jednolitą całość przepisów. W opinii Komitetu Ekonomiczno - Społecznego jest to szczególne zadanie dla Komisji, która musi czuwać aby żaden z dwóch kanałów sprzedaży nie był dyskryminowany.

II - Szczególne uwagi

W preambule

Należy odnotować nie tylko fakt wydania opinii przez Zgromadzenie Parlamentarne, ale również opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego, natomiast projekt zostaje przedstawiony Komitetowi zgodnie z art. 43 ust. 2 Traktatu.

Ostatni akapit preambuły

Zapis ten należy uzupełnić w następujący sposób dodając przed ostatnim wierszem:

„ ... należy Komisji zapewnić możliwość wprowadzania takich poprawek po konsultacji z Państwami Członkowskimi”

Poza tym art. 10 przewiduje tego rodzaju konsultacje.

Artykuł 1

Komitet Ekonomiczno - Społeczny zaleca Radzie powierzenie, w ramach deklaracji woli, Komisji zadania jak najszybszego przedstawienia propozycji wspólnotowych przepisów sanitarnych dotyczących:

- a) Przywozu i wywozu bydła i trzody chlewnej przywożonych z państw trzecich lub do państw trzecich;
- b) Handlu zwierzętami innymi niż bydło i trzoda chlewna (np. drobiem);
- c) Handlu przetworzonym mięsem, konserwami mięsnymi i wszelkiego rodzaju produktami na bazie mięsa.

Artykuł 2

Odnośnie lit. a)

Tekst niderlandzki początek art. 2 lit. a) należy dostosować do tekstów w innych językach i powinien on otrzymać następujące brzmienie:

„a) *Bedrijf*: Bedrijf van een veehouder of een onder overheidstoezicht staande stal van een veekoopman gelegen op het ... etc.”

Odnośnie lit. b)

Komitet Ekonomiczno - Społeczny uznaje za obowiązującą w pierwszym okresie definicję „zwierząt przeznaczonych do uboju” przy sprecyzowaniu, że termin „rzeźnia” powinien obejmować również budynki sąsiadujące z rzeźnią, w których mogą być realizowane transakcje, w wyniku, których zwierzęta zostają skierowane do rzeźni.

Ponadto w dalszej kolejności Komitet uważa, że definicją tą powinny zostać objęte zwierzęta przeznaczone do uboju, które są przewożone na rynki krajów przeznaczenia w celu sprzedaży a następnie bezpośrednio skierowane do rzeźni, pod warunkiem, że zharmonizowane zostaną przepisy sanitarne.

Odnośnie lit. m)

Komitet Ekonomiczno - Społeczny zwraca się z sugestią, aby zbadane zostało zagadnienie czy pojęcie „urzędowy lekarz weterynarii” odnosi się w sześciu Państwach Członkowskich do osób posiadających podobne doświadczenie zawodowe. Uwzględniając fakt, że na osobach tych spoczywa wyjątkowa odpowiedzialność podanie informacji dotyczących ich wykształcenia, doświadczenia i umiejętności zawodowych byłoby bez wątpienia stosowne.

Artykuł 3

Komitet Ekonomiczno - Społeczny uznaje, że w celu zwiększenia zaufania do skutecznego stosowania przepisów niniejszej dyrektywy należałoby, poza uprawnieniami Państw Członkowskich, przyznać również Komisji pewne uprawnienia w zakresie przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy. Komisja powinna posiadać uprawnienia do sprawdzania tego drogą prób losowych.

Komitet jest zdania, że Komisja stwierdzając w wyniku tego rodzaju kontroli, że warunki sanitarne wymagane dla handlu wewnątrzspółnotowego nie są spełnione, powinna posiadać możliwość natychmiastowego korzystania z uprawnień, które na mocy art. 6 ust. 3 posiadają Państwa Członkowskie.

Takie zwiększenie uprawnień organu Wspólnoty byłoby w pełni skoordynowane z troską o ustanowienie europejskiego prawa sanitarnego i żywnościowego.

Odnosnie 2 lit. c)

Komitet zatwierdza propozycję Komisji wprowadzającą jednolity termin trzydziestu dni dla wszystkich zwierząt, których dotyczy dyrektywa.

Jednakże Komitet zwraca się do Rady o zachęcenie Państw Członkowskich do uwzględnienia, w handlu z państwami trzecimi, podobnych wymogów jak przewidziane w ust. 2 lit. c) dla handlu we Wspólnocie.

Odnosnie 2 lit. g)

Komitet Ekonomiczno - Społeczny proponuje skreślić słowo „bezpośrednio”.

Artykuł 5

Komitet proponuje wykreślić pierwsze zdanie art. 5, gdyż uważa, że nie można wprowadzać bezwzględnego obowiązku zakupu szczepionek w Państwach Członkowskich.

Artykuł 6 pkt 1

Wykaz przejść granicznych przekazywany Komisji i pozostałym Państwom Członkowskim powinien zostać sporządzony po przeprowadzeniu konsultacji z zainteresowanymi organizacjami zawodowymi.

Artykuł 7

Komitet Ekonomiczno - Społeczny zwrócił uwagę na problem czy nie należałoby przyznać Komisji uprawnień, które artykuł ten daje krajom przeznaczenia.

Uważa on, że przyznanie Komisji takich uprawnień umożliwiłoby, z jednej strony, zapewnienie skuteczniejszej walki z chorobami zakaźnymi i, z drugiej strony, uniknięcie sytuacji, w których upoważnienia udzielane są z zachowaniem dyskryminacji.

Odnosnie 1 lit. a)

W celu ułatwienia przewidzianej kontroli należałoby, zgodnie z opinią Komitetu, zastąpić pojęcie „kraj wysyłki” bardziej ograniczonym pojęciem „region”.

W tym wypadku należałoby określić jednolite zasady wyznaczania takich regionów i określania środków kontroli. Istnieje prawdopodobieństwo, że podział na regiony, który sam w sobie jest słuszny, przeprowadzony zostanie dopiero w późniejszym okresie.

Artykuł 8

Zgodnie z opinią Komitetu art. 8 dotyczy problemów, które powinny zostać uregulowane w przepisach sanitarnych dla produktów żywnościowych. W niniejszej dyrektywie powinny być zawarte jedynie przepisy sanitarne dotyczące substancji, które przeznaczone są również do celów leczniczych.

Artykuł 9

Tekst niderlandzki należy dostosować do tekstów w innych językach. W trzecim wierszu ust. 2 wyrazy „zou zijn” zastępuje się wyrazem „is”.

Załącznik E – Wzory II i IV, uwaga dół strony 1:

W praktyce okazać się może, że ściśle przestrzeganie wymogu zgodnie, z którym „przy przewozie statkiem świadectwo zdrowia musi zostać wystawione dla każdej grupy 10 zwierząt” nie będzie zawsze możliwe. Ze względów bezpieczeństwa nie można odstąpić od kontroli każdego zwierzęcia, ale praktyczne dostosowanie się do okoliczności jest możliwe, o ile nie przeszkodzi w wykryciu ogniska zakażenia.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 kwietnia 1963 r.

W imieniu Komitetu Ekonomiczno - Społecznego

Emile ROCHE

Przewodniczący

**Dokumenty dotyczące przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii, Królestwa Norwegii i
Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej do Wspólnot
Europejskich**

ZAŁĄCZNIK I

Lista, o której mowa w artykule 29 Aktu Przystąpienia

II. ROLNICTWO

A - Sprawy ogólne

W następujących aktach i we wskazanych artykułach wyraz „dwanaście” zastępuje się wyrazami „czterdzieści trzy”.

1. Rozporządzenie nr 23 (Dz.U. nr 30, z 20.04.1962, str. 965)
Artykuł 13 ustęp 2
2. Rozporządzenie nr 24 (Dz.U. nr 30, z 20.04.1962, str. 989)
Artykuł 7 ustęp 2
3. Rozporządzenie Rady nr 17/64/EWG z dnia 5 lutego 1964 roku (Dz.U. nr 34, z 27.02.1964, str. 586)
Artykuł 26 ustęp 2
4. Rozporządzenie Rady nr 79/65/EWG z dnia 15 czerwca 1965 roku (Dz.U. 109, z 23.06.1965 str. 1859)
Artykuł 19 ustęp 2
5. Rozporządzenie Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 roku (Dz.U. nr 172, z 30.09.1966, str. 3025)
Artykuł 38 ustęp 2
6. Rozporządzenie Rady nr 120/67/EWG z dnia 13 czerwca 1967 roku (Dz.U. nr 117, z 19.06.1967, str. 2269)
Artykuł 26 ustęp 2
7. Rozporządzenie Rady nr 121/67/EWG z dnia 13 czerwca 1967 roku (Dz.U. 117, z 19.06.1967, str. 2283)
Artykuł 24 ustęp 2
8. Rozporządzenie Rady nr 122/67/EWG z dnia 13 czerwca 1967 roku (Dz.U. nr 117, z 19.06.1967, str. 2293)
Artykuł 17 ustęp 2
9. Rozporządzenie Rady nr 123/67/EWG z dnia 13 czerwca 1967 roku (Dz.U. nr 117, z 19.06.1967, str. 2301)
Artykuł 17 ustęp 2
10. Rozporządzenie Rady nr 359/67/EWG z dnia 25 lipca 1967 roku (Dz.U. nr 174, z 31.07.1967, str. 1)
Artykuł 26 ustęp 2
11. Rozporządzenie Rady nr 1009/67/EWG z dnia 18 grudnia 1967 roku (Dz.U. nr 308, z 18.12.1967, str. 1)
Artykuł 40 ustęp 2
12. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/68 z dnia 27 lutego 1968 roku (Dz.U. nr L 55, z 2.03.1968, str. 1)
Artykuł 14 ustęp 2
13. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 804/68 z dnia 27 czerwca 1968 roku (Dz.U. nr L 148, z 28.06.1968, str. 13)
Artykuł 30 ustęp 2
14. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 roku (Dz.U. nr L 148, z 28.06.1968 str. 24)

- Artykuł 27 ustęp 2
15. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 865/68 z dnia 28 czerwca 1968 roku (Dz.U. nr L 153, z 1.07.1968, str. 8)
Artykuł 15 ustęp 2
16. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 727/70 z dnia 21 kwietnia 1970 roku (Dz.U. nr L 94, z 28.04.1970, str. 1)
Artykuł 17 ustęp 2
17. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 roku (Dz.U. nr L 94, z 28.04.1970, str. 13)
Artykuł 13 ustęp 2
18. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1308/70 z dnia 29 czerwca 1970 roku (Dz.U. nr L 146, z 4.07.1970, str. 1)
Artykuł 12 ustęp 2
19. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2142/70 z dnia 20 października 1970 roku (Dz.U. nr L 236, z 27.10.1970, str. 5)
Artykuł 29 ustęp 2
20. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 175, z 4.08.1971, str. 1)
Artykuł 20 ustęp 2
21. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2358/71 z dnia 26 października 1971 roku (Dz.U. nr L 246, z 5.11.1971, str. 1)
Artykuł 11 ustęp 2
22. Dyrektywa Rady z dnia 23 października 1962 roku (Dz.U. nr 115, z 11.11.1962, str. 2645)
zmieniona:
- -dyrektywą Rady 70/358/EWG z dnia 13 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 157, z 18.07.1970, str. 36)
 - Artykuł 11a ustęp 2
23. Dyrektywa Rady 64/54/EWG z dnia 5 listopada 1963 roku (Dz.U. nr 12, z 27.01.1964, str. 161)
zmieniona:
- dyrektywą Rady 70/359/EWG z dnia 13 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 157, z 18.07.1970, str. 38)
- Artykuł 8a ustęp 2
Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 roku (Dz.U. nr 121, z 29.07.1964, str. 1977)
zmieniona:
- - dyrektywą Rady 71/285/EWG z dnia 19 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 179, z 9.08.1971, str. 1)
- Artykuł 12 ustęp 3
24. Dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 roku (Dz.U. nr 121, z 29.07.1964, str. 2012)
zmieniona:
- - dyrektywą Rady 69/349/EWG z dnia 6 października 1969 roku (Dz.U. nr L 256, z 11.10.1969, str. 5)
- Artykuł 9a ustęp 3
25. Dyrektywa Rady 66/400/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966, str. 2290)
Artykuł 21 ustęp 3
26. Dyrektywa Rady 66/401/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966, str. 2298)
Artykuł 21 ustęp 3
27. Dyrektywa Rady 66/402/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966, str. 2309)
Artykuł 21 ustęp 3
28. Dyrektywa Rady 66/403/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966, str.

- 2320)
Artykuł 19 ustęp 3
30. Dyrektywa Rady 66/404/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966, str. 2326)
Artykuł 17 ustęp 3
31. Dyrektywa Rady 68/193/EWG z dnia 9 kwietnia 1968 roku (Dz.U. nr L 93, z 17.04.1968, str. 15)
Artykuł 17 ustęp 3
32. Dyrektywa Rady 69/208/EWG z dnia 30 czerwca 1969 roku (Dz.U. nr L 169, z 10.07.1969, str. 3)
Artykuł 20 ustęp 3
33. Dyrektywa Rady 70/357/EWG z dnia 13 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 157, z 18.07.1970, str. 31)
Artykuł 6 ustęp 2
34. Dyrektywa Rady 70/373/EWG z dnia 20 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 170, z 3.08.1970, str. 2)
Artykuł 3 ustęp 2
35. Dyrektywa Rady 70/457/EWG z dnia 29 września 1970 roku (Dz.U. nr L 225, z 12.10.1970, str. 1)
Artykuł 23 ustęp 3
36. Dyrektywa Rady 70/458/EWG z dnia 29 września 1970 roku (Dz.U. nr L 225, z 12.10.1970, str. 7)
Artykuł 40 ustęp 3
37. Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 roku (Dz.U. nr L 55, z 8.03.1971, str. 23)
Artykuł 12 ustęp 3
38. Dyrektywa Rady 71/161/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 87, z 17.04.1971, str. 14)
Artykuł 18 ustęp 3

Dokumenty dotyczące przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii, Królestwa Norwegii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej do Wspólnot Europejskich

ZAŁĄCZNIK I

Lista, o której mowa w artykule 29 Aktu Przystąpienia

II. ROLNICTWO

F – Przepisy prawne weterynaryjne

1. Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 roku (Dz.U. nr 121, z 29.07.1964, str. 1977) zmieniona:

- dyrektywą Rady 66/600/EWG z dnia 25 października 1966 roku (Dz.U. nr 192/ z 27.10.1966, str. 3294)
- dyrektywą Rady 70/360/EWG z dnia 13 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 157, z 18.07.1970, str. 40)
- dyrektywą Rady 71/285/EWG z dnia 19 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 179, z 9.08.1971, str. 1)

Datę figurującą w artykule 7 ustęp 1 punkt C akapit drugi zastępuje się datą 31 grudnia 1977 r. W załączniku F:

- a) - dodaje się przypis nr 3 do pkt. VI piąty wiersz wzoru I certyfikatu po wyrazie „statek”
- dodaje się przypis nr 4 do pkt. IV piąty wiersz wzoru II certyfikatu, po wyrazie „statek”
 - dodaje się przypis nr 3 do pkt. IV piąty wiersz wzoru III certyfikatu, po wyrazie „statek”
- dodaje się przypis nr 4 do pkt. IV piąty wiersz wzoru IV certyfikatu, po wyrazie „statek.”
- b) - przypis nr 3 wzoru I certyfikatu
- przypis nr 4 wzoru II certyfikatu
 - przypis nr 3 wzoru III certyfikatu
 - przypis nr 4 wzoru IV certyfikatu
- otrzymują brzmienie:

„Dla wagonów i ciężarówek wskazać numer rejestracyjny, dla samolotów numer lotu i dla statków nazwę.”

2. Dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 roku (Dz.U. nr 121, z 29.07.1964, str. 2012) zmieniona:

- dyrektywą Rady 66/601/EWG z dnia 25 października 1966 roku (Dz.U. nr 192, z 27.10.1966, str. 3302)
- dyrektywą Rady 69/349/EWG z dnia 6 października 1969 roku (Dz.U. nr L 256, z 11.10.1969, str. 5)
- dyrektywą Rady 70/486/EWG z dnia 27 października 1970 roku (Dz.U. nr L 239, z 30.10.1970, str. 42)

W załączniku I rozdział IX punkt 40 akapit pierwszy trzecie tiret i punkt 43 akapit trzeci trzecie tiret zastąpione zostają członem zdania:

„- w niższej części, jeden ze znaków CEE –EEG – EWG – EOF – EEC.”

W załączniku II przypis nr 3 wzoru certyfikatu warunków zdrowotnych zastępuje się zdaniem:

„Dla wagonów i ciężarówek, wskazać numer rejestracyjny, dla samolotów numer lotu i dla statków nazwę.”

3. Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 roku (Dz.U. nr L 55, z 8.03.1971, str. 23)

W załączniku I rozdział II punkt 2 litera b) do pierwszego akapitu dodaje się zdanie:

„Jednakże w Państwach Członkowskich, które nakazują, aby gołębie były bite zgodnie z postanowieniami niniejszej dyrektywy, świeże mięso pochodzące z tych gołębi może być przechowywane w tym samym pomieszczeniu, co świeże mięso pochodzące ze zwierząt domowych należących do gatunków, o których mowa w art. 1 ust. 1.”

W załączniku I rozdział IV do nr 16 dodaje się zdanie:

„Jednakże odurzenie nie może mieć miejsca, jeśli zabrania tego rytuał religijny.”

W załączniku I rozdział VII punkt 3 akapit drugi drugie tiret litera a) i akapit drugi trzecie tiret litera c) zastępuje się członem zdania:

„- w części niższej, jeden ze skrótów CEE – EEG – EWG – EOF - EEC.”

W załączniku II do punktu 1 litera a) dodaje się:

„W razie, gdy zaświadczenie nie jest wydawane w Państwie Członkowskim, może je zastąpić oświadczenie pod przysięgą lub uroczyste oświadczenie złożone przez zainteresowaną osobę przed władzami sądowymi lub administracyjnymi, notariuszem lub uznaną organizacją zawodową tego Państwa Członkowskiego.”

W załączniku IV przypis nr 3 wzoru certyfikatu warunków zdrowotnych zastępuje się zdaniem:

„Dla wagonów i ciężarówek wskazać numer rejestracyjny, dla samolotów numer lotu i dla statków nazwę.”

DYREKTYWA RADY

z dnia 12 grudnia 1972 r.

w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa

(72/462/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wspólnota ustanowiła przepisy wykonawcze w odniesieniu do wymogów zdrowotnych dotyczących handlu wewnątrzwspólnotowego bydłem i trzodą chlewną oraz świeżym mięsem;

konieczne jest zatem, zgodnie z wymogami przewidzianymi w powołanych powyżej przepisach, zdefiniowanie wspólnotowych przepisów stosowanych w przywozie takich zwierząt i mięsa z państw trzecich;

przepisy te wymagają sporządzenia wykazu, obowiązującego dla całej Wspólnoty, państw trzecich lub części państw trzecich i zakładów, z których mogą być przywożone zwierzęta i świeże mięso;

wybór tych krajów i zakładów musi opierać się na ogólnych kryteriach takich jak stan zdrowia cieląt, organizacja i uprawnienia służb weterynaryjnych oraz obowiązujące przepisy weterynaryjne; ponadto należy ustanowić, że zakłady powinny spełniać określone szczególne normy mające na celu zapewnienie, że pochodzące z nich mięso spełnia warunki zdrowotne uznane przez Wspólnotę za niezbędne;

poza tym nie należy zezwalać na przywóz zwierząt i świeżego mięsa z państw, w których stwierdzono występowanie chorób zakaźnych, niewystępujących we Wspólnocie lub z państw, które są wolne od takich chorób od niedawna i które w związku z tym stanowią poważne zagrożenie dla wspólnotowych stad; powyższa uwaga odnosi się także do przywozu z państw trzecich, w których przeprowadzane są szczepienia przeciwko takim chorobom;

ogólne warunki stosowane w przywozie ze wszystkich państw trzecich powinny zostać uzupełnione warunkami specjalnymi określonymi na podstawie sytuacji zdrowotnej panującej w każdym z tych państw; z powodu technicznego rodzaju i zróżnicowania kryteriów, na podstawie których ustala się specjalne warunki, należy, w celu ich zdefiniowania, odwołać się

do elastycznej i przyspieszonej wspólnotowej procedury, na mocy której Komisja i Państwa Członkowskie będą ściśle współpracować;

przedstawianie formularza świadectwa przy przywozie zwierząt stanowi skuteczny środek kontroli stosowania przepisów wspólnotowych; w przepisach takich mogą być zawarte przepisy szczególne, które mogą różnić się w poszczególnych państwach trzecich i w związku z tym należy uwzględnić powyższe różnice w redagowaniu formularzy świadectw;

inspekcja przeprowadzana w związku z przywozem musi obejmować również pochodzenie i stan zdrowia zwierząt;

przy wprowadzeniu zwierząt na obszar Wspólnoty i w okresie ich transportu do miejsca przeznaczenia należy upoważnić Państwa Członkowskie do podejmowania wszelkich odpowiednich środków, włączając w to ubój i usuwanie, wymaganych w celu ochrony zdrowia publicznego i zwierząt;

należy ustanowić wymóg, że świeże mięso powinno pochodzić z zatwierdzonych zakładów oraz określić warunki o charakterze zdrowotnym i warunki inspekcji, które powinny być przestrzegane, w szczególności, przy produkcji, przechowywaniu i transporcie mięsa;

Państwa Członkowskie powinny przyjąć wspólne stanowisko w odniesieniu do świeżego mięsa, którego przywóz do Wspólnoty jest zabroniony ze względu na jego stan sanitarny i w szczególności należy wprowadzić zakaz przywozu mięsa zawierającego ilości śladowe substancji szkodliwych lub takich, które mogą powodować, że ich spożycie będzie niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzi;

przedstawianie świadectwa zdrowia publicznego lub świadectwa zdrowia zwierząt, wystawianego przez urzędowego lekarza weterynarii państwa trzeciego, dokonującego wywozu, jest najodpowiedniejszym sposobem zagwarantowania, że przesyłka świeżego mięsa może zostać dopuszczona do przywozu;

świeże mięso powinno, niezależnie od procedury celnej, na podstawie której jest ono zgłaszane, zostać poddane, po wprowadzeniu na obszar Wspólnoty, kontroli zapobiegającej skierowaniu mięsa, któremu nie towarzyszą wymagane świadectwa, przywożonego z państwa trzeciego, z którego przywóz nie jest dozwolony lub którego świadectwo nie jest należycie wypełnione;

w celu kontroli przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy przez państwo trzecie, dokonujące wywozu oraz aby nie dopuścić do przywozu mięsa stanowiącego zagrożenie dla zdrowia ludzi, każda przesyłka przywożonego świeżego mięsa musi zostać poddana, przy przywozie przez Państwa Członkowskie, inspekcji zdrowia i weterynaryjnej, które powinny być przeprowadzane przez urzędowego lekarza weterynarii; należy ustanowić, że, w celu jednolitego przeprowadzania inspekcji związanych z przywozem, zasady dokonywania tych inspekcji, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, na mocy której realizowana jest ścisła współpraca Państw Członkowskich i Komisji;

do każdej przesyłki świeżego mięsa dopuszczonej w Państwie Członkowskim w następstwie przeprowadzenia inspekcji przywozowej, w przypadku mięsa skierowanego do innego Państwa Członkowskiego, z wyjątkiem mięsa rozebranego po przywozie w zatwierdzonym zakładzie rozbioru, należy dołączyć świadectwo urzędowo potwierdzające spełnienie

określonych warunków przywozu;

inspekcje zwierząt i mięsa przeprowadzane są w ogólnym interesie Wspólnoty; należy w związku z tym postanowić, że będą one przeprowadzane w miejscach zatwierdzonych na podstawie wspólnotowych kryteriów i zgodnie ze wspólnotową procedurą;

każde Państwo Członkowskie powinno posiadać możliwość wprowadzenia natychmiastowego zakazu przywozu z państwa trzeciego w przypadku istnienia zagrożenia dla zdrowia publicznego i zwierząt; w takim przypadku należy zapewnić bezzwłocznie koordynacją stanowisk Państw Członkowskich wobec tego państwa trzeciego, bez uszczerbku dla ewentualnych zmian wykazu państw i zakładów upoważnionych do wywozu do Wspólnoty;

biegłym lekarzom weterynarii Wspólnoty należy powierzyć kontrolę przestrzegania przepisów dyrektywy, w szczególności w państwach trzecich;

zanim ustanowione w ten sposób przepisy wejdą w życie Wspólnota powinna przygotować akty wykonawcze niezbędne do ich realizacji i Państwa Członkowskie wprowadzą istotne zmiany w ich ustawodawstwie; w związku z tym wprowadzenie w życie tych przepisów należy przeprowadzić stopniowo,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa odnosi się do przywozu z państw trzecich:
 - zwierząt domowych z gatunków bydła i trzody chlewnej przeznaczonych do hodowli produkcji lub uboju;
 - świeżego mięsa zwierząt należących do następujących gatunków: bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz oraz hodowlanych zwierząt nieparzystokopytnych.
2. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do:
 - a) zwierząt hodowlanych przeznaczonych, czasowo, wyłącznie do wypasu lub pracy, w sąsiedztwie granic Wspólnoty;
 - b) mięsa przewożonego w bagażu osobistym podróżnych i przeznaczonego do ich spożycia, o ile ilość przewożonego mięsa nie przekracza 1 kg na osobę i pod warunkiem, że jest ono przywożone z państwa trzeciego lub części państwa trzeciego znajdujących się wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 i z których przywóz nie podlega zakazom, zgodnie z art. 28;
 - c) mięsa znajdującego się w małych przesyłkach wysyłanych do osób fizycznych, pod warunkiem że przewóz nie jest dokonywanych w celach handlowych, o ile wysyłana

ilość nie przekracza 1 kg i pod warunkiem, że jest ono przywożone z państwa trzeciego lub części państwa trzeciego znajdujących się wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 i z których przywóz nie podlega zakazom, zgodnie z art. 28;

- d) mięsa przeznaczonego na potrzeby personelu i pasażerów, znajdującego się w środkach transportu dokonujących przewozów międzynarodowych.

Jeżeli takie mięso lub odpady kuchenne są rozładowywane muszą zostać zniszczone. Niszczenie mięsa nie jest jednak konieczne, gdy mięso przeładowywane jest bezpośrednio lub po tymczasowym przechowaniu pod dozorem celnym z tego środka transportu na inny.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „*urzędowy lekarz weterynarii*” oznacza lekarza weterynarii, wyznaczonego przez właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego;
- b) „*kraj przeznaczenia*” oznacza Państwo Członkowskie, do którego zwierzęta lub świeże mięsa wysyłane są z państwa trzeciego;
- c) „*państwo trzecie*” oznacza państwo, w którym nie obowiązuje dyrektywa Rady z dnia 26 czerwca 1964 r. dotycząca problemów sanitarnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną¹ ostatnio zmieniona dyrektywą z dnia 7 lutego 1972 r.², ani dyrektywa Rady z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów sanitarnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem³ ostatnio zmieniona dyrektywą z dnia 27 października 1970 r.⁴;
- d) „*przywóz*” oznacza wprowadzenie na obszar Wspólnoty zwierząt lub świeżego mięsa przywożonego z państw trzecich;
- e) „*gospodarstwo*” oznacza podlegające urzędowej kontroli przedsiębiorstwo rolne, przemysłowe lub handlowe, znajdujące się na terytorium państwa trzeciego, w którym zwierzęta hodowlane, produkcyjne lub rzeźne są zwyczajnie utrzymywane lub hodowane;
- f) „*zwierzęta rzeźne*” do celów rozdziału II oznacza bydło i trzodę chlewną, które zaraz po przybyciu do kraju przeznaczenia kierowane są do rzeźni;
- g) „*zwierzęta hodowlane i produkcyjne*” oznacza bydło i trzodę chlewną, inne niż określone w lit. f), włączając zwierzęta przeznaczone do hodowli, produkcji mleka lub mięsa, lub pociągowe;
- h) „*stado bydła urzędowo uznane za wolne od gruźlicy*” oznacza stado bydła, które spełnia warunki ustanowione w załączniku A rozdział I;

¹ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

² Dz.U. nr L 38 z 12.02.1972, str. 95.

³ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁴ Dz.U. nr L 239 z 30.10.1970, str. 42.

- i) „*stado bydła urzędowo uznane za wolne od brucelozy*” oznacza stado bydła, które spełnia warunki ustanowione w załączniku A rozdział II pkt 1 sekcja A;
- j) „*stado bydła wolne od brucelozy*” oznacza stado bydła spełniające warunki ustanowione w załączniku A rozdział II pkt 2 sekcja A;
- k) „*świnia wolna od brucelozy*” oznacza świnie, które spełnia warunki ustanowione w załączniku A rozdział II pkt 1 sekcja B;
- l) „*stado trzody chlewnej urzędowo uznane za wolne od brucelozy*” oznacza stado trzody chlewnej, która spełnia warunki ustanowione w załączniku A rozdział II pkt 2 sekcja B;
- m) „*obszar wolny od zwierzęcych chorób zakaźnych*” oznacza obszar, w którym zwierzęta nie są dotknięte, zgodnie z urzędowymi ustaleniami, żadną z chorób zakaźnych umieszczonych w wykazie sporządzonym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29, w okresie i w promieniu strefy, określonych zgodnie z tą samą procedurą;
- n) „*mięso*” oznacza wszystkie nadające się do spożycia przez ludzi części zwierząt hodowlanych z gatunków bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz oraz nieparzystokopytnych zwierząt hodowlanych;
- o) „*świeże mięso*” oznacza mięso niepoddane jakimkolwiek procesowi konserwacji; mięso chłodzone lub mrożone uważa się jednak za świeże;
- p) „*tusza*” oznacza całe ciało ubitego zwierzęcia po okrwawieniu, wypatroszeniu, usunięciu kończyn na poziomie nadgarstków i stępu, głowy, ogona i gruczołu sutkowego i ponadto, w przypadku bydła, owiec i kóz oraz nieparzystokopytnych, po zdjęciu skóry;
- q) „*podroby*” oznaczają świeże mięso inne niż mięso tuszy, określone w lit. p), nawet jeżeli pozostają one w naturalny sposób przytwierdzone do tuszy;
- r) „*wnętrzości*” oznaczają podroby z klatki piersiowej, jamy brzusznej i jamy miednicy, łącznie z tchawicą i przełykiem;
- s) „*środki transportu*” oznaczają części pojazdów silnikowych, pojazdów szynowych, statków powietrznych przeznaczone do załadunku oraz ładownie statków lub kontenery przeznaczone do przewozów lądowych, morskich lub powietrznych;
- t) „*przesyłka*” oznacza partię mięsa lub liczbę zwierząt objętych jednym świadectwem;
- u) „*zakład*” oznacza zatwierdzoną rzeźnię, zatwierdzony zakład rozbioru lub zatwierdzoną chłodnię, znajdująca się w innym miejscu niż zatwierdzone rzeźnie i zakłady rozbioru, która zostały zatwierdzone przez państwo trzecie i które umieszczono w wykazie lub wykazach sporządzonych zgodnie z art. 4.

Artykuł 3

1. Rada, działając na wniosek Komisji, sporządza wykaz państw lub części państw, z

których Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz bydła, trzody chlewnej oraz świeżego mięsa lub też jednej lub więcej zwierząt i towarów tej kategorii, z uwzględnieniem sytuacji zdrowotnej tych państw lub części państw. Wykaz ten może zostać zmieniony lub uzupełniony zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

2. Przy podejmowaniu decyzji, w odniesieniu do bydła i trzody chlewnej oraz świeżego mięsa, dotyczącej umieszczenia w wykazie państwa lub części państwa, określonej w ust. 1, uwzględnia się w szczególności:

- a) stan zdrowia zwierząt gospodarskich, innych zwierząt domowych i dzikich w państwie trzecim, mając na uwadze w szczególności egzotyczne choroby zwierząt i sytuację sanitarną panującą w tym państwie, które mogą stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt Państw Członkowskich;
- b) częstotliwość i szybkość przekazywania informacji dostarczanych przez państwo trzecie, dotyczących występowania na jego terytorium zakaźnych chorób zwierzęcych, w szczególności wymienionych w wykazach A i B Międzynarodowego biura zwierzęcych chorób zakaźnych;
- c) przepisy tych państw w sprawie zapobiegania i zwalczania chorób zwierząt;
- d) struktury służb weterynaryjnych w tych państwach i uprawnień tych służb;
- e) organizacji i wprowadzania w życie środków zapobiegania i zwalczania zwierzęcych chorób zakaźnych.

3. Wykaz określony w ust. 1 i wszystkie jego zmiany podlegają publikacji w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 4

1. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 sporządza się jeden lub więcej wykazów zakładów, z których Państwa Członkowskie mogą zezwolić na przywóz świeżego mięsa. Wykaz lub wykazy mogą być zmieniane i uzupełniane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30.

2. Przy podejmowaniu decyzji dotyczącej umieszczenia rzeźni, zakładu rozbioru lub chłodni położonych poza rzeźnią lub zakładem rozbioru w jednym z wykazów, określonych w ust. 1, uwzględnia się w szczególności:

- a) gwarancje jakie może zaproponować państwo trzecie w zakresie przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy;
- b) przepisy państwa trzeciego dotyczące podawania zwierzętom rzeźnym jakichkolwiek substancji, które mogą mieć wpływ na pożywność mięsa;
- c) przestrzeganie, w każdym szczególnym przypadku, przepisów niniejszej dyrektywy;
- d) organizację służb kontrolujących mięso państwa trzeciego lub części państwa, uprawnienia tych służb i nadzór, któremu podlegają.

3. Wpis do wykazu lub wykazów, przewidzianych w ust. 1, rzeźni, zakładu rozbioru lub chłodni położonych poza rzeźnią lub zakładem rozbioru można dokonać jedynie w przypadku, gdy znajdują się one w jednym z państw określonych w art. 3 ust. 1 i jeżeli zostały urzędowo zatwierdzone do wywozu do Wspólnoty przez właściwe władze państwa trzeciego. Zatwierdzenie takie uzależnione jest od spełnienia następujących wymogów:

- a) zgodności z przepisami załącznika B;
- b) stałego nadzoru urzędowego lekarza weterynarii państwa trzeciego.

4. Wykaz lub wykazy określone w ust. 1 i wszystkie ich zmiany podlegają publikacji w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 5

Inspekcje przeprowadza się na miejscu przez biegłych lekarzy weterynarii Państw Członkowskich i Komisji w celu sprawdzenia rzeczywistego stosowania przepisów niniejszej dyrektywy, w szczególności art. 3 ust. 2 i art. 4 ust. 2 i 3.

Biegli z Państw Członkowskich wyznaczani są przez Komisję, działającą na wniosek Państw Członkowskich.

Inspekcje te przeprowadzane są w imieniu Wspólnoty, która ponosi wszelkie wydatki z tym związane.

Częstotliwość i procedurę przeprowadzania tych inspekcji określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

ROZDZIAŁ II

Przywóz bydła i trzody chlewnej

Artykuł 6

Bez względu na przepisy art. 3 ust. 1, Państwa Członkowskie zezwalają wyłącznie na przywóz zwierząt, określonych w niniejszej dyrektywie, jeżeli pochodzą one z państw trzecich:

- a) wolnych o jakichkolwiek chorobach, na które podatne są zwierzęta:
 - przez 12 miesięcy, w odniesieniu do pomoru bydła, pryszczycy wywoływanej przez egzotyczne typy wirusów, zarazy płucnej bydła, afrykańskiego pomoru świń i paraliżu zakaźnego świń (choroby Cieszyńskiej);
 - przez 6 miesięcy, w odniesieniu do choroby niebieskiego języka owiec i pęcherzykowatego zapalenia jamy ustnej;
- b) w których, w okresie 12 poprzedzających miesięcy nie przeprowadzono szczepień przeciw chorobom, określonym w lit. a) tირet pierwsze, na które podatne są te zwierzęta.

Artykuł 7

Można zdecydować, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29, że przepisy art. 6 lit. a) stosuje się tylko w odniesieniu do części terytorium państwa trzeciego.

Zgodnie z tą samą procedurą, a zasadzie odstępstwa od przepisów art. 6 lit. b), można zezwolić, na pewnych warunkach, na przywóz zwierząt określonych w niniejszej dyrektywie z państw trzecich lub części tych państw, w których przeprowadzane są szczepienia przeciw jednej lub kilku chorobom, wymienionym w art. 6 lit. a) tiret pierwsze.

Artykuł 8

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 6 i 7, Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz zwierząt określonych w niniejszej dyrektywie z państwa trzeciego tylko w przypadku, gdy spełniają one warunki zdrowotne, przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 dla przywozu z tego państwa trzeciego, zgodnie z gatunkiem i miejscem przeznaczeniem zwierząt.

2. Można podać decyzję, zgodnie z procedurą określoną w art. 29, o ograniczeniu udzielania zezwoleń do poszczególnych gatunków, do zwierząt rzeźnych, zwierząt hodowlanych lub produkcyjnych lub zwierząt o szczególnym przeznaczeniu oraz do stosowania, po dokonaniu przywozu, wszelkich niezbędnych środków zdrowotnych.

3. Można podjąć decyzję, zgodnie z procedurą określoną w art. 29, o uchyleniu przepisów załącznika A rozdział II sekcja A w odniesieniu do:

- uzyskania przez stado wolne od brucelozy statusu urzędowo uznanego za wolne od brucelozy;
- wprowadzenia bydła ze stad wolnych od brucelozy do stad urzędowo uznanych za wolne;
- cofnięcia statusu „stado urzędowo uznane za wolne od brucelozy”.

Artykuł 9

W przypadku, gdy Państwo Członkowskie uzna, że szczepienia przeciw pryszczycy, stosowane w państwie trzecim przeciw wirusom typu A, O i C wykazują pewne braki, wprowadza ono zakaz przywozu na jego terytorium bydła i trzody chlewnej pochodzącej z danego państwa trzeciego. Informuje ono pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję, tak szybko jak jest to możliwe, o podjętej decyzji oraz podaje przyczyny jej podjęcia. Po takim powiadomieniu możliwie najszybciej zbiera się Stały Komitet Weterynaryjny. Decyzję podejmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30.

Artykuł 10

Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz bydła i trzody chlewnej jedynie w przypadku, gdy przed dniem ich załadunku w celu transportu do kraju przeznaczenia, zwierzęta te przebywały na obszarze lub części obszaru państwa trzeciego z wykazu sporządzonego

zgodnie z art. 3 ust. 1:

- a) nie krócej niż przez 6 miesięcy, w odniesieniu do zwierząt hodowlanych lub produkcyjnych;
- b) nie krócej niż przez 3 miesiące, w odniesieniu do zwierząt rzeźnych.

W przypadku zwierząt, odpowiednio, poniżej 6 lub 3 miesiące, okres ten wyznacza się od dnia ich narodzin.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz bydła i trzody chlewnej tylko w przypadku przedstawienia świadectwa wystawionego przez urzędowego lekarza weterynarii nieczłonkowskiego państwa wysyłki.

Świadectwo musi:

- a) być wystawione w dniu załadunku zwierząt w celu ich wysyłki do kraju przeznaczenia;
- b) być sporządzone w co najmniej jednym z urzędowych języków kraju przeznaczenia i w jednym z języków urzędowych państwa przeprowadzającego inspekcję przywózową, przewidzianą w art. 12;
- c) oryginał tego świadectwa musi towarzyszyć zwierzętom;
- d) zaświadczać, że bydło i trzoda chlewna spełnia warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie oraz warunki ustanawiane w celu jej wykonania, w odniesieniu do przywozu z państw trzecich;
- e) być wystawione na jednej kartce;
- f) być wystawione w imieniu jednego adresata.

2. Świadectwo to musi być zgodne ze wzorem ustalonym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że bydło i trzoda chlewna poddane zostaną, po ich przybyciu na obszar Wspólnoty, kontroli zdrowia (inspekcja przywózowa) przeprowadzonej przez urzędowego lekarza weterynarii.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, że wprowadzony zostanie zakaz przemieszczania się bydła i trzoda chlewna we Wspólnocie, w przypadku stwierdzenia w wyniku inspekcji, określonej w ust. 1, że:

- zwierzęta nie pochodzą z terytorium lub części terytorium państwa trzeciego umieszczonej w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1;

- zwierzęta są zakażone lub istnieje podejrzenie zakażenia lub zarażenia chorobą zakaźną;
- warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie i jej załącznikach nie były przestrzegane przez państwo trzecie, dokonujące wywozu;
- świadectwo towarzyszące zwierzętom nie odpowiada warunkom określonym w art. 11.

3. Państwo Członkowskie, które przeprowadziło inspekcję, określoną w ust. 1, podejmuje wszelkie środki, które uzna za niezbędne.

Środki te mogą polegać, między innymi, na:

- a) – poddaniu kwarantannie zwierząt, w stosunku do których istnieje podejrzenie zakażenia lub zarażenia chorobą zakaźną;
 - w przypadku, określonym w ust. 2 tiret czwarte, na wniosek eksportującego, importujący lub ich przedstawiciel sprawujące kontrolę nad zwierzętami w oczekiwaniu na potwierdzenie świadectwa;
- b) odesłaniu zwierząt, które nie mogą zostać dopuszczone do transportu, zgodnie z ust. 2, jeżeli nie przeciwstawiają się temu względy natury weterynaryjnej.

W przypadku, gdy odesłanie zwierząt nie jest możliwe właściwy organ nakazuje ich ubicie oraz wyznacza zakład, w którym ubój będzie przeprowadzony.

- c) ubój i zniszczenie wszystkich zwierząt z danej przesyłki w przypadku gdy wyżej wymieniona kontrola daje podstawy do podejrzenia występowania jednej z chorób zakaźnych z wykazu sporządzonego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

4. Świadectwo, które towarzyszy bydłu i trzodzie chlewnej przy ich przywozie, powinno, po przeprowadzeniu kontroli zdrowia (inspekcji przywozowej) stwierdzać wyraźnie dopuszczenie lub odmowę wprowadzenia zwierząt.

5. Podczas transportu przez Wspólnotę do Państwa Członkowskiego przeznaczenia, Państwa Członkowskie mogą wprowadzić w życie środki zdrowotne, określone w ust. 3 lit. a) tiret pierwsze i w ust. 3 lit. c), jeżeli zwierzęta są zakażone, istnieje podejrzenie zakażenia lub zarażenia chorobą zakaźną.

6. Zwierzęta, których przywóz jest dozwolony i których miejscem przeznaczenia nie jest Państwo Członkowskie, które przeprowadzało inspekcję przywozową, określoną w ust. 1, muszą zostać przewiezione do kraju przeznaczenia pod dozorem celnym bez przeładunku.

7. Zwierzęta, które z pozytywnie przeszły inspekcję przywozową, określoną w ust. 1, poddawane są w kraju przeznaczenia dalszym niezbędnym kontrolom w celu sprawdzenia przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy, łącznie ze szczególnymi warunkami określonymi zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29, stosownie do art. 3.

Kontrole te mogą być przeprowadzane na granicy lub w każdym innym punkcie wyznaczonym przez właściwy organ kraju przeznaczenia albo w obydwu tych miejscach.

8. Eksportujący, importujący lub ich przedstawiciel są odpowiedzialni za jakiegokolwiek wydatki poniesione stosownie do niniejszego artykułu, włączając ubój lub zniszczenie zwierząt, bez rekompensaty ze strony państwa.

Artykuł 13

Po przybyciu do kraju przeznaczenia zwierzęta rzeźne są kierowane bezpośrednio do rzeźni i, zgodnie z wymogami kontroli weterynaryjnej, poddawane ubojowi nie później niż w ciągu trzech dni roboczych od ich przywiezienia do rzeźni.

Bez uszczerbku dla szczególnych warunków, które mogą zostać wyznaczone, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29, właściwy organ kraju przeznaczenia może, biorąc pod uwagę wymogi kontroli weterynaryjnej, wyznaczyć rzeźnię, do której należy przewieźć te zwierzęta.

ROZDZIAŁ III

Przywóz świeżego mięsa

Artykuł 14

1. Świeże mięso musi pochodzić ze zwierząt, które przebywały na terytorium lub części terytorium państwa znajdującego się w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1, co najmniej przez 3 miesiące przed ubojem lub, w przypadku zwierząt poniżej 3 miesięcy, od dnia ich narodzin.

2. Bez względu na przepisy art. 3 ust. 1, Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz świeżego mięsa tylko z państw trzecich:

- a) które przez 12 miesięcy były wolne od następujących chorób, na które podatne są zwierzęta, z których pochodzi mięso: pomoru bydła, pryszczycy spowodowanej egzotycznymi typami wirusów, afrykańskiego pomoru świń i paraliżu zakaźnego świń (choroby cieszyńskiej);
- b) w których przez 12 miesięcy nie przeprowadzano szczepień przeciw chorobom, określonym w lit. a), na które podatne są zwierzęta, z których pochodzi mięso.

Artykuł 15

Można podjąć decyzję, zgodnie z procedurą określoną w art. 29, że przepisy art. 14 ust. 2 lit. a) stosuje się tylko w odniesieniu do części terytorium państwa trzeciego.

Zgodnie z tą samą procedurą i bez względu na przepisy art. 14 ust. 2 lit. b), przywóz świeżego mięsa może być dopuszczony, z zastrzeżeniem pewnych warunków, z państw trzecich lub części państw trzecich, w których przeprowadzane są szczepienia przeciw jednej lub kilku chorobom, określonym w art. 14 ust. 2 lit. a).

Artykuł 16

Bez uszczerbku dla przepisów art. 14 i art. 15, Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz

świeżego mięsa z państwa trzeciego, pod warunkiem, że spełnia ono warunki zdrowotne, przyjęte zgodnie z procedurą art. 29 dla przywozu świeżego mięsa z państwa trzeciego, zgodnie z gatunkiem zwierząt.

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz świeżego mięsa w tuszach, ewentualnie podzielonych na półtusze w odniesieniu do trzody chlewnej oraz podzielonego na półtusze lub ćwierćtusze w przypadku bydła i zwierząt nieparzystokopytnych, jeżeli możliwe jest odtworzenie z nich tuszy każdego zwierzęcia.

2. Przywóz taki uzależniony jest od spełnienia następujących warunków: świeże mięso powinno:

- a) pochodzić z rzeźni wymienionej w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 4 ust. 1;
- b) pochodzić od zwierzęcia rzeźnego, które, zgodnie z załącznikiem B rozdział V, zostało poddane przed ubojem badaniu przedubojowemu przeprowadzanemu przez urzędowego lekarza weterynarii i uznane zostało za nadające się do uboju, zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, w celu wywozu do Wspólnoty;
- c) zostać przetworzone z zachowaniem warunków higienicznych, zgodnie z załącznikiem B rozdział VI;
- d) zostać poddane, zgodnie z załącznikiem B rozdział VII, badaniu poubojowemu przeprowadzanemu przez urzędowego lekarza weterynarii, podczas którego nie stwierdzono żadnych zmian, z wyjątkiem urazów powstałych krótko przed ubojem lub miejscowych zniekształceń lub zmian, pod warunkiem, że ustalono, w miarę potrzeby za pomocą przeprowadzenia właściwych badań laboratoryjnych, że tusze i podroby nadają się do spożycia przez ludzi i nie stanowią zagrożenia dla zdrowia ludzi;
- e) posiadać państwowe świadectwo zdrowia zgodnie z załącznikiem B rozdział X;
- f) być przechowywane po przeprowadzeniu badania poubojowego w odpowiednich warunkach higienicznych i zgodnie z załącznikiem B rozdział XII w miejscach przeznaczonych do przechowywania;
- g) zostało przewiezione do kraju przeznaczenia z zachowaniem zadawalających warunków higienicznych.

3. Świeże mięso należy opatrzyć pieczęcią za pomocą tuszu fioletu metylowego.

Inne rodzaje barwnika mogą być stosowane, zgodnie z procedurą określoną w art. 29.

4. Przeprowadzając badanie poubojowe, określone w ust. 2 lit. d), urzędowego lekarza weterynarii może wspierać personel pomocniczy działający pod jego nadzorem.

Ten personel pomocniczy powinien:

- a) być wyznaczony przez właściwy organ centralny państwa dokonującego wywozu,

zgodnie z obowiązującymi przepisami;

- b) być odpowiednio wykształceni;
- c) posiadać status gwarantujący jego niezależność od kierownictwa zakładów;
- d) nie posiadać uprawnień do podejmowania decyzji dotyczących końcowego wyniku państwowej kontroli zdrowia.

Artykuł 18

1. Bez względu na przepisy art. 17 ust. 1, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na przywóz:

- a) półtusze, oddzielonych ćwierćtuszy lub podrobów spełniających warunki określone w art. 17 ust. 2 i 3 i pochodzących z rzeźni wyznaczonych do tego celu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29;
- b) kawałków mniejszych od ćwierćtuszy lub mięsa bez kości pochodzącego z zakładów rozbioru kontrolowanych stosownie z art. 4 i zatwierdzonych do tego celu zgodnie z procedurą określoną w art. 29. Oprócz warunków przewidzianych w art. 17 ust. 2 i 3 mięso to powinno spełniać następujące wymogi:
 - (i) zostało rozebrane i uzyskane zgodnie z przepisami załącznika B rozdział VIII;
 - (ii) zostało poddane kontroli przeprowadzanej przez urzędowego lekarza weterynarii, zgodnie z przepisami załącznika B rozdział IX;
 - (iii) w odniesieniu do opakowania, spełnione są wymogi ustalone w załączniku B rozdział XI;
 - (iv) zostać poddane wszelkim kontrolom przeprowadzonym przez wspólnotowych lekarzy weterynarii, którzy powinni zapewnić przestrzeganie powyżej wymienionych przepisów;
 - (v) w odniesieniu do świeżego mięsa zwierząt nieparzystokopytnych, zostać poddane w kraju przeznaczenia inspekcji umożliwiającej nałożenie ewentualnych ograniczeń dotyczących jego wykorzystania.

2. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 i bez względu na przepisy załącznika B pkt. 32, mięso może być rozebrane w stanie ciepłym, w każdym przypadku z zachowaniem co najmniej następujących warunków:

- a) świeże mięso musi zostać bezpośrednio przewiezione z pomieszczenia, w którym dokonuje się uboju do pomieszczenia rozbioru, które powinno znajdować się w tym samym zespole budynków oraz odpowiednio blisko, tak aby mięso do rozbioru można było przemieścić bezpośrednio z jednego pomieszczenia do drugiego przy pomocy podwieszanego transportu wewnątrzzakładowego połączonego z rzeźnią. Rozbiór mięsa powinien być dokonany bezzwłocznie;

- b) zaraz po rozebraniu i zapakowaniu mięso należy przetransportować do chłodni, przewidzianej w załączniku B rozdział II pkt 2 lit. a).

Artykuł 19

Przepisów art. 17 i 18 nie stosuje się do:

- a) świeżego mięsa przywożonego zgodnie z pozwoleniem kraju przeznaczenia, które przeznaczone jest do celów innych niż spożycie przez ludzi;
- b) świeżego mięsa przeznaczonego na wystawy i do specjalnych badań lub analiz, o ile urzędowa kontrola jest w stanie zapewnić, że mięso to nie zostanie przeznaczone do spożycia przez ludzi i że po zakończeniu wystawy lub przeprowadzeniu specjalnych badań lub analiz mięso to, z wyjątkiem mięsa wykorzystywanego podczas analizy, zostanie wycofane z obszaru Wspólnoty lub zniszczone.

W tym przypadku oraz w przypadku, określonym w lit. a), kraj przeznaczenia zapewnia, że dane mięso nie jest wykorzystywane w inny sposób niż ten, dla którego zostało wprowadzone na jego obszar;

- c) świeżego mięsa przeznaczonego wyłącznie na zaopatrzenie organizacji międzynarodowych, pod warunkiem jego zatwierdzenia zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 i o ile mięso to pochodzi z kraju znajdującego się w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1 i pod warunkiem, że przestrzegane są wymogi zdrowotne. Państwa Członkowskie, na obszarze których działają dane organizacje międzynarodowe zapewniają, że mięso to nie jest dopuszczone do swobodnego obrotu.

Artykuł 20

Państwa Członkowskie zakazują przywozu:

- a) świeżego mięsa knurów i wnętrów trzody chlewnej;
- b) świeżego mięsa zawierającego pozostałości substancji estrogennych lub tyrostatycznych, antybiotyków, antymonu, arsenu, pestycydów lub innych substancji szkodliwych lub takich które mogą powodować, że spożycie świeżego mięsa będzie niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzkiego, w przypadku gdy pozostałości te przekraczają dopuszczalny poziom.

Dopuszczalne poziomy wyznaczane są przez Radę, działającą na wniosek Komisji, i mogą być w miarę potrzeby zmienione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29;

- c) świeżego mięsa poddanego działaniu promieniowania jonowego lub ultrafioletowego oraz świeżego mięsa pochodzącego od zwierząt, którym podawane były substancje zmiękczające lub inne produkty mogące zmienić skład lub charakter organoleptyczny mięsa;
- d) świeżego mięsa, do którego dodane zostały substancje, inne niż te przewidziane w art. 17 ust. 3, w celu opiecztowania poświadczającego stan zdrowia;

- e) świeżego mięsa zwierząt, u których stwierdzono występowanie gruźlicy w jakiegokolwiek postaci lub, które zostały uznane za nosiciela gruźlicy w wyniku pozytywnej reakcji na tuberkulinę;
- f) świeżego mięsa zwierząt, u których po dokonaniu uboju stwierdzono jakakolwiek postać gruźlicy albo obecność jednego lub większej liczby żywych lub martwych wągrów lub, w przypadku trzody chlewnej, obecność włośnia;
- g) świeżego mięsa pochodzącego z uboju zbyt młodych zwierząt;
- h) części tusz lub podrobów z urazami powstałymi krótko przed ubojem, zniekształceniami lub zmianami, określonych w art. 17 ust. 2 lit. d);
- i) krwi;
- j) świeżego mięsa mielonego lub przygotowanego w podobny sposób;
- k) fragmentów tkanki mięśniowej lub tłuszczowej i innych tkanek, pozostałych po rozbiorze mięsa i oddzielania go od kości lub tkanek przylegających do kości oraz fragmentów tkanek mięśniowych i innych tkanek głowy, z wyjątkiem języka.

Artykuł 21

Metodę i procedury niezbędne do wykrywania obecności włośnia w świeżym mięsie wieprzowym ustalane są przez Radę działającą na wniosek Komisji.

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz świeżego mięsa tylko w przypadku przedstawienia świadectwa zdrowia zwierząt i świadectwa zdrowia publicznego wystawianego przez urzędowego lekarza weterynarii państwa trzeciego dokonującego wywozu.

Świadectwa te muszą:

- a) być sporządzone co najmniej w jednym z języków urzędowych kraju przeznaczenia i w jednym z języków urzędowych państwa, w którym przeprowadzane są inspekcje przywozowe, przewidziane w art. 23 i 24;
- b) ich oryginały muszą towarzyszyć świeżemu mięsu;
- c) być wystawione na jednej kartce;
- d) być wystawione dla jednego adresata.

Świadectwo zdrowia zwierząt musi zaświadczać, że świeże mięso spełnia wymogi zdrowotne, ustanowione w niniejszej dyrektywie oraz wymogi ustanowione na jej podstawie w odniesieniu do przywozu świeżego mięsa z państw trzecich.

2. Świadectwo to musi być zgodne z wzorem sporządzonym zgodnie z procedurą

przewidzianą w art. 29.

3. Wygląd i treść świadectwa zdrowia publicznego powinien odpowiadać wzorowi przedstawionemu w załączniku C i należy je wystawić w dniu załadunku świeżego mięsa w celu wysłania do kraju przeznaczenia.

Artykuł 23

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że świeże mięso poddawane jest, niezwłocznie po jego wprowadzeniu do Wspólnoty, inspekcji weterynaryjnej przeprowadzonej przez właściwy organ, niezależnie od procedury celnej, na podstawie której zostało ono zgłoszone.

2. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 3, Państwa Członkowskie zapewniają, że przywóz jest zakazany w przypadku, gdy w wyniku inspekcji okaże się, że:

- mięso to nie pochodzi z terytorium lub części terytorium państwa trzeciego znajdującego się w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1;
- mięso pochodzi z terytorium lub części terytorium państwa trzeciego, z którego przywóz jest zakazany zgodnie z art. 14 i 27;
- świadectwo zdrowia zwierząt, które towarzyszy mięsu nie jest zgodne z warunkami ustanowionymi w art. 22.

3. Państwa Członkowskie zezwalają na transport świeżego mięsa z jednego państwa trzeciego do innego państwa trzeciego, pod warunkiem, że:

- a) strona zainteresowana przedstawia dowód, że pierwsze państwo trzecie, do którego wysyłane jest mięso, po przewiezieniu przez obszar Wspólnoty, zobowiąże się, że w żadnym wypadku, nie wycofa lub nie odeśle mięsa, na którego przywóz lub tranzyt zezwoliło;
- b) właściwe władze Państwa Członkowskiego, na obszarze którego przeprowadzana jest przywozowa inspekcja weterynaryjna, zezwolą wcześniej na taki transport;
- c) transport dokonany jest bez rozładunku na obszarze Wspólnoty pod nadzorem właściwych władz na pojazdach lub w kontenerach zaplombowanych przez właściwe władze; jedynymi dozwolonymi zabiegami w trakcie transportu są zabiegi dokonywane odpowiednio w punkcie wejścia do Wspólnoty lub wyjścia z tego obszaru w celu bezpośredniego przeładunku ze statku lub statku powietrznego a na inny środek transportu lub odwrotnie.

4. Wszystkie wydatki ponoszone stosownie do niniejszego artykułu pokrywa nadawca, odbiorca lub ich przedstawiciel, bez zwrotu kosztów przez państwo.

Artykuł 24

1. Państwo Członkowskie zapewnia, że każda partia świeżego mięsa jest poddana kontroli zdrowia w przywozie oraz inspekcji weterynaryjnej przeprowadzonej przez urzędowego lekarza weterynarii.

Państwa Członkowskie zapewniają, że importerzy zobowiązani są do powiadamiania, z wyprzedzeniem, co najmniej dwóch dni roboczych, miejscowych służb odpowiedzialnych za inspekcję przywozową w miejscu, w którym świeże mięso zostanie poddane kontroli określając ilość, rodzaj mięsa i czas, w którym kontrola może być przeprowadzona.

2. Państwowa kontrola zdrowia publicznego, przewidziana w ust. 1, przeprowadzana jest w odniesieniu do każdej tuszy, półtuszy lub ćwierćtuszy, w przypadku przywozów dokonywanych zgodnie z art. 17 ust. 1, i poprzez wrywkowe pobieranie próbek, w przypadku przywozu pozostałych kawałków mięsa. Ma ona na celu w szczególności weryfikację, zgodnie z przepisami ust. 3:

- a) świadectwo zdrowia publicznego, zgodności świeżego mięsa z informacjami umieszczonymi na świadectwie, opieczętowaniu;
- b) stanu zakonserwowania, obecności zanieczyszczeń i czynników chorobotwórczych;
- c) obecności pozostałości substancji, określonych w art. 20;
- d) czy ubój i rozbiór mięsa dokonane zostały w zatwierdzonych do tego zakładach;
- e) warunków transportu.

3. Przepisy wykonawcze niezbędne do zapewnienia jednolitego przeprowadzania kontroli, określonych w ust. 1, przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29, w szczególności w odniesieniu do stosowania przepisów art. 20, w szczególności metod analiz częstotliwości i norm dotyczących pobierania próbek.

4. Państwa Członkowskie zakazują wprowadzenia na rynek świeżego mięsa w przypadku, gdy w wyniku kontroli, określonych w ust. 1 stwierdzono, że:

- świeże mięso nie nadaje się do spożycia przez ludzi,
- nie są spełnione warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie i jej załącznikach,
- towarzyszące każdej partii jedno ze świadectw, określonych w art. 22, nie odpowiada warunkom ustanowionym w tym artykule.

5. Jeżeli świeże mięso nie może być przywiezione, należy odmówić jego wprowadzenia, o ile nie sprzeciwiają się temu powody dotyczące kontroli weterynaryjnej lub zdrowia publicznego.

Jeżeli wycofanie nie jest możliwe, mięso należy zniszczyć na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym przeprowadzane są kontrole.

Na zasadzie odstępstwa od niniejszego przepisu oraz na wniosek importera lub jego przedstawiciela, Państwo Członkowskie przeprowadzające inspekcję weterynaryjną i państwową inspekcję zdrowia publicznego może zezwolić na jego wprowadzenie w celu innego przeznaczenia niż spożycie przez ludzi, pod warunkiem, że nie ma żadnego zagrożenia dla ludzi lub zwierząt i mięso pochodzi z państwa umieszczonego w wykazie sporządzonym

zgodnie z art. 3 ust. 1, i którego przywóz nie jest zakazany zgodnie z art. 28. Mięso takie nie może opuścić terytorium Państwa Członkowskiego, do którego należy sprawdzenie jego przeznaczenia.

6. W każdym przypadku po przeprowadzeniu kontroli, określonych w ust. 1, świadectwa powinny wyraźnie określać przeznaczenie mięsa.

Artykuł 25

1. Świeżemu mięsu z każdej partii, na którego wprowadzenie do obrotu we Wspólnocie zezwoliło Państwo Członkowskie na podstawie kontroli, określonych w art. 24 ust. 1, musi, przed przewiezieniem do kraju przeznaczenia, towarzyszyć świadectwo, odpowiadające wyglądem i treścią wzorowi przedstawionemu w załączniku D.

Świadectwo to musi:

- a) być wystawione przez właściwego lekarza weterynarii w miejscu przeprowadzania inspekcji lub miejscu przechowywania;
- b) być wydane w dniu załadunku świeżego mięsa do wysyłki do kraju przeznaczenia;
- c) być sporządzone co najmniej w języku kraju przeznaczenia;
- d) jego oryginał towarzyszyć partii świeżego mięsa.

Artykuł 26

Wszystkie wydatki ponoszone w związku ze stosowaniem art. 24 i 25, w szczególności koszty kontroli świeżego mięsa, przechowywania oraz ewentualnie koszty zniszczenia mięsa pokrywa nadawca, odbiorca lub ich przedstawiciel, bez zwrotu kosztów przez państwo.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy wspólne

Artykuł 27

1. Państwa Członkowskie sporządzają i przekazują Komisji wykazy:

- a) posterunków granicznych przeznaczonych do przywozu bydła i trzody chlewnej,
- b) posterunków kontrolnych dla przywozu świeżego mięsa.

Te posterunki graniczne i kontrolne powinny być zatwierdzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

2. W celu zatwierdzenia posterunków granicznych, określonych w ust. 1 lit. a), ich pracownicy muszą posiadać do dyspozycji sprzęt niezbędny do przeprowadzania kontroli, określonych w art. 12 ust. 1, do dezynfekcji, usuwania odpadów pokarmu i ściółki, nawozu, moczu i innych odpadów.

3. W celu zatwierdzenia posterunków kontrolnych, określonych w ust. 1 lit. b), ich pracownicy powinni dysponować co najmniej:

- a) wystarczająco dużymi pomieszczeniami umożliwiającymi normalne przeprowadzanie inspekcji;
- b) odpowiednie chłodnie i zamrażarki;
- c) odpowiednie pomieszczenie do odmrażania;
- d) laboratorium.

4. Odpowiedzialność za kontrole ponosi urzędowy lekarz weterynarii. W wykonywaniu czynności o charakterze technicznym lekarza weterynarii może wspierać specjalnie szkolony do tego celu personel pomocniczy.

Szczegółowe zasady takiej pomocy przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

5. Biegli lekarze weterynarii sprawdzają czy sprzęt znajdujący się w zatwierdzonych punktach granicznych i kontrolnych odpowiada warunkom niniejszego artykułu i czy kontrole przeprowadzane są zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Biegli powinni być obywatelami Państwa Członkowskiego innego niż Państwo Członkowskie, w którym znajduje się punkt kontrolny do sprawdzenia.

Warunki stosowania niniejszego ustępu, w szczególności wyznaczanie biegłych lekarzy weterynarii oraz procedury kontrolne, określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

6. Wszystkie wydatki ponoszone w związku ze stosowaniem ust. 5 akapit pierwszy pokrywa Wspólnota.

Artykuł 28

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 6, jeżeli zwierzęca choroba zakaźna mogąca zagrazić zdrowiu zwierząt gospodarskich jednego z Państw Członkowskich pojawi się lub rozprzestrzeni w państwie trzecim, lub jeżeli jest to uzasadnione innymi względami inspekcji weterynaryjnej, zainteresowane Państwo Członkowskie wprowadza zakaz przywozu gatunków zwierząt, będących przedmiotem niniejszej dyrektywy, przywożonych bezpośrednio lub pośrednio przez inne Państwo Członkowskie, z całego terytorium całego państwa trzeciego lub z jego części.

2. Bez względu na przepisy art. 14, jeżeli w państwie trzecim, umieszczonym w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1, pojawi się lub rozprzestrzeni zwierzęca choroba zakaźna, która może być przenoszona przez świeże mięso i zagrazić zdrowiu publicznemu lub zdrowiu zwierząt gospodarskich jednego z Państw Członkowskich, lub jeżeli jest to uzasadnione innymi względami związanymi z inspekcją weterynaryjną, zainteresowane Państwo Członkowskie wprowadza zakaz przywozu tego mięsa przywożonego bezpośrednio lub pośrednio przez inne Państwo Członkowskie, z całego terytorium państwa trzeciego lub z

jego części.

3. Środki podjęte przez Państwa Członkowskie na mocy ust. 1 i 2 oraz ich uchylenie należy bezzwłocznie podać do wiadomości pozostałym Państwom Członkowskim oraz Komisji razem z przyczynami ich podjęcia.

Stały Komitet Weterynaryjny zbiera się niezwłocznie po powyższym powiadomieniu w celu podjęcia decyzji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30, czy środki te należy zmienić, w szczególności w celu zapewnienia ich koordynacji ze środkami przyjętymi przez pozostałe Państwa Członkowskie lub, czy je uchylić.

Jeżeli w przypadku zaistnienia sytuacji, przewidzianej w ust. 1 i 2, konieczne okaże się stosowanie również przez pozostałe Państwa Członkowskie środków podjętych na mocy tych ustępów, zmienionych, w miarę potrzeby, zgodnie z akapitem poprzedzającym, właściwe środki przyjmuje się na mocy procedury określonej w art. 30.

4. Wznowienie przywozu z danego państwa trzeciego dopuszczone jest zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 29

1. W przypadku, gdy procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być zastosowana, sprawy przedstawiane są niezwłocznie za pośrednictwem przewodniczącego, z jego własnej inicjatywy lub na wniosek jednego z Państw Członkowskich, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, zwanemu dalej „Komitetem”, powołanemu decyzją Rady z dnia 15 października 1968 r.

2. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie wazone są w sposób określony w art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, które mają być przyjęte. Komitet wydaje opinię na temat tych środków w terminie dwóch dni. Opinia wydawana jest większością dwunastu głosów.

4. Komisja przyjmuje środki i stosuje je bezzwłocznie, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu. Jeżeli nie są one zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii Komisja bezzwłocznie przedstawia Komitetowi propozycję środków, które mają być podjęte.

Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli w terminie trzech miesięcy od dnia przedstawienia sprawy Rada, nie podjęła ona żadnej decyzji, Komisja przyjmuje projektowane środki i stosuje je bezzwłocznie, z wyjątkiem przypadku, gdy Rada zwykłą większością głosów podejmie decyzję przeciwko tym środkom.

Artykuł 30

1. W przypadku, gdy procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być zastosowana, sprawy przedstawiane są niezwłocznie za pośrednictwem przewodniczącego, z jego własnej inicjatywy lub na wniosek jednego z Państw Członkowskich, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, zwanemu dalej „Komitetem”, powołanemu decyzją Rady z dnia 15

października 1968 r.

2. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie ważne są w sposób określony w art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, które mają być przyjęte. Komitet wydaje opinię na temat tych środków w terminie dwóch dni. Opinia wydawana jest większością dwunastu głosów.

4. Komisja przyjmuje środki i stosuje je bezzwłocznie, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu. Jeżeli nie są one zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii Komisja bezzwłocznie przedstawia Komitetowi propozycję środków, które mają być podjęte. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli w terminie piętnastu dni od dnia przedstawienia sprawy Rada, nie podjęła ona żadnej decyzji, Komisja przyjmuje projektowane środki i stosuje je bezzwłocznie, z wyjątkiem przypadku, gdy Rada zwykłą większością głosów podejmie decyzję przeciwko tym środkom.

Artykuł 31

1. Przepisy art. 29 i 30 stosuje się w okresie osiemnastu miesięcy od dnia, w którym sprawa została po raz pierwszy przedstawiona Komitetowi na mocy art. 29 ust. 1 lub art. 30 ust. 1, lub na podstawie innych odpowiednich przepisów.

Artykuł 32

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy i jej załączników:

- a) nie później niż do dnia 1 października 1973 r. w odniesieniu do przepisów art. 23 ust. 1 i ust. 3 lit. a), b) i c);
- b) nie później niż do dnia 1 stycznia 1976 r. w odniesieniu do wszystkich innych przepisów, z wyjątkiem tych, które ustanawiają procedurę wspólnotową.

2. Nie później niż do dnia 1 stycznia 1977 r. dostosują się one do przepisów przewidujących procedurę wspólnotową ustanowioną dyrektywą.

Powinno upłynąć jednak, co najmniej dwa lata od dnia przyjęcia środków uchwalonych na podstawie tych przepisów i daty wymienionej powyżej.

3. Z dniem ustanowionym w ust. 2, uchyla się art. 4 i 11 dyrektywy Rady z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną oraz art. 9 dyrektywy Rady z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem.

Artykuł 33

1. Nowe Państwa Członkowskie, uwzględniając ogólne postanowienia Traktatu

ustanawiającego EWG, mają prawo utrzymać w mocy, do dnia 31 grudnia 1977 r., przepisy krajowe regulujące przywóz z państw trzecich w odniesieniu do:

- a) bydła i trzody chlewnej do hodowli, produkcji lub uboju;
- b) świeżego mięsa zwierząt hodowlanych należących do następujących gatunków: bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz oraz nieparzystokopytnych.

W kontekście tych zasad, wypracowane zostaną dostosowania w celu przygotowania stosowania w całej Wspólnocie zasad regulujących taki przywóz; w tym celu zasady badane są przez Stały Komitet Weterynaryjny.

2. Komisja, najpóźniej do dnia 1 lipca 1976 r., przedstawia Radzie sprawozdanie oraz w niezbędnym zakresie, stosowne wnioski uwzględniające rozwiązania problemów wynikających z rozszerzenia na całą Wspólnotę zasad regulujących handel wewnątrzspółnotowy danymi produktami.

Artykuł 34

Niniejsza dyrektywa nie narusza praw i obowiązków wynikających z umów w sprawie warunków higienicznych zawieranych między jednym lub większą liczbą Państw Członkowskich a jednym lub większą liczbą państw trzecich przed dniem przyjęcia niniejszej dyrektywy.

W zakresie, w jakim umowy te nie są zgodne z niniejszą dyrektywą zainteresowane państwo lub Państwa Członkowskie podejmą wszelkie odpowiednie środki w celu usunięcia stwierdzonych niezgodności.

Artykuł 35

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 grudnia 1972 r.

W imieniu Rady

P. LARDINOIS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

ROZDZIAŁ I

STADO BYDŁA WOLNE OD GRUŻLICY

Stado bydła jest uważane za urzędowo uznane za wolne od gruźlicy, jeżeli:

- a) wszystkie zwierzęta wolne są od objawów klinicznych gruźlicy;
- b) wszystkie zwierzęta powyżej szóstego tygodnia życia zareagowały negatywnie na co najmniej dwa urzędowe śródskórne testy tuberkulinowe, z których pierwszy przeprowadzany jest po sześciu miesiącach od zakończenia dezynfekcji stada, drugi sześć miesięcy później, a pozostałość w odstępach rocznych. W przypadku, gdy w państwie trzecim, w którym wszystkie stada bydła są przedmiotem urzędowych zabiegów zwalczania gruźlicy, odsetek stad bydła zarażonych gruźlicą nie przekracza 1% w trakcie dwóch kolejnych okresów kontrolnych rozdzielonych przerwą roczną; przerwa ta może być wydłużona do dwóch lat. Jeżeli odsetek zarażonych stad bydła nie przekracza 0,2% w trakcie dwóch kolejnych dwuletnich okresów kontrolnych rozdzielonych przerwą dwuletnią; przerwa ta może być wydłużona do trzech lat;
- c) żadne zwierzę z gatunku bydła nie zostało wprowadzone bez świadectwa urzędowego lekarza weterynarii potwierdzającego, że zwierzę pochodzi ze stada urzędowo uznanego za wolne od gruźlicy oraz, w przypadku zwierząt starszych niż 6 miesięcy, że zareagowało negatywnie na śródskórny test tuberkulinowy;
 - (i) przeprowadzenie śródskórnego testu tuberkulinowego nie jest jednak wymagane w państwach trzecich, w których odsetek gospodarstw rolnych posiadających bydło zarażone gruźlicą jest mniejszy niż 0,2% oraz jeżeli ze świadectwa wydanego przez urzędowego lekarza weterynarii wynika, że zwierzę:
 1. jest we właściwy sposób zidentyfikowane,
 2. pochodzi ze stada bydła urzędowo uznanego w tym państwie trzecim za wolne od gruźlicy,
 3. podczas transportu nie miało styczności z bydłem niepochodzącym ze stad urzędowo uznanych za wolne od gruźlicy;
 - (ii) świadectwa, przewidzianego w lit. i) nie wymaga się w państwie trzecim, w którym w okresie nie krótszym niż cztery lata:
 - co najmniej 99,80% stad bydła zostało urzędowo uznanych za wolne od gruźlicy, oraz w którym
 - stada, które nie są urzędowo uznane za wolne od gruźlicy znajdują się pod urzędowym nadzorem a transfer bydła poza te stada jest zakazany, z wyjątkiem przypadku, w którym są one prowadzone na ubój pod urzędowym nadzorem.

ROZDZIAŁ II

STADA TRZODY CHLEWNEJ WOLNE OD BRUCELOZY ORAZ STADA BYDŁA I TRZODY CHLEWNEJ WOLNE OD BRUCELOZY

A. Stada bydła

1. Stado bydła jest uważane za urzędowo wolne od brucelozy, jeżeli:
 - a) w stadzie nie ma bydła, które zostało poddane szczepieniu przeciw brucelozie, z zastrzeżeniem samic zaszczerpionych co najmniej trzy lata wcześniej;
 - b) wszystkie zwierzęta wolne były od klinicznych objawów brucelozy przez co najmniej sześć miesięcy;
 - c) w przypadku bydła powyżej dwunastego miesiąca życia:
 - (i) miano przeciwciał wyniosło poniżej 30 IU na mililitr po przeprowadzeniu dwóch urzędowych testów aglutynacji surowicy dokonywanych w odstępach, co najmniej trzymiesięcznych, jednak nie dłuższych niż okresy dwunastomiesięczne; pierwszy test aglutynacji surowicy można zastąpić trzema próbami pierścieniowymi przeprowadzanymi w odstępach trzech miesięcy, pod warunkiem jednak, że drugi test aglutynacji surowicy przeprowadzony zostanie nie wcześniej niż sześć tygodni po trzeciej próbie pierścieniowej;
 - (ii) są one corocznie sprawdzane za pomocą trzech prób pierścieniowych przeprowadzanych w odstępach, co najmniej trzymiesięcznych lub jednego testu aglutynacji surowicy przeprowadzanemu nie wcześniej niż sześć tygodni po drugiej próbie pierścieniowej w celu stwierdzenia występowania brucelozy. Jeżeli przeprowadzenie prób pierścieniowych nie jest możliwe, przeprowadza się, co roku dwa testy aglutynacji surowicy w odstępach nie krótszych niż trzymiesięczne i nie dłuższych niż sześciomiesięczne. W przypadku, gdy w państwie trzecim, w którym wszystkie stada bydła są poddawane urzędowym zabiegom zwalczania brucelozy, odsetek stad bydła zarażonych brucelozą nie przekracza 1%, wystarczy przeprowadzić corocznie dwie próby pierścieniowe w odstępach, co najmniej trzymiesięcznych lub, jeżeli ich przeprowadzenie jest niemożliwe, można je zastąpić jednym testem aglutynacji surowicy.
 - d) żadne zwierzę z gatunku bydła nie zostało wprowadzone bez świadectwa urzędowego lekarza weterynarii potwierdzającego, że zwierzę pochodzi ze stada urzędowo uznanego za wolne od gruźlicy oraz, w przypadku zwierząt starszych niż dwunastomiesięczne, że wynik testu aglutynacji surowicy wyniósł poniżej 30 IU aglutynacji na mililitr;
 - (i) nie jest jednak konieczne przeprowadzanie testu aglutynacji surowicy w Państwie Członkowskim, w którym odsetek stad bydła zarażonych brucelozą nie przekroczył 0,2% przez co najmniej dwa lata oraz przypadku, gdy ze świadectwa wydanego przez urzędowego lekarza weterynarii wynika, że zwierzę:

1. jest odpowiednio zidentyfikowane;
 2. pochodzi ze stada bydła urzędowo uznanego w tym państwie trzecim za wolne od brucelozy,
 3. podczas transportu nie miało styczności z bydłem nie pochodzącym ze stada urzędowo uznanego za wolne od brucelozy;
- (ii) świadectwa, przewidzianego w (i) nie wymaga się w państwie trzecim, w którym w okresie nie krótszym niż cztery lata:
- co najmniej 99,80% stad bydła zostało urzędowo uznanych za wolne od brucelozy,
 - stada, które nie są urzędowo uznane za wolne od brucelozy znajdują się pod urzędowym nadzorem, a transfer bydła poza te stada jest zakazany, z wyjątkiem przypadku, w którym zwierzęta prowadzone są na ubój pod urzędowym nadzorem.
2. Stado bydła uważa się za wolne od brucelozy, jeżeli:
- a) nie ma w nim byków, które zostały zaszczepione przeciw brucelozie;
 - b) wszystkie lub niektóre samice zostały zaszczepione, nie później niż po szóstym miesiącu życia, szczepionką Buck 19 lub innymi szczepionkami zatwierdzonymi na mocy procedury ustanowionej w art. 29;
 - c) bydło spełnia warunki ustanowione w pkt. 1 lit. b) i c), co oznacza, że bydło w wieku powyżej trzydziestu miesięcy lub starsze może dawać wynik liczenia pałeczek brucelozy równy lub większy od 30 IU aglutynacji na mililitr, ale mniejszy niż 80 IU aglutynacji na mililitr, pod warunkiem, że po poddaniu ich testowi wiązania dopełniacza:
 - wynik jest mniejszy niż 30 jednostek EWG w przypadku samic zaszczepionych w okresie dłuższym od dwunastu miesięcy,
 - wynik jest mniejszy niż 20 jednostek EWG we wszystkich pozostałych przypadkach;
 - d) żadne zwierzę nie zostało wprowadzone bez świadectwa urzędowego lekarza weterynarii potwierdzającego, że stosuje się do nich warunki ustanowione w pkt. 1 lit. d) lub że pochodzi ze stada uznanego za wolne od brucelozy oraz w przypadku, gdy zwierzę jest w wieku powyżej 12 miesięcy, że wynik, w okresie trzydziestu dni przed dołączeniem zwierzęcia do stada, jest niższy niż 30 IU aglutynacji na mililitr oraz że negatywnie zareagowało na test wiązania dopełniacza. Wszystkie te badania należy przeprowadzać pod urzędowym nadzorem.

W przypadku jednak, gdy dane bydło zostało zaszczepione i jest w wieku poniżej trzydziestu miesięcy, może dawać wynik liczenia pałeczek brucelozy równy lub

większy od 30 IU aglutynacji na mililitr, ale mniejszy niż 80 IU na mililitr, pod warunkiem że po poddaniu ich testowi wiązania dopełniacza:

- wynik jest mniejszy od 30 jednostek EWG w przypadku samic zaszczepionych w okresie dłuższym od dwunastu miesięcy,
- wynik jest mniejszy od 20 jednostek EWG w okresie dwunastu miesięcy po szczepieniu.

B. Trzoda chlewna i stada trzody chlewnej.

1. Świnia jest urzędowo uważana za wolna od brucelozy, jeżeli:

- a) nie wykazuje klinicznych objawów choroby;
- b) ważąc więcej niż 25 kg, stwierdzono podczas urzędowych badań serologicznych przeprowadzanych równocześnie:
 - (i) po przeprowadzeniu testu aglutynacji surowicy, że wynik liczenia pałeczek brucelozy wynosi mniej niż 30 IU aglutynacji na mililitr,
 - (ii) negatywną reakcję na test wiązania dopełniacza.

2. Stado trzody chlewnej uważa się za wolne od brucelozy, jeżeli:

- a) u żadnego zwierzęcia nie stwierdzono klinicznych objawów choroby przez okres co najmniej roku;
- b) bydło przebywające w tym samym czasie w gospodarstwie rolnym należy do stada urzędowo uznanego za wolne od choroby lub stada wolnego od brucelozy.

ZAŁĄCZNIK B

ROZDZIAŁ I

WARUNKI ZATWIERDZANIA RZEŻNI

1. Rzeźnie powinny być wyposażone, co najmniej w:
 - a) zagrody do pomieszczenia zwierząt przed ubojem zapewniające odpowiednie przewietrzenie lub warunki klimatyczne; zagrody te powinny być zbudowane co najmniej na twardym, nieprzepuszczalnym podłożu i posiadać urządzenia do dezynfekcji, pojenia i karmienia zwierząt oraz posiadać odpowiedni system odprowadzania płynnych nieczystości wyposażony w syfony i okratowane;
 - b) pomieszczenia, w których przeprowadzany jest ubój, wystarczająco duże do prawidłowego wykonywania pracy; jeżeli w tym samym pomieszczeniu ma być prowadzony ubój trzody chlewnej i zwierząt innych gatunków, należy zapewnić specjalne miejsce do uboju trzody chlewnej; wyznaczanie takich specjalnych miejsc nie jest jednak obowiązkowe, jeżeli ubój trzody chlewnej i innych zwierząt przeprowadzany jest w różnych terminach, w takich przypadkach jednak sparzanie, usuwanie włosów, skrobanie i opalanie muszą odbywać się w specjalnych miejscach, wyraźnie oddzielonych od miejsca uboju otwartą przestrzenią wynoszącą co najmniej 5 m lub ogrodzeniem o wysokości co najmniej 3 metrów;
 - c) pomieszczenia do opróżniania i czyszczenia żołądków i jelit;
 - d) pomieszczenia do patroszenia wnętrzności i flaków, jeżeli prace takie prowadzone są w rzeźni;
 - e) oddzielne pomieszczenia do przechowywania tłuszczu oraz skór, rogów, racic i sierści świń, w przypadku gdy nie są one usuwane z rzeźni w dniu uboju świń;
 - f) zamykane pomieszczenia lub, jeśli warunki klimatyczne na to pozwalają, zagrody dla zwierząt chorych lub podejrzewanych o chorobę; zamykane pomieszczenia przeznaczone wyłącznie do uboju takich zwierząt, przechowywania zatrzymanego i przejętego mięsa.

Pomieszczenia i zagrody przeznaczone wyłącznie dla zwierząt chorych lub podejrzewanych o chorobę razem z pomieszczeniami, w których prowadzony jest uśmiercania tych zwierząt nie są konieczne w zakładach, w przypadku, gdy przepisy państwa trzeciego zakazują uśmiercania takich zwierząt;

- g) wystarczająco duże chłodnie i zamrażarki;
- h) odpowiednio wyposażone zamykane pomieszczenie przeznaczone do wyłącznego użytku służb weterynaryjnych; pomieszczenie odpowiednio wyposażone w sprzęt umożliwiający przeprowadzenie badania trychninoskopowe, jeżeli takie badanie jest obowiązkowe;

- i) szatnie, umywalki i prysznice oraz toalety splukiwane wodą; toalety nie mogą wychodzić bezpośrednio na pomieszczenia robocze; umywalki powinny być podłączone do ciepłej i zimnej wody bieżącej, środki do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz jednorazowe ręczniki; umywalki powinny znajdować się w pobliżu toalet;
- j) urządzenia umożliwiające skuteczne przeprowadzenie w każdej chwili inspekcji weterynaryjnych przewidzianych w niniejszej dyrektywie;
- k) środki kontroli wejść i wyjść do rzeźni;
- l) odpowiednie oddzielenie skażonych i czystych części budynku w celu ochrony tych drugich przed jakimkolwiek zanieczyszczeniem oraz w szczególności przed zapachami i kurzem;
- m) w pomieszczeniach, określonych w lit. b), c), d), e), f), g) i i);
 - podłoga z materiałów nieprzepuszczalnych, łatwa do czyszczenia i dezynfekcji oraz nie ulegająca gniciu, zaprojektowana w sposób umożliwiający odpływ wody; odprowadzanie wody do wyposażonych w syfony i okratowanych kanałów ściekowych powinno odbywać się na przestrzeni zakrytej;
 - gładkie ściany pokryte do wysokości co najmniej 3 metrów lub pomalowane jasną i łatwą do mycia farbą, których kąty i rogi są zaokrąglone;
- n) odpowiedni przepływ powietrza oraz odprowadzanie pary w pomieszczeniach, w których wykonywana jest praca z mięsem;
- o) w tych samych pomieszczeniach odpowiednie naturalne lub sztuczne oświetlenie niepowodujące zmiany kolorów;
- p) odpowiednie doprowadzenie, pod ciśnieniem, wyłącznie wody pitnej; w wyjątkowych przypadkach woda nienadająca się do picia może być jednak użyta do wytwarzania pary, pod warunkiem że zainstalowany w tym celu rurociąg uniemożliwia wykorzystanie takiej wody do innych celów; ponadto, w wyjątkowych przypadkach, można zezwolić na wykorzystanie wody nienadającej się do picia do urządzeń chłodniczych. W takich przypadkach rurociąg wody nienadającej się do picia powinien w wyraźny sposób zostać odróżniony od rurociągu wody pitnej i nie może on przebiegać przez pomieszczenia, w których znajduje się świeże mięso;
- q) odpowiednie doprowadzenie ciepłej wody pitnej;
- r) system odprowadzania ścieków spełniający wymogi higieny;
- s) w pomieszczeniach roboczych, odpowiedni sprzęt do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz narzędzi; sprzęt taki powinien znajdować się jak najbliżej stanowisk pracy; kurki nie mogą być odkręcane ręcznie; urządzenia te powinny posiadać doprowadzenie ciepłej i zimnej wody bieżącej, środki czystości i dezynfekcji oraz jednorazowe ręczniki; temperatura wody używanej do czyszczenia narzędzi nie

powinna być niższa niż 82 °C;

- t) urządzenia umożliwiające, po ogłuszeniu, przeprowadzenie rozbioru, w miarę możliwości, na zawieszonym zwierzęciu; w przypadku, gdy podwieszania dokonuje się na metalowych hakach, nie powinny one ulegać korozji oraz powinny znajdować się na odpowiedniej wysokości, tak aby tusza nie dotykała podłogi;
- u) sieć podwieszanych szyn do przemieszczania świeżego mięsa;
- v) odpowiednie urządzenia przeciwko szkodnikom, takim jak owady, gryzonie, itp.;
- w) narzędzia i sprzęt roboczy, w szczególności wypukłe kadzie z materiału nieulegającego korozji, łatwe do czyszczenia i dezynfekcji;
- x) specjalnie wyposażone miejsca na obornik;
- y) odpowiednie miejsca i sprzęt do czyszczenia i dezynfekcji pojazdów; nie są one konieczne w przypadku, gdy istnieją przepisy nakładające obowiązek czyszczenia i dezynfekcji pojazdów w usługowych zakładach publicznych; w odniesieniu do pojazdów drogowych zakłady te powinny znajdować się w pobliżu rzeźni.

ROZDZIAŁ II

WARUNKI ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW ROZBIORU

- 2. Zakłady rozbioru powinny być wyposażone, co najmniej w:
 - a) wystarczająco dużą chłodnię umożliwiającą konserwację świeżego mięsa;
 - b) pomieszczenie do rozbioru i oddzielania kości od mięsa oraz do pakowania, przewidzianych w ust. 46;
 - c) pomieszczenie do pakowania przewidziane w art. 45 oraz do przygotowywania mięsa do wysyłki;
 - d) odpowiednio wyposażone zamykane pomieszczenie przeznaczone do wyłącznego użytku służby weterynaryjnej;
 - e) pomieszczenie odpowiednio wyposażone do przeprowadzenia badania trychninoskopowego, w przypadku, gdy badanie takie przeprowadzane jest w zakładzie rozbioru;
 - f) szatnie, umywalki i prysznice oraz toalety splukiwane wodą; toalety nie mogą wychodzić bezpośrednio na pomieszczenia robocze; umywalki powinny być podłączone do ciepłej i zimnej wody bieżącej, środki do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz jednorazowe ręczniki; umywalki powinny znajdować się w pobliżu toalet;
 - g) specjalne, wodoszczelne i hermetyczne oraz nieulegające korozji, pojemniki z

pokrywami i zamknięciami uniemożliwiającymi osobom nieupoważnionym dostęp do mięsa lub podrobów mięsnych uzyskanych przy rozbiorze i nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi lub zamykane pomieszczenie na takie mięso i odpady, jeżeli ilość mięsa i podrobów tego wymaga albo w przypadku, gdy nie są one usuwane lub niszczone pod koniec każdego dnia pracy;

- h) w pomieszczeniach określonych w lit. a) i b):
 - podłoga z materiałów nieprzepuszczalnych, łatwa do czyszczenia i dezynfekcji oraz nie ulegająca gniciu, zaprojektowana w sposób umożliwiający łatwy odpływ wody; odprowadzanie wody do wyposażonych w syfony i okratowanych kanałów ściekowych powinno odbywać się na zamkniętej przestrzeni;
 - gładkie ściany pokryte do wysokości co najmniej 2 metrów lub pomalowane jasną i łatwą do mycia farbą, których kąty i rogi są zaokrąglone;
- i) urządzenia chłodnicze w pomieszczeniach przewidzianych w lit. a) i b) zapewniające utrzymanie świeżego mięsa w temperaturze wewnętrznej nie wyższej niż + 7°C;
- j) termometr lub teletermometr rejestrujący temperaturę w zakładzie rozbioru;
- k) urządzenia umożliwiające skuteczne przeprowadzenie w każdej chwili czynności nadzoru weterynaryjnego przewidzianego w niniejszej dyrektywie;
- l) odpowiedni przepływ powietrza w pomieszczeniach, w których wykonywana jest praca z mięsem;
- m) w pomieszczeniach, w których wykonywana jest praca z mięsem, naturalne lub sztuczne oświetlenie niepowodujące zmiany kolorów;
- n) odpowiednie doprowadzenie, pod ciśnieniem, wyłącznie wody pitnej; w wyjątkowych przypadkach woda nienadająca się do picia może być jednak użyta do wytwarzania pary, pod warunkiem że zainstalowana w tym celu kanalizacja uniemożliwia wykorzystanie takiej wody do innych celów; ponadto, w wyjątkowych przypadkach, można zezwolić na wykorzystanie wody nienadającej się do picia do urządzeń chłodniczych. Kanalizacja wody nienadającej się do picia powinien w wyraźny sposób zostać odróżniony od rurociągu wody pitnej i nie może on przebiegać przez pomieszczenia, w których znajduje się świeże mięso;
- o) odpowiednie doprowadzenie ciepłej wody pitnej;
- p) system odprowadzania ścieków odpowiadający wymogom higieny;
- q) w pomieszczeniach, w których pracuje się ze świeżym mięsem, odpowiedni sprzęt do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz narzędzi, który powinien znajdować się jak najbliżej stanowisk pracy. Kurki nie mogą być odkręcane ręcznie. Urządzenia te powinny posiadać doprowadzenie ciepłej i zimnej wody bieżącej, środki czystości i dezynfekcji oraz jednorazowe ręczniki. Temperatura wody używanej do

czyszczenia narzędzi nie powinna być niższa niż 82° C;

- r) sprzęt spełniający wymogi higieny do transportu świeżego mięsa i magazynowania pojemników na mięso, w taki sposób, aby mięso ani pojemniki nie miały bezpośredniej styczności z podłożem;
- s) odpowiedni urządzenia przeciwko szkodnikom, takim jak owady, gryzonie, itp.;
- t) narzędzia i sprzęt roboczy, taki jak stoły do rozbioru mięsa, stoły z oddzielanymi blatami do rozbioru mięsa, pojemniki, taśmy przenośnika i piły z nieulegających korozji materiałów, które nie spowodują zepsucia mięsa, łatwe do czyszczenia i dezynfekcji. Użycie drewna jest zabronione.

ROZDZIAŁ III

WARUNKI ZATWIERDZANIA CHŁODNI ZNAJDUJĄCYCH SIĘ POZA RZEŹNIAMI I ZAKŁADAMI ROZBIORU

3. Chłodnie znajdujące się poza rzeźniami i zakładami rozbioru powinny być wyposażone, co najmniej w:

- a) dostatecznie duże pomieszczenia chłodnicze, łatwe do czyszczenia i dezynfekcji, w których świeże mięso może być przechowywane z zachowaniem temperatur przewidzianych w pkt. 48.

Pomieszczenia te nie powinny być w jakikolwiek sposób połączone z pomieszczeniami, w których przechowywane są środki spożywcze inne niż świeże mięso.

Zainstalowane na suficie urządzenia chłodnicze muszą być wyposażone w system odprowadzania wody, dobrze odizolowany i połączony bezpośrednio z kanalizacją odprowadzającą ścieki.

Zainstalowane na podłodze urządzenia chłodnicze muszą być umieszczone w zagłębieniach posiadających niezależny lub połączony bezpośrednio z systemem zakładu, system odprowadzania ścieków.

- b) specjalne zamykane pomieszczenia do przechowywania świeżego mięsa przejętego lub w przesyłce;
- c) specjalne zamykane pomieszczenia przeznaczone do wyłącznego użytku służby weterynaryjnej;
- d) odpowiednie miejsca i sprzęt do czyszczenia i dezynfekcji pojazdów; nie są one konieczne w przypadku, gdy istnieją przepisy nakładające obowiązek czyszczenia i dezynfekcji pojazdów w usługowych zakładach publicznych. W odniesieniu do pojazdów drogowych zakłady te powinny znajdować się w pobliżu zakładu.
- e) w pomieszczeniach, określonych w lit. a) i b):

- podłoga z materiałów nieprzepuszczalnych, łatwa do czyszczenia i dezynfekcji oraz nie ulegająca gniciu, lekko nachylona i posiadająca odpowiedni system odprowadzania wody do wyposażonych w syfony i okratowanych kanałów ściekowych, chroniony przed warunkami zewnętrznymi;
 - gładkie ściany pokryte do wysokości co najmniej 3 metrów lub pomalowane jasną i łatwą do mycia farbą, których kąty i rogi są zaokrąglone;
 - drzwi z trwałych materiałów i, jeżeli są one drewniane, z pokryciem z obu stron lub pomalowane. Płyty tych drzwi muszą być odporne na wstrząsy i być skonstruowane w taki sposób, aby nie przenosić na mięso żadnych substancji szkodliwych; w drzwiach takich nie może być żadnych szczelin;
 - podłoga, ściany i sufity oraz rury odizolowane materiałami, które nie ulegają gniciu, wodoszczelne i nie wydzielające żadnych zapachów;
- f) odpowiedni sprzęt do osiągnięcia i utrzymywania temperatur określonych w pkt. 48;
- g) w chłodniach – urządzenia odporne na korozję uniemożliwiające zetknięcie się świeżego mięsa z podłożem i ścianami podczas transportu lub przechowywania;
- h) odpowiednie doprowadzenie, pod ciśnieniem, wyłącznie wody pitnej; w wyjątkowych przypadkach woda nienadająca się do picia może być jednak użyta do wytwarzania pary, pod warunkiem że zainstalowana w tym celu kanalizacja uniemożliwia wykorzystanie takiej wody do innych celów; ponadto, w wyjątkowych przypadkach, można zezwolić na wykorzystanie wody nienadającej się do picia do urządzeń chłodniczych. W tym przypadku kanalizacja wody nienadającej się do picia powinien zostać w wyraźny sposób odróżniony od rurociągu wody pitnej i nie może on przebiegać przez pomieszczenia, w których znajduje się świeże mięso;
- i) system odprowadzania ścieków odpowiadający wymogom higieny;
- j) odpowiednie urządzenia przeciw szkodnikom, takim jak owady, gryzonie, itp.;
- k) odpowiednie, naturalne lub sztuczne, oświetlenie niepowodujące zmiany kolorów;
- l) prawidłowy przepływ powietrza;
- m) odpowiedni sprzęt do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz narzędzi, który powinien znajdować się jak najbliżej magazynów; kurki nie mogą być odkręcane ręcznie; urządzenia te powinny posiadać doprowadzenie ciepłej i zimnej wody bieżącej, środki czystości i dezynfekcji oraz jednorazowe ręczniki. Temperatura wody używanej do czyszczenia narzędzi nie powinna być niższa niż 82 °C;
- n) szatnie, umywalki i prysznice oraz toalety spłukiwane wodą; toalety nie mogą wychodzić bezpośrednio na pomieszczenia robocze; umywalki powinny być podłączone do ciepłej i zimnej wody bieżącej, środki do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz jednorazowe ręczniki; umywalki powinny znajdować się w pobliżu

toalet;

- o) termometr lub teletermometr rejestrujący temperaturę w magazynie;

ROZDZIAŁ IV

HIGIENA PERSONELU, POMIESZCZEŃ I SPRZĘTU W ZAKŁADACH

4. Wymaga się zachowania absolutnej czystości personelu, pomieszczeń i wyposażenia:
 - a) personel musi w szczególności nosić czyste ubrania robocze i nakrycia głowy oraz, o ile jest to konieczne, ochraniacze na karku. Personel zajmujący się ubojem zwierząt, obróbką lub przenoszeniem świeżego mięsa jest zobowiązany do mycia i dezynfekowania rąk kilka razy w ciągu jednego dnia roboczego oraz przy każdym rozpoczęciu pracy. Personel, który miał styczność z chorymi zwierzętami lub zakażonym mięsem musi bezzwłocznie starannie umyć ręce i ramiona gorącą wodą, a następnie je zdezynfekować. W pomieszczeniach roboczych i magazynach palenie tytoniu jest zakazane;
 - b) do zakładu nie można wprowadzać żadnych zwierząt z wyjątkiem, w przypadku rzeźni, zwierząt przeznaczonych do uboju i, w odniesieniu do otoczenia tych rzeźni, zwierząt niezbędnych do ich funkcjonowania. Należy systematycznie zwalczać gryzonie, owady i inne robactwo;
 - c) sprzęt i narzędzia używane przy pracy z lub przechowywaniu świeżego mięsa muszą być utrzymane w czystości i w dobrym stanie. Należy je starannie czyścić i dezynfekować kilka razy w ciągu dnia roboczego, na zakończenie dnia i przed ponownym rozpoczęciem użytkowania, jeżeli zostały skażone, w szczególności zarazkami chorobowymi.
5. Pomieszczenia, narzędzia i sprzęt roboczy nie mogą być wykorzystywane do celów innych niż praca ze świeżym mięsem. Narzędzia służące do rozbioru świeżego mięsa mogą być używane wyłącznie w tym celu.
6. Świeże mięso i pojemniki na mięso nie mogą mieć bezpośredniego kontaktu z podłożem.
7. Używanie detergentów, środków odkażających i pestycydów nie może mieć wpływu na stan świeżego mięsa.
8. Woda pitna musi być używana we wszystkich przypadkach; w wyjątkowych przypadkach woda nienadająca się do picia może być jednak użyta do wytwarzania pary, pod warunkiem że zainstalowana w tym celu kanalizacja uniemożliwia wykorzystanie takiej wody do innych celów. Ponadto, w wyjątkowych przypadkach, można zezwolić na wykorzystanie wody nienadającej się do picia do urządzeń chłodniczych. Kanalizacja wody nienadającej się do picia powinien zostać w wyraźny sposób odróżniony od rurociągu wody pitnej i nie może on przebiegać przez pomieszczenia, w których znajduje się świeże mięso.
9. W pomieszczeniach roboczych i w pomieszczeniach, w których przechowywane jest

świeże mięso zakazuje się rozrzucania na podłodze trocin lub jakiegokolwiek innego podobnego materiału.

10. Świeże mięso należy rozebrać w taki sposób, aby nie dopuścić do jego skażenia.

Usuwa się odszczepy kości i skrzepy krwi. Świeże mięso pochodzące z rozbioru i nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi zbierane jest do pojemników, określonych w pkt. 2 lit. g).

11. Podczas uboju, rozbioru, przerobu i innych zabiegów ze świeżym mięsem, zabrania się dostępu osobom, które mogą zakazić mięso, w szczególności osobom, które:

- a) są zakażone lub podejrzewane o zakażenie dudem brzuszynym, paratyfusem A i B, salmonellą, dyzenterią, żółtaczką zakaźną, szkarlatyną lub są nosicielami zarazków tych chorób;
- b) są zakażone lub podejrzane o zakażenie gruźlicą;
- c) są zakażone lub podejrzane o zakaźną chorobę skóry;
- d) w tym samym czasie wykonują czynności, przy których bakterie mogą być przenoszone na świeże mięso;
- e) noszą na rękach bandaże, z wyjątkiem przylegających opatrunków osłaniających niezakażoną ranę palca.

12. Świadectwo lekarskie wymagane jest od każdej osoby wykonującej pracę ze świeżym mięsem. Potwierdza ono, że nie ma przeciwwskazań do wykonywania takiej pracy; świadectwo takie należy odnawiać, co roku i za każdym razem, gdy zażąda tego urzędowy lekarz weterynarii; należy je przechowywać do dyspozycji tego ostatniego.

ROZDZIAŁ V

BADANIE PRZEDUBOJOWE

13. Zwierzęta należy poddać badaniu przedubojowemu w dniu ich przywiezienia do rzeźni. Badanie należy powtórzyć bezpośrednio przed ubojem, jeżeli zwierzę pozostawało ponad 24 godziny w magazynie przedubojowym.

14. Urzędowy lekarz weterynarii powinien przeprowadzić badanie przedubojowe zgodnie z zasadami wykonywania zawodu i przy odpowiednim oświetleniu.

15. Badanie musi ustalać:

- a) czy zwierzęta są zakażone chorobą, która może być przenoszona na ludzi i zwierzęta, lub czy występują objawy albo czy ich ogólny stan daje podstawy do obaw, że taka choroba może się pojawić;
- b) czy występują objawy choroby lub zaburzenia ogólnego stanu zdrowia;

- c) czy zwierzęta są przemęczone lub pobudzone.
16. Nie mogą zostać ubite z zamiarem przywozu świeżego mięsa do Wspólnoty, zwierzęta:
- a) które podpadają pod jakikolwiek z przypadków wymienionych w pkt. 15 lit. a) i b);
 - b) którym nie zapewniono odpowiedniego odpoczynku, który w przypadku zwierząt przemęczonych lub pobudzonych nie może być krótszy niż 24 godziny;
 - c) u których stwierdzono występowanie gruźlicy w jakiegokolwiek postaci lub które zostały uznane za chore na podstawie dodatniej reakcji na próbę tuberkulinową.

ROZDZIAŁ VI

HIGIENA UBOJU I ROZBIORU

17. Zwierzęta rzeźne wprowadzone do rzeźni należy ubić niezwłocznie.
18. Okrwawianie powinno zostać zakończone; krew przeznaczona do spożycia przez ludzi musi być zbierana w sterylnie czystych pojemnikach. Krwi nie można mieszać ręką, a wyłącznie przy pomocy narzędzi spełniających wymogi zdrowotne.
19. Obowiązkowe i niezwłoczne jest całkowite oskórowanie, z wyjątkiem trzody chlewnej. W przypadku, gdy nie zdejmuje się skóry ze świń, należy bezzwłocznie usunąć ich sierść.
20. Patroszenie tuszy zwierzęcej należy przeprowadzić niezwłocznie i zakończyć nie później niż 30 minut po okrwawieniu. Płuca, serce, wątrobę, śledzionę i śródpiersie mogą zostać oddzielone lub w naturalny sposób pozostać połączone z tuszą. Jeżeli są oddzielone to należy je ponumerować lub zapewnić inny sposób umożliwiający identyfikację ich przynależności do tuszy; dotyczy to również głowy, języka, przewodu pokarmowego i każdej innej części zwierzęcia poddawanej badaniu. Powyżej wymienione części powinny pozostać przy tuszy do zakończenia badania. W przypadku wszystkich gatunków zwierząt nerki muszą pozostawać w naturalny sposób połączone z tuszą, ale należy oddzielić je od okrywającej je warstwy tłuszczowej.
21. Czyszczenie świeżego mięsa poprzez wycieranie materiałem i nadmuchiwanie jest zakazane. Nadmuchiwanie organu może być jednak dozwolone w przypadku, gdy jest to uzasadnione wymogami obyczaju religijnego, pod warunkiem, że nadmuchany organ nie zostanie wywieziony do Wspólnoty.
22. Tusze zwierząt nieparzystokopytnych, trzody chlewnej wieku powyżej czwartego tygodnia i bydła powyżej trzeciego miesiąca życia są poddawane badaniu przecięte na pół wzdłuż kręgosłupa. U trzody chlewnej i zwierząt nieparzystokopytnych głowę również rozcina się wzdłuż. W przypadku, gdy wymaga tego badanie, urzędowy lekarz weterynarii może nakazać rozcięcie wzdłuż każdej tuszy.
23. Przed zakończeniem badania zakazane jest dzielenie tuszy, usuwanie lub dokonywanie zabiegów na jakiegokolwiek części ubitego zwierzęcia.

24. Zatrzymane lub przejęte mięso, żołądki, jelita, skóry, rogi, racice i szczecinę świń należy natychmiast umieścić w specjalnych pomieszczeniach.

ROZDZIAŁ VII

BADANIE POUBOJOWE

25. Wszystkie części zwierzęcia, włączając krew, należy zbadać bezpośrednio po uboju.
26. Badanie poubojowe musi obejmować:
- wzrokowe badanie ubitego zwierzęcia;
 - dotykowe badanie niektórych organów, w szczególności płuc, wątroby, śledziony, macicy, wymion i języka;
 - rozcięcie organów i węzłów chłonnych.

Jeżeli podczas wzrokowego lub dotykowego badania niektórych organów stwierdzono u zwierzęcia uszkodzenia, które mogą spowodować zakażenie tuszy, wyposażenia, personelu lub pomieszczeń roboczych, organów tych nie można rozcinać w pomieszczeniach, w których przeprowadza się ubój.

- poszukiwanie anomalii konsystencji, koloru, zapachu i, ewentualnie, smaku;
 - o ile zaistnieje taka potrzeba, testy laboratoryjne, w szczególności, na obecność substancji wymienionych w art. 20 lit. b), c) i d).
27. Urzędowy lekarz weterynarii bada w szczególności:
- kolor krwi, zdolności jej krzepnięcia i ewentualnej obecności ciał obcych we krwi;
 - głowę, gardło, pozagardłowe, podrzuchwowe i przyuszne węzły chłonne (łac. *retropharyngiales, mandibulares i parotidei*) oraz migdałki, język należy usunąć w celu przeprowadzenia szczegółowego badania jamy ustnej i gardzieli. Po badaniu migdałki należy usunąć;
 - płuca, tchawicę, przełyk, oskrzelowe i śródpiersiowe węzły chłonne (łac. *bifurcatione, eperteriales i mediastinales*), tchawicę i główne rozgałęzienia oskrzelowe, które mają być rozcięte wzdłuż oraz płuc rozciętych w swojej końcowej trzeciej części prostopadle do głównej osi;
 - osierdzie i serce, to ostatnie rozcięte wzdłuż, aby otworzyć komory i przeciąć przegrodę międzykomorową;
 - przeponę;
 - wątrobę, pęcherz i drogi żółciowe oraz wątrobowe i trzustkowe węzły chłonne (łac. *Portales*);

- g) przewód pokarmowy, śródjelicze, żołądkowe i śródjelitowe węzły chłonne (łac. *gastrici, mesenterici, craniales i caudales*);
- h) śledzionę;
- i) nerki i ich węzły chłonne (łac. *renales*), pęcherz moczowy;
- j) opłucną i otrzewną;
- k) genitalia; u krowy macicę otwiera się przecinając ją wzdłuż;
- l) wymiona i ich węzły chłonne (łac. *subrammarii*); u krowy wymię otwiera się długim i głębokim nacięciem aż do zatok mlecznych (*sinus lactiferes*);
- m) okolice pępka i stawów młodych zwierząt; w przypadku wątpliwości okolice pępka muszą zostać rozcięte, a stawy otwarte;

Określone wyżej węzły chłonne należy kolejno usuwać i nacinać wzdłuż głównej osi, w jak najcieńszych paski.

W przypadku wątpliwości należy w taki sam sposób rozciąć następujące węzły: powierzchniowe szyjne, przedłopatkowe (łac. *cerviales superficiales*), pachowe główne, pachowe pomocnicze lub pachowe z pierwszego żebra (łac. *axillaire propriae i primae costae*), podmostkowe (łac. *sternales craniales*), głębokie szyjne (łac. *cervicales profundi*), żebrowo - szyjne (łac. *Costo - cervicales*), podkolanowe (łac. *poplitei*), przedgoleniowe (łac. *subilaci*), kulszowe (łac. *ischiatrici*), biodrowe i lędźwiowe (łac. *iliaci i lumbales*).

U kóz i owiec otwarcie serca i rozcięcie węzłów chłonnych głowy należy przeprowadzić tylko w przypadku wątpliwości.

28. Ponadto urzędowy lekarz weterynarii musi systematycznie przeprowadzać:

A. Badanie na występowanie wągrzycy:

a) bydła starszego niż sześciotygodniowe, na poziomie:

- języka, którego muskulaturę należy naciąć wzdłuż od strony spodu nie uszkadzając zbytnio organu;
- przelyku, który musi być oddzielony od tchawicy;
- serca, które oprócz nacięcia, o którym mowa w pkt. 27 lit. d), musi być rozebrane wzdłuż od dolnej krawędzi do przedsionków;
- zewnętrznych i wewnętrznych mięśni policzkowych, które należy rozciąć na dwóch równoległych poziomach do żuchwy, przy czym nacięcie ma iść od dolnego brzegu tej żuchwy do górnego przyczepu mięśniowego;

- przepony, której mięśnie mają być oddzielone od błony surowiczej;
 - widocznych mięśni tuszy;
- b) trzody chlewnej, na poziomie widocznej muskulatury, w szczególności mięśni płaskich uda, ściany brzusznej, mięśni lędźwiowych oddzielonych od tkanki tłuszczowej, przegrody przepony, mięśni międzyżebrowych, serca, języka i krtani.
- B. Badanie na występowanie dystomatozy u bydła, owiec i kóz poprzez rozcięcie powierzchni żołądkowej wątroby i zbadanie kanałów żółciowych oraz głęboko rozcinając podstawę płatu Spiegła.
- C. Badanie na występowanie nosacizny u zwierząt nieparzystokopytnych poprzez staranne zbadanie błony śluzowej tchawicy, krtani, przewodów nosowych, zatok i ich rozgałęzień po rozcięciu głowy przez środek i wycięciu przegrody nosowej.

ROZDZIAŁ VIII

WYMOGI DOTYCZĄCE ŚWIEŻEGO MIĘSA PRZEZNACZONEGO DO ROZBIORU

29. Rozbiór mięsa na kawałki mniejsze niż półtusze i ćwierćtusze lub oddzielanie od kości może odbywać się tylko w zakładach rozbioru.
30. Właściciel zakładu lub jego przedstawiciel ułatwiają przeprowadzanie nadzoru zakładu, w szczególności zabiegów uznanych za niezbędne i udostępniają służbom kontrolnym niezbędne urządzenia; w szczególności muszą oni, na każde żądanie, poinformować urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za nadzór o pochodzeniu świeżego mięsa przywiezionego do jego zakładu rozbioru.
31. Świeże mięso, które nie spełnia warunków niniejszej dyrektywy może znajdować się w zatwierdzonych zakładach rozbioru tylko pod warunkiem, że będzie w nich przechowywane w specjalnie do tego wyznaczonych miejscach; powinno ono zostać rozebrane w innych miejscach lub w innym czasie niż świeże mięso, które spełnia te warunki. W celu zapewnienia ścisłego przestrzegania wspomnianych przepisów urzędowy lekarz weterynarii musi w każdym czasie posiadać swobodny dostęp do chłodni i wszystkich pomieszczeń roboczych.
32. Po przywiezieniu, świeże mięso przeznaczone do rozbioru musi zostać umieszczone w zakładzie rozbioru i, aż do chwili jego wykorzystania, w pomieszczeniu określonym w pkt. 2 lit. a); w pomieszczeniu dla tuszy i części tuszy należy zapewnić stałą temperaturę nie wyższą niż + 7°C.
33. O ile zaistnieje taka potrzeba świeże mięso należy umieścić w pomieszczeniach, określonych w pkt. 2 lit. b). Mięso zaraz po odpowiednim rozebraniu i zapakowaniu należy przewieźć do chłodni, przewidzianej w pkt. 2 lit. a).
34. Podczas rozbioru temperatura pomieszczenia nie może przekraczać + 10°C.

35. Podczas rozbioru, oddzielania od kości i pakowania zgodnie z pkt. 45 i 46, świeże mięso należy utrzymywać w wewnętrznej temperaturze nie wyższej od + 7°C. W momencie dokonywania rozbioru pH mięsa nie powinno przekraczać 6,1: badanie przeprowadza się na wielkim mięśniu grzbietu na wysokości trzynastego żebra.
36. Czyszczenie świeżego mięsa poprzez wycieranie materiałem i nadmuchiwanie jest zakazane.

Nadmuchiwanie organu może być jednak dozwolone w przypadku, gdy jest to uzasadnione wymogami obyczaju religijnego, pod warunkiem, że nadmuchany organ nie zostanie wywieziony do Wspólnoty

ROZDZIAŁ IX

KONTROLA ZDROWOTNA ŚWIEŻEGO MIĘSA ROZEBRANEGO

37. Zakłady rozbioru nadzorowane są przez urzędowego lekarza weterynarii. Ten ostatni musi zostać poinformowany w odpowiednim czasie przed rozbiorem świeżego mięsa przeznaczonego do handlu wewnątrzspółnotowego.
38. Nadzór urzędowego lekarza weterynarii obejmuje następujące zadania:
 - nadzór rejestrów przywozu świeżego mięsa i wywozu mięsa rozebranego,
 - kontrolę sanitarną świeżego mięsa przechowywanego w zakładzie rozbioru i przeznaczonego do handlu wewnątrzspółnotowego;
 - kontrolę sanitarną świeżego mięsa przeznaczonego do handlu wewnątrzspółnotowego, poprzedzającą rozbiór oraz w momencie gdy mięso opuszcza zakład;
 - sporządzenie i wydanie dokumentów zaświadczających, że przeprowadzono nadzór rozebranego mięsa, przewidziany w pkt. 44 i art. 22,
 - nadzór stanu czystości budynków, urządzeń i narzędzi, przewidziany w rozdziale IV oraz przestrzeganie wymogów higieny przez personel,
 - pobieranie niezbędnych do testów laboratoryjnych przeprowadzanych w celu wykrycia obecności szkodliwych zarazków, dodatków i innych niedozwolonych substancji chemicznych. Wyniki tych testów odnotowuje się w rejestrze,
 - każdą inną kontrolę, którą lekarz weterynarii uzna nie niezbędną w celu przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ X

ZNAKOWANIE JAKOŚCI ZDROWOTNEJ

39. Znakowanie jakości zdrowotnej dokonywane jest na odpowiedzialność urzędowego

lekarza weterynarii. W celu tym posiada on i przechowuje:

- a) narzędzia przeznaczone do umieszczania znaków jakości zdrowotnej, które może przekazać personelowi pomocniczemu tylko w chwili znakowania na czas potrzebny na wykonanie tej czynności;
 - b) etykiety, określone w pkt. 44, jeżeli umieszczona już została na nich pieczęć, przewidziana w niniejszym rozdziale. Etykiety te przekazywane są personelowi pomocniczemu w chwili, w której mają zostać przymocowane do mięsa i w odpowiedniej ilości.
40. Znak jakości zdrowotnej musi mieć formę owalnej pieczęci o szerokości 6,5 cm i wysokości 4,5 cm. Na pieczęci muszą być umieszczone, w sposób bardzo dobrze czytelny, następujące informacje:
- w górnej części, wielkimi literami nazwa państwa trzeciego dokonującego wywozu lub w zależności od przypadku symbol tego państwa zatwierdzony na mocy Międzynarodowej konwencji o rejestracji pojazdów silnikowych;
 - w środku, numer identyfikacyjny rzeźni.

Wysokość liter powinna wynosić 0,8 cm a cyfr 1 cm.

Na pieczęci mogą być umieszczone informacje dotyczące urzędowego lekarza weterynarii, który przeprowadził kontrolę zdrowotną świeżego mięsa.

41. Tusze znakowane są tuszem lub znakami wypalonymi przy użyciu stempla zgodnie z pkt. 40:
- o masie ponad 60 kg, należy oznakować każdą półtuszę przynajmniej w następujących miejscach: wewnętrzna strona uda, lędźwie, grzbiet, piersi, łopatki i opłucna,
 - pozostałe, należy oznakować w co najmniej czterech miejscach: na łopatkach i zewnętrznej stronie ud.

42. Wątroby znakuje się znakami wypalonymi przy użyciu stempla zgodnie z pkt. 40.

Głowy, języki, serca i płuca znakuje się tuszem lub znakami wypalonymi przy użyciu stempla zgodnie z pkt. 40.

W przypadku bydła poniżej trzeciego miesiąca życia, trzody chlewnej, owiec i kóz znakowanie języków i serc nie jest jednak obowiązkowe.

43. Kawalki, inne niż tłuszcz, tłuszcz podskórny, ogon, uszy i racice, uzyskane w zakładzie rozbioru z prawidłowo oznakowanych tuszy muszą, jeżeli nie zostały oznakowane, zostać oznaczone tuszem lub znakami wypalonymi przy użyciu stempla, zgodnie z wymogami pkt. 40, na którym zamiast numeru identyfikacyjnego rzeźni umieszczany jest weterynaryjny numer identyfikacyjny zakładu rozbioru.

Kawałki słoniny i boczku, z których usunięto skórę, mogą być łączone w partie zawierające nie więcej niż pięć kawałków; każda partia i każdy kawałek, jeżeli występuje oddzielnie, należy opieczetować pod urzędowym nadzorem i opatrzyć etykietą spełniającą wymogi pkt. 44.

Mięso znakować można również z wykorzystaniem owalnej plomby. Plomby umieszczanej na każdym kawałku nie można użyć po raz drugi, musi być wykonana z trwałych materiałów i spełniać wszystkie wymogi higieny. Na plombie należy, w sposób czytelny, umieścić następujące informacje:

- w górnej części, wielkimi literami nazwę państwa trzeciego dokonującego wywozu lub symbol państwa zatwierdzony na mocy Międzynarodowej konwencji o rejestracji pojazdów silnikowych,
- w środku, weterynaryjny numer identyfikacyjny zakładu rozbioru.

Wysokość liter i cyfr powinna wynosić 0,2 cm.

Na płycie cechującej mogą być umieszczone informacje dotyczące urzędowego lekarza weterynarii, który przeprowadził kontrolę zdrowotną świeżego mięsa.

44. Na opakowaniach musi być umieszczona dobrze widoczna etykieta, na której znajduje się czytelny znak odpowiadający jednemu ze znaków przewidzianych w pkt. 40 i 43. Etykietę taką należy umieścić w taki sposób, aby przy otwieraniu opakowania została ona rozerwana. Ponadto na etykiecie należy umieścić numer seryjny.

ROZDZIAŁ XI

PAKOWANIE ŚWIEŻEGO MIĘSA ROZEBRANEGO

45. a) Opakowania (np. skrzynie, kartony) muszą spełniać wszystkie zasady higieny, w szczególności:
- nie mogą zmieniać cech organoleptycznych świeżego mięsa,
 - nie mogą przenosić na świeże mięso substancji szkodliwych dla zdrowia ludzi,
 - powinny być wystarczająco trwałe, aby zapewniać skuteczną ochronę świeżego mięsa podczas transportu i przenoszenia.
- b) Opakowania nie mogą być używane ponownie do pakowania świeżego mięsa, chyba, że są wykonane z materiałów nieulegających korozji, łatwych do czyszczenia i które zostały wcześniej oczyszczone i poddane dezynfekcji.
46. Gdzie stosowne, w przypadku, gdy pokrojone świeże mięso lub podroby pakowane są w opakowania, np. plastikowa folia, bezpośrednio stykające się mięsem, pakowanie musi być wykonywane zaraz po rozebraniu mięsa i zgodnie z wymogami higieny.

Z wyjątkiem kawałków słoniny i boczku, świeże mięso pokrojone musi posiadać, w

każdym przypadku, opakowanie ochronne, chyba że przewożone jest zawieszane na hakach.

Opakowania takie powinny być przezroczyste, bezbarwne oraz spełniać dodatkowo warunki pkt. 45 lit. a); opakowań tych nie można użyć ponownie do pakowania świeżego mięsa.

47. W opakowaniach, określonych w pkt. 45 i 46, może być umieszczone tylko pokrojone świeże mięso jednego gatunku zwierząt.

ROZDZIAŁ XII

PRZECHOWYWANIE

48. Świeże mięso przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego musi być schłodzone bezpośrednio po badaniu poubojowym i utrzymywane w stałej temperaturze wewnętrznej nie wyższej + 7 °C w przypadku tusz i kawałków, + 3 °C w przypadku podrobów.

ROZDZIAŁ XIII

TRANSPORT

49. Świeże mięso przewozi się pojazdami skonstruowanymi i wyposażonymi w taki sposób, aby podczas całego transportu możliwe było utrzymanie temperatur określonych w pkt. 48 i charakter mięsa pozostał niezmieniony.
50. Pojazdy lub pojemniki przeznaczone do transportu takiego mięsa muszą spełniać następujące wymogi:
- a) ich wewnętrzne powierzchnie lub każda inna część mogąca stykać się ze świeżym mięsem musi być wykonana z materiałów nieulegających korozji, które nie mogą wpływać na cechy organoleptyczne świeżego mięsa oraz mieć szkodliwego wpływu na zdrowie ludzi; powierzchnie te muszą być gładkie, łatwe do czyszczenia i dezynfekcji;
 - b) powinny być wyposażone w skuteczne urządzenia chroniące świeże mięso przed owadami i kurzem oraz być wodoszczelne, aby nie dopuścić do wycieku płynów;
 - c) powinny być wyposażone, do celów transportu tusz, półtuszy i ćwierćtuszy w nieulegające korozji urządzenia przeznaczone do wieszania mięsa, umieszczone na takiej wysokości aby świeże mięso nie dotykało podłoża; przepisu tego nie stosuje się do zamrożonego mięsa w higienicznym opakowaniu.
51. Pojazdy i pojemniki przeznaczone do transportu świeżego mięsa nie mogą być w żadnym wypadku używane do transportu żywych zwierząt lub jakichkolwiek innych produktów, które mogą spowodować zepsucie lub zakażenie świeżego mięsa.
52. Żaden inny produkt nie może być przewożony w tym samym czasie oraz tym samym pojazdem lub kontenerem, co świeże mięso. Ponadto, pojazdem takim można

przewozić tylko żołądki, które zostały sparzone oraz jedynie głowy i łapy, z których zdjęto skórę lub sparzono i usunięto owłosienie.

53. Świeże mięso nie może być przewożone pojazdem lub kontenerem, który nie jest czysty i nie został zdezynfekowany.
54. Tusze, półtusze i ćwierćtusze, z wyjątkiem mrożonego mięsa pakowane w warunkach zgodnych z wymogami higieny, musi być zawsze podwieszane do transportu. Inne kawałki oraz podroby powinny być zawieszane lub umieszczone na podstawkach, o ile nie znajdują się w opakowaniach lub pojemnikach wykonanych z materiałów nieulegających korozji. Takie podstawki, opakowania lub pojemniki muszą spełniać wymogi higieny i być zgodne z przepisami niniejszej dyrektywy. Wnętrznosci należy zawsze przewozić w solidnych, wodoszczelnych i nie przepuszczających tłuszczu opakowaniach, których można użyć ponownie wyłącznie po wyczyszczeniu i dezynfekcji.
55. Urzędowy lekarz weterynarii powinien zapewnić przed wysyłką, aby pojazdy transportowe lub kontenery i warunki załadunku odpowiadały wymogom higieny niniejszego rozdziału.

ZAŁĄCZNIK C

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA PUBLICZNEGO

świeżego mięsa¹ przeznaczone do wysyłki do

..... (nazwa Państwa Członkowskiego EWG)

nr²

Kraj wysyłki

Ministerstwo

Służba

Numer (fakultatywnie)

I. Identyfikacja mięsa:

Mięso z
(gatunek zwierząt)

Rodzaj kawałków

Rodzaj opakowania

Ilość części i jednostek opakowań

Masa netto

II. Pochodzenie mięsa

Adres lub adresy i numery zezwolenia weterynaryjnego upoważnionych rzeźni.

.....

Adres lub adresy i numery zezwolenia weterynaryjnego upoważnionych zakładach
rozbioru

.....

¹ Świeże mięso: zgodnie z dyrektywą dotyczącą zdrowia i problemów kontroli weterynaryjnej w przywozie bydła i trzody chlewnej oraz świeżego mięsa pochodzącego z państw trzecich, wszystkie przeznaczone do spożycia przez ludzi części zwierząt hodowlanych z gatunków bydła, trzody chlewnej, owiec, kóz oraz zwierząt nieparzystokopytnych, które nie zostały poddane żadnym zabiegom mającym na celu zachowanie ich w niezmiennym stanie; jednakże mięso poddane działaniu niskich temperatur uważa się za świeże.

² Fakultatywnie.

III. Przeznaczenie mięsa:

Mięso wysyłane z.....
(miejsce wysyłki)

do.....
(kraj i miejsce przeznaczenia)

następującym środkiem transportu³

Nazwa i adres wysyłającego.....

Nazwa i adres odbiorcy.....

IV. Zaświadczenie o stanie zdrowia:

Niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadcza:

- a) – że opisane wyżej mięso⁴,
- że etykieta umieszczona na etykietach opisanego wyżej mięsa⁴,
jest opatrzone (opatrzone)⁴ znakiem potwierdzającym, że mięso w całości
pochodzi od zwierząt poddanych ubojowi w upoważnionych rzeźniach w
celu wywozu do kraju przeznaczenia;
- b) że w wyniku kontroli weterynaryjnej przeprowadzonej w zgodzie z przepisami
wymaganymi w kraju przeznaczenia zostało uznane za nadające się do spożycia
przez ludzi;
- c) że zostało rozebrane w upoważnionym zakładzie rozbioru⁴;
- d) że zostało – nie zostało – poddane badaniu trychonoskopowemu⁴;
- e) że środki transportu oraz warunki załadunku mięsa przy tej wysyłce są zgodne z
wymogami higieny przewidzianymi dla wysyłki do kraju przeznaczenia.

Sporządzono w, dnia

.....
(Podpis urzędowego lekarza weterynarii)

³ W przypadku wagonów i samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny, a w przypadku samolotów numer lotu.

⁴ Niepotrzebne skreślić.

ZAŁĄCZNIK D

Świadectwo kontroli w przywozie świeżego mięsa przywożonego z państw trzecich

Państwo Członkowskie, w którym przeprowadzona
została kontrola w przywozie

Punkt kontrolny

Rodzaj mięsa

Konfekcjonowanie

Ilość tuszy

Ilość półtuszy

Masa netto

Państwo trzecie pochodzenia

Niżej podpisany upoważniony lekarz weterynarii zaświadcza, że mięso, którego dotyczy niniejsze świadectwo zostało poddane kontroli w chwili wysyłki.

(Miejsce i data)

Upoważniony lekarz weterynarii

.....

.....

DYREKTYWA RADY

z dnia 24 czerwca 1975 r.

zmieniającą dyrektywy nr 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG i 72/462/EG w odniesieniu do ważności procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego

(75/379/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Zgromadzenia¹,

a także mając na uwadze, co następuje:

Stały Komitet Weterynaryjny, ustanowiony decyzją 68/361/EWG², wyraża swoją opinię zgodnie z procedurami, których ważność została ograniczona do 30 miesięcy, począwszy od daty przedstawienia pierwszego wniosku o wydanie opinii do wymienionego Komitetu;

po raz pierwszy sprawa została przekazana Komitetowi w dniu 22 grudnia 1972 r.; okres, jaki minął do tej pory, jest niewystarczający do podjęcia ostatecznej decyzji i, uwzględniając ważność wcześniej wymienionych procedur, powinien być jedynie czasowo przedłużony,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W następujących artykułach wyrazy „30 miesięcy” zostają zastąpione wyrazami „102 miesiące”:

- art. 14 dyrektywy Rady 64/432/EWG³ z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną, ostatnio zmienionej dyrektywą 74/383/EWG⁴;
- art. 9b dyrektywy Rady 64/433/EWG⁵ z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem, ostatnio zmienionej dyrektywą 74/387/EWG;

¹ Dz.U. nr C 111 z 20.05.1975, str. 26.

² Dz.U. nr L 225 z 18.10.1988, str. 23.

³ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁴ Dz.U. nr L 202 z 24.07.1974, str. 36.

⁵ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

- art. 13 dyrektywy Rady 71/118/EWG⁶ z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym, ostatnio zmienionej dyrektywą 74/387/EWG;
- art. 10 dyrektywy Rady 72/461/EWG⁷ z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem, ostatnio zmienionej dyrektywą 74/387/EWG;
- art. 31 dyrektywy Rady 72/462/EWG⁸ z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa, ostatnio zmienionej dyrektywą 74/387/EWG.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 24 czerwca 1975 r.

W imieniu Rady

M. A. CLINTON

Przewodniczący

⁶ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁷ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

DYREKTYWA RADY

z dnia 21 grudnia 1976 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 72/461/EWG i 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i weterynaryjnych

(77/98/EWG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego artykuły 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

podczas rozszerzania Wspólnoty Dania, Irlandia i Wielka Brytania zostały wyjątkowo co do obowiązujących przepisów Unii upoważnione do zachowania w pewnym zakresie swoich wewnątrzpaństwowych regulacji dotyczących pomoru bydła;

szczególne regulacje na korzyść tych trzech Państw Członkowskich znajdują swoje odbicie w pierwszej kolejności w artykułach 104 i 105 Traktatu Akcesyjnego³; odpowiednie ustalenia zostały przyjęte przez Radę do później wydanych aktów prawnych, jako logiczne następstwo wymienionych artykułów; są to: art. 13 dyrektywy Rady EWG 72/461/EWG z 12 grudnia 1972 r. w sprawie regulacji problemów prawnych związanych z pomorem bydła w handlu świeżym mięsem wewnątrz Wspólnoty⁴ i art. 33 dyrektywy Rady EWG 72/462/EWG z 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów prawnych związanych z pomorem bydła i zdrowiem w przypadku wwozu bydła i świń oraz świeżego mięsa z państw trzecich⁵, obydwa artykuły zmienione przez dyrektywę 75/379/EWG⁶;

zarówno art. 106 Traktatu Akcesyjnego jak również inne wymienione postanowienia przewidują, że Komisja przedłoży Radzie najpóźniej do 1 czerwca 1976 r. raport oraz, jeśli będą wymagane, odpowiednie propozycje mające na celu rozwiązanie problemu szczególnych regulacji;

¹ Dz.U. WE nr C 6, z 27.3.1977, str. 141

² Opinia wydana 27 października 1976 r. (dotychczas nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym)

³ Dz.U. WE nr L 73, z 27.03.1972, str. 14.

⁴ Dz.U. WE nr L 302, z 31.12.1972, str. 24.

⁵ Dz.U. WE nr L 302, z 31.12.1972, str. 28.

⁶ Dz.U. WE nr L 172, z 3.07.1975, str. 17.

rozwiązania te muszą wychodzić z założenia, że z jednej strony nie mogą zagrażać osiągniętemu poziomowi zdrowia zwierząt, z drugiej strony muszą zabezpieczać najlepiej jak to tylko możliwe wolny handel zwierzętami i mięsem;

przy handlu świeżą wołowiną istnieje niezaprzeczalnie mniejsze ryzyko przenoszenia chorób niż przy handlu żywymi zwierzętami; poza tym obowiązujące dyrektywy dotyczące handlu mięsem opisują tego rodzaju warunki tak, że dalsze szczególne gwarancje nie są konieczne;

przy handlu żywymi zwierzętami należy stopniowo przygotowywać wprowadzenie wspólnych regulacji dla wszystkich Państw Członkowskich, przy czym należy rozróżnić odpowiednio pomiędzy różnymi kategoriami zwierząt pod względem występowania ryzyka i uwzględnić konieczność rozszerzanie dotychczasowego handlu; powinny zostać przedsięwzięte odpowiednie zmiany w rozporządzeniu Rady EWG 64/432/EWG z 26 czerwca 1964 r. w sprawie regulacji problemów związanych z pomorem bydła w przypadku handlu bydłem i świniami w granicach Wspólnoty⁷, ostatnio zmienionym przez rozporządzenie 75/379/EWG.

import z państw trzecich do określonych krajów Unii musi podlegać co najmniej tak surowym regulacjom jakie obecnie obowiązują w tych państwach.

regulacje Wspólnoty, szczególnie dotyczące pryszczycy i pomoru świń, powinny być podstawą dla późniejszych wspólnych i kompletnych rozwiązań dla wszystkich dziedzin;

usprawiedliwiony jest okres przejściowy dla Irlandii i Wielkiej Brytanii dla Irlandii Północnej, aby państwa te poprzez stosowanie regulacji Wspólnoty mogły przedsięwziąć konieczne dostosowania prawne;

na podstawie zdobytych doświadczeń celowym jest częstsze robienie użytku z możliwości szybkich i skutecznych procedur w celu przedsięwzięcia technicznych dostosowań określonych przepisów lub w celu stworzenia przepisów wykonawczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ

Artykuł 1

Z dniem 1 stycznia 1977 r. art. 13 dyrektywy 72/461/EWG przyjmuje następujące brzmienie:

„Artykuł 13

Irlandia i Wielka Brytania– dla Irlandii Północnej – są upoważnione do 31 grudnia 1982 r. do zachowania swoich wewnątrzpaństwowych przepisów dotyczących wwożenia świeżego mięsa i ochrony przed pryszczycą przy zachowaniu ogólnych uzgodnień Traktatu.

Dania, Irlandia i Wielka Brytania są upoważnione do 31 grudnia 1982 r. do zachowania swoich wewnątrzpaństwowych przepisów dotyczących wwożenia

⁷ Dz.U. WE nr L 121, z 29.07.1964, str. 1977/64.

świeżego mięsa i ochrony przed pomorem świń przy zachowaniu ogólnych uzgodnień Traktatu.”

Artykuł 2

Następujący art. 4a został wprowadzony do dyrektywy 64/432/EWG:

„Artykuł 4a

Irlandia i Wielka Brytania – dla Irlandii Północnej – zostaną upoważnione do 31 grudnia 1982 r. do zachowania swoich wewnątrzpaństwowych przepisów dotyczących przebywania bydła hodowlanego, użytkowego i do uboju pochodzącego z pozostałych Państw Członkowskich na ich terytorium suwerennym, mających na uwadze ochronę przed pryszczycą, przy zachowaniu ogólnych uzgodnień Traktatu.”

Rada przyjmuje na wniosek Komisji, który należy przedłożyć do 1 lipca 1977 r., do 1 stycznia 1978 r. jednogłośnie zmiany do załączników A, B i C dyrektywy 64/432/EWG lub inne środki, włącznie z ustaleniami dotyczącymi tradycyjnej wymiany handlowej między Irlandią i Wielką Brytanią.”

Artykuł 3

Od 1 stycznia 1978 r. do dyrektywy 64/432/EWG zostaje wprowadzony następujący artykuł:

„Artykuł 4b

Nie naruszając art. 4a Państwa Członkowskie, które od ponad 2 lat nie odnotowały przypadków pryszczycy, które nie przeprowadzają systematycznych szczepień oraz niezależnie od wymagań tej dyrektywy, te państwa, które nie wpuszczają na swoje terytorium suwerenne zwierząt, które zostały zaszczepione przeciwko pryszczycy w terminie, jaki określa art. 12, mogą do 31 grudnia 1982 r. z uwzględnieniem ogólnych ustaleń Traktatu wyznaczyć następujące warunki dotyczące przebywania zwierząt hodowlanych, użytkowych i przeznaczonych do uboju na ich terytorium suwerennym:

- A. Jeśli zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego, w którym od przynajmniej 2 lat nie odnotowano przypadków pryszczycy i
1. które nie przeprowadza żadnych szczepień przeciwko pryszczycy i nie dopuszcza na swoim terytorium suwerennym do wypasu zwierząt, które zostały zaszczepione przeciwko pryszczycy; zwierzęta te muszą odpowiadać wymogom dyrektywy – z wyjątkiem obowiązku do szczepienia przeciwko pryszczycy;
 2. które przeprowadza szczepienia przeciwko pryszczycy i dopuszcza na swoje terytorium suwerenne zwierzęta szczepione przeciwko pryszczycy; zwierzęta te podlegają wymaganiom rozporządzenia z wyjątkiem tych, które odnoszą się do szczepień przeciwko pryszczycy i które zastępowane są następującymi gwarancjami:

- bydło musi być poddane badaniu na obecność wirusa pryszczycy poprzez pobranie wydzieliny z gardła i stwierdzeniu wyniku ujemnego(zwanemu „Probang-Test”),
- bydło i trzoda chlewna muszą być poddane badaniu serologicznemu w kierunku przeciwciał pryszczycy stwierdzającemu wynik ujemny,
- bydło i trzoda chlewna muszą izolowane przez okres 14 dni albo w gospodarstwie pochodzenia albo w stacji kwarantanny pod opieką urzędowego lekarza weterynarii w państwie wysyłającym,

uwzględniając, że

- i) żadne zwierze, które znajduje się w gospodarstwie pochodzenia lub w stacji kwarantanny nie może być szczepione przeciwko pryszczycy w okresie 21 dni przed wysyłką i w tym samym okresie żadne zwierze – poza przeznaczonymi do wysyłki – nie może być wpuszczone do gospodarstwa pochodzenia lub stacji kwarantanny.
- ii) zwierzęta przeznaczone do wysyłki, o ile zostały poddane badaniom, o których mowa w tym artykule, muszą być izolowane aż do momentu ich wysyłki.

Dalej zwierzęta będą poddane dwudziestojednodniowej kwarantannie w państwie docelowym.

B. Jeśli zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego, w którym odnotowano przypadki pryszczycy w ciągu ostatnich dwóch lat i

1. które nie przeprowadza żadnych szczepień przeciwko pryszczycy i nie dopuszcza na swoim terytorium suwerennym zwierząt, które zostały zaszczepione przeciwko pryszczycy; zwierzęta te muszą odpowiadać wymogom rozporządzenia – z wyjątkiem tych, które odnoszą się do szczepień przeciwko pryszczycy i które zastępowane są następującymi gwarancjami:

- bydło musi być poddane badaniu na obecność wirusa pryszczycy poprzez pobranie wydzieliny z gardła i stwierdzeniu wyniku ujemnego(zwanemu „Probang-Test”),
- bydło i trzoda chlewna muszą być poddane badaniu serologicznemu w kierunku przeciwciał pryszczycy stwierdzającemu ujemny wynik,
- bydło i trzoda chlewna muszą być izolowane przez okres czternastu dni w stacji kwarantanny pod opieką urzędowego lekarza weterynarii w państwie wysyłającym,

uwzględniając, że:

- i) żadne zwierze, które znajduje się w gospodarstwie pochodzenia lub w stacji kwarantanny nie może być szczepione przeciwko pryszczycy w okresie trzydziestu dni przed wysyłką i w tym samym okresie żadne zwierze – poza przeznaczonymi do wysyłki – nie może być wpuszczone do gospodarstwa pochodzenia lub stacji kwarantanny.
- ii) zwierzęta przeznaczone do wysyłki, o ile zostały poddane badaniom, o których mowa w tym artykule muszą być izolowane aż do momentu ich wysyłki.

Dalej zwierzęta będą poddane dwudziestojednodniowej kwarantannie w państwie docelowym.

2. które przeprowadza szczepienia przeciwko pryszczycy i dopuszcza na swoje terytorium suwerenne zwierzęta szczepione przeciwko pryszczycy, to zwierzęta te muszą odpowiadać wymaganiom sprecyzowanym w pkt. B nr 1 jak również dodatkowym wymaganiom, zgodnym z procedurą art. 12 lub 13.

Przepisy wykonawcze do tego artykułu, szczególnie dotyczące przynależności Państw Członkowskich do grup określonych w ust. 1 lit. A i B jak również warunki zakwalifikowania do jednej z tych grup są określone w procedurze art. 12.”

Artykuł 4

Art. 7 ust. 1 pkt A lit. b) dyrektywy 64/432/EWG zostaje skreślony.

W art. 7 ust. 1 pkt C dyrektywy 64/432/EWG data „31 grudnia 1977 r.” zostaje zastąpiona datą „31 grudnia 1979 r.”.

Artykuł 5

Od 1 stycznia 1978 r. art. 8 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG zostaje uzupełniony jak następuje:

„Przy zwierzętach hodowlanych i użytkowych wymagania przewidziane w tym ustępie dla Państw Członkowskich mogą być różne i należy uwzględnić specjalne ustalenia, które obowiązują dla tych krajów w ramach handlu pomiędzy Państwami Członkowskimi.”

Artykuł 6

Od 1 stycznia 1978 r. art. 33 dyrektywy 72/462/EWG otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 33

Przy zastosowaniu artykułów 8 i 16 muszą zostać określone warunki, które przedstawia procedura opisana w art. 29 dla wwozów praktykowanych w Państwach Członkowskich, które są przynajmniej tak rygorystyczne jak warunki dotyczące handlu pomiędzy Państwami Członkowskimi.”

Artykuł 7

Państwa Członkowskie wprowadzają w życie konieczne ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne, konieczne do wdrożenia niniejszej dyrektywy:

- a) do 1 stycznia 1977 r. w związku z art. 1;
- b) do 1 stycznia 1978 r. w związku ze wszystkimi innymi ustaleniami,

i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 8

Niniejsze dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 1976 r.

W imieniu Rady

A.P.L.M.M. van der STEE

Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z 23 grudnia 1977

**dotycząca niektórych szczegółowych przepisów dla stosowania dyrektywy 64/432/EWG
odnośnie pryszczycy**

(78/78/EWG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając dyrektywę Rady 64/432/EWG z 26 czerwca 1964 r., dotyczącą problemów zdrowia zwierząt wpływających na wewnątrz-wspólnotowy handel bydłem i trzodą chlewną¹, ostatnio zmienioną na mocy dyrektywy 77/98/EWG², a w szczególności pierwszy i ostatni ustęp jej artykułu 4b;

zważywszy, że artykuł 4b, w celu utrzymania już osiągniętego przez niektóre Państwa Członkowskie poziomu zdrowia, upoważnia te państwa, w których już pewne warunki zdrowotne istnieją i które w szczególności nie dopuszczają zaszczepionych zwierząt na swoje terytorium, do narzucania na okres, który należy określić zgodnie z procedurą Stałego Komitetu Weterynaryjnego, szczególnych warunków zdrowia dotyczących wprowadzania zwierząt na ich terytorium;

zważywszy, że zwierzęta urodzone po rozpoczęciu tego okresu prezentują, w zakresie w jakim dotyczy to pryszczycy, maksymalne gwarancje w szczególności dla Państw Członkowskich, które są wolne od tej choroby i które nie zezwalają na szczepienia na swoim terytorium;

zważywszy, że okres, o którym mowa powyżej musi dawać wystarczające gwarancje zdrowia; zważywszy, że okres jednego roku może być uznany za zadowalający;

zważywszy, że środki podjęte w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

¹ Dz. U. nr L 121, 29.07.1964, str. 1977/64.

² Dz. U. nr L 26, 31.01.1977, str. 81.

Okres, o którym mowa w pierwszym ustępie artykułu 4b dyrektywy 64/432/EWG, podczas którego Państwa Członkowskie nie zezwalają na swoim terytorium na szczepienia przeciwko pryszczycy, wynosi jeden rok.

Artykuł 2

Zwierzęta urodzone po okresie, o którym mowa w artykule 1 można sprzedawać wewnątrz Wspólnoty na warunkach ustanowionych w artykule 4b ustęp a, punkt 1 wymienionej dyrektywy.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja jest skierowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 23 grudnia 1977.

W imieniu Komisji
Finn GUNDELACH
Wiceprzewodniczący

DOKUMENTY DOTYCZĄCE PRZYSTĄPIENIA REPUBLIKI GRECJI DO WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Grecji i zmian w Traktatach

I. ROLNICTWO

A. POSTANOWIENIA OGÓLNE

- a) We wskazanych artykułach niżej wymienionych aktów prawnych wyrazy „czterdzieści jeden” zastępuje się wyrazami „czterdzieści pięć”:
1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 roku (Dz.U. nr 172, z 30.09.1966),

ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 590/79 z dnia 26 marca 1979 roku (Dz.U. nr L 78, z 30.03.1979):

artykuł 38 ustęp 2.
 2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 79/65/EWG z dnia 15 czerwca 1965 roku (Dz.U. nr 109, z 23.06.1965),

ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2910/73 z dnia 23 października 1973 roku (Dz.U. nr L 299, z 27.10.1973):

artykuł 19 ustęp 2.
 3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/68 z dnia 27 lutego 1968 roku (Dz.U. nr L 55, z 2.03.1968),

ostatnio zmienione decyzją Rady z dnia 1 stycznia 1973 roku (Dz.U. nr L 2, z 1.01.1973):

artykuł 14 ustęp 2.
 4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 804/68 z dnia 27 czerwca 1968 roku (Dz.U. nr L 148, z 28.06.1968),

ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1761/78 z dnia 25 lipca 1978 roku (Dz.U. nr L 204, z 28.07.1978):

artykuł 30 ustęp 2.
 5. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 roku (Dz.U. nr L 148, z 28.06.1968),

ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 425/77 z dnia 14 lutego 1977 roku (Dz.U. nr L 61, z 5.03.1977):

artykuł 27 ustęp 2.
 6. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 727/70 z dnia 21 kwietnia 1970 roku (Dz.U. nr L 94, z 28.04.1970),

ostatnio zmienione decyzją Rady z dnia 1 stycznia 1973 roku (Dz.U. nr L 2, z 1.01.1973):

artykuł 17 ustęp 2.

7. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 roku (Dz.U. nr L 94, z 28.04.1970),

ostatnio zmienione decyzją Rady z dnia 1 stycznia 1973 roku (Dz.U. nr L 2, z 1.01.1973):

artykuł 13 ustęp 2.

8. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1308/70 z dnia 29 czerwca 1970 roku (Dz.U. nr L 146, z 4.07.1970),

ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 814/76 z dnia 6 kwietnia 1976 roku (Dz.U. nr L 94, z 9.04.1976):

artykuł 12 ustęp 2.

9. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 27 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 175, z 4.08.1971),

ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 235/79 z dnia 5 lutego 1979 roku (Dz.U. nr L 34, z 9.02.1979):

artykuł 20 ustęp 2.

10. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2358/71 z dnia 26 października 1971 roku (Dz.U. nr L 246, z 5.11.1971),

ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 234/79 z dnia 5 lutego 1979 roku (Dz.U. nr L 34, z 9.02.1979):

artykuł 11 ustęp 2.

11. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1035/72 z dnia 18 maja 1972 roku (Dz.U. nr L 118, z 20.05.1972),

ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 912/79 z dnia 8 maja 1979 roku (Dz.U. nr L 116, z 11.05.1979):

artykuł 33 ustęp 2.

12. Rozporządzenie (EWG) nr 1728/74 z dnia 27 czerwca 1974 roku (Dz.U. nr L 182, z 5.07.1974):

artykuł 8 ustęp 3.

13. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3330/74 z dnia 19 grudnia 1974 roku (Dz.U. nr L 359, z 31.12.1974),

ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1487/76 z dnia 22 czerwca 1976 roku (Dz.U. nr L 167, z 26.06.1976):

artykuł 36 ustęp 2.

14. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2727/75 z dnia 29 października 1975 roku (Dz.U. nr L 281, z 1.11.1975),

ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1254/78 z dnia 12 czerwca 1978 roku (Dz.U. nr L 156, z 14.06.1978):

artykuł 26 ustęp 2.

15. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 roku (Dz.U. nr L 282, z 1.11.1975),

ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1423/78 z dnia 20 czerwca 1978 roku (Dz.U. nr L 171, z 28.06.1978):

artykuł 24 ustęp 2.

16. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75 z dnia 29 października 1975 roku (Dz.U. nr L 282, z 1.11.1975),

ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 368/76 z dnia 16 lutego 1976 roku (Dz.U. nr L 45, z 21.02.1976):

artykuł 17 ustęp 2.

17. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 roku (Dz.U. nr L 282, z 1.11.1975),

ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 368/76 z dnia 16 lutego 1976 roku (Dz.U. nr L 45, z 21.02.1976):

artykuł 17 ustęp 2.

18. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1418/76 z dnia 21 czerwca 1976 roku (Dz.U. nr L 166, z 25.06.1976),

zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1260/78 z dnia 12 czerwca 1978 roku (Dz.U. nr L 154, z 14.06.1978):

artykuł 27 ustęp 2.

19. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3228/76 z dnia 21 grudnia 1976 roku (Dz.U. nr L 366, z 31.12.1976):

artykuł 8 ustęp 2.

20. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 355/77 z dnia 15 lutego 1977 roku (Dz.U. nr L 51, z 23.02.1977),

zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1361/78 z dnia 19 czerwca 1978 roku (Dz.U. nr L 166, z 23.06.1978):

artykuł 22 ustęp 2.

21. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 516/77 z dnia 14 marca 1977 roku (Dz.U. nr L 73, z 21.03.1977),

ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1152/78 z dnia 30 maja 1978 roku (Dz.U. nr L 144, z 31.05.1978):

artykuł 20 ustęp 2.

22. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1111/77 z dnia 17 maja 1977 roku (Dz.U. nr L 134, z 28.05.1977),

ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1298/78 z dnia 6 czerwca 1978 roku (Dz.U. nr L 160, z 17.06.1978):

artykuł 12 ustęp 2.
23. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 218/78 z dnia 19 grudnia 1977 roku (Dz.U. nr L 35, z 4.02.1977):

artykuł 12 ustęp 2.
24. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 978/78 z dnia 10 maja 1978 roku (Dz.U. nr L 128, z 17.05.1978):

artykuł 8 ustęp 2.
25. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1117/78 z dnia 22 maja 1978 roku (Dz.U. nr L 142, z 30.05.1978):

artykuł 11 ustęp 2.
26. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1360/78 z dnia 19 czerwca 1978 roku (Dz.U. nr L 166, z 23.06.1978):

artykuł 16 ustęp 2.
27. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1362/78 z dnia 19 czerwca 1978 roku (Dz.U. nr L 166, z 23.06.1978):

artykuł 15 ustęp 2.
28. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1760/78 z dnia 25 lipca 1978 roku (Dz.U. nr L 204, z 28.07.1978):

artykuł 16 ustęp 2.
29. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 337/79 z dnia 5 lutego 1979 roku (Dz.U. nr L 54, z 5.03.1979):

artykuł 67 ustęp 2.
30. Dyrektywa Rady 76/859/EWG z dnia 23 listopada 1976 roku (Dz.U. nr L 340, z 9.12.1976):

artykuł 7 ustęp 3.
31. Decyzja Rady 77/97/EWG z dnia 21 grudnia 1976 roku (Dz.U. nr L 26, z 31.01.1977):

artykuł 5 ustęp 3.

32. Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 roku (Dz.U. nr 121, z 29.07.1964),
ostatnio zmieniona dyrektywą 79/111/EWG z dnia 24 stycznia 1979 roku (Dz.U. nr L 28, z 3.02.1979):
artykuł 12 ustęp 3.
33. Dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 roku (Dz.U. nr 121, z 29.07.1964),
ostatnio zmieniona dyrektywą 75/379/EWG z dnia 24 czerwca 1975 roku (Dz.U. nr L 172, z 3.07.1975):
artykuł 9a ustęp 3.
34. Dyrektywa Rady 66/400/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966),
ostatnio zmieniona dyrektywą 78/692/EWG z dnia 25 lipca 1978 roku (Dz.U. nr L 236, z 26.08.1978):
artykuł 21 ustęp 3.
35. Dyrektywa Rady 66/401/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966),
ostatnio zmieniona dyrektywą 78/1020/EWG z dnia 5 grudnia 1978 roku (Dz.U. nr L 350, z 14.12.1978):
artykuł 21 ustęp 3.
36. Dyrektywa Rady 66/402/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966),
ostatnio zmieniona dyrektywą 78/1020/EWG z dnia 5 grudnia 1978 roku (Dz.U. nr L 350, z 14.12.1978):
artykuł 21 ustęp 3.
37. Dyrektywa Rady 66/403/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966),
ostatnio zmieniona dyrektywą 78/816/EWG z dnia 26 września 1978 roku (Dz.U. nr L 281, z 6.10.1978):
artykuł 19 ustęp 3.
38. Dyrektywa Rady 66/404/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966),
ostatnio zmieniona dyrektywą 75/445/EWG z dnia 26 czerwca 1975 roku (Dz.U. nr L 196, z 26.07.1975):
artykuł 17 ustęp 3.
39. Dyrektywa Rady 68/193/EWG z dnia 9 kwietnia 1968 roku (Dz.U. nr L 93, z 9.04.1968),
ostatnio zmieniona dyrektywą 78/692/EWG z dnia 25 lipca 1978 roku (Dz.U. nr L 236, z 26.08.1978):

artykuł 17 ustęp 3.

40. Dyrektywa Rady 69/208/EWG z dnia 30 czerwca 1969 roku (Dz.U. nr L 169, z 10.07.1969),
ostatnio zmieniona dyrektywą 78/1020/EWG z dnia 5 grudnia 1978 roku (Dz.U. nr L 350, z
14.12.1978):

artykuł 20 ustęp 3.

41. Dyrektywa Rady 70/373/EWG z dnia 20 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 170, z 3.08.1970),
ostatnio zmieniona decyzją Rady z dnia 1 stycznia 1973 roku (Dz.U. nr L 2, z 2.01.1973):

artykuł 3 ustęp 2.

42. Dyrektywa Rady 70/457/EWG z dnia 29 września 1970 roku (Dz.U. nr L 225, z 12.10.1970),
ostatnio zmieniona dyrektywą 79/55/EWG z dnia 19 grudnia 1978 roku (Dz.U. nr L 16, z
20.01.1979):

artykuł 23 ustęp 3.

43. Dyrektywa Rady 70/458/EWG z dnia 29 września 1970 roku (Dz.U. nr L 225, z 12.10.1970),
ostatnio zmieniona dyrektywą 78/692/EWG z dnia 25 lipca 1978 roku (Dz.U. nr L 236, z
26.08.1978):

artykuł 40 ustęp 3.

44. Dyrektywa Rady 70/524/EWG z dnia 23 listopada 1970 roku (Dz.U. nr L 270, z 14.12.1970),
ostatnio zmieniona dyrektywą 79/139/EWG z dnia 18 grudnia 1979 roku (Dz.U. nr L 39, z
14.02.1979):

- artykuł 16a ustęp 3,
- artykuł 16b ustęp 3.

45. Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 roku (Dz.U. nr L 55, z 8.03.1971),
ostatnio zmieniona dyrektywą 78/50/EWG z dnia 13 grudnia 1977 roku (Dz.U. nr L 15, z
19.01.1978):

- artykuł 12 ustęp 3,
- artykuł 12a ustęp 3.

46. Dyrektywa Rady 71/161/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 87, z 17.04.1971),
ostatnio zmieniona decyzją z dnia 1 stycznia 1973 roku (Dz.U. nr L 2, z 1.01.1973):

artykuł 18 ustęp 3.

47. Dyrektywa Rady 72/159/EWG z dnia 17 kwietnia 1972 roku (Dz.U. nr L 96, z 23.04.1972),
ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 1054/78 z dnia 19 maja 1978 roku (Dz.U. nr L
134, z 22.05.1978):

artykuł 18 ustęp 2.

48. Dyrektywa Rady 72/160/EWG z dnia 17 kwietnia 1972 roku (Dz.U. nr L 96, z 23.04.1972),

ostatnio zmieniona dyrektywa 73/357/EWG z dnia 19 listopada 1973 roku (Dz.U. nr L 326, z 27.11.1973):

artykuł 9 ustęp 2.

49. Dyrektywa Rady 72/161/EWG z dnia 17 kwietnia 1972 roku (Dz.U. nr L 96, z 23.04.1972),

ostatnio zmieniona dyrektywa 73/358/EWG z dnia 19 listopada 1973 roku (Dz.U. nr L 326, z 27.11.1973):

artykuł 11 ustęp 2.

50. Dyrektywa Rady 72/280/EWG z dnia 31 lipca 1972 roku (Dz.U. nr L 179, z 7.08.1972),

ostatnio zmieniona dyrektywa 78/320/EWG z dnia 20 marca 1978 roku (Dz.U. nr L 84, z 31.03.1978):

artykuł 7 ustęp 2.

51. Dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 roku (Dz.U. nr L 302, z 31.12.1972),

ostatnio zmieniona dyrektywa 78/54/EWG z dnia 19 grudnia 1977 roku (Dz.U. nr L 16, z 20.01.1978):

artykuł 9 ustęp 3.

52. Dyrektywa Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 roku (Dz.U. nr L 302, z 31.12.1972),

ostatnio zmieniona dyrektywa 78/98/EWG z dnia 21 grudnia 1977 roku (Dz.U. nr L 16, z 20.01.1978):

- artykuł 29 ustęp 3,
- artykuł 30 ustęp 3.

53. Dyrektywa Rady 73/88/EWG z dnia 26 marca 1973 roku (Dz.U. nr L 106, z 20.04.1973),

ostatnio zmieniona decyzją 75/380/EWG z dnia 24 czerwca 1975 roku (Dz.U. nr L 172, z 3.07.1975):

artykuł 7 ustęp 3.

54. Dyrektywa Rady 73/132/EWG z dnia 15 maja 1973 roku (Dz.U. nr L 153, z 9.06.1973):

artykuł 9 ustęp 2.

55. Dyrektywa Rady 74/63/EWG z dnia 17 grudnia 1973 roku (Dz.U. nr L 38, z 11.02.1974),

ostatnio zmieniona dyrektywa 76/934/EWG z dnia 1 grudnia 1976 roku (Dz.U. nr L 364, z 21.12.1976):

- artykuł 9 ustęp 3,
 - artykuł 10 ustęp 3.
56. Dyrektywa Rady 76/625/EWG z dnia 20 lipca 1976 roku (Dz.U. nr L 218, z 11.08.1976),
zmieniona dyrektywą 77/159/EWG z dnia 14 lutego 1977 roku (Dz.U. nr L 48, z 19.02.1977):
artykuł 9 ustęp 2.
57. Dyrektywa Rady 76/630/EWG z dnia 20 lipca 1976 roku (Dz.U. nr L 223, z 16.08.1976):
artykuł 11 ustęp 2.
58. Dyrektywa Rady 76/895/EWG z dnia 23 listopada 1976 roku (Dz.U. nr L 340, z 9.12.1976):
- artykuł 7 ustęp 3,
 - artykuł 8 ustęp 3.
59. Dyrektywa Rady 77/93/EWG z dnia 21 grudnia 1976 roku (Dz.U. nr L 26, z 31.01.1977):
- artykuł 16 ustęp 3,
 - artykuł 17 ustęp 3.
60. Dyrektywa Rady 77/96/EWG z dnia 21 grudnia 1976 roku (Dz.U. nr L 26, z 31.01.1977):
artykuł 9 ustęp 3.
61. Dyrektywa Rady 77/97/EWG z dnia 21 grudnia 1976 roku (Dz.U. nr L 26, z 31.01.1977):
artykuł 5 ustęp 3.
62. Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 roku (Dz.U. nr L 26, z 31.01.1977):
- artykuł 18 ustęp 3,
 - artykuł 19 ustęp 3.
63. Dyrektywa Rady 77/101/EWG z dnia 23 listopada 1976 roku (Dz.U. nr L 32, z 3.02.1977),
zmieniona dyrektywą 79/372/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 roku (Dz.U. nr L 86, z 6.04.1979):
artykuł 13 ustęp 3.
64. Dyrektywa Rady 77/391/EWG z dnia 17 maja 1977 roku (Dz.U. nr L 145, z 13.06.1977):
artykuł 11 ustęp 3.
65. Dyrektywa Rady 77/504/EWG z dnia 25 lipca 1977 roku (Dz.U. nr L 206, z 12.08.1977):
artykuł 8 ustęp 3.
66. Dyrektywa Rady 79/117/EWG z dnia 21 grudnia 1978 roku (Dz.U. nr L 33, z 8.02.1979):

artykuł 8 ustęp 3.

67. Dyrektywa Rady 79/373/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 roku (Dz.U. nr L 86, z 6.04.1979):

artykuł 13 ustęp 3.

b) We wskazanym artykule niżej wymienionej dyrektywy wyraz „dwanaście” zastępuje się wyrazami „czterdzieści pięć”:

Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 roku (Dz.U. nr 121, z 29.07.1964):

artykuł 13 ustęp 3.

DYREKTYWA RADY

z dnia 22 grudnia 1980 r.

zmieniająca, w następstwie przystąpienia Grecji, dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną oraz dyrektywę 80/217/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń

(80/1274/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając Akt Przystąpienia z 1979 r., w szczególności jego art. 146,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z art. 22 Aktu Przystąpienia z 1979 r., dostosowania aktów wymienionych w załączniku II należy sporządzić zgodnie z wytycznymi zawartymi w tym załączniku; dyrektywa 64/432/EWG¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 80/219/EWG², powinna zostać odpowiednio dostosowana;

ponadto, dyrektywa 80/217/EWG³, która została przyjęta po podpisaniu Aktu Przystąpienia i obowiązuje od dnia 1 stycznia 1981 r., musi zostać dostosowana tak, aby zapewnić zgodność z postanowieniami Aktu Przystąpienia,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W załączniku B pkt 12, dodaje się literę w brzmieniu:

„j) „Grecja:

_____ ‘ _____ ó _____ 75 _____
_____ 301.”

2. W załączniku C pkt 9, dodaje się literę w brzmieniu:

¹ Dz.U. nr L 121 z 29.7.1964, str. 1977/64.

² Dz.U. nr L 47 z 21.2.1980, str. 25.

³ Dz.U. nr L 47 z 21.2.1980, str. 11.

„j) Grecja:

_____ ‘
‘ _____ ó _____ 75,
‘ _____ 301. ’’

3. W załączniku F, przypis 4 wzoru świadectwa I i przypis 5 wzoru świadectwa II, III i IV dodaje się, co następuje:

„W Grecji:

_____ ‘ _____ ’’

Artykuł 2

Do wykazu krajowych laboratoriów zajmujących się pomorem świń w załączniku II dyrektywy 80/217/EWG dodaje się, co następuje:

„Grecja:

_____ (_____
_____)
_____ 9
‘ _____
‘ _____ ’’

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, w odniesieniu do art. 1, najpóźniej do dnia 1 stycznia 1981 r., a w odniesieniu do art. 2, najpóźniej do dnia 1 lipca 1981 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 1980 r.

W imieniu Rady

J. SANTER

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 24 czerwca 1981 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG, 72/462/EWG, 77/96/EWG, 77/99/EWG, 77/391/EWG, 80/215/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnośnie procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego

(81/476/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

Stały Komitet Weterynaryjny ustanowiony decyzją 68/361/EWG³ wydaje opinie zgodnie z procedurami, które obowiązują do dnia 21 czerwca 1981 r.;

sprawa po raz pierwszy trafiła do Komitetu dnia 22 grudnia 1972 r.; upłynął już termin wystarczający na podjęcie ostatecznej decyzji w sprawie tych procedur; zatem nie powinno się już ograniczać ważności wspomnianych procedur;

doświadczenie zdobyte w rezultacie stosowania obecnych procedur wykazało, że w zasadzie stanowią one skuteczną metodę szybkiego podejmowania decyzji, w którym to celu zostały pierwotnie stworzone;

ponadto, w związku z przystąpieniem Grecji, konieczne jest dostosowanie ilości głosów stanowiących wymaganą większość w Komitecie, do aktów przyjętych po przyjęciu Aktu Przystąpienia z 1979 r. ale jeszcze niedostosowanych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejszym uchyla się następujące przepisy:

- art. 14 dyrektywy 64/432/EWG⁴,

¹ Dz.U. nr C 102 z 5.05.1981, str. 2.

² Opinia wydana dnia 19 czerwca 1981 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

⁴ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

- art. 9b dyrektywy 64/433/EWG⁵,
- art. 13 dyrektywy 71/118/EWG⁶,
- art. 10 dyrektywy 72/461/EWG⁷,
- art. 31 dyrektywy 72/462/EWG⁸,
- art. 10 dyrektywy 77/96/EWG⁹,
- art. 21 dyrektywy 77/99/EWG¹⁰,
- art. 12 dyrektywy 77/391/EWG¹¹,
- art. 9 dyrektywy 80/215/EWG¹²,
- art. 17 dyrektywy 80/217/EWG¹³,
- art. 10 dyrektywy 80/1095/EWG¹⁴.

Artykuł 2

Odniesienie do „41” zostaje zastąpione „45” w art. 8 ust. 3 dyrektywy 80/215/EWG, art. 16 ust. 3 dyrektywy 80/217/EWG i art. 9 ust. 3 dyrektywy 80/1095/EWG.

Artykuł 3

Rada na podstawie sprawozdania Komisji o działalności Stałego Komitetu Weterynaryjnego zawierającego w razie potrzeby odpowiednie wnioski, przed dniem 1 lipca 1987 r. podda ponownemu rozpatrzeniu procedury wspomnianego Komitetu.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 24 czerwca 1981 r.

⁵ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁶ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁷ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁹ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 67.

¹⁰ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

¹¹ Dz.U. nr L 145 z 13.06.1977, str. 44.

¹² Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 4.

¹³ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.

¹⁴ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 1.

W imieniu Rady

G. M. V. van AARDENNE

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 21 grudnia 1982 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń

(82/893/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 64/432/EWG³, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/61/EWG⁴, ustanawia warunki zdrowotne, jakie mają być spełnione przez bydło żywe i trzodę chlewną przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego;

z uwagi na rozwój pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń we Wspólnocie, środki wspólnotowe przewidziane w art. 4a i 4b dyrektywy 64/432/EWG powinny zostać utrzymane przez dodatkowy okres; ponadto, jeżeli pryszczycza wystąpi sporadycznie na ograniczonej części terytorium Państwa Członkowskiego, musi zostać zachowane prawo do zastosowania wymienionych przepisów, jeżeli choroba jest zwalczana;

dyrektywa 72/461/EWG⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/476/EWG⁶, ustanawia warunki zdrowotne, jakie mają być spełnione przez zwierzęta, których mięso przeznaczone jest do handlu wewnątrzspółnotowego;

uwzględniając tendencje dotyczące pryszczycy we Wspólnocie, środki wspólnotowe przewidziane w art. 13 dyrektywy 72/461/EWG powinny zostać utrzymane,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

¹ Opinia wydana dnia 17 grudnia 1982 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

² Opinia wydana dnia 17 grudnia 1982 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁴ Dz.U. nr L 29 z 6.02.1982, str. 13.

⁵ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁶ Dz.U. nr L 186 z 8.07.1982, str. 20.

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 4a akapit pierwszy, datę „dnia 31 grudnia 1982 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1983 r.”;
2. w art. 4b:
 - a) w akapicie pierwszym i drugim, datę „dnia 31 grudnia 1982 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1983 r.”;
 - b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Niniejszy artykuł stosuje się wciąż do:

 - (i) Państw Członkowskich określonych w części wprowadzającej akapitu pierwszego, jeżeli przyszczyca wystąpiła na ograniczonej części ich terytorium i została zwalczona,
 - (ii) Państw Członkowskich określonych w pkt. A i B akapit pierwszy, jeżeli przyszczyca wystąpiła na ograniczonej części ich terytorium i została zwalczona.”

Artykuł 2

W art. 13 dyrektywy 72/461/EWG, datę „dnia 31 grudnia 1982 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1983 r.”.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie, przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 stycznia 1983 r.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 1982 r.

W imieniu Rady

O. M_ LLER

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 19 czerwca 1984 r.

zmieniająca dyrektywę 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń

(84/336/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wnioski Komisji¹;

uwzględniając opinie Parlamentu Europejskiego²;

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 64/432/EWG³, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/646/EWG⁴, ustanawia warunki zdrowotne jakie powinny spełniać żywe bydło oraz trzoda chlewna przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego;

dyrektywa 72/461/EWG⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/646/EWG, ustanawia warunki zdrowotne jakie powinny spełniać zwierzęta, których mięso jest przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego;

do czasu wprowadzenia ostatecznych przepisów wspólnotowych odnoszących się do zwalczania pryszczycy oraz bez uszczerbku dla ostatecznego rozwiązania, które zostanie przyjęte właściwe jest aby środki wspólnotowe przewidziane w art. 4a i 4b dyrektywy 64/432/EWG i w art. 13 dyrektywy 72/461/EWG zostały utrzymane przez dodatkowy okres jako przejściowy środek ochronny w celu zachowania tradycyjnego obrotu handlowego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

¹ Dz.U. nr C 249 z 23.09.1982., str. 6 oraz Dz.U. nr C 121 z 5.05.1984, str. 7.

² Dz.U. nr C 13 z 17.01.1983, str. 211 oraz Dz.U. nr C 172 z 2.07.1984, str. 185.

³ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁴ Dz.U. nr L 360 z 23.12.1983, str. 44.

⁵ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

1. W art. 4a akapit pierwszy datę „dnia 30 czerwca 1984 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1984 r.”.
2. W art. 4b akapit pierwszy i drugi datę „dnia 30 czerwca 1984 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1984 r.”.

Artykuł 2

W art. 13 dyrektywy 72/461/EWG datę „dnia 30 czerwca 1984 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1984 r.”.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 30 czerwca 1984 r.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 19 czerwca 1984 r.

W imieniu Rady

M. ROCARD

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 11 grudnia 1984 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w odniesieniu do niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń

(84/643/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 64/432/EWG⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/646/EWG⁵, ustanawia warunki zdrowotne, które należy spełnić w odniesieniu do żywych zwierząt z gatunku bydła i świń, przeznaczonych do handlu wewnątrzspółnotowego;

Państwa Członkowskie prowadzą obecnie różne polityki w zakresie zwalczania i zapobiegania pryszczycy; ważne jest zapewnienie wszystkim Państwom Członkowskim, niezależnie od prowadzonej przez nie polityki w zakresie zdrowia, odpowiednich gwarancji, które są całkowicie niezbędne do czasu wprowadzenia zharmonizowanych środków zwalczania pryszczycy;

niektóre gwarancje, które mogą być wymagane w odniesieniu do choroby pęcherzykowej świń, muszą zostać utrzymane w ramach zasad mających zastosowanie do wewnątrzspółnotowego handlu żywą trzodą chlewną,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

¹ Dz.U. nr C 122 z 5.5.1984, str. 7.

² Dz.U. nr C 172 z 2.7.1984, str. 185.

³ Dz.U. nr C 248 z 17.9.1984, str. 16.

⁴ Dz.U. nr 121 z 29.7.1964, str. 1977/64.

⁵ Dz.U. nr L 360 z 23.12.1983, str. 44.

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 3 ust. 3:
 - skreśla się lit. a),
 - lit. b), c), d) oraz e) otrzymują oznaczenie odpowiednio lit. a), b), c) i d).
2. W art. 3 ust. 6:
 - skreśla się lit. a),
 - lit. b) oraz c) otrzymują oznaczenie odpowiednio lit. a) i b).
3. W art. 3 ust. 7 lit. c) zdanie trzecie, wyrażenie „ust. 3 lit. b) i c)” zastępuje się wyrażeniem „ust. 3 lit. a) i b)”.
4. W art. 4a i 4b otrzymują brzmienie:

„Artykuł 4a

W zakresie dodatkowych gwarancji, które mogą być wymagane w odniesieniu do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń, stosuje się następujące zasady:

1. Państwa Członkowskie, które są wolne od pryszczycy od co najmniej dwóch lat, które nie przeprowadzają szczepień oraz które nie dopuszczają na swoje terytorium zwierząt zaszczepionych w okresie krótszym niż jeden rok, mogą uzależnić wprowadzenie na swoje terytorium zwierząt z gatunku bydła i trzody chlewnej od następujących warunków:
 - A. w przypadku, gdy zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego spełniającego takie same kryteria, udzielenia gwarancji, że nie zostały zaszczepione przeciw pryszczycy;
 - B. w przypadku, gdy zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego, które było wolne od pryszczycy przez co najmniej dwa lata, które przeprowadza szczepienia oraz które dopuszcza zaszczepione zwierzęta na swoje terytorium:
 - a) udzielenia gwarancji, że zwierzęta nie zostały zaszczepione przeciwko pryszczycy;
 - b) udzielenia gwarancji, że wynik testu na wykrycie wirusa pryszczycy, wykonanego u bydła metodą badania zeszkrobów gardłowo-krtaniowych (test przy użyciu zgłębnika przełykowego) był negatywny;

- c) udzielenia gwarancji, że wynik testu serologicznego przeprowadzonego w celu wykrycia obecności przeciwciał pryszczycy u bydła i trzody chlewnej był negatywny;
 - d) udzielenia gwarancji, że bydło i trzoda chlewna zostały odizolowane w kraju wywozu, w gospodarstwie lub w stacji kwarantanny na 14 dni pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii. W związku z tym żadne zwierzę znajdujące się w gospodarstwie pochodzenia lub stacji kwarantanny nie mogło być szczepione przeciwko pryszczycy w ciągu 21 dni poprzedzających załadunek oraz żadne inne zwierzę, poza wysyłanymi, nie mogło być wprowadzone do gospodarstwa albo stacji kwarantanny w tym samym okresie;
 - e) poddania kwarantannie przez okres 21 dni.
- C. W przypadku, gdy zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego, które nie jest wolne od pryszczycy przez okres co najmniej dwóch lat:
- a) udzielenia gwarancji, określonej w lit. b), z wyjątkiem kwarantanny w gospodarstwie pochodzenia;
 - b) ewentualnego udzielenia dalszych gwarancji, o których decyzja zostanie podjęta zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12.
2. Państwa Członkowskie przeprowadzające szczepienia i dopuszczające zaszczepione zwierzęta na swoje terytorium mogą uzależnić wprowadzenie na swoje terytorium zwierząt z gatunku bydła od następujących warunków:
- a) w przypadku, gdy zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego spełniające takie same kryteria:
 - (i) udzielenia gwarancji, że bydło hodowlane lub użytkowe, mające więcej niż cztery miesiące było szczepione nie wcześniej niż 15 dni i nie później niż cztery miesiące przed załadunkiem, przeciwko typom A, O i C wirusa pryszczycy, przy użyciu inaktywowanej szczepionki, zatwierdzonej i kontrolowanej przez właściwy organ kraju wywozu;
 - (ii) udzielenia gwarancji, że bydło przeznaczone do uboju, mające więcej niż cztery miesiące zostało zaszczepione nie wcześniej niż 15 dni i nie później niż cztery miesiące przed załadunkiem przeciwko typom A, O i C wirusa pryszczycy, przy użyciu inaktywowanej szczepionki, zatwierdzonej i kontrolowanej przez właściwe władze kraju wywozu. Jednakże w przypadku bydła szczepionego powtórnie w Państwach Członkowskich, w których takie zwierzęta są szczepione corocznie oraz w których są one systematycznie ubijane, jeśli zostaną zarażone

pryszczycą, okres ważności szczepienia zostaje przedłużony do 12 miesięcy;

- b) w przypadku, gdy zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego, które było wolne od pryszczycy przez okres co najmniej dwóch lat, które nie przeprowadza szczepień oraz które nie dopuszcza zaszczepionych zwierząt na swoje terytorium, udzielenia gwarancji, że zwierzęta nie zostały zaszczepione przeciwko pryszczycy, jednakże z zastrzeżeniem zwierząt prawdopodobnie zaszczepionych przeciwko pryszczycy przed ich wprowadzeniem do stada, do którego są wysyłane.
3. Państwa Członkowskie określone w ust. 1 mogą też, przestrzegając ogólnych postanowień Traktatu, uzależnić wprowadzenie na swoje terytorium trzody chlewnej hodowlanej lub użytkowej, od przedstawienia ujemnego wyniku testu na wykrycie obecności przeciwciał choroby pęcherzykowej świń, wykonanego nie później niż 30 dni przed wysyłką.
4. W przypadku, gdy testy wymienione w niniejszym artykule są wykonywane w gospodarstwie, zwierzęta przeznaczone do wysyłki do momentu ich wysłania muszą zostać odizolowane od innych zwierząt.

Do celów niniejszego artykułu Państwo Członkowskie jest nadal uważane za wolne od pryszczycy przez okres co najmniej dwóch lat, nawet jeśli wystąpiła ograniczona liczba przypadków choroby na części jego terytorium pod warunkiem, że takie przypadki zachorowań zostały wyeliminowane w okresie krótszym niż trzy miesiące.

Co trzy lata, a po raz pierwszy trzy lata od daty określonej w art. 3 ust. 1, Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, dokonuje przeglądu przepisów niniejszego artykułu. Przegląd taki przeprowadza się na podstawie sprawozdania Komisji, któremu towarzyszą, jeśli to konieczne, wnioski.”

5. Art. 4c otrzymuje oznaczenie art. 4b.
6. W art. 5 zdanie pierwsze wyrażenie „określone w art. 3 ust. 3) lit. a) i ust. 6 lit. a)” zastępuje się wyrażeniem „określone w art. 4a ust. 2”.
7. W art. 7 ust. 1:
- pkt A lit. a) wyrażenie „na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 3 lit. a) lub ust. 6 lit. a)” zastępuje się wyrażeniem „na zasadzie odstępstwa od art. 4a ust. 2”.
 - pkt B lit a) wyrażenie „na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 3 lit. a)” zastępuje się wyrażeniem „na zasadzie odstępstwa od art. 4a ust. 2”.

W art. 12 dyrektywy 72/461/EWG dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże aby umożliwić Irlandii oraz Zjednoczonemu Królestwu zastąpienie , w odniesieniu do Irlandii Północnej, zasad ogólnych dotyczących pryszczycy, ustanowionych w niniejszej dyrektywie szczególnymi uzgodnieniami, które odnoszą się do nich na mocy art. 13, dwa zainteresowane Państwa Członkowskie wprowadzają w życie niezbędne środki, do których zastosują się nie później niż do dnia 30 września 1985 r.”

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie, najpóźniej do dnia 31 grudnia 1984 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Jednakże Irlandia i Zjednoczone Królestwo, w odniesieniu do Irlandii Północnej, mają czas do dnia 30 września 1985 r., aby wykonać niniejszą dyrektywę. Do tego czasu mogą, przestrzegając ogólnych postanowień Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, utrzymać przepisy krajowe związane z ochroną przeciwko pryszczycy w zakresie przywozu na ich terytorium bydła przeznaczonego do hodowli, opasu i uboju,.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 grudnia 1984 r.

W imieniu Rady

A. DEASY

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 20 grudnia 1985 r.

wprowadzająca dostosowania techniczne, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, do dyrektyw 64/432/EWG, 64/433/EWG, 77/99/EWG, 77/504/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnoszących się do dziedziny weterynarii

(85/586/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając Akt Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii, w szczególności jego art. 396,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

aby uwzględnić przystąpienie Hiszpanii i Portugalii, należy uzupełnić wykazy laboratoriów sporządzonych zgodnie z przepisami wspólnotowymi, tj. dyrektywą Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną¹, ostatnio zmienioną dyrektywą 85/320/EWG², oraz dyrektywą 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń³, ostatnio zmienioną dyrektywą 84/645/EWG⁴;

wskazane jest dostosowanie świadectw wspólnotowych obejmujących handel bydłem i świniami oraz znaków zdrowotnych świeżego mięsa i produktów mięsnych; dostosowanie to dotyczy dyrektywy 64/432/EWG, dyrektywy Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁵, ostatnio zmienionej dyrektywą 85/325/EWG⁶, oraz dyrektywy 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi⁷, ostatnio zmienioną dyrektywą 85/328/EWG⁸;

dyrektywa Rady 75/504/EWG z dnia 25 lipca 1977 r. w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła⁹, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia Grecji¹⁰, powinna zostać zmieniona w celu uwzględnienia odstępstwa przyznanego Portugalii w art. 343 Aktu

¹ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

² Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 36.

³ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.

⁴ Dz.U. nr 339 z 27.12.1984, str. 33.

⁵ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁶ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 47.

⁷ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

⁸ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 50.

⁹ Dz.U. nr L 206 z 12.08.1977, str. 8.

¹⁰ Dz.U. nr L 291 z 19.11.1979, str. 17.

Przystąpienia z 1985 r.;

środki kontroli, które Portugalia i Hiszpania będą zobowiązane stosować celem zwalczania klasycznego pomoru świń należy ustanowić zgodnie z procedurą Wspólnoty; dyrektywa Rady 80/1095/EWG z dnia 11 listopada 1980 r. ustanawiająca warunki mające na celu ustanowienie i utrzymanie terytorium Wspólnoty wolnym od klasycznego pomoru świń¹¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/47/EWG¹², powinna być dostosowana w tym celu;

pojęcie „region”, określone w dyrektywie 64/432/EWG, należy poszerzyć w celu uwzględnienia przystąpienia Hiszpanii i Portugalii;

na mocy art. 2 ust. 3 Aktu Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii, instytucje Wspólnoty mogą przyjąć przed przystąpieniem środki określone w art. 396 Aktu Przystąpienia, pod warunkiem i w dniu wejścia w życie tego Traktatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 2 lit. o) dodaje się tiret w brzmieniu:
 - „- Hiszpania: Provincia,
 - Portugalia: ląd stały, distrito, i inne części terytorium portugalskiego: regi_o autónoma”.
2. W załączniku B, w pkt. 12 dodaje się następujące litery:
 - „k) Hiszpania – Laboratorio de Sanidad y Producción Animal, Granada,
 - l) Portugalia – Laboratório Nacional de Investiga__o Veterinária – Lisboa”
3. W załączniku C, w pkt. A.9 dodaje się następujące litery:
 - „k) Hiszpania – Centro Nacional de Brucelosis de Murcia,
 - l) Portugalia – Laboratorio Nacional de Investiga__o Veterinária – Lisboa”.
4. W załączniku F, przypis 4 do wzoru I uzupełnia się jak następuje:
 - „Hiszpania: Inspector Veterinario;
 - Portugalia: Inspector veterinário”.
5. W załączniku F, przypis 5 do wzoru II uzupełnia się jak następuje:

¹¹ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 5.

¹² Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 20.

- „w Hiszpanii: Inspector Veterinario;
w Portugalii: Inspector veterinário”.
6. W załączniku F, przypis 4 do wzoru III uzupełnia się jak następuje:
„w Hiszpanii: Inspector Veterinario;
w Portugalii: Inspector veterinário”.
7. W załączniku F, przypis 5 do wzoru IV uzupełnia się jak następuje:
„w Hiszpanii: Inspector Veterinario;
w Portugalii: Inspector veterinário”.
8. W załączniku G, w pkt. A.2 dodaje się następujące litery:
„j) Hiszpania –Laboratorio de Sanidad y Producción Animal de Barcelona,,
k) Portugalia – Laboratório Nacional de Investiga__o Veterinária – Lisboa”.

Artykuł 2

W załączniku I rozdział X.49 lit. a) tiret pierwsze dyrektywy 64/433/EWG niniejszym uzupełnia się jak następuje:

„- ESP – P,”.

Artykuł 3

W załączniku A rozdział VII pkt 33 lit. a) tiret pierwsze dyrektywy 77/99/EWG po symbolu „E” dodaje się symbole „ESP - P”.

Artykuł 4

Art. 2 dyrektywy 77/504/EWG uzupełnia się następującym akapitem:

„Jednakże Portugalia ma prawo zachować do dnia 31 grudnia 1990 r. ograniczenia przywozowe dotyczące bydła, jak opisano w tiret pierwszym poprzedniego akapitu przypadku, gdy dane rasy nie są umieszczone w wykazie ras zatwierdzonych w Portugalii. Portugalia notyfikuje Komisji i Państwom Członkowskim wykaz zatwierdzonych ras.”

Artykuł 5

W załączniku II do dyrektywy 80/217/EWG wykaz krajowych laboratoriów zajmujących się pomorem świń uzupełnia się jak następuje:

„Hiszpania: Laboratorio de Sanidad y Producción Animal de Barcelona,,

Portugalia – Laboratório Nacional de Investiga__o Veterinária – Lisboa”.

Artykuł 6

W dyrektywie 80/1095/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 3 ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Status Portugalii i Hiszpanii zostanie określony zgodnie z taką samą procedurą przed dniem 1 lipca 1986 r. celem określenia właściwych środków kontroli”.

2. W art. 12 ust. 2 dodaje się, co następuje:

„a w przypadku Portugalii i Hiszpanii, przed dniem 1 lipca 1992 r.”

Artykuł 7

Z zastrzeżeniem wejścia w życie Aktu Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii, Państwa Członkowskie wprowadzą w życie nie później niż do dnia 1 stycznia 1986 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 8

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 1985 r.

W imieniu Rady

R. STEICHEN

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 3768/85

z dnia 20 grudnia 1985 r.

dostosowujące, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, niektóre akty prawne w sektorze rolnym w odniesieniu do procedury głosowania Komitetów

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając Akt Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii, w szczególności jego art. 396,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, i na podstawie art. 396 Aktu Przystąpienia niektóre akty rolne powinny być dostosowane z uwzględnieniem liczby głosów, wyrażających, po przystąpieniu, kwalifikowaną większość w odniesieniu do procedur Komitetów Zarządzających i podobnych komitetów ustanowionych w sektorze rolnym;

na podstawie art. 2 ust. 3 Traktatu o Przystąpieniu instytucje Wspólnot mogą przed przystąpieniem przyjąć środki, określone w art. 396 Aktu, przy czym środki takie wchodzi w życie w dniu wejścia w życie Traktatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. W aktach wymienionych w Załączniku oraz w artykułach tam wskazanych wyrazy „czterdzieści pięć” zastępuje się wyrazami „pięćdziesiąt cztery”.
2. W art. 26 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1837/80¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1312/85², wyrazy „Opinie przyjmowane będą kwalifikowaną większością głosów” zastępuje się wyrazami „Opinie przyjmowane będą większością pięćdziesięciu czterech głosów”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r., pod warunkiem, że wejdzie w życie Traktat o Przystąpieniu Hiszpanii i Portugalii.

¹ Dz.U. nr L 183 z 16.07.1980, str. 1

² Dz.U. nr L 137 z 27.05.1985, str. 22

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 1985 r.

W imieniu Rady

R. STEICHEN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

1. Rozporządzenie Rady (EWG)³ nr 136/66/EWG, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 231/85⁴:

art. 38 ust. 2.
2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 79/65/EWG⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2143/81⁶:

art. 19 ust. 2.
3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/68⁷, ostatnio zmienione decyzją Rady z dnia 1 stycznia 1973 r.⁸:

art. 14 ust. 2.
4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 804/68⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1298/85¹⁰:

art. 30 ust. 2.
5. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68¹¹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia¹² z 1979 r.:

art. 27 ust. 2.
6. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 727/70¹³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1461/82¹⁴:

art. 30 ust. 2.
7. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 729/70¹⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3509/80¹⁶:

³ Dz.U. nr 172 z 30.09.1966, str. 3025/66.

⁴ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1985, str. 12.

⁵ Dz.U. nr 109 z 23.06.1965, str. 1859/65.

⁶ Dz.U. nr L 210 z 30.07.1981, str. 1.

⁷ Dz.U. nr L 55 z 2.03.1968, str. 1.

⁸ Dz.U. nr L 2 z 1.01.1973, str. 1.

⁹ Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 13.

¹⁰ Dz.U. nr L 137 z 27.05.1985, str. 5.

¹¹ Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 26.

¹² Dz.U. nr L 291 z 19.11.1979, str. 1.

¹³ Dz.U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 1.

¹⁴ Dz.U. nr L 164 z 14.06.1982, str. 72.

¹⁵ Dz.U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 13.

art. 12 ust. 2.

8. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1308/70¹⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1430/82¹⁸:

art. 12 ust. 2.

9. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71¹⁹, ostatnio zmienione aktem Przystąpienia z 1979 r.:

art. 20 ust. 2.

10. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2358/71²⁰, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1581/83.²¹

art. 11 ust. 2.

11. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1035/72²², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1332/84²³:

art. 33 ust. 2.

12. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1728/74²⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem Aktem Przystąpienia z 1979 r.:

art. 8 ust. 3.

13. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2727/75²⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1018/84²⁶:

art. 26 ust. 2.

14. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75²⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2966/80²⁸.

¹⁶ Dz.U. nr L 367 z 31.12.1980, str. 87.

¹⁷ Dz.U. nr L 146 z 4.07.1970, str. 1.

¹⁸ Dz.U. nr L 162 z 12.06.1982, str. 27.

¹⁹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

²⁰ Dz.U. nr L 246 z 5.11.1971, str. 1.

²¹ Dz.U. nr L 163 z 22.06.1983, str. 23.

²² Dz.U. nr L 118 z 20.05.1972, str. 1.

²³ Dz.U. nr L 130 z 16.05.1984, str. 1.

²⁴ Dz.U. nr L 182 z 5.07.1974, str. 1.

²⁵ Dz.U. nr L 281 z 1.11.1975, str. 1.

²⁶ Dz.U. nr L 107 z 19.04.1984, str. 1.

²⁷ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1.

²⁸ Dz.U. nr L 307 z 18.11.1980, str. 5.

art. 24 ust. 2.

15. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75²⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3643/81³⁰:

art. 17 ust. 2.

16. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75³¹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r.:

art. 17 ust. 2.

17. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1418/76³², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1025/84³³:

art. 27 ust. 2.

18. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 516/77³⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 988/84³⁵:

art. 20 ust. 2.

19. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1117/78³⁶, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1220/83³⁷:

art. 11 ust. 2.

20. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 337/79³⁸, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 798/85³⁹:

art. 67 ust. 2.

21. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81⁴⁰, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1482/85⁴¹:

art. 41 ust. 2.

²⁹ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1955, str. 49.

³⁰ Dz.U. nr L 364 z 19.12.1981, str. 1.

³¹ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 77.

³² Dz.U. nr L 166 z 25.06.1976, str. 1.

³³ Dz.U. nr L 107 z 19.04.1984, str. 13.

³⁴ Dz.U. nr L 73 z 21.03.1977, str. 1.

³⁵ Dz.U. nr L 103 z 16.04.1984, str. 11.

³⁶ Dz.U. nr L 142 z 30.05.1978, str. 2.

³⁷ Dz.U. nr L 132 z 21.05.1983, str. 132.

³⁸ Dz.U. nr L 54 z 5.03.1979, str. 1.

³⁹ Dz.U. nr L 89 z 29.03.1985, str. 1.

⁴⁰ Dz.U. nr L 177 z 1.07.1981, str. 4.

⁴¹ Dz.U. nr L 151 z 10.06.1985, str. 1.

22. Decyzja Rady (EWG) nr 77/97⁴², ostatnio zmieniona decyzją (EWG) nr 85/312/EWG⁴³
art. 5 ust. 3.
23. Dyrektywa Rady 64/432/EWG⁴⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/320/EWG⁴⁵:
art. 12 ust. 3,
art. 13 ust. 3.
24. Dyrektywa Rady 64/433/EWG⁴⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/325/EWG⁴⁷:
art. 15 ust. 3,
art. 16 ust. 3.
25. Dyrektywa Rady 66/400/EWG⁴⁸, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 21 ust. 3.
26. Dyrektywa Rady 66/410/EWG⁴⁹, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/38/EWG⁵⁰:
art. 21 ust. 3.
27. Dyrektywa Rady 66/402/EWG⁵¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/561/EWG⁵²:
art. 21 ust. 3.
28. Dyrektywa Rady 66/403/EWG⁵³, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/218/EWG⁵⁴:
art. 19 ust. 3.
29. Dyrektywa Rady 66/404/EWG⁵⁵, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:

⁴² Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 78.

⁴³ Dz.U. nr L 96 z 3.04.1985, str. 32.

⁴⁴ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁴⁵ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 36.

⁴⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁴⁷ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 47.

⁴⁸ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2290/66.

⁴⁹ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2298/66.

⁵⁰ Dz.U. nr L 16 z 19.01.1985, str. 41.

⁵¹ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2309/66.

⁵² Dz.U. nr L 203 z 23.07.1981, str. 25.

⁵³ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2320/66.

⁵⁴ Dz.U. nr L 104 z 17.04.1984, str. 19.

⁵⁵ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2326/66.

- art. 17 ust. 3.
30. Dyrektywa Rady 68/193/EWG⁵⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/193/EWG⁵⁷:
art. 17 ust. 3.
31. Dyrektywa Rady 69/208/EWG⁵⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/859/EWG⁵⁹:
art. 20 ust. 3.
32. Dyrektywa Rady 70/457/EWG⁶⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 80/1141/EWG⁶¹:
art. 23 ust. 3.
33. Dyrektywa Rady 70/458/EWG⁶², ostatnio zmieniona dyrektywą 80/1141/EWG:
art. 40 ust. 3.
34. Dyrektywa Rady 70/524/EWG⁶³, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/429/EWG⁶⁴:
art. 23 ust. 3,
art. 24 ust. 3.
35. Dyrektywa Rady 71/118/EWG⁶⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/326/EWG⁶⁶:
art. 12 ust. 3,
art. 12a ust. 3.
36. Dyrektywa Rady 71/161/EWG⁶⁷, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 18 ust. 3.
37. Dyrektywa Rady 72/461/EWG⁶⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/322/EWG⁶⁹:

⁵⁶ Dz.U. nr L 93 z 9.04.1968, str. 15.

⁵⁷ Dz.U. nr L 148 z 27.05.1982, str. 47.

⁵⁸ Dz.U. nr L 169 z 10.07.1969, str. 3.

⁵⁹ Dz.U. nr L 357 z 18.11.1982, str. 31.

⁶⁰ Dz.U. nr L 225 z 12.10.1970, str. 1.

⁶¹ Dz.U. nr L 341 z 16.12.1980, str. 27.

⁶² Dz.U. nr L 225 z 12.10.1970, str. 7.

⁶³ Dz.U. nr L 207 z 14.12.1970, str. 1.

⁶⁴ Dz.U. nr L 245 z 12.09.1985, str. 1.

⁶⁵ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁶⁶ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 48.

⁶⁷ Dz.U. nr L 87 z 17.04.1971, str. 14.

⁶⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁶⁹ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 41.

- art. 9 ust. 3.
38. Dyrektywa Rady 74/462/EWG⁷⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/91/EWG⁷¹:
art. 29 ust. 3,
art. 30 ust. 3.
39. Dyrektywa Rady 74/63/EWG⁷², ostatnio zmieniona dyrektywą 83/381/EWG⁷³:
art. 9 ust. 3,
art. 10 ust. 3.
40. Dyrektywa Rady 76/895/EWG⁷⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/528/EWG⁷⁵:
art. 7 ust. 3,
art. 8 ust. 3.
41. Dyrektywa Rady 77/93/EWG⁷⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/173/EWG⁷⁷:
art. 16 ust. 3,
art. 17 ust. 3.
42. Dyrektywa Rady 77/96/EWG⁷⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/319/EWG⁷⁹:
art. 9 ust. 3.
43. Dyrektywa Rady 77/99/EWG⁸⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/528/EWG⁸¹:
art. 18 ust. 3,
art. 19 ust. 3.

⁷⁰ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁷¹ Dz.U. nr L 59 z 5.03.1983, str. 34.

⁷² Dz.U. nr L 38 z 11.02.1974, str. 31.

⁷³ Dz.U. nr L 222 z 28.07.1983, str. 31.

⁷⁴ Dz.U. nr L 340 z 9.12.1976, str. 1.

⁷⁵ Dz.U. nr L 234 z 9.08.1982, str. 1.

⁷⁶ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 20.

⁷⁷ Dz.U. nr L 65 z 6.03.1985, str. 23.

⁷⁸ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 67.

⁷⁹ Dz.U. nr L 167 z 17.06.1984, str. 12.

⁸⁰ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

⁸¹ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 50.

44. Dyrektywa Rady 77/101/EWG⁸², ostatnio zmieniona dyrektywą 82/937/EWG⁸³:
art. 13 ust. 3.
45. Dyrektywa Rady 77/391/EWG⁸⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/400/EWG⁸⁵:
art. 11 ust. 3.
46. Dyrektywa Rady 77/504/EWG⁸⁶, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 8 ust. 3.
47. Dyrektywa Rady 79/117/EWG⁸⁷, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/298/EWG⁸⁸:
art. 8 ust. 3.
48. Dyrektywa Rady 79/373/EWG⁸⁹, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/957/EWG⁹⁰:
art. 13 ust. 3.
49. Dyrektywa Rady 79/509/EWG⁹¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/477/EWG⁹²:
art. 5 ust. 3.
50. Dyrektywa Rady 80/877/EWG⁹³, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/477/EWG⁹⁴:
art. 5 ust. 3.
51. Dyrektywa Rady 80/1096/EWG⁹⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/254/EWG⁹⁶:
art. 6 ust. 3.
52. Dyrektywa Rady 80/1097/EWG⁹⁷, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/255/EWG⁹⁸:

⁸² Dz.U. nr L 32 z 3.02.1977, str. 1.

⁸³ Dz.U. nr L 383 z 21.12.1982, str. 11.

⁸⁴ Dz.U. nr L 145 z 13.06.1977, str. 44.

⁸⁵ Dz.U. nr L 173 z 19.06.1982, str. 18.

⁸⁶ Dz.U. nr L 206 z 12.08.1977, str. 8.

⁸⁷ Dz.U. nr L 33 z 8.02.1979, str. 36.

⁸⁸ Dz.U. nr L 154 z 22.05.1985, str. 48.

⁸⁹ Dz.U. nr L 86 z 6.04.1979, str. 30.

⁹⁰ Dz.U. nr L 386 z 31.12.1982, str. 42.

⁹¹ Dz.U. nr L 133 z 31.05.1979, str. 27.

⁹² Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 22.

⁹³ Dz.U. nr L 250 z 23.09.1980, str. 12.

⁹⁴ Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 22.

⁹⁵ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 5.

⁹⁶ Dz.U. nr L 143 z 2.06.1983, str. 37.

- art. 8 ust. 3.
53. Dyrektywa Rady 82/471/EWG⁹⁹, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/433/EWG¹⁰⁰:
art. 13 ust. 3,
art. 14 ust. 3.
54. Dyrektywa Rady 80/215/EWG¹⁰¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/321/EWG¹⁰²:
art. 8 ust. 3.
55. Dyrektywa Rady 80/217/EWG¹⁰³, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/645/EWG¹⁰⁴:
art. 16 ust. 3,
art. 16a ust. 3.
56. Dyrektywa Rady 80/1095/EWG¹⁰⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/47/EWG¹⁰⁶:
art. 9 ust. 3.
57. Dyrektywa Rady 81/389/EWG¹⁰⁷:
art. 7 ust. 3.
58. Dyrektywa Rady 82/400/EWG¹⁰⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/253/EWG¹⁰⁹:
art. 8 ust. 3.
59. Dyrektywa Rady 82/894/EWG¹¹⁰:
art. 6 ust. 3.

⁹⁷ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 8.

⁹⁸ Dz.U. nr L 143 z 2.06.1983, str. 39.

⁹⁹ Dz.U. nr L 213 z 21.07.1982, str. 8.

¹⁰⁰ Dz.U. nr L 245 z 14.09.1984, str. 21.

¹⁰¹ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.

¹⁰² Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 39.

¹⁰³ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.

¹⁰⁴ Dz.U. nr L 339 z 27.12.1984, str. 33.

¹⁰⁵ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 5.

¹⁰⁶ Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 20.

¹⁰⁷ Dz.U. nr L 150 z 6.06.1981, str. 1.

¹⁰⁸ Dz.U. nr L 173 z 19.06.1982, str. 18.

¹⁰⁹ Dz.U. nr L 143 z 2.03.1983, str. 36.

¹¹⁰ Dz.U. nr L 378 z 13.12.1982, str. 58.

60. Dyrektywa Rady 85/358/EWG¹¹¹:
art. 10 ust. 2,
art. 11 ust. 2.
61. Dyrektywa Rady 85/397/EWG¹¹²:
art. 13 ust. 3,
art. 14 ust. 3.
62. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 355/77¹¹³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1247/85¹¹⁴:
art. 22 ust. 2.
63. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1360/78¹¹⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3086/81¹¹⁶:
art. 16 ust. 2.
64. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1362/78¹¹⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1820/83¹¹⁸:
art. 15 ust. 2.
65. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1760/78¹¹⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 762/85¹²⁰:
art. 16 ust. 2.
66. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 269/79¹²¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 763/85¹²²:
art. 15 ust. 2.

¹¹¹ Dz.U. nr L 191 z 23.07.1985, str. 46.

¹¹² Dz.U. nr L 226 z 24.08.1985, str. 13.

¹¹³ Dz.U. nr L 51 z 23.02.1977, str. 1.

¹¹⁴ Dz.U. nr L 130 z 16.05.1985, str. 1.

¹¹⁵ Dz.U. nr L 166 z 23.06.1978, str. 1.

¹¹⁶ Dz.U. nr L 310 z 30.10.1981, str. 3.

¹¹⁷ Dz.U. nr L 166 z 23.06.1978, str. 11.

¹¹⁸ Dz.U. nr L 180 z 5.07.1983, str. 3.

¹¹⁹ Dz.U. nr L 204 z 28.07.1978, str. 1.

¹²⁰ Dz.U. nr L 86 z 27.03.1985, str. 1.

¹²¹ Dz.U. nr L 38 z 14.02.1979, str. 1.

¹²² Dz.U. nr L 86 z 27.03.1985, str. 2.

67. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 270/79¹²³:

art. 14 ust. 2.

¹²³ Dz.U. nr L 38 z 2.02.1979, str. 6.

68. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 357/79¹²⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3719/81¹²⁵:
- art. 8 ust. 2.
69. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 458/80¹²⁶:
- art. 12 ust. 2.
70. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1820/80¹²⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1932/84¹²⁸:
- art. 25 ust. 2.
71. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1938/81¹²⁹:
- art. 15 ust. 2.
72. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1941/81¹³⁰:
- art. 13 ust. 2.
73. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1942/81¹³¹:
- art. 17 ust. 2.
74. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1943/81¹³²:
- art. 13 ust. 2.
75. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1975/82¹³³:
- art. 21 ust. 2.
76. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1463/84¹³⁴:

¹²⁴ Dz.U. nr L 54 z 5.03.1979, str. 124.

¹²⁵ Dz.U. nr L 373 z 29.12.1981, str. 5.

¹²⁶ Dz.U. nr L 57 z 29.02.1980, str. 27.

¹²⁷ Dz.U. nr L 180 z 14.07.1980, str. 1.

¹²⁸ Dz.U. nr L 180 z 7.07.1984, str. 1.

¹²⁹ Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 1.

¹³⁰ Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 13.

¹³¹ Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 17.

¹³² Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 23.

¹³³ Dz.U. nr L 214 z 22.07.1982, str. 1.

¹³⁴ Dz.U. nr L 142 z 29.05.1984, str. 3.

- art. 12 ust. 2.
77. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 797/85¹³⁵:
- art. 25 ust. 2.
78. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 895/85¹³⁶:
- art. 9 ust. 2.
79. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1820/80¹³⁷, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
- art. 3 ust. 2.
80. Dyrektywa Rady 80/1096/EWG¹³⁸, ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 797/85:
- art. 18 ust. 2.
81. Dyrektywa Rady 72/280/EWG¹³⁹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
- art. 7 ust. 2.
82. Dyrektywa Rady 73/132/EWG¹⁴⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/488/EWG¹⁴¹:
- art. 9 ust. 2.
83. Dyrektywa Rady 76/625/EWG¹⁴², ostatnio zmieniona dyrektywą 81/1015/EWG¹⁴³:
- art. 9 ust. 2.
84. Dyrektywa Rady 76/630/EWG¹⁴⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 79/920/EWG¹⁴⁵:
- art. 11 ust. 2.
85. Dyrektywa Rady 82/177/EWG¹⁴⁶:

¹³⁵ Dz.U. nr L 93 z 30.03.1985, str. 1.

¹³⁶ Dz.U. nr L 97 z 4.04.1985, str. 2.

¹³⁷ Dz.U. nr L 170 z 3.08.1970, str. 2.

¹³⁸ Dz.U. nr L 96 z 23.04.1972, str. 2.

¹³⁹ Dz.U. nr L 179 z 7.06.1972, str. 2.

¹⁴⁰ Dz.U. nr L 153 z 7.06.1973, str. 25.

¹⁴¹ Dz.U. nr L 189 z 11.07.1981, str. 46.

¹⁴² Dz.U. nr L 218 z 11.08.1976, str. 19.

¹⁴³ Dz.U. nr L 367 z 23.12.1981, str. 31.

¹⁴⁴ Dz.U. nr L 223 z 16.08.1976, str. 4.

¹⁴⁵ Dz.U. nr L 281 z 10.11.1979, str. 4.

art. 9 ust. 2.

DECYZJA RADY

z dnia 7 kwietnia 1987 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w odniesieniu do niektórych środków odnoszących się do pomoru świń

(87/231/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną⁴, ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85⁵, określa warunki w odniesieniu do klasycznego pomoru świń, jakie muszą być spełnione przez żywe świnię przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego;

dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 87/64/EWG⁷, określa zabezpieczenia w odniesieniu do klasycznego pomoru świń, jakie muszą być spełnione przez świeżą wieprzowinę przeznaczoną do handlu wewnątrzspółnotowego;

w rezultacie wprowadzenia, w ramach środków wspólnotowych, krajowych programów likwidacji klasycznego pomoru świń, niektóre Państwa Członkowskie całkowicie zlikwidowały tę chorobę i mogą ubiegać się o urzędowe uznanie ich za wolne od klasycznego pomoru świń; dlatego należy stworzyć im możliwość utrzymania osiągniętego statusu i przeciwdziałania powtórnemu pojawieniu się choroby na ich terytoriach poprzez wzmocnienie środków bezpieczeństwa stosowanych przez te państwa w handlu w odniesieniu do danych produktów, ze względu na niekorzystne skutki tej choroby dla produktywności należących do nich stad świń oraz na dochody osób pracujących w tym sektorze;

¹ Dz.U. nr C 295 z 21.11.1986, str. 8.

² Dz.U. nr C 76 z 23.03.1987.

³ Dz.U. nr C 83 z 30.03.1987, str. 3.

⁴ Dz.U. 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁵ Dz.U. nr L 362 z 31.12.1985, str. 8.

⁶ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁷ Dz.U. nr L 34 z 5.02.1987, str. 52.

zastosowanie niniejszych przepisów jest ograniczone do czasu przyjęcia decyzji Rady w sprawie środków zwalczania klasycznego pomoru świń,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 4b ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„Państwa Członkowskie urzędowo uznane za wolne od pomoru świń nie mogą przeciwstawiać się wprowadzeniu na swoje terytorium świń pochodzących z:”
2. Art. 4b ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Niniejszy artykuł stosuje się do dnia 31 grudnia 1988 r.”
3. Skreśla się art. 4b ust. 3.
4. Art. 7 ust. 1 pkt F otrzymuje brzmienie:
„F. W przypadku trzody chlewnej przeznaczonej do hodowli lub produkcji, bez względu na art. 3 ust. 4 i do dnia 31 grudnia 1988 r., zwierzęta, które zostały zaszczepione przeciw pomorowi świń. Zwierzęta takie muszą być specjalnie oznakowane i przeznaczone do dostawy do gospodarstw, gdzie zwierzęta podlegają systematycznemu szczepieniu przeciw pomorowi świń.”

Artykuł 2

W dyrektywie 72/461/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 13a ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„1. Państwa Członkowskie urzędowo uznane za wolne od pomoru świń, nie mogą przeciwstawiać się wprowadzeniu na swoje terytorium świeżej wieprzowiny z innego Państwa Członkowskiego, jeżeli mięso takie zostało uzyskane z:”
2. W art. 13a ust. 1 lit. i) wyrazy „art. 4c ust. 1” zastępuje się wyrazami: „art. 4b ust. 1”.
3. W art. 13a ust. 3 akapit pierwszy i drugi, datę „dnia 31 grudnia 1987 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1988 r.”.

Artykuł 3

Przed dniem 1 listopada 1987 r., Rada stanowi większością kwalifikowaną na wniosek Komisji w sprawie przedłużeń przewidzianych w art. 4b i art. 7 ust. 1 lit. F) dyrektywy 64/432/EWG i art. 13a dyrektywy 72/461/EWG.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej decyzji nie później niż do dnia 31 grudnia 1987 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 7 kwietnia 1987 r.

W imieniu Komisji

Ph. MAYSTADT

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 22 września 1987 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pomoru świń

(87/489/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając decyzję Rady 87/231/EWG z dnia 7 kwietnia 1987 r. zmieniającą, w zakresie niektórych środków odnoszących się do pomoru świń, dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG¹, w szczególności jej art. 3,

uwzględniając wniosek Komisji²,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego³,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z art. 2 decyzji 87/230/EWG⁵, Rada w szczególności zadecyduje o niezbędnych środkach, które muszą być wdrożone przez Państwa Członkowskie w celu zwalczania klasycznego pomoru świń wewnątrz Wspólnoty; takie środki mogą znajdować odbicie w przepisach Wspólnoty przyjętych dotychczas w odniesieniu do problemów w zakresie polityki zdrowia zwierząt w handlu zwierzętami i mięsem; aby zapewnić efektywność środków, przepisy wyżej wymienionych aktów zostały stosownie zmienione;

dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną⁶ określa warunki, które muszą zostać spełnione w odniesieniu do pomoru świń w handlu wewnątrzspółnotowym;

dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁷ określa warunki, które muszą zostać spełnione w odniesieniu do klasycznego pomoru świń przez świeże mięso przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego;

¹Dz.U. nr L 99 z 11.04.1987, str. 18.

²Dz.U. nr C 295 z 21.11.1986, str. 5.

³Dz.U. nr C 76 z 23.03.1987, str. 169.

⁴Dz.U. nr C 83 z 30.03.1987, str. 3.

⁵Dz.U. nr L 99 z 11.04.1987, str. 16.

⁶Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁷Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

jako rezultat krajowych programów zwalczania klasycznego pomoru świń włączonych w ramy środków wspólnotowych, niektóre Państwa Członkowskie całkowicie zwalczyły tę chorobę i mogą oświadczyć, że są oficjalnie wolne od klasycznego pomoru świń i dlatego powinny otrzymać możliwość utrzymania osiągniętego statusu i zabezpieczenia przed ponownym pojawieniem się tej choroby na ich terytorium przez wzmocnienie zabezpieczeń w zakresie handlu wymienionymi produktami, w świetle negatywnego wpływu tej choroby na produktywność stad trzody chlewnej i na dochód osób zatrudnionych w tym sektorze,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 2 lit. p) myślnik drugi i lit. q) akapit drugi na końcu dodaje się wyrazy: „przez przynajmniej 12 poprzednich miesięcy”.
2. W art. 4b ust. 1 lit. c), wiersz czwarty i piąty, wyrazy „stanowiąc jednomyślnie”, zastępuje się wyrazami „stanowiąc kwalifikowaną większością głosów”.
3. W art. 4b ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Niniejszy artykuł stosuje się do dnia 31 grudnia 1991 r. Komisja przedstawi Radzie najpóźniej do dnia 1 lipca 1991 r. sprawozdanie o rozwoju sytuacji, w szczególności w zakresie handlu, wraz z odpowiednimi wnioskami dotyczącymi klasycznego pomoru świń.

W odniesieniu do tych wniosków Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów najpóźniej do dnia 31 grudnia 1991 r.”

4. W art. 7 ust. 1:
 - w lit. f) datę „dnia 31 grudnia 1988 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1991¹”,
 - w lit. g) odniesienie do art. 3 ust. 3 lit. e) zastępuje się odniesieniem do art. 3 ust. 3 lit. d).

Artykuł 2

W art. 13a dyrektywy 72/461/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- w ust. 1. akapit drugi wers trzeci wyrazy „w rzeźniach, w których szczepione świnię” zastępuje się wyrazami „w rzeźniach, w których świnię były szczepione w poprzednich 12 miesiącach”,
- w ust. 2 wyrazy „stanowiąc jednomyślnie” zastępuje się wyrazami „stanowiąc kwalifikowaną większością głosów”,

- w ust. 3 akapit pierwszy i trzeci datę „31 grudnia 1988 r.” zastępuje się datą „31 grudnia 1991 r.”.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawodawcze, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, najpóźniej do dnia 31 grudnia 1988 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 września 1987 r.

W imieniu Rady

L. T_RN_S

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 11 grudnia 1989 r.

**dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mająca na
względzie budowę rynku wewnętrznego**

(89/662/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wspólnota ma przyjąć stopniowo w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r środki zmierzające do ustanowienia rynku wewnętrznego;

sprawne funkcjonowanie wspólnej organizacji rynku produktów zwierzęcych i produktów pochodzenia zwierzęcego wymaga usunięcia barier weterynaryjnych w rozwoju wewnątrzspółnotowego handlu tymi produktami; pod tym względem, swobodny przepływ produktów rolnych jest podstawową cechą wspólnej organizacji rynków i powinien ułatwić racjonalny rozwój produkcji rolnej oraz optymalne wykorzystanie czynników produkcji;

w dziedzinie weterynarii przeprowadza się obecnie kontrole na granicach mające na celu ochronę zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt;

końcowym celem jest zapewnienie, że kontrole weterynaryjne są przeprowadzane tylko w miejscu wysyłki; osiągnięcie tego celu pociąga za sobą harmonizację podstawowych wymogów dotyczących ochrony zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt;

mając na względzie zakończenie tworzenia rynku wewnętrznego, należy, do czasu osiągnięcia tego celu, położyć nacisk na kontrole przeprowadzane w miejscu wysyłki i na organizowanie kontroli, które mogą być przeprowadzane w miejscu przeznaczenia; takie rozwiązanie pociąga za sobą możliwość zrezygnowania z kontroli weterynaryjnych na granicach wewnętrznych Wspólnoty;

¹ Dz.U. nr C 225 z 31.08.1988, str. 4.

² Dz.U. nr C 326 z 19.12.1988, str. 28.

³ Dz.U. nr C 56 z 6.03.1989, str. 7.

rozwiązanie to wymaga większej pewności kontroli weterynaryjnych przeprowadzanych przez państwo wysyłające; to ostatnie musi zapewnić, że kontrole weterynaryjne przeprowadzane są we właściwy sposób;

w państwie przeznaczenia można przeprowadzać wyrywkowe kontrole weterynaryjne w miejscu ich przeznaczenia; jednakże, w razie poważnego domniemania nieprawidłowości, można przeprowadzać kontrole weterynaryjne towarów w tranzycie;

do Państw Członkowskich należy określenie, w planie który przedstawią, sposobu, w jaki zamierzają przeprowadzać kontrole i czy plany te mają podlegać zatwierdzeniu przez Wspólnotę;

należy przewidzieć, jakie działania zostaną podjęte w przypadku, gdy kontrola weterynaryjna wykaże, że przesyłka jest nieprawidłowa; w takiej sytuacji można wyróżnić trzy ewentualne rozwiązania: pierwsze przewiduje usunięcie nieprawidłowości w błędnych dokumentach; drugie ma na celu zapobieżenie niebezpieczeństwu, jeżeli stwierdzono epidemię choroby epizootycznej, poważnej choroby zakaźnej lub inny czynnik mogący powodować duże zagrożenie dla zwierząt lub dla zdrowia ludzkiego; trzecie natomiast stosuje się, jeżeli towary nie odpowiadają ustalonym wymaganiom z innych powodów niż wymienionych wyżej;

należy przewidzieć procedurę rozwiązywania konfliktów, które mogą powstać w związku z przesyłką pochodzącą z zakładu, ośrodka produkcyjnego lub przedsiębiorstwa;

należy przewidzieć środki ochronne; w tej dziedzinie, w szczególności ze względu na skuteczność, odpowiedzialność spoczywa przede wszystkim na Państwie Członkowskim wysyłającym; Komisja musi mieć możliwość szybkiego działania, szczególnie poprzez wizyty na miejscu i zastosowanie środków właściwych w zależności od sytuacji;

przepisy ustanowione w niniejszej dyrektywie, aby były skuteczne, muszą obejmować wszystkie towary, które w przypadku handlu wewnątrzspółnotowego podlegają wymogom weterynaryjnym;

jednakże w odniesieniu do niektórych chorób epizootycznych, w Państwach Członkowskich nadal panują różne sytuacje sanitarne, do czasu przyjęcia podejścia wspólnotowego do metod zwalczania tych chorób, należy przejściowo odłożyć sprawę kontroli wewnątrzspółnotowego handlu zwierzętami gospodarskimi i umożliwić kontrolę dokumentów podczas przewozu; uwzględniając obecny stan harmonizacji, do czasu przyjęcia reguł wspólnotowych, towary które nie podlegają jednolitym przepisom, powinny spełniać wymagania państwa przeznaczenia, pod warunkiem że są one zgodne z art. 36 Traktatu;

przepisy obowiązujących dyrektyw należy dostosować do nowych przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie;

przepisy te powinny być ponownie sprawdzone przed końcem 1993 r.;

Komisji powinno być powierzone zadanie zastosowania środków w celu wykonania niniejszej dyrektywy; w tym celu procedury ścisłej i skutecznej współpracy między Komisją i Państwami Członkowskimi powinny być ustalone w ramach Stałego Komitetu

Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Państwa Członkowskie zapewniają, że kontrole weterynaryjne przeprowadzane na produktach pochodzenia zwierzęcego, które są objęte dyrektywami wymienionymi w załączniku A lub w art. 14 i które są przeznaczone do handlu, nie są już, z zastrzeżeniem art. 6, przeprowadzane na granicach, lecz przeprowadzane zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

1. „Kontrola weterynaryjna” oznacza kontrolę fizyczną i/lub formalność administracyjną, którą stosuje się do produktów określonych w art. 1, zmierzającą bezpośrednio lub pośrednio do ochrony zdrowia ludzi i zwierząt;
2. „handel” oznacza handel towarami między Państwami Członkowskimi w rozumieniu art. 9 ust. 2 Traktatu;
3. „zakład” oznacza przedsiębiorstwo, które produkuje, magazynuje lub przetwarza produkty określone w art. 1;
4. „właściwy organ” oznacza centralny organ Państwa Członkowskiego, który jest kompetentny do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych lub jakiegokolwiek inny organ, któremu te kompetencje zostały przekazane;
5. „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego.

ROZDZIAŁ I

Kontrole w miejscu pochodzenia

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że jedynymi produktami przeznaczonymi do handlu są produkty określone w art. 1, które otrzymano, sprawdzono, oznakowano i opatrzone etykietą zgodnie z regułami wspólnotowymi dla miejsca przeznaczenia i którym towarzyszy do ostatecznego odbiorcy świadectwo zdrowia, świadectwo zdrowia zwierząt lub jakiegokolwiek inny dokument przewidziany we wspólnotowych przepisach weterynaryjnych.

Zakłady pochodzenia zapewniają, poprzez stały nadzór własny, że produkty odpowiadają wymaganiom akapitu pierwszego.

Z zastrzeżeniem obowiązków kontrolnych powierzonych urzędowemu lekarzowi weterynarii zgodnie z legislacją wspólnotową właściwa władza przeprowadza regularne kontrole w

zakładach, aby mieć pewność, że produkty przeznaczone do handlu spełniają wymagania wspólnotowe lub, w przypadkach określonych w ust. 3 niniejszego artykułu i w art. 14, spełniają wymagania Państwa Członkowskiego przeznaczenia.

Jeżeli istnieją podstawy uzasadniające podejrzenie niespełniania wymogów, właściwa władza przeprowadza niezbędne kontrole i jeżeli podejrzenia zostaną potwierdzone, stosują właściwe środki, włącznie z możliwością wycofania zatwierdzenia.

2. Jeżeli operacje transportowe wiążą się z kilkoma miejscami przeznaczenia, produkty muszą być pogrupowane na tyle partii, ile jest miejsc przeznaczenia. Każdej partii produktów musi towarzyszyć wymienione wyżej świadectwo lub dokument.

Jeżeli produkty określone w art. 1 są przeznaczone do wywozu do państwa trzeciego, operacja transportowa musi pozostawać pod dozorem celnym aż do miejsca wyjścia z terytorium Wspólnoty.

3. Państwa Członkowskie, które dokonują fakultatywnego przywozu z niektórych państw trzecich, powiadamiają Komisję i inne Państwa Członkowskie o istnieniu takiego przywozu.

Jeżeli na terytorium Wspólnoty przywożone są produkty przez Państwo Członkowskie, inne niż te wyżej określone, dane Państwo Członkowskie przeprowadza kontrolę dokumentów dotyczących ich pochodzenia i przeznaczenia zgodnie z art. 6 ust. 1.

Państwa Członkowskie przeznaczenia powinny zakazać dalszego wysyłania produktów, o których mowa, z ich terytorium chyba, że są przeznaczone dla innego Państwa Członkowskiego stosującego tę samą opcję.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie wysyłające podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, że podmioty gospodarcze działają zgodnie z wymogami weterynaryjnymi na wszystkich etapach produkcji, przechowywania, wprowadzania do obrotu i przewozu produktów określonych w art. 1. Szczególnie zapewniają, że:

- produkty otrzymane zgodnie z dyrektywami określonymi w załączniku A są poddawane kontroli w ten sam sposób, z weterynaryjnego punktu widzenia w przypadku, gdy są przeznaczone do handlu wewnątrzwspólnotowego lub na rynek krajowy,
- produkty objęte załącznikiem B nie są wysyłane na terytorium innego Państwa Członkowskiego, jeżeli nie można ich wprowadzić do obrotu na ich własnym terytorium z przyczyn uzasadnionych art. 36 Traktatu.

2. Państwa Członkowskie wysyłające podejmują właściwe administracyjne, prawne lub karne środki w celu zastosowania sankcji za wszelkie naruszenia przepisów weterynaryjnych przez osoby fizyczne lub prawne, jeżeli stwierdzono, że reguły wspólnotowe zostały naruszone, szczególnie, jeżeli stwierdzono, że sporządzone świadectwa lub dokumenty nie odpowiadają stanowi faktycznemu produktów lub, że na produktach przystawiono pieczęcie zdrowia publicznego, które nie odpowiadają tym regułom.

ROZDZIAŁ II

Kontrole w miejscu przeznaczenia

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie przeznaczenia stosują następujące środki:
 - a) Właściwe organy mogą sprawdzić w miejscu przeznaczenia towarów, poprzez wyrwykowe, niedyskryminacyjne kontrole weterynaryjne, czy są spełniane wymogi art. 3; jednocześnie mogą pobrać próbki do badania.

Ponadto, jeżeli właściwy organ Państwa Członkowskiego tranzytu lub Państwa Członkowskiego przeznaczenia ma informację pozwalającą domniemywać naruszenie, kontrole mogą być przeprowadzane podczas przewozu towarów przez jego terytorium, włącznie z kontrolą zgodności w odniesieniu do środków transportu;

- b) jeżeli produkty określone w art. 1 pochodzące z innego Państwa Członkowskiego są przeznaczone:
 - dla zakładu, za który odpowiedzialność ponosi urzędowy lekarz weterynarii, ten ostatni musi zapewnić, że do tego zakładu dopuszczono tylko produkty spełniające wymagania art. 3 ust. 1 dotyczące znakowania i dokumentów towarzyszących, lub, w przypadku produktów określonych w załączniku B, takie produkty, którym towarzyszą dokumenty wymagane przez przepisy państwa przeznaczenia,
 - dla zatwierdzonego pośrednika, który rozdziela partie towarów lub dla wielobranżowego przedsiębiorstwa handlowego, lub dla przedsiębiorstwa, które nie podlega stałemu nadzorowi, te powyższe muszą sprawdzić przed podzieleniem partii lub wprowadzeniem jej do obrotu, czy są znaki, świadectwa lub dokumenty określone w tiret pierwsze i powiadomić właściwy organ o wszelkich nieprawidłowościach lub odchyleniach,
 - dla innych odbiorców, w szczególności w przypadku częściowego rozładowania partii towaru podczas przewozu, partii tej musi towarzyszyć, zgodnie z art. 3 ust. 1, oryginał świadectwa określony w tiret pierwsze.

Gwarancje, które muszą być dostarczone przez odbiorców określonych w tiret drugie i trzecie, określa się w umowie z właściwym organem podpisywanej podczas uprzedniej rejestracji przewidzianej w ust. 3. Właściwy organ przeprowadza kontrole wyrwykowe w celu sprawdzenia zgodności z tymi gwarancjami.

2. Z zastrzeżeniem przepisów art. 4 w przypadku, gdy normy wspólnotowe przewidziane w regulach wspólnotowych nie zostały ustalone oraz w przypadku przewidzianym w art. 14, Państwo Członkowskie przeznaczenia może wymagać, w poszanowaniu postanowień ogólnych Traktatu, stosowania przez zakłady pochodzenia obowiązujących norm zgodnie z przepisami krajowymi danego Państwa Członkowskiego. Państwo Członkowskie pochodzenia zapewnia, że produkty, których to dotyczy, są zgodne z tymi wymaganiami.

3. Podmioty, które otrzymują dostawy produktów z innego Państwa Członkowskiego lub, które całkowicie rozdzielają partię takich produktów:

- a) podlegają, jeżeli zażąda tego właściwy organ, uprzedniej rejestracji;
- b) prowadzą rejestr, w którym zapisywane są takie dostawy;
- c) muszą, jeżeli zażąda tego właściwa władza, zawiadamiać o przywozie produktów z innego Państwa Członkowskiego w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia kontroli określonych w ust. 1;
- d) zachowują przez okres przynajmniej sześciu miesięcy, określony przez właściwą władzę, świadectwo zdrowia lub dokumenty określone w art. 3 w celu przedstawienia ich właściwej władzy, gdyby tego zażądał.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.

5. Rada, stanowiąc na podstawie sprawozdania Komisji wraz z propozycjami zmian, w ciągu trzech lat od czasu wykonania niniejszej dyrektywy dokonuje ponownego przeglądu niniejszego artykułu.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że podczas kontroli przeprowadzanych w miejscach, do których produkty z państw trzecich mogą być przywożone na terytorium Wspólnoty, takich jak porty, lotniska i przejścia graniczne z państwami trzecimi, stosowane są następujące środki:

- a) kontrola dokumentacji dotyczącej pochodzenia produktów;
- b) jeżeli produkty przywożone są z państw trzecich, produkty te należy wysłać pod dozorem celnym do punktów kontroli w celu przeprowadzenia kontroli weterynaryjnej.

Produkty określone w załączniku A nie mogą przejść przez odprawę celną, jeżeli kontrole wykażą, że nie odpowiadają one regułom wspólnotowym.

Produkty określone w załączniku B oraz te, które są przedmiotem przywozu fakultatywnego zgodnie z art. 3 ust. 3, które po sprowadzeniu na terytorium Wspólnoty mają być wysłane do innego Państwa Członkowskiego, muszą:

- albo być poddane kontroli weterynaryjnej w celu stwierdzenia ich zgodności z przepisami Państwa Członkowskiego przeznaczenia,
- albo, tylko po wzrokowej kontroli w celu stwierdzenia zgodności między dokumentami i produktami, być wysłane pod dozorem celnym do miejsca przeznaczenia, gdzie należy przeprowadzić kontrolę weterynaryjną;

c) produkty pochodzenia wspólnotowego podlegają przepisom dotyczącym kontroli ustanowionym w art. 5.

2. Jednakże od dnia 1 stycznia 1993 r., na zasadzie odstępstwa od ust. 1, wszystkie produkty przewożone regularnymi bezpośrednimi środkami transportu łączącymi dwa punkty geograficzne Wspólnoty podlegają przepisom inspekcji ustanowionym w art. 5.

Artykuł 7

1. Jeżeli podczas kontroli przeprowadzanej w miejscu docelowym przesyłki lub podczas przewozu właściwe władze Państwa Członkowskiego stwierdzą:

a) obecność czynników odpowiedzialnych za chorobę wymienioną w dyrektywie 82/894/EWG⁴, ostatnio zmienionej decyzją Komisji 89/162/EWG⁵, chorobę odzwierzęcą lub inną chorobę, lub jakkolwiek inny czynnik, który może stanowić poważne zagrożenie dla zwierząt lub ludzi lub że dane produkty pochodzą z terenów na których panuje choroba epizootyczna, zarządzają one, z wyjątkiem aspektów zdrowia zwierząt w przypadku produktów poddawanych jednej z obróbek określonych w art. 4 dyrektywy 80/215/EWG⁶, ostatnio zmienionej dyrektywą 88/660/EWG⁷, zniszczenie tej partii lub wykorzystanie w inny sposób ustanowiony w regułach wspólnotowych.

Koszty związane ze zniszczeniem partii towaru ponosi nadawca lub jego przedstawiciel.

Właściwe organy Państwa Członkowskiego przeznaczenia niezwłocznie powiadamiają teleksem właściwe władze innych Państw Członkowskich i Komisję o wynikach kontroli i o podjętych decyzjach oraz powodach takich decyzji.

Dopuszcza się stosowanie środków ochronnych przewidzianych w art. 9.

Ponadto, na żądanie Państwa Członkowskiego i zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17, w celu działania w sytuacji nieprzewidzianej w legislacji wspólnotowej, Komisja może przyjąć jakiegokolwiek środki konieczne do przyjęcia uzgodnionego działania przez Państwa Członkowskie;

b) że towary nie spełniają warunków przewidzianych w dyrektywach Wspólnoty lub w przypadku braku decyzji w sprawie norm wspólnotowych przewidzianych przez te dyrektywy, przez normy krajowe, mogą one, pod warunkiem że względy zdrowotne i zdrowia zwierząt na to pozwalają, dać odbiorcy lub jego przedstawicielowi wybór między:

- zniszczeniem towarów, lub
- wykorzystaniem towarów do innych celów, włącznie ze zwrotem ich z upoważnienia właściwych organów do państwa zakładu, z którego pochodzą.

⁴ Dz.U. nr L 378 z 31.12.1987, str. 58.

⁵ Dz.U. nr L 61 z 4.03.1989, str. 48.

⁶ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 4.

⁷ Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 35.

Jednakże, jeżeli w świadectwie lub dokumentach stwierdzono nieprawidłowości, nadawca musi otrzymać okres oczekiwania przed odwołaniem się do tej ostatniej możliwości.

2. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, Komisja opracowuje wykaz czynników i chorób określonych w ust. 1 oraz szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 8

1. W przypadkach przewidzianych w art. 7 właściwa władza Państwa Członkowskiego przeznaczenia bezzwłocznie kontaktuje się z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego wysyłającego. Te ostatnie organy stosują wszelkie niezbędne środki i zawiadamiają właściwą władzę pierwszego Państwa Członkowskiego o rodzaju przeprowadzonych kontroli i podjętych decyzjach oraz o ich uzasadnieniu.

Jeżeli władza pierwszego Państwa Członkowskiego obawia się, że takie środki są niewłaściwe, właściwe władze obydwu Państw Członkowskich wspólnie poszukają sposobów poprawy sytuacji; jeżeli będzie to właściwe, może dojść do inspekcji na miejscu.

W przypadku, gdy kontrole przewidziane w art. 7 wykażą powtarzające się nieprawidłowości, właściwa władza Państwa Członkowskiego przeznaczenia powiadamia Komisję i departamenty weterynaryjne innych Państw Członkowskich.

Komisja, na żądanie właściwej władzy Państwa Członkowskiego przeznaczenia lub z własnej inicjatywy, uwzględniając rodzaj stwierdzonego naruszenia, może:

- wysłać misję inspekcyjną do danego zakładu, lub
- poinstruować urzędowego lekarza weterynarii, którego nazwisko znajduje się na liście przygotowanej przez Komisję na wniosek Państw Członkowskich i którego zaakceptują różne zainteresowane strony, aby sprawdził stan faktyczny w danym zakładzie,
- zażądać od właściwej władzy zintensyfikowania pobieranie próbek produktów z danego przedsiębiorstwa.

Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o wynikach kontroli.

W przypadku zastosowania tych środków w celu usunięcia powtarzających się nieprawidłowości w zakładzie, Komisja obciąża zakład wszystkimi kosztami poniesionymi w związku ze stosowaniem przepisów przewidzianych w powyższe tiret.

Do czasu zebrania informacji przez Komisję, Państwo Członkowskie wysyłające powinno na żądanie Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia wzmóc kontrole produktów pochodzących z zakładu i jeżeli istnieją poważne przyczyny uzasadnione względami zdrowotnymi zwierząt lub ludzi, wycofać zatwierdzenie.

Państwo Członkowskie przeznaczenia może ze swojej strony zaostrzyć kontrole produktów pochodzących z tego samego przedsiębiorstwa.

Na żądanie jednego z dwóch zainteresowanych Państw Członkowskich – jeżeli nieprawidłowości zostały potwierdzone przez opinię biegłego - Komisja musi, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17, zastosować właściwe środki, które mogą zmierzać do upoważnienia Państw Członkowskich do tymczasowego zakazu sprowadzania na ich terytoria produktów pochodzących z tego zakładu. Środki te należy potwierdzić lub jak najszybciej ponownie zbadać zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

Ogólne zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.

2. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na istniejące, na mocy obowiązujących ustawodawstw w Państwach Członkowskich, prawo odwoływania się od decyzji właściwych władz.

Decyzje podjęte przez właściwy organ Państwa Członkowskiego przeznaczenia i przyczyny tych decyzji należy podać nadawcy lub jego przedstawicielowi oraz właściwej władzy Państwa Członkowskiego wysyłającego.

Jeżeli nadawca lub jego przedstawiciel zażądamy tego, należy im przekazać na piśmie wspomniane decyzje i oraz ich uzasadnienie wraz z pouczeniem o prawie odwołania się, przysługującego mu na mocy prawa obowiązującego w Państwie Członkowskim przeznaczenia oraz stosowanej procedury i terminów.

Jednakże w razie sporu i z zastrzeżeniem wymienionego wyżej prawa odwołania się, dwie zainteresowane strony mogą, jeżeli to uzgodnią, w okresie nie dłuższym niż jeden miesiąc, poddać spór ocenie eksperta, którego nazwisko znajduje się na liście ekspertów Wspólnoty sporządzonej przez Komisję. Koszty konsultacji z ekspertem ponosi Wspólnota.

Ekspert wydaje opinię w okresie nie dłuższym niż 72 godziny. Strony podporządkowują się opinii eksperta, w poszanowaniu wspólnotowych przepisów weterynaryjnych.

3. Koszty zwrotu przesyłki, ich przechowywania lub przeznaczenia ich do innego użytku, albo zniszczenia ponosi odbiorca.

ROZDZIAŁ III

Przepisy wspólne

Artykuł 9

1. Każde Państwo Członkowskie niezwłocznie powiadamia inne Państwa Członkowskie i Komisję o wszelkich epidemiach na swoim terytorium innych niż epidemie chorób określonych w dyrektywie 82/894/EWG, o zoonozach, chorobach lub innych czynnikach mogących stanowić poważne zagrożenie dla zwierząt lub dla zdrowia ludzkiego.

Państwo Członkowskie pochodzenia niezwłocznie wprowadza środki kontroli lub zapobiegawcze przewidziane w regułach wspólnotowych, w szczególności określenie stref buforowych przewidzianych w tych regułach lub przyjmuje inne środki, które uzna za właściwe.

Państwo Członkowskie przeznaczenia lub tranzytu, które podczas kontroli określonej w art. 5, stwierdziło istnienie jednej z chorób lub czynników określonych w akapicie pierwszym, może, w razie konieczności, zastosować środki zapobiegawcze przewidziane w regulach wspólnotowych.

Do czasu przyjęcia środków zgodnie z ust. 4, Państwo Członkowskie przeznaczenia może ze względu na poważne przyczyny zdrowotne ludzi i zwierząt zastosować tymczasowe rozwiązania ochronne w odniesieniu do zakładów lub w przypadku choroby epizootycznej w odniesieniu do obszaru ochronnego przewidzianego w zasadach wspólnotowych.

O środkach zastosowanych przez Państwa Członkowskie należy bezzwłocznie powiadomić Komisję i inne Państwa Członkowskie.

2. Na żądanie Państwa Członkowskiego określonego w ust. 1 akapit pierwszy lub z inicjatywy Komisji, jeden lub więcej przedstawicieli Komisji może natychmiast udać się na miejsce w celu sprawdzenia, we współpracy z właściwymi organami, jakie środki zastosowano, i wydania opinii na temat tych środków.

3. Jeżeli Komisji nie poinformowano o zastosowanych środkach lub, jeżeli Komisja uzna zastosowane środki za niewystarczające, może ona we współpracy z zainteresowanym Państwem Członkowskim i do czasu posiedzenia Stałego Komitetu Weterynaryjnego, zastosować tymczasowe środki ochronne odnośnie do produktów pochodzących z regionu dotkniętego chorobą epizootyczną lub z danego zakładu. Środki te należy jak najszybciej przedłożyć Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu w celu zatwierdzenia, zmiany lub odwołania zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

4. W każdym przypadku, Komisja przy najbliższej okazji dokonuje przeglądu sytuacji w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego. Komisja przyjmuje niezbędne środki w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 oraz jeżeli wymaga tego sytuacja w odniesieniu do produktów pochodzących z tych produktów lub z nich wytworzonych, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 Komisja monitoruje sytuację i, stosując tę samą procedurę, zmienia lub unieważnia podjętą decyzję w zależności od rozwoju sytuacji.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności wykaz zoonoz lub czynników, które mogą stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.

Artykuł 10

Każde Państwo Członkowskie i Komisja wyznaczają departament weterynaryjny lub departamenty weterynaryjne odpowiedzialne za przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych i za współpracę z departamentami kontroli innych Państw Członkowskich.

Artykuł 11

Państwa Członkowskie również zapewniają, że urzędnicy ich departamentów weterynaryjnych, jeżeli będzie to stosowne we współpracy z urzędnikami innych departamentów w tym celu upoważnionych, mogą w szczególności:

- przeprowadzać inspekcje lokali, biur, laboratoriów, instalacji, środków transportu, zakładów i urzędzeń, środków służących do utrzymania czystości i konserwacji, procedur stosowanych przy produkcji i przetwarzaniu produktów oraz znakowania i etykietowania, oraz prezentowania tych produktów;
- przeprowadzać kontrole, aby stwierdzić, czy pracownicy spełniają wymagania ustanowione w tekstach określonych w załączniku A;
- pobierać próbki produktów, które są posiadane w celu magazynowania, wprowadzania do obrotu lub przewozu;
- sprawdzać dokumentację lub nośniki informatyczne istotne dla kontroli prowadzonych w wyniku środków stosowanych na podstawie art. 3 ust. 1.

W tym celu kontrolowane przedsiębiorstwa muszą zapewnić im współpracę niezbędną do wykonywania ich obowiązków.

Artykuł 12

1. W dyrektywie 64/433/EWG⁸, ostatnio zmienionej dyrektywą 88/657/EWG⁹, skreśla się art. 8 ust. 3 i art. 10-11.
2. W dyrektywie 71/118/EWG¹⁰, ostatnio zmienionej dyrektywą 88/657/EWG, skreśla się art. 5 ust. 3 i 4 oraz art. 9-11.
3. W dyrektywie 74/461/EWG¹¹, ostatnio zmienionej dyrektywą 87/489/EWG¹² wprowadza się następujące zmiany:
 - (i) skreśla się art. 5 ust. 2-5 oraz art. 6-8;
 - (ii) w art. 8a odniesienie do art. 8 zastępuje się odniesieniem do art. 9 dyrektywy 89/662/EWG.
4. W dyrektywie 77/99/EWG¹³, ostatnio zmienionej dyrektywą 89/227/EWG¹⁴, skreśla się art. 7 ust. 3 oraz art. 12 i 16.
5. W dyrektywie 80/215/EWG wprowadza się następujące zmiany:
 - (i) skreśla się art. 3 ust. 2-5 oraz art. 6-7;
 - (ii) w art. 4a odniesienie do art. 4 zastępuje się odniesieniem do art. 9 dyrektywy

⁸ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁹ Dz.U. nr L 382 z 21.12.1988, str. 3.

¹⁰ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

¹¹ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972., str. 24.

¹² Dz.U. nr L 280 z 3.10.1987, str. 28.

¹³ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

¹⁴ Dz.U. nr L 93 z 6.04.1989, str. 25.

89/662/EWG.

6. W dyrektywie 85/397/EWG¹⁵, ostatnio zmienionej rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85¹⁶, skreśla się art. 3 ust. 3~~3~~ oraz ~~art. 7, 8~~ 2.
7. W dyrektywie 88/657/EWG skreśla się art. 10 ust. 1~~1~~.
8. W dyrektywie 89/437/EWG¹⁷ skreśla się art. 8 i 9.
9. W załączniku B do dyrektywy 72/462/EWG¹⁸ w świadectwie dodaje się wyrazy: „Nazwa i adres pierwszego odbiorcy przesyłki”.

Artykuł 13

1. W dyrektywach 64/433/EWG i 71/118/EWG dodaje się art. 9 w brzmieniu:

„Artykuł 19

Przepisy ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG* dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego stosuje się w szczególności w odniesieniu do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, które mają być wprowadzone.

* Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.”

2. W dyrektywach 72/461/EWG i 80/215/EWG dodaje się art. 15 w brzmieniu:

„Artykuł 15

Przepisy ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG* dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego stosuje się w szczególności w odniesieniu do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, które mają być wprowadzone.

* Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.”

3. W dyrektywie 77/99/EWG dodaje się art. 24 w brzmieniu:

„Artykuł 24

Przepisy ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG* dotyczącej kontroli weterynaryjnych

¹⁵ Dz.U. nr L 226 z 24.08.1985, str. 13.

¹⁶ Dz.U. nr L 362 z 31.12.1985, str. 8.

¹⁷ Dz.U. nr L 212 z 22.07.1989, str. 87.

¹⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego stosuje się w szczególności w odniesieniu do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, które mają być wprowadzone.

*Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.”

4. W dyrektywach 85/397/EWG i 88/657/EWG dodaje się art. 18 w brzmieniu:

„Artykuł 18

Przepisy ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG* dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego stosuje się w szczególności w odniesieniu do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, które mają być wprowadzone.

*Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.”

5. W dyrektywie 88/437/EWG dodaje się art. 17 w brzmieniu:

„Artykuł 17

Przepisy ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG* dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego stosuje się w szczególności w odniesieniu do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, które mają być wprowadzone.

*Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.”

Artykuł 14

Do dnia 31 grudnia 1992 r. handel produktami wymienionymi na wykazie stanowiącym załącznik B podlega, do czasu przyjęcia reguł wspólnotowych, przepisom dotyczącym kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie, w szczególności przepisom ustanowionym w art. 13 i 14.

Państwa Członkowskie powiadomią przed datą ustanowioną w art. 19 o warunkach i procedurach obecnie stosowanych w handlu produktami określonymi w akapicie pierwszym.

Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, ustali do dnia 31 grudnia 1991 r. ostateczne regulacje stosowane w handlu produktami wymienionymi na wykazie stanowiącym załącznik B.

Artykuł 15

W art. 9 dyrektywy 64/432/EWG¹⁹ dodaje się punkt w brzmieniu:

„2a. Jeden lub więcej przedstawicieli Komisji może, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z inicjatywy Komisji, udać się natychmiast na miejsce w celu sprawdzenia, we współpracy z właściwymi organami, jakie środki zastosowano, i wydania opinii na temat tych środków.”

Artykuł 16

1. Państwo Członkowskie przedkłada Komisji nie później niż trzy miesiące przed datą ustanowioną w art. 19 ust. 1 program ustalający krajowe środki, jakie należy zastosować, aby osiągnąć cel niniejszej dyrektywy, w szczególności częstotliwość kontroli.
2. Komisja zbada programy przekazane jej przez Państwa Członkowskie zgodnie z ust. 1.
3. Corocznie, począwszy od 1991 r., Komisja kieruje do Państw Członkowskich zalecenie dotyczące programu kontroli na następny rok; Stały Komitet Weterynaryjny wcześniej wyrazi swoją opinię na temat tego zalecenia. Zalecenie może podlegać późniejszym zmianom.

Artykuł 17

1. W przypadku, gdy procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być zastosowana, sprawy bezzwłocznie powinny być przedstawiane przez przewodniczącego, z jego inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu (zwanego dalej „Komitetem”) ustanowionemu decyzją 68/361/EWG²⁰.
2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy przedsięwziąć. Komitet wyrazi swoją opinię o projekcie w ciągu dwóch dni. Opinia wydawana jest większością głosów określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Komitet podejmuje na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu są ważne w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.
3. Komisja przyjmie przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
4. Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek w sprawie środków, jakie powinny zostać przedsięwzięte.

Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli, po upływie okresu 15 dni od daty odwołania do Rady, Rada nie podjęła działań, Komisja przyjmie proponowane środki, o ile Rada nie sprzeciwi się przyjęciu tych środków stanowiąc zwykłą większością głosów.

Artykuł 18

¹⁹ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

²⁰ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

1. W przypadku, gdy procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być zastosowana, sprawy bezzwłocznie powinny być przedstawiane przez Przewodniczącego, z jego inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu (zwanego dalej „Komitetem”) ustanowionego decyzją 68/361/EWG.

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży Komitetowi projekt środków, które należy przedsięwziąć. Komitet wyrazi swoją opinię o projekcie w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego zależnie od pilności sprawy. Opinia wydawana jest większością głosów określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Komitet podejmuje na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu są wazone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmuje rozpatrywane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek w sprawie środków, jakie powinny zostać przedsięwzięte.

Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli, po upływie okresu trzech miesięcy od daty odwołania do Rady, Rada nie podjęła działań, Komisja przyjmuje proponowane środki i bezzwłocznie je stosuje, o ile Rada nie sprzeciwi się przyjęciu tych środków stanowiąc zwykłą większością głosów.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy przejściowe i końcowe

Artykuł 19

1. Przed dniem 31 grudnia 1990 r. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów w sprawie wniosku Komisji dotyczącego kontroli weterynaryjnych w wewnątrzwspólnotowym handlu żywymi zwierzętami.

Przed datą określoną w akapicie pierwszym, Rada stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, podejmuje decyzje o przepisach i ogólnych zasadach mających zastosowanie do kontroli przywozu produktów z państw trzecich. W ten sam sposób należy przed tą datą ustalić punkty kontroli na zewnętrznych granicach oraz wymagania, którym muszą odpowiadać te punkty.

2. Przed dniem 31 grudnia 1992 r. Rada dokonuje przeglądu przepisów niniejszej dyrektywy na podstawie sprawozdania Komisji na temat zdobytych doświadczeń oraz stosownych wniosków w sprawie, których Rada podejmuje decyzje kwalifikowaną większością.

Artykuł 20

Do dnia 31 grudnia 1992 r., w celu umożliwienia stopniowego wprowadzania procedur kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie, Państwa Członkowskie mogą, na zasadzie odstępstwa od art. 5 ust. 1:

- nadal dokonywać kontrole dokumentacji mięsa i produktów z niego pochodnych podczas transportu, aby zapewnić zgodność ze szczególnymi wymaganiami przewidzianymi w regułach wspólnotowych dotyczących pryszczycy i pomoru świń,
- prowadzić podczas transportu kontrole dokumentacji produktów przeznaczonych dla nich, przywożonych z państw trzecich.

Artykuł 21

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, ustali przed dniem 1 października 1992 r., jakie przepisy będą miały zastosowanie po wygaśnięciu przepisów przejściowych ustanowionych w art. 20.

Artykuł 22

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie ustalonym decyzją, którą należy uchwalić przed dniem 31 grudnia 1990 r. zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi, lecz nie później niż do dnia 31 grudnia 1991 r.

Jednakże Republika Grecka ma kolejny okres trwający jeden rok celem dostosowania się do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 23

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 grudnia 1989 r.

W imieniu Rady

H. NALLET

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

Przepisy weterynaryjne

- Dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64), ostatnio zmieniona dyrektywą 88/657/EWG (Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 3),
- Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym (Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23), ostatnio zmieniona dyrektywą 88/657/EWG (Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 3),
- Dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24), ostatnio zmieniona dyrektywą 87/489/EWG (Dz.U. nr L 280 z 3.10.1987, str. 28),
- Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi (Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85), ostatnio zmieniona dyrektywą 89/277/EWG (Dz.U. nr L 93 z 6.04.1989, str. 25),
- Dyrektywa Rady 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi (Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 4), ostatnio zmieniona dyrektywą 88/660/EWG (Dz. U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 35),
- Dyrektywa Rady 85/397/EWG z dnia 5 sierpnia 1985 r. w sprawie zdrowia i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na wewnątrzspółnotowy handel mlekiem poddanym obróbce termicznej (Dz.U. nr L 226 z 24.08.1985, str. 13), ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85 z 20.12.1985 (Dz.U. nr L z 31.12.1985, str. 8),
- Dyrektywa Rady 88/657/EWG z dnia 14 grudnia 1988 r. ustanawiająca wymogi dla produkcji i handlu mięsem mielonym, mięsem w kawałkach mniejszych niż 100 gram oraz przetworów mięsnych (Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 3)²¹,
- Dyrektywa Rady 89/437EWG z dnia 20 czerwca 1989 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów jajecznych (Dz.U. nr L 212 z 22.07.1989, str. 87)²¹.

²¹ Z dniem 1 stycznia 1992 r.

ZAŁĄCZNIK B

Produkty niepodlegające harmonizacji we Wspólnocie, lecz będące przedmiotem handlu, podczas którego zostaną poddane kontrolom przewidzianym w niniejszej dyrektywie

Produkty pochodzenia zwierzęcego objęte załącznikiem II do Traktatu:

- mięso królicze i dziczyzna,
- surowe mleko i przetwory mleczne,
- produkty akwakultury przeznaczone do spożycia przez ludzi,
- produkty rybołówstwa przeznaczone do spożycia przez ludzi,
- żywe małże dwupłatkowe przeznaczone do spożyci przez ludzi,
- produkty mięsne z królików i dziczyzny,
- krew,
- topiony tłuszcz zwierzęcy, skwarki i produkty uboczne topienia,
- miód,
- ślimaki przeznaczone do spożycia przez ludzi,
- żabie udka przeznaczone do spożycia przez ludzi.

DYREKTYWA RADY

z dnia 26 czerwca 1990 r.

zmieniająca dyrektywę 85/511/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy, dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną oraz dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (90/423/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 85/511/EWG⁴ wprowadziła wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy;

mając na uwadze zakończenie tworzenia rynku wewnętrznego z dniem 1 stycznia 1993 r., niezbędna jest zmiana już wprowadzonych na poziomie wspólnotowym środków w sprawie zwalczania pryszczycy w całej Wspólnocie; istotne jest wprowadzenie w życie w całej Wspólnocie jednolitej polityki;

badania dotyczące zwalczania pryszczycy prowadzone przez Komisję wykazały, że przyjęcie w całej Wspólnocie polityki powstrzymania się od szczepień będzie bardziej wskazane niż polityka szczepień; stwierdzono, że istnieje ryzyko związane z manipulowaniem wirusem w laboratoriach, spowodowane możliwością jego przedostania się na miejscowe podatne zwierzęta oraz ryzyko związane z używaniem szczepionki, jeżeli procedury dezaktywacji nie zapewnią, że będzie bezpieczna;

badania Komisji dotyczące przyszłości polityki szczepień wyraźnie wykazały, że w pewnym momencie należy wprowadzić urzędowe wycofanie szczepień przeciw tej chorobie i że takiemu wycofaniu powinna towarzyszyć polityka całkowitego uboju i likwidacji zarażonych zwierząt;

decyzja Komisji 88/379/EWG z dnia 12 lipca 1988 r. koordynująca zasady przewidziane

¹ Dz.U. nr C 327 z 30.12.1989, str. 84.

² Dz.U. nr C 113 z 7.05.1990, str. 179.

³ Dz.U. nr C 62 z 12.03.1990, str. 44.

⁴ Dz.U. nr L 315 z 26.11.1985, str. 11.

przez Państwa Członkowskie dotyczące stosowania art. 6 dyrektywy Rady 85/511/EWG⁵ uwzględniła już minimalny zestaw reguł działania stosowanych we wszystkich Państwach Członkowskich przy zezwoleniu na odstępstwa od całkowitego uboju w zarażonych gospodarstwach;

w sytuacjach ekstremalnych, gdy zagrożenie chorobą epizootyczną staje się większe, konieczny może okazać się powrót do szczepienia interwencyjnego; konieczne jest ustalenie warunków, zgodnie z którymi można prowadzić takie szczepienie;

przyjęcie jednolitej polityki Wspólnoty w kampanii zwalczania pryszczycy wymaga dostosowania przepisów regulujących wewnątrzspółnotowy handel żywymi zwierzętami oraz przywóz żywych zwierząt i niektórych produktów zwierzęcych z państw trzecich;

wsparcie finansowe dla Państw Członkowskich dotyczące uboju, niszczenia i innych działań interwencyjnych powinno być ustalone w ramach odrębnych środków;

Komisja musi poddawać ocenie funkcjonowanie nowych środków i corocznie składać Radzie sprawozdania o ich wprowadzaniu w życie,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 85/511/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. Art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa określa wspólnotowe środki kontroli, które mają być stosowane w razie wystąpienia ognisk pryszczycy, niezależnie od typu danego wirusa.”

2. W art. 5:

- a) w pkt 2 skreśla się wyrazy „a) w Państwach Członkowskich lub regionach, gdzie szczepienia są zabronione” oraz całą lit. b);
- b) w pkt 3 wyrazy „nie stosuje się” zastępuje się wyrazami „nie trzeba stosować”;

3. W art. 6:

- a) w ust. 1 akapit pierwszy wyrazy „art. 5 ust. 2 lit a) tiret pierwsze i drugie oraz ust. 2 lit. b) (i)” zastępuje się wyrazami „art. 5 ust. 2 tiret pierwsze i drugie”;
- b) w ust. 1 akapit drugi skreśla się „lit. a)”;
- c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku, gdy przywoływany jest ust. 1 Państwa Członkowskie stosują

⁵ Dz.U. nr L 189 z 20.07.1988, str. 25.

środki określone w decyzji Komisji 88/397/EWG*.

* Dz.U. nr L 189 z 20.07.1988, str. 25.”

4. W art. 9:

a) w ust. 1 zdanie ostatnie otrzymuje brzmienie:

„Definicja stref uwzględnia naturalne granice, możliwości nadzoru i rozwój technologiczny, który umożliwia przewidywanie możliwości rozprzestrzeniania się wirusa drogą powietrzną lub w jakikolwiek inny sposób, a w razie konieczności definicja ta musi być zbadana w świetle takich elementów.”

b) W ust. 2 lit. a) tiret pierwsze zastępuje się przez dwa następujące tiret:

„- należy prowadzić spis wszystkich gospodarstw posiadających zwierzęta należące do gatunków podatnych

„- gospodarstwa podlegające tego rodzaju spisowi muszą być okresowo poddawane kontroli weterynaryjnej.”

5. W art. 11 ust. 1 tiret pierwsze i drugie wyrazy „Załącznik” i „załącznik I” zastępuje się za każdym razem wyrazem „załącznik B”.

6. Art. 13 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 13*

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- zabronione jest stosowanie szczepień przeciw pryszczycy,
- manipulowanie wirusem pryszczycy przy badaniach naukowych, diagnozach i/lub przy produkcji szczepionek odbywa się wyłącznie w zatwierdzonych zakładach i laboratoriach, wymienionych w załącznikach A i B,
- składowanie, dostarczanie, dystrybucja oraz sprzedaż szczepionek przeciw pryszczycy na terytorium Wspólnoty odbywa się pod urzędową kontrolą,
- zakłady i laboratoria określone w tiret drugim są zatwierdzane jedynie wtedy, gdy spełniają minimalne normy zalecane przez FAO dla laboratoriów pracujących nad wirusami pryszczycy *in vitro* oraz *in vivo*.

2. Biegli lekarze weterynarii z Komisji, we współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich, przeprowadzają kontrole na miejscu, aby mieć pewność, że systemy bezpieczeństwa zastosowane w zakładach i laboratoriach, określonych w załącznikach A i B, odpowiadają minimalnym normom FAO.

Komisja będzie przeprowadzała te kontrole, co najmniej raz w roku, przy czym pierwszą z nich przeprowadzi przed dniem 1 stycznia 1992 r., i złoży, również przed tą

datą, wstępne sprawozdanie Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu. W świetle tych kontroli umieszczony w załącznikach A i B wykaz zakładów i laboratoriów może zostać zmieniony przez Komisję, zgodnie z procedurą określoną w art. 17, do dnia 31 grudnia 1991 r. Wykaz ten będzie regularnie uaktualniany, zgodnie z tą samą procedurą.

Zgodnie z tą samą procedurą może zostać podjęta decyzja przyjęcia dla systemów bezpieczeństwa jednolitych zasad dobrego postępowania, stosowanych w zakładach i laboratoriach wymienionych w załącznikach A i B.

3. Bez względu na przepisy ust. 1 dotyczące stosowania szczepionek przeciw pryszczycy, gdy wystąpienie przypadków pryszczycy zostanie potwierdzone, a zagrożenie stanie się poważne, może zostać podjęta decyzja o wprowadzeniu szczepień interwencyjnych z użyciem procedur technicznych gwarantujących całkowitą odporność zwierząt. W takim przypadku podejmowane środki powinny zawierać:

- wielkość obszaru geograficznego, na którym mają być przeprowadzone szczepienia interwencyjne,
- gatunki i wiek zwierząt podlegających szczepieniu,
- czas trwania akcji szczepień,
- wyraźnie określony okres karencji w odniesieniu do szczepionych zwierząt i produktów pochodzących od tych zwierząt,
- specjalną identyfikację i rejestrację zwierząt podlegających szczepieniu,
- inne sprawy właściwe dla tej wyjątkowej sytuacji.

Decyzję wprowadzenia szczepień interwencyjnych podejmuje Komisja we współpracy z danym Państwem Członkowskim, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16. Decyzja ta uwzględnia w szczególności stopień koncentracji zwierząt w niektórych regionach i konieczność ochrony szczególnych hodowli.

Jednakże, w drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, dane Państwo Członkowskie po powiadomieniu Komisji, może zadecydować o wprowadzeniu szczepień interwencyjnych w okolicach ogniska choroby pod warunkiem, że podstawowe interesy Wspólnoty nie zostaną zagrożone. Decyzję tę niezwłocznie ocenia Stały Komitet Weterynaryjny zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16.”

7. Art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

1. Do czasu ustanowienia wspólnotowych rezerw szczepionek przeciw pryszczycy, Państwa Członkowskie są uprawnione do utrzymywania rezerw antygenów w jednym z zakładów określonym w Załącznikach.

Do celów akapitu pierwszego zawierane są umowy między Komisją i osobami odpowiedzialnymi w zakładach wyznaczonych przez Państwa Członkowskie; umowy

określą w szczególności niezbędne ilości dawek antygenów, z uwzględnieniem wymagań oszacowanych w kontekście planów określonych w art. 5 ust. 1 dyrektywy 90/423/EWG^{*}, dla najwyżej dziesięciu serotypów.

Po okresie przejściowym Państwa Członkowskie będą uprawnione do utrzymania pod nadzorem Wspólnoty zakładów zajmujących się pakowaniem i składowaniem gotowych do użytku szczepionek przeznaczonych do szczepień interwencyjnych.

2. Przed dniem 1 kwietnia 1991 r. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji, wyznaczy specjalistyczny instytut do kontroli szczepionki i odporności krzyżowej oraz ustali jego uprawnienia.

3. Przed dniem 1 kwietnia 1991 r. Komisja przedstawi Radzie sprawozdanie, w miarę potrzeb wraz z wnioskami przepisów dotyczących pakowania, produkcji, dystrybucji i stanu zapasów szczepionek przeciw pryszczycy we Wspólnocie, oraz razem z wnioskami utworzenia co najmniej dwóch wspólnotowych rezerw szczepionek przeciw pryszczycy.

^{*} Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 13.”

8. Skreśla się art. 15.

9. Art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

Na podstawie sprawozdania Komisji w sprawie doświadczenia zdobytego przy stosowaniu niniejszej dyrektywy i tam, gdzie jest to właściwe, w oparciu o załączone wnioski, Rada dokona przeglądu sytuacji w ciągu dwóch lat od przyjęcia dyrektywy 90/423/EWG.

^{*} Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 13.”

10. Dodaje się Załącznik, określany jako „załącznik A”, który pojawia się w Załączniku do niniejszej dyrektywy. Aktualny załącznik zatytułowany „Krajowe Laboratoria zajmujące się pryszczycą” staje się załącznikiem B.

Artykuł 2

W art. 4a dyrektywy 64/432/EWG⁶ ostatnio zmienionej dyrektywą 89/662/EWG⁷, wprowadza się następujące zmiany:

1. W pkt. 1 akapit pierwszy:

(i) wiersz 3 otrzymuje brzmienie: „... które nie wykonywały szczepień przez co najmniej dwanaście miesięcy i ...”;

⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁷ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

(ii) pkt B otrzymuje brzmienie:

„B. jeżeli zwierzę pochodzi z Państwa Członkowskiego, które w ciągu ostatnich dwunastu miesięcy wykonywało profilaktyczne szczepienia lub w wyjątkowych przypadkach stosowało szczepienia interwencyjne na swoim terytorium”;

(iii) na końcu pkt B i na końcu pkt 2 akapit pierwszy dodaje się następujący akapit:

„W tym przypadku wspomniane gwarancje mogą być wymagane przez okres dwunastu miesięcy od zakończenia akcji szczepień interwencyjnych.”

2. W pkt. 2 akapit pierwszy wyrazy początkowe otrzymują brzmienie:

„2. Państwa Członkowskie stosujące w wyjątkowych przypadkach szczepienia interwencyjne na całym swoim terytorium i wpuszczające zaszczepione zwierzęta na swoje terytorium, wprowadzają żywe bydło na swoje terytorium pod następującymi warunkami:”

3. Przed ostatnim akapitem dodaje się następujący akapit:

„Jeżeli Państwo Członkowskie jest uprawnione zgodnie z art. 13 ust. 3 dyrektywy 85/511/EWG^{*}, ostatnio zmienionej dyrektywą 90/423/EWG^{**}, do stosowania szczepień interwencyjnych na ograniczonej części swojego terytorium, nie ma to wpływu na stan pozostałego terytorium, pod warunkiem, że metody przeciwdziałania przemieszczaniu się zaszczepionych zwierząt są skuteczne przez dwanaście miesięcy od zakończenia akcji szczepień.

^{*} Dz.U. nr L 315 z 26.11.1985, str. 11.

^{**} Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 13.”

Artykuł 3

W dyrektywie 72/462/EWG⁸, ostatnio zmienionej dyrektywą 89/662/EWG⁹, wprowadza się następujące zmiany:

1. Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 3 ust. 1 Państwa Członkowskie nie mają prawa do przywozu zwierząt objętych niniejszą dyrektywą, chyba że zwierzęta te są sprowadzane z państw trzecich:

a) wolnych od chorób, na które podatne są zwierzęta:

⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁹ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

- księgosusz, zaraza płucna bydła, choroba niebieskiego języka, afrykański pomór świń i enterowirusowe zapalenie mózgu i rdzenia u świń (choroba cieszyńska) w ciągu ostatnich 12 miesięcy,
 - pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej w ciągu ostatnich sześciu miesięcy;
- b) w których, w okresie 12 poprzedzających miesięcy nie przeprowadzono szczepień przeciw chorobom określonym w lit. a) tiret pierwsze, na które podatne są zwierzęta.
2. Państwa Członkowskie wprowadzają na swoje terytorium zwierzęta z gatunków podatnych na pryszczycę z terytorium państwa trzeciego przy spełnieniu następujących warunków:
1. jeżeli zwierzęta pochodzą z państwa trzeciego, w którym pryszczycy nie występowała przez co najmniej dwa lata, które nie stosowało szczepień co najmniej przez 12 miesięcy i które nie wpuszczało na swoje terytorium zwierząt zaszczepionych w ciągu poprzedniego roku – gwarancja, że nie były szczepione przeciw pryszczycy.
 2. jeżeli zwierzęta pochodzą z państwa trzeciego, w którym pryszczycy nie występowała przez co najmniej dwa lata, które stosuje szczepienia i dopuszcza zaszczepione zwierzęta na swoje terytorium:
 - a) gwarancja, że zwierzęta nie zostały zaszczepione przeciw pryszczycy,
 - b) gwarancja, że bydło miało negatywną reakcję na próbę pryszczycy prowadzoną giętkim cienkim zgłębnikiem przełykowym (test sondy przełykowej);
 - c) gwarancja, że zwierzęta miały negatywną reakcję na test serologiczny przeprowadzony w celu wykrycia obecności przeciwciał pryszczycy;
 - d) gwarancja, że zwierzęta były trzymane w kraju wywozu w odosobnieniu w stacji kwarantanny przez 14 dni pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii. W związku z tym żadne zwierzę umieszczone w stacji kwarantanny nie zostało zaszczepione przeciw pryszczycy w ciągu 21 dni poprzedzających wywóz i żadne zwierzę poza tymi, które należą do przesyłki, nie było wprowadzone na stację kwarantanny w tym samym okresie.
 - e) poddanie kwarantannie przez okres 21 dni.
 3. jeżeli zwierzęta pochodzą z państwa trzeciego, które nie jest wolne od pryszczycy od co najmniej dwóch lat:
 - a) gwarancje określone w pkt 2;
 - b) decyzje o dodatkowych gwarancjach podejmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

Do celów niniejszego ustępu można nadal traktować państwo trzecie jako wolne od

pryszczycy przez co najmniej dwa lata, nawet jeżeli odnotowano ograniczoną liczbę ognisk tej choroby na ograniczonej części jego terytorium, pod warunkiem, że ogniska te zlikwidowano w okresie krótszym niż trzy miesiące.

3. Zgodnie z procedurą określoną w art. 29:

- a) bez uszczerbku dla art. 3 ust. 1 przyjmuje się wykaz państw trzecich, które są uprawnione do przywozu zwierząt do Wspólnoty i które spełniają wymagania ust. 2;
- b) przyjmuje się wykaz stacji kwarantanny, z których państwa te mogą przywozić zwierzęta do Wspólnoty; oraz
- c) należy podjąć decyzję co do wszelkich dodatkowych gwarancji w stosunku do każdego z tych państw.”

2. W art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

1. W ust. 2 lit. a) skreśla się wyrazy „pryszczycy spowodowana egzotycznymi typami wirusów”.

2. Dodaje się ust. w brzmieniu:

„3. Bez uszczerbku dla art. 3 ust. 1:

a) Na przywóz świeżego mięsa z państw trzecich, w których:

- pryszczycy (szczepy A, O, C) jest endemiczna,
- nie prowadzi się systematycznego uboju, gdy wystąpi ognisko pryszczycy,
- stosuje się szczepienia,

zezwala się jedynie przy zachowaniu następujących warunków:

- (i) państwo trzecie lub region państwa trzeciego został zatwierdzony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29;
- (ii) mięso jest dojrzałe, jego pH jest kontrolowane, jest odkostnione i główne gruczoły limfatyczne zostały usunięte.

Uwzględniając naukowe opinie ekspertów ogranicza się przywóz podrobów przeznaczonych do spożycia przez ludzi. Specjalne warunki są możliwe w odniesieniu do podrobów przeznaczonych dla przemysłu farmaceutycznego i do wyrobu pokarmu dla zwierząt domowych. Te ograniczenia i warunki przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29;

b) Na przywóz świeżego mięsa z państw trzecich, w których stosuje się szczepienia przeciw pryszczycy szczepów SAT lub ASIA, zezwala się

jedynie z zachowaniem następujących warunków:

- (i) państwo trzecie ma regiony, w których nie są dozwolone szczepienia i w których nie pojawiły się przypadki zachorowań na pryszczycę w ciągu 12 miesięcy; regiony zatwierdza się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29;
- (ii) mięso jest dojrzałe, odkostnione i główne gruczoły limfatyczne zostały usunięte oraz przywieziono je nie wcześniej niż 3 tygodnie po uboju;
- (iii) nie zezwala się na przywóz podrobów z tych państw.

c) na przywóz świeżego mięsa z państw trzecich

- w których stosuje się szczepienia, i
- w których przez 12 miesięcy nie było przypadków pryszczycy

zezwala się z zachowaniem warunków ustanowionych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29,

d) na przywóz świeżego mięsa z państw trzecich:

- w których stosuje się rutynowe szczepienia, i
- które uznane są za wolne od pryszczycy.

zezwala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 i zgodnie z przepisami regulującymi handel wewnątrzspółnotowy.

Dodatkowe zasady, które mogą mieć zastosowanie w stosunku do państw określonych w akapicie pierwszym lit. a) i b), ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.”

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie, stosujące profilaktyczne szczepienia na całym swoim terytorium lub na jego części, zrezygnują ze szczepień najpóźniej do dnia 1 stycznia 1992 r. i od daty zaprzestania szczepień zabronią wpuszczania na swoje terytorium szczepionych zwierząt.

2. Jednakże ust. 1 staje się skuteczny z dniem zastosowania decyzji określonych w art. 14 ust. 3 dyrektywy 85/511/EWG i art. 23 ust. 1 dyrektywy 90/425/EWG w odniesieniu do żywych zwierząt podatnych na pryszczycę i ich produktów.

3. Jeżeli decyzje określone w ust. 2, nie zostaną przyjęte do dnia 30 czerwca 1991 r., Komisja przedstawi niezbędne wnioski.

Artykuł 5

1. Każde Państwo Członkowskie opracuje plan interwencyjny, określając krajowe środki, które zostaną wprowadzone w przypadku wystąpienia ogniska pryszczycy.

Plan ten będzie przewidywał dostęp do zakładów, maszyn, personelu i wszelkich innych właściwych materiałów niezbędnych do szybkiego i skutecznego wyeliminowania choroby. Muszą w nim znajdować się dokładne wskazania co do wymagań dotyczących szczepionki, którą dane Państwa Członkowskie uznają za potrzebną w razie przywrócenia szczepień interwencyjnych.

2. Komisja, zgodnie z procedurą z art. 16 dyrektywy 85/511/EWG, ustali do dnia 31 grudnia 1990 r. kryteria, jakie należy stosować przy sporządzaniu planów.

3. Plany sporządzone zgodnie z kryteriami przewidzianymi w ust. 2. należy przedłożyć Komisji do dnia 31 grudnia 1991 r.

4. Komisja zbada plany, w celu ustalenia czy pozwalają na osiągnięcie pożądanego celu, i zaproponuje danemu Państwu Członkowskiemu wszelkie wymagane zmiany, w szczególności takie, które są potrzebne dla uzyskania zgodności z planami innych Państw Członkowskich.

Komisja zatwierdza plany, w razie konieczności po wprowadzeniu zmian, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16 dyrektywy 85/511/EWG.

Zgodnie z tą samą procedurą plany mogą być stopniowo zmieniane lub uzupełniane tak, aby uwzględnić rozwój sytuacji.

5. Komisja może ustanowić, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 6 dyrektywy 82/894/EWG, w drodze odstępstwa od art. 3 ust. 1 tej dyrektywy, system wczesnego ostrzegania w celu informowania Komisji i innych Państw Członkowskich o ogniskach pryszczycy.

Artykuł 6

W celu uwzględnienia ewentualnych trudności, w szczególności przy odwoływaniu się do art. 13 ust. 3 dyrektywy 85/511/EWG, które mogą wynikać z przejścia od uzgodnień obowiązujących przed zastosowaniem niniejszej dyrektywy w jednym lub kilku Państwach Członkowskich, do rozwiązań ustanowionych przez niniejszą dyrektywę lub w przypadkach, w których jest to niezbędne w związku z wprowadzaniem planów przewidzianych w art. 5, Komisja może przyjąć, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16 dyrektywy 85/511/EWG, właściwe środki na okres najwyżej dwóch lat. Przed dniem 1 stycznia 1992 r., bez uszczerbku dla art. 4 lit. a) dyrektywy 64/432/EWG, należy przyjąć w szczególności środki dotyczące przemieszczania zwierząt nieszczepionych podczas ostatnich 12 miesięcy.

Artykuł 7

Przed dniem 1 stycznia 1992 r. Komisja przedłoży sprawozdanie o strukturze służb weterynaryjnych we Wspólnocie.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 1 stycznia 1992 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 9

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 26 czerwca 1990 r.

W imieniu Rady

M. O'KENNEDY

Przewodniczący

ZALĄCZNIK

„ZALĄCZNIK A

Państwo Członkowskie	Zakłady	
	Państwowe	Prywatne
Belgia	Uccle	—
Dania	Lindholm	—
Niemcy	—	Cooper Behringwerke Bayer
Grecja	Athens	—
Francja	LCRV Alfort	Rhone-Merieux
Irlandia	—	—
Włochy	Brescia Padua Perugia	—
Luksemburg	—	—
Niderlandy	Lelystad	—
Portugalia	—	—
Hiszpania	Madrid	Cooper Hipra Sabrino
Zjednoczone Królestwo		Cooper'

DYREKTYWA RADY

z dnia 26 czerwca 1990 r.

dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego

(90/425/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wspólnota ma przyjąć stopniowo, w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r., środki zmierzające do ustanowienia rynku wewnętrznego;

harmonijne funkcjonowanie wspólnej organizacji rynku zwierząt i produktów zakłada zniesienie barier zootechnicznych i weterynaryjnych w celu rozwoju handlu wewnątrzspółnotowego zwierzętami i produktami; w związku z tym, swobodny przepływ zwierząt i produktów rolnych stanowi podstawową cechę wspólnej organizacji rynków i powinien ułatwiać racjonalny rozwój produkcji rolnej oraz optymalne wykorzystanie czynników produkcji;

w dziedzinie weterynarii, granice są obecnie wykorzystywane do przeprowadzania kontroli mających na celu ochronę zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt;

ostateczny cel zmierza do zagwarantowania, aby kontrole weterynaryjne były przeprowadzane jedynie w miejscu wysyłki; osiągnięcie tego celu zakłada harmonizację podstawowych wymagań odnoszących się do ochrony zdrowia zwierząt;

w celu utworzenia rynku wewnętrznego, oczekując na osiągnięcie tego celu, należy położyć nacisk na przeprowadzanie kontroli w miejscu wysyłki i zorganizowanie ich w taki sposób, aby mogły być dokonywane w miejscu przeznaczenia; takie rozwiązanie spowodowałoby zaprzestanie kontroli weterynaryjnych na wewnętrznych granicach Wspólnoty; w tym kontekście, uzasadnione jest utrzymanie świadectwa zdrowia lub innego dokumentu

¹ Dz.U. nr C 225 z 31.08.1988, str. 4.

² Dz.U. nr C 326 z 19.12.1988, str. 28.

³ Dz.U. nr C 56 z 6.03.1989, str. 20.

identyfikacyjnego zgodnie z zasadami wspólnotowymi;

to rozwiązanie zakłada zwiększone zaufanie do kontroli weterynaryjnych przeprowadzanych przez państwo wysyłające, w szczególności przez stworzenie systemu szybkiej wymiany informacji; wysyłające Państwo Członkowskie musi zagwarantować, że takie kontrole weterynaryjne będą przeprowadzane we właściwy sposób;

w państwie przeznaczenia, kontrole weterynaryjne na miejscu mogłyby być przeprowadzane w miejscu przeznaczenia; jednakże, w wypadku poważnego domniemania nieprawidłowości, kontrola weterynaryjna mogłaby być przeprowadzana, gdy zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego znajdują się w tranzycie, możliwe jest utrzymanie objęcia kwarantanną na obszarach, które nie zostały zharmonizowane;

należy przewidzieć sposób działania w przypadku, gdy kontrola weterynaryjna wykaże nieprawidłowość wysyłki;

należy przewidzieć procedurę umożliwiającą rozwiązywanie konfliktów, które mogłyby powstać w odniesieniu do dostaw z gospodarstwa, centrum lub organizacji;

należy przewidzieć środki ochronne; w tej dziedzinie, w szczególności z punktu widzenia efektywności, odpowiedzialność musi początkowo spoczywać na wysyłającym Państwie Członkowskim; Komisja musi mieć możliwość szybkiego działania, w szczególności przez wizyty na miejscu i podejmowanie działań właściwych dla zaistniałej sytuacji;

w celu osiągnięcia efektywności, zasady ustanowione w niniejszej dyrektywie powinny obejmować wszystkie zwierzęta i produkty, które podlegają wymaganiom weterynaryjnym w handlu wewnątrzspółnotowym;

jednakże z punktu widzenia aktualnego stanu harmonizacji i w oczekiwania na zasady wspólnotowe, w odniesieniu do zwierząt i produktów, które nie podlegają zharmonizowanym zasadom, należy dostosować się do wymogów państwa przeznaczenia, pod warunkiem że są one zgodne z art. 36 Traktatu;

powyższe zasady powinny być stosowane do kontroli zootechnicznych;

przepisy istniejących dyrektyw powinny być dostosowane do nowych zasad ustalonych w niniejszej dyrektywie;

zasady te powinny być poddane ponownej ocenie przed końcem 1993 r.;

Komisji należy powierzyć zadanie podjęcia środków zmierzających do przyjęcia niniejszej dyrektywy;

w tym celu należy przyjąć przepisy ustanawiające ścisłą i efektywną współpracę między Komisją a Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Państwa Członkowskie zagwarantują, że kontrole weterynaryjne żywych zwierząt i produktów, które są objęte dyrektywami wymienionymi w załączniku A, lub tych, które są określone w art. 21 akapit pierwszy i które są przeznaczone do handlu, nie są już wykonywane, bez uszczerbku dla art. 7, na granicach, lecz są przeprowadzane zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Ponadto, Państwa Członkowskie zapewnią, że kontrole dokumentów zootechnicznych będą podlegać zasadom kontroli ustanowionym w niniejszej dyrektywie.

Niniejsza dyrektywa nie dotyczy ani na kontroli warunków utrzymania zwierząt w czasie przewozu ani kontroli wykonywanych jako część zadań przeprowadzanych w sposób niedyskryminujący przez władze odpowiedzialne za powszechne stosowanie prawa w Państwie Członkowskim.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

1. „kontrola weterynaryjna” oznacza wszelką kontrolę fizyczną i/lub formalności administracyjne, które odnoszą się do zwierząt lub produktów określonych w art. 1 i zmierzającą do zapewnienia ochrony zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt w sposób bezpośredni lub inny;
2. „kontrola zootechniczna” oznacza każdą kontrolę fizyczną i/lub formalności administracyjne, które odnoszą się do zwierząt objętych dyrektywami wymienionymi w sekcji II załącznika A oraz zmierzające do bezpośredniej lub pośredniej poprawy ras;
3. „wymiana handlowa” oznacza wymianę handlową między Państwami Członkowskimi w rozumieniu art. 9 ust. 2 Traktatu;
4. „gospodarstwo” oznacza przedsiębiorstwo rolnicze lub pomieszczenia pośrednika, zgodnie z definicją zawartą w obowiązujących przepisach krajowych, zlokalizowane na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym zwierzęta, określone w załączniku A i B, z wyjątkiem zwierząt z rodziny koniowatych, są hodowane lub regularnie trzymane oraz gospodarstwo zgodnie z definicją zawartą w art. 2 lit. a) dyrektywy Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych⁴ z państw trzecich;
5. „centrum lub organizacja” oznacza przedsiębiorstwo, które wytwarza, przechowuje, przetwarza lub wykorzystuje produkty określone w art. 1;
6. „właściwe władze” oznacza władze centralne Państwa Członkowskiego właściwe dla przeprowadzania kontroli weterynaryjnych lub zootechnicznych, względnie każde władze, którym przekazano tę kompetencję;
7. „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwe władze.

⁴ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 42.

ROZDZIAŁ I

Kontrole w miejscu pochodzenia

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że jedynie zwierzęta i produkty określone w art. 1, spełniające poniższe warunki, mogą być przedmiotem handlu:

- a) zwierzęta i produkty określone w załączniku A muszą spełniać wymagania odpowiednich dyrektyw wymienionych w tym Załączniku, a zwierzęta i produkty określone w załączniku B muszą spełniać wymagania w zakresie zdrowia zwierząt Państwa Członkowskiego przeznaczenia;
- b) muszą pochodzić z gospodarstw, centrów lub organizacji, które podlegają regularnym urzędowym kontrolom weterynaryjnym zgodnie z ust. 3;
- c) muszą z jednej strony być identyfikowane zgodnie z wymaganiami zasad Wspólnoty, a z drugiej strony być zarejestrowane w taki sposób, by można było odnaleźć gospodarstwo początkowe lub tranzytowe, centrum względnie organizację; należy powiadomić Komisję o krajowym systemie identyfikacji lub rejestracji w ciągu trzech miesięcy od daty notyfikacji niniejszej dyrektywy.

Przed dniem 1 stycznia 1993 r., Państwa Członkowskie muszą podjąć stosowne działania w celu zapewnienia, że systemy identyfikacji i rejestracji stosowane w handlu wewnątrzspółnotowym zostały rozszerzone na przepływ zwierząt na ich terytorium;

- d) muszą mieć, w czasie transportu, świadectwa zdrowia i/lub inne dokumenty przewidziane w dyrektywach określonych w załączniku A, natomiast dla pozostałych zwierząt i produktów zwierzęcych, zgodnie z zasadami Państwa Członkowskiego przeznaczenia.

Świadectwa te lub dokumenty, wystawiane przez urzędowego lekarza weterynarii, odpowiedzialnego za gospodarstwo, centrum lub organizację pochodzenia oraz, w wypadku dokumentów wymaganych przez przepisy zootechniczne określone w sekcji II załącznika A, przez właściwe władze muszą towarzyszyć zwierzęciu, zwierzętom i produktom do jego/ich miejsca/miejsc przeznaczenia;

- e) zwierzęta wrażliwe lub produkty ze zwierząt wrażliwych nie mogą pochodzić:
 - (i) z gospodarstw, centrów lub organizacji, obszarów lub regionów, które podlegają oficjalnym ograniczeniom określonym zgodnie z zasadami wspólnotowymi, gdzie to stosowne, w odniesieniu do określonych zwierząt lub produktów z określonych zwierząt z uwagi na podejrzenie wybuchu lub występowania choroby określonej w załączniku C lub z uwagi na zastosowanie środków ochronnych;
 - (ii) z gospodarstwa, centrum, organizacji, obszaru lub regionu, który podlega urzędowym ograniczeniom z uwagi na podejrzenie wybuchu lub występowania choroby innej niż określone w załączniku C lub z uwagi na stosowanie środków

ochronnych;

- (iii) w przypadkach, gdy są przeznaczone do gospodarstw lub centrów znajdujących się w Państwach Członkowskich, które uzyskały gwarancje zgodnie z art. 9 dyrektywy 64/432/EWG lub innymi równorzędnymi zasadami wspólnotowymi, które zostały lub będą przyjęte, lub w państwie, które zostało uznane przez prawodawstwo wspólnotowe za niedotknięte chorobami na całym lub części jego terytorium, z gospodarstwa, które nie daje gwarancji wymaganych przez to Państwo Członkowskie w odniesieniu do chorób innych niż wymienione w załączniku C;
- (iv) gdy są przeznaczone do Państwa Członkowskiego lub części terytorium Państwa Członkowskiego, które korzystało z dodatkowych gwarancji zgodnie z art. 9 dyrektywy 64/432/EWG lub innymi równorzędnymi zasadami wspólnotowymi, które zostały lub będą przyjęte, z gospodarstwa, centrum lub organizacji, w odpowiednim przypadku, z części terytorium, które nie zapewnia dodatkowych gwarancji w tym zakresie.

Właściwe władze kraju pochodzenia gwarantuje przed wystawieniem świadectwa lub dokumentu towarzyszącego, że gospodarstwa, centra lub organizacje spełniają wymagania przewidziane w tym punkcie;

- f) gdy czynności przewozowe są związane z kilkoma miejscami przeznaczenia, zwierzęta i produkty muszą być pogrupowane w tyle wysyłek ile jest miejsc przeznaczenia. Każdej wysyłce muszą towarzyszyć świadectwa i/lub dokumenty, określonych w lit. d);
- g) gdy zwierzęta i produkty objęte dyrektywami określonymi w załączniku A, które odpowiadają zasadom wspólnotowym, są przeznaczone na wywóz do państwa trzeciego przez terytorium innego Państwa Członkowskiego, czynności przewozowe, z wyjątkiem przypadków nagłych należycie zatwierdzonych przez właściwe władze w celu zapewnienia warunków utrzymania zwierząt, muszą pozostać pod nadzorem celnym do miejsca opuszczenia terytorium Wspólnoty zgodnie ze szczegółowymi ustaleniami, które zostaną sporządzone przez Komisję stanowiącą zgodnie z procedurą ustaloną w art. 18, względnie, gdy stosowne, w art. 19.

Ponadto, w wypadku zwierząt i produktów nieodpowiadających zasadom Wspólnoty lub zwierząt i produktów określonych w załączniku B, tranzyt może mieć miejsce jedynie, jeżeli właściwe władze Państwa Członkowskiego wyrazi na niego wyraźną zgodę.

2. Państwa Członkowskie zapewnią również, że:

- zwierzęta, które mogły być ubite w ramach krajowego systemu zwalczania chorób niewymienionych w załączniku C, i produkty określone w art. 1 nie będą wysyłane na terytorium innego Państwa Członkowskiego;
- zwierzęta i produkty określone w załączniku A, lub zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego określone w załączniku B, nie są wysyłane na terytorium innego Państwa Członkowskiego, jeżeli nie mogą być wprowadzone do obrotu na swoim terytorium z przyczyn związanych ze zdrowiem publicznym oraz zdrowiem zwierząt uzasadnionymi

art. 36 Traktatu;

3. Bez uszczerbku dla obowiązków monitorowania nałożonych na urzędowego lekarza weterynarii w ramach ustawodawstwa wspólnotowego, właściwe władze dokonuje kontroli gospodarstw, zatwierdzonych rynków i centrów spędu, centów lub organizacji w celu zapewnienia, że zwierzęta i produkty przeznaczone do handlu odpowiadają wymaganiom wspólnotowym, w szczególności czy spełniają warunki ustanowione w ust. 1 lit. a) i d) w odniesieniu do ich identyfikacji.

Jeżeli występują podstawy do podejrzeń, że wymagania wspólnotowe nie są spełniane, właściwe władze dokonują niezbędnych kontroli, a jeżeli podejrzenia potwierdzą się, podejmują właściwe środki, które mogą obejmować izolację gospodarstwa, centrum lub organizacji.

4. W oparciu o procedurę ustanowioną w art. 18 lub, gdzie stosowane, w art. 19, Komisja może przyjąć szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności w celu uwzględnienia danych gatunków.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie wysyłające podejmują niezbędne środki dla zapewnienia, że:
 - a) właściciele bydła i produktów określonych w art. 1 spełniają krajowe lub wspólnotowe wymagania zdrowotne lub zootechniczne określone w niniejszej dyrektywie na wszystkich etapach produkcji i handlu;
 - b) zwierzęta i produkty określone w załączniku A są poddawane kontroli co najmniej tak dokładnej, z weterynaryjnego punktu widzenia, jak kontrole przewidziane dla rynku wewnętrznego, o ile zasady wspólnotowe wyraźnie nie przewidują inaczej;
 - c) zwierzęta są przewożone odpowiednim środkiem transportu, który spełnia zasady higieny.
2. Właściwe władze Państwa Członkowskiego pochodzenia, które wystawiły świadectwo lub dokument towarzyszący zwierzętom i produktom, powiadamiają w dniu, w którym dokumenty te zostały wystawione, za pomocą skomputeryzowanego systemu przewidzianego w art. 20 właściwe centralne władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia oraz właściwe władze miejsca przeznaczenia o danych, które mają być ustalone przez Komisję zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.
3. Państwa Członkowskie wysyłające podejmują właściwe środki w celu nałożenia kar za każde naruszenie przepisów weterynaryjnych lub zootechnicznych przez osoby fizyczne lub prawne, jeżeli zostanie stwierdzone naruszenie zasad wspólnotowych, w szczególności gdy stwierdzi się, że świadectwa, dokumenty lub znak identyfikacyjny nie odpowiadają statusowi zwierząt lub gospodarstwom pochodzenia ani rzeczywistej charakterystyce produktów.

ROZDZIAŁ II

Kontrole w miejscu przeznaczenia

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie przeznaczenia wprowadzą poniższe środki kontrolne:

- a) właściwe władze mogą, w miejscach przeznaczenia zwierząt i produktów, wykazać za pomocą miejscowych niedyskryminujących kontroli weterynaryjnych, że zostały spełnione wymagania art. 3; może on pobrać próbki w tym samym czasie.

Ponadto, kontrole mogą być również przeprowadzane w trakcie przewozu zwierząt i produktów na ich terytorium, gdy właściwe władze Państwa Członkowskiego tranzytu lub Państwo Członkowskie przeznaczenia posiadają informacje dające podstawę do podejrzenia naruszenia;

- b) ponadto, gdy zwierzęta określone w art. 1, pochodzące z innego państwa, przeznaczone są:

- (i) na zatwierdzony rynek lub do centrum spędu określonych przez zasady wspólnotowe, podmiot prowadzący jest odpowiedzialny za przyjęcie zwierząt nie spełniających wymagań art. 3 ust. 1.

Właściwe władze muszą sprawdzić, za pomocą niedyskryminujących kontroli świadectw lub dokumentów towarzyszących zwierzętom, czy zwierzęta spełniają te wymagania;

- (ii) do ubojni podlegającej nadzorowi urzędowego lekarza weterynarii; musi on zapewnić, w szczególności na podstawie świadectwa lub dokumentu towarzyszącego, że ubite zostały jedynie te zwierzęta, które spełniają wymagania art. 3 ust. 1.

Podmiot prowadzący ubojnię jest odpowiedzialny za dokonanie uboju zwierząt, które nie spełniają wymagań art. 3 ust. 1 lit. c) i d);

- (iii) do zarejestrowanego pośrednika, który dokonuje podziału wysyłki lub dla przedsiębiorstwa nie podlegającego stałemu nadzorowi, taki pośrednik lub takie przedsiębiorstwo będą traktowane przez właściwe władze jako odbiorca zwierząt i stosowane będą warunki ustanowione w akapicie drugim;

- (iv) do gospodarstw, centrów i organizacji, gdy wysyłka jest częściowo rozładowywana w trakcie transportu, każdemu zwierzęciu lub grupie zwierząt musi towarzyszyć, zgodnie z art. 3, oryginał świadectwa zdrowia lub dokument towarzyszący aż do momentu gdy wysyłka dotrze do wymienionego odbiorcy.

Odbiorcy określani w ust. 1 pkt (iii) i (iv), muszą przed podziałem wysyłki lub późniejszym wprowadzeniem do obrotu sprawdzić obecność znaku identyfikacyjnego, świadectw lub dokumentów określonych w art. 3 ust. 1 lit. c) i d), powiadomić właściwe władze o wszelkich nieprawidłowościach lub niedokładnościach i w tym ostatnim wypadku odizolować zwierzęta do czasu, gdy właściwe władze nie podejmą dotyczących ich decyzji.

Gwarancje, które muszą być dostarczone przez odbiorców określonych w akapicie

pierwszym, pkt (iii) i (iv), zostaną określone w porozumieniu podpisanym z właściwymi władzami w czasie wcześniejszej rejestracji przewidzianej w art. 12. Właściwe władze przeprowadzą wyrywkowe kontrole w celu sprawdzenia zgodności z tymi gwarancjami.

Punkt ten stosuje się, *mutatis mutandis*, do odbiorców produktów określonych w art. 1.

2. Wszyscy odbiorcy wymienieni w świadectwie lub dokumencie przewidzianym w art. 3 ust. 1 lit. d):

a) muszą, na wniosek właściwych władz Państwa Członkowskiego przeznaczenia i w zakresie niezbędnym do dokonania kontroli określonych w ust. 1, powiadomić z wyprzedzeniem o przywozie zwierząt i produktów z innego Państwa Członkowskiego, w szczególności o rodzaju wysyłki i przewidywanym czasie przywozu.

Jednakże termin powiadomienia w zasadzie nie może być dłuższy niż jeden dzień; niemniej w wyjątkowych okolicznościach Państwo Członkowskie może wymagać powiadamiania z dwudniowym wyprzedzeniem.

Takie powiadomienie nie jest wymagane w odniesieniu do zarejestrowanych koni posiadających dokument identyfikacyjny przewidziany w dyrektywie 90/427/EWG;

b) muszą przechowywać przez okres nie krótszy niż sześć miesięcy, który zostanie określony przez właściwe władze, świadectwa zdrowia lub dokumenty określone w art. 3 w celu przedłożenia właściwym władzom na ich wniosek.

3. Szczegółowe zasady wykonania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 lub, gdzie stosowne, w art. 19.

Artykuł 6

1. Tam gdzie zasady wspólnotowe, lub w dziedzinach, które nie zostały jeszcze zharmonizowane, krajowe przepisy zgodne z ogólnymi zasadami Traktatu wymagają, aby żywe zwierzęta były objęte kwarantanną, ma ona miejsce w gospodarstwie przeznaczenia.

2. Można użyć stacji kwarantanny, jeżeli jest to uzasadnione z weterynaryjnego punktu widzenia. Stacja taka jest uważana jako miejsce przeznaczenia wysyłki. Państwo Członkowskie powiadomi Komisję o powodach, w oparciu o które przeprowadzane jest takie działanie.

3. Zobowiązania odnoszące się do kwarantanny oraz jej lokalizacja zostaną określone w wymaganiach weterynaryjnych określonych w art. 21 akapit drugi.

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że w trakcie kontroli dokonywanych w miejscach, gdzie zwierzęta i produkty określone w art. 1 pochodzące z państwa trzeciego mogą być wprowadzone na terytorium Wspólnoty, do miejsc takich, jak porty, lotniska i przejścia graniczne z państwami trzecimi, zostaną podjęte następujące środki:

- a) dokonuje się kontroli świadectw lub dokumentów towarzyszących zwierzętom i produktom;
- b) gdy zwierzęta i produkty są przywożone z państw trzecich, muszą być wysyłane pod nadzorem celnym do punktów kontrolnych w celu przeprowadzania kontroli weterynaryjnej.

Zwierzęta i produkty określone w załączniku A mogą nie przejść odprawy celnej, o ile kontrola ta nie wykaże, że są zgodne z zasadami wspólnotowymi;

- c) zwierzęta i produkty pochodzące ze Wspólnoty podlegają zasadom kontroli ustanowionym w art. 5.

2. Zwierzęta i produkty określone w załączniku B oraz przywożone na podstawie krajowych norm dotyczących zdrowia zwierząt muszą być wprowadzone na terytorium Wspólnoty przez jeden z posterunków kontrolnych Państwa Członkowskiego, które jest państwem przywozu i muszą być poddane kontroli zgodnie z ust. 1 lit. b).

Państwa Członkowskie, które dokonują przywozu z państw trzecich na podstawie krajowych przepisów dotyczących zdrowia zwierząt, poinformują Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie, w szczególności Państwa Członkowskie tranzytu, o takim przywozie oraz o wymaganiach, jakim jest objęty taki przywóz.

Państwa Członkowskie przeznaczenia zabronią ponownej wysyłki zwierząt ze swojego terytorium, o ile zwierzęta te nie pozostawały na nim przez okresy ustanowione w szczególnym ustawodawstwie wspólnotowym, podobnie jak produktów pochodzenia zwierzęcego określonych w akapicie drugim, o ile nie są skierowane, bez tranzytu, do innego Państwa Członkowskiego korzystającego z tej samej możliwości.

Jednakże do czasu przyjęcia przepisów Wspólnoty, te zwierzęta i produkty mogą być wprowadzane na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż określone w akapicie drugim, przestrzegając uprzedniej zgody wydanej przez inne Państwo Członkowskie na ogólnych zasadach i, gdzie stosowne, przez Państwo Członkowskie tranzytu w sprawie ustaleń dotyczących kontroli. Państwa Członkowskie poinformują Komisję i inne Państwa Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, gdy skorzystają z tego uchylecia oraz uzgodnionych ustaleń dotyczących kontroli.

3. Jednakże, od dnia 1 stycznia 1993 r. oraz w drodze uchylecia ust. 1, wszystkie zwierzęta i produkty przewożone przez stałe, bezpośrednie środki transportu łączące dwa punkty geograficzne Wspólnoty, będą podlegać zasadom kontrolnym ustanowionym w art. 5.

Artykuł 8

1. Jeżeli w trakcie kontroli przeprowadzanej w miejscu przeznaczenia wysyłki lub w czasie transportu właściwe władze wykażą:

- a) obecność czynników odpowiedzialnych za choroby określone w dyrektywie 82/894/EWG⁵, ostatnio zmienionej decyzją Komisji 90/134/EWG⁶, chorobę

⁵ Dz.U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 58.

⁶ Dz.U. nr L 76 z 22.03.1990, str. 23.

odzwierzęcą lub chorobę, albo jakąkolwiek przyczynę mogącą stanowić poważne zagrożenie dla zwierząt i ludzi lub, że produkty pochodzą z regionów dotkniętych chorobą zakaźną, nakażą aby zwierzęta lub wysyłki zwierząt zostały objęte kwarantanną w najbliższej stacji kwarantanny, ubojowi i/lub zniszczone.

Koszty związane ze środkami przewidzianymi w akapicie pierwszym będą pokryte przez nadawcę lub jego przedstawiciela, albo osobę odpowiedzialną za produkty lub zwierzęta.

Właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia powiadomią niezwłocznie na piśmie właściwe władze pozostałych Państw Członkowskich oraz Komisję, przy pomocy stosownych środków, o wynikach badań, podjętych decyzjach oraz podstawach takich decyzji.

Mogą być zastosowane środki zabezpieczające przewidziane art. 10.

Na wniosek Państwa Członkowskiego oraz zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17, Komisja może ponadto przyjąć wszelkie środki niezbędne dla osiągnięcia zgodnego podejścia Państw Członkowskich do postępowania w sytuacjach nie objętych zasadami wspólnotowymi;

- b) że, bez uszczerbku dla lit. a), zwierzęta i produkty nie spełniają warunków ustanowionych w dyrektywach Wspólnoty lub, gdy Państwo Członkowskie uzyskuje gwarancje zgodnie z art. 9 dyrektywy 64/432/EWG lub równoważnymi zasadami wspólnotowymi, które zostały lub będą przyjęte, przez krajowe przepisy dotyczące zdrowia zwierząt, mogą przyznać dostawcy lub jego przedstawicielowi, pod warunkiem że względy zdrowia publicznego oraz względu zdrowotne zwierzęcia na to pozwalają, możliwość wyboru:
- trzymania zwierząt i przechowywania produktów pod nadzorem do czasu, gdy zgodność z zasadami zostanie potwierdzona w przypadku występowania pozostałości oraz w przypadku zaniedbania przestrzegania tych zasad, zastosowania środków przewidzianych w ustawodawstwie wspólnotowym,
 - uboju zwierząt lub zniszczenia produktów zwierzęcych,
 - zwrotu zwierzęcia lub wysyłki po uzyskaniu zgody właściwych władz Państwa Członkowskiego wysyłki i uprzednim powiadomieniu Państwa Członkowskiego/ Państw Członkowskich tranzytu.

Jednakże, jeżeli w świadectwach lub dokumentach zostaną stwierdzone nieścisłości, właścicielowi lub jego przedstawicielowi należy przyznać termin ich uregulowania przed odwołaniem się do ostatniej możliwości.

2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 Komisja sporządza wykaz chorób określonych w ust. 1 i określa szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 9

1. W przypadkach przewidzianych w art. 8 właściwe władze Państwa Członkowskiego

przeznaczenia nawiąże niezwłocznie kontakt z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego wysyłki. Te ostatnie podejmą niezbędne środki i powiadomią właściwe władze pierwszego Państwa Członkowskiego o charakterze przeprowadzonych kontroli, podjętych decyzjach i powodach tych decyzji.

Jeżeli właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia obawiają się, że takie środki są nieodpowiednie, właściwe władze dwóch Państw Członkowskich podejmą działania w celu znalezienia dróg i środków naprawy sytuacji; jeżeli stosowne, może to być związane z dokonaniem kontroli na miejscu.

Jeżeli kontrola przewidziana w art. 8 wykazuje powtarzające się nieprawidłowości, właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia powiadomiamy Komisję oraz właściwe władze Państwa Członkowskiego.

Komisja, na wniosek właściwych władz Państwa Członkowskiego przeznaczenia lub z własnej inicjatywy, a także mając na uwadze rodzaj stwierdzonych naruszeń może:

- delegować inspektorów we współpracy z właściwymi władzami krajowymi do określonego miejsca,
- zwrócić się do urzędowego lekarza weterynarii, którego nazwisko znajduje się w wykazie przygotowywanym przez Komisję w wyniku propozycji Państwa Członkowskiego i który jest do przyjęcia dla różnych zainteresowanych stron, o przeprowadzenie kontroli na miejscu,
- zwrócić się z wnioskiem do właściwych władz o intensyfikację kontroli gospodarstwa, centrum, organizacji, zatwierdzonego rynku lub centrum spędu lub regionu pochodzenia.

Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o wnioskach.

Do czasu uzyskania wniosków Komisji, Państwo Członkowskie wysyłki musi, na wniosek Państwa Członkowskiego przeznaczenia zintensyfikować kontrole zwierząt i produktów pochodzących z gospodarstwa, centrum, organizacji, zatwierdzonego rynku lub centrum spędu lub regionu, a jeśli istnieją poważne powody społeczne i zdrowotne, zawiesić wydawanie wszystkich świadectw lub dokumentów związanych z przepływem.

Państwo Członkowskie przeznaczenia może ze swej strony zintensyfikować kontrole zwierząt pochodzących z tego samego gospodarstwa, centrum, organizacji, zatwierdzonego rynku lub centrum spędu, lub regionu.

Na wniosek jednego z dwóch zainteresowanych Państw Członkowskich - jeżeli nieprawidłowości zostaną potwierdzone opinią urzędowego rzeczoznawcy - Komisja musi, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17, podjąć stosowne kroki, które mogą doprowadzić nawet do upoważnienia Państw Członkowskich do tymczasowego zakazu wprowadzania na swoje terytorium zwierząt i produktów pochodzących z danego gospodarstwa, centrum, organizacji, zatwierdzonego rynku lub centrum spędu, lub regionu. Środki te muszą być zatwierdzone lub poddane rewizji możliwe jak najszybciej zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

2. Poza przypadkami przewidzianymi w akapicie czwartym, prawo do odwołania się od decyzji właściwych władz istniejące w obowiązujących przepisach prawa Państw Członkowskich nie jest naruszone niniejszą dyrektywą.

Decyzje podjęte przez właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia oraz powody takich decyzji zostaną przekazane odbiorcy lub jego przedstawicielowi oraz właściwym władzom Państwa Członkowskiego wysyłki.

Jeżeli dostawca lub jego przedstawiciel przedstawią taki wniosek, wówczas wymienione decyzje i ich powody zostaną mu przekazane na piśmie wraz ze szczegółami dotyczącymi prawa do odwołania, które przysługuje mu zgodnie z obowiązującym prawem Państwa Członkowskiego przeznaczenia, a także procedury odwoławcze i ich terminy.

Jednakże w wypadku sporu dwie zainteresowane strony mogą, o ile wyrażą na to zgodę, w ciągu maksymalnego okresu jednego miesiąca, przedstawić spór do oceny przez biegłego, którego nazwisko znajduje się w wykazie biegłych wspólnotowych sporządzanego przez Komisję; koszt konsultacji dokonanej biegłego pokrywa Wspólnota.

Biegli wydają opinię w czasie nie dłuższym niż 72 godziny lub po otrzymaniu wyników wszystkich analiz. Strony podporządkują się opinii biegłego z należnym poszanowaniem wspólnotowego prawodawstwa w dziedzinie weterynarii.

3. Koszty zwrotu wysyłki, trzymania lub izolowania zwierząt lub, jeżeli stosowne, uboju lub zniszczenia, pokrywa nadawca, jego przedstawiciel lub osoba odpowiedzialna za zwierzęta lub produkty.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 lub, jeżeli stosowne, w art. 19.

ROZDZIAŁ III

Przepisy wspólne

Artykuł 10

1. Każde Państwo Członkowskie powiadomi niezwłocznie pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję o ognisku choroby na jego terytorium, poza ogniskami chorób określonych w dyrektywie 82/894/EWG, chorób odzwierzęcych, chorób lub innych prawdopodobnych przyczyn powodujących poważne zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub ludzi.

Państwo Członkowskie wysyłki niezwłocznie przeprowadzi kontrolę lub wdroży środki ostrożności przewidziane w zasadach wspólnotowych, w szczególności wyznaczy strefy buforowe przewidziane w tych zasadach lub przyjmie inne środki, które uzna za stosowne.

Państwo Członkowskie przeznaczenia lub tranzytu, które w trakcie kontroli określonej w art. 5 stwierdziło występowanie jednej z chorób lub przyczyn określonych w akapicie pierwszym, może, jeżeli niezbędne, podjąć środki ostrożności przewidziane w zasadach wspólnotowych, włącznie z kwarantanną zwierząt.

Do czasu podjęcia czynności zgodnie z ust. 4, Państwo Członkowskie przeznaczenia może, z ważnych powodów związanych ze zdrowiem publicznym oraz zwierząt, podjąć tymczasowe środki zapobiegawcze w odniesieniu do danych gospodarstw, centrów lub organizacji, w przypadku choroby odzwierzęcej, z uwzględnieniem strefy buforowej przewidzianej przepisami Wspólnoty.

Państwa Członkowskie powiadomią niezwłocznie Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie o podjętych środkach.

2. Na wniosek Państwa Członkowskiego określonego w ust. 1 akapit pierwszy lub z inicjatywy Komisji, jeden lub więcej przedstawicieli Komisji może udać się natychmiast w dane miejsce w celu przeprowadzenia kontroli, we współpracy z właściwymi władzami, środków jakie zostały podjęte i wyda opinię o tych środkach.

3. Jeżeli Komisja nie została powiadomiona o podjętych środkach lub, gdy uważa, że podjęte środki okazały się nieadekwatne, może, we współpracy z danym Państwem Członkowskim i do czasu posiedzenia Stałego Komitetu Weterynaryjnego, podjąć tymczasowe środki ochronne w odniesieniu do zwierząt lub produktów pochodzenia zwierzęcego z regionów dotkniętych chorobą odzwierzęcą lub z danego gospodarstwa, centrum lub organizacji. Środki te zostaną przedstawione do zatwierdzenia, zmiany lub uchylecia Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu możliwie jak najszybciej zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

4. We wszystkich przypadkach Komisja dokona przy najbliższej okazji przeglądu sytuacji w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego. Komitet ten podejmie niezbędne środki w odniesieniu do zwierząt i produktów określone w art. 1 oraz, jeżeli wymaga tego sytuacja, w odniesieniu do produktów pochodzących z tych zwierząt zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Komisja będzie monitorować sytuację i w oparciu o tę samą procedurę dokona zmiany podjętych decyzji lub je uchyli, w zależności od rozwoju sytuacji.

5. Szczegółowe zasady stosowania tego artykułu, w szczególności wykaz chorób odzwierzęcych lub prawdopodobnych przyczyn poważnego zagrożenia dla zdrowia ludzkiego, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.

Artykuł 11

Każde Państwo Członkowskie i Komisja wyznaczą wydział lub wydziały weterynaryjne odpowiedzialne za przeprowadzanie kontroli i współpracę z innymi wydziałami kontroli Państw Członkowskich.

Artykuł 12

Państwa Członkowskie zapewnią, że wszyscy pośrednicy zaangażowani w handel wewnątrzspółnotowy zwierzętami i/lub produktami objętymi art. 1:

- a) są zobowiązani, na wniosek właściwych władz, do uprzedniego zarejestrowania się w urzędowym rejestrze;
- b) prowadzą rejestr wysyłek dla odbiorców określonych w art. 5 ust. 1 lit. b) pkt (iii), kolejnego miejsca przeznaczenia zwierząt i produktów.

Wymieniony rejestr będzie przechowywany przez okres wyznaczony przez właściwe władze krajowy, tak aby mógł być przedkładany na wniosek właściwych władz.

Artykuł 13

Państwa Członkowskie zapewnią również, że urzędnicy służb weterynaryjnych, o ile to stosowne, we współpracy z urzędnikami innych służb do tego upoważnionych, mogą:

- przeprowadzać kontrole gospodarstw, urzędzeń, środków transportu i technologii stosowanych do znakowania identyfikacji zwierząt,
- sprawdzać, w odniesieniu do produktów wymienionych w załączniku A, czy personel odpowiada wymaganiom ustalonym w tekstach określone w tym załączniku,
- pobierać próbki:
 - (i) zwierząt trzymanyh w celu sprzedaży, wprowadzenia na rynek lub transportu,
 - (ii) produktów przechowywanych w celu składowania lub sprzedaży, wprowadzenia na rynek lub transportu,
- badać dokumentację lub przetworzone dane właściwe dla kontroli przeprowadzonych w następstwie środków podjętych w ramach niniejszej dyrektywy.

Państwa Członkowskie muszą zażądać przeprowadzenia kontroli gospodarstw, centrów lub organizacji w celu zapewnienia współpracy niezbędnej dla wykonania wyżej wymienionych zadań.

Artykuł 14

1. W dyrektywie 64/432/EWG⁷, ostatnio zmienionej dyrektywą 89/662/EWG⁸, wprowadza się następujące zmiany:

a) Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Zwierzęta przeznaczone do uboju, które zostały dostarczone w momencie przyjazdu do kraju przeznaczenia bezpośrednio lub przez zatwierdzony rynek lub centrum spędu do ubojni, muszą zostać ubite możliwie jak najszybciej, zgodnie z wymaganiami zdrowotnymi zwierząt.

Zwierzęta przeznaczone do uboju, które zostały dostarczone w momencie przybycia do kraju przeznaczenia na rynek połączony z ubojnią, której zasady stanowią, że wszystkie zwierzęta, w szczególności z tego rynku, mogą być przeniesione jedynie do ubojni zatwierdzonej dla tego celu przez właściwe władze centralne, muszą być ubite w tej ubojni nie później niż pięć dni po wprowadzeniu na rynek.

⁷ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁸ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

Właściwe władze kraju przeznaczenia mogą, z powodów związanych ze zdrowiem zwierząt, wyznaczyć ubojnię, do której te zwierzęta muszą być wysłane.”

b) Skreśla się art. 7 ust. 3 oraz art. 8 ust. 2 akapit pierwszy.

c) Art. 9 i 10 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 9

1. Państwo Członkowskie, które posiada krajowy program kontroli jednej z chorób zakaźnych nieokreślonej w załączniku E, na całym lub części swojego terytorium, może przedstawić wymieniony program Komisji określając w szczególności:

- rozprzestrzenianie się choroby w Państwie Członkowskim,
- uzasadnienie programu, uwzględniając znaczenie choroby i oczekiwane korzyści programu w porównaniu do jego kosztu,
- obszar geograficzny, na którym ten program zostanie wprowadzony,
- kategorie statusu jakie powinny być stosowane w odniesieniu do przedsiębiorstw obrotu zwierzętami, normy, które muszą zostać osiągnięte w każdej kategorii oraz procedury testów, jakie powinny być stosowane,
- procedury monitorowania programu,
- działania, jakie powinny być podjęte, jeżeli z jakiegoś powodu przedsiębiorstwo traci swój status,
- środki, jakie należy podjąć, jeżeli wyniki testów przeprowadzonych zgodnie z przepisami programu są pozytywne.

2. Komisja zbada programy przedstawione przez Państwa Członkowskie. Programy określone w ust. 1 mogą być zatwierdzone zgodnie z kryteriami ustanowionymi w ust. 1 oraz zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12. W oparciu o tę samą procedurę, dodatkowe gwarancje, ogólne lub ograniczone, jakich może wymagać handel wewnątrzspółnotowy, zostaną określone w tym samym czasie lub najpóźniej trzy miesiące po zatwierdzeniu programów. Gwarancje te nie mogą przekraczać gwarancji stosowanych przez Państwo Członkowskie na poziomie krajowym.

3. Programy przedstawione przez Państwa Członkowskie mogą być zmienione lub uzupełnione zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12. Zmiany lub uzupełnienia programów, które zostały już zatwierdzone, względnie gwarancji, które zostały określone zgodnie z ust. 2, mogą być zatwierdzone zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 10

1. Jeżeli Państwo Członkowskie uważa, że jego terytorium lub jego część są wolne od chorób, na które podatne jest bydło i trzoda chlewna, Komisji zostanie przedłożona

odpowiednia dokumentacja dodatkowa przedstawiająca w szczególności:

- rodzaj choroby oraz historię jej występowania na terytorium Państwa Członkowskiego,
- wyniki testów w ramach nadzoru opartych na badaniach serologicznych, mikrobiologicznych, patologicznych lub epidemiologicznych oraz na fakcie, że zgodnie z prawem właściwe władze muszą być powiadomione o chorobie,
- okres, w którym zostało przeprowadzone badanie w ramach nadzoru,
- gdzie stosowne, okres, w którym zakazane jest szczepienie przeciwko chorobie oraz obszar geograficzny objęty zakazem,
- ustalenia dotyczące sprawdzania niewystępowania choroby.

2. Komisja zbada dokumentację przedstawioną przez Państwa Członkowskie. Dodatkowe gwarancje, ogólne lub szczegółowe, które mogą być wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym, mogą być określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12. Gwarancje te nie mogą przekraczać gwarancji stosowanych przez Państwo Członkowskie. Jeżeli uzasadnienie zostanie przedstawione do dnia 1 lipca 1991 r., decyzje w odniesieniu do dodatkowych gwarancji zostaną podjęte do dnia 1 stycznia 1992 r.

3. Zainteresowane Państwo Członkowskie powiadomi Komisję o wszelkich zmianach dotyczących szczegółów wymienionych w ust. 1, które odnoszą się do choroby. Gwarancje określone zgodnie z ust. 2 mogą, w świetle takiego powiadomienia, być zmienione być wycofane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12.”

2. W art. 5 ust. 2 skreśla się akapity 2-5 oraz skreśla się art. 7 i 15 dyrektywy 88/407/EWG⁹.

3. W art. 5 ust. 2 skreśla się akapity 2-4 a w dyrektywie 89/559/EWG¹⁰ skreśla się art. 14.

4. W art. 13 akapit pierwszy, wiersz piąty dyrektywy 72/462/EWG¹¹ ostatnio zmienionej dyrektywą 89/227/EWG¹², wyraz „trzy” zastępuje się wyrazem „pięć”.

Artykuł 15

1. W dyrektywach 64/432/EWG i 89/556/EWG dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 14

Zasady ustanowione w dyrektywie Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając

⁹ Dz.U. nr L 134 z 22.07.1988, str. 10.

¹⁰ Dz.U. nr L 302 z 19.10.1989, str. 1.

¹¹ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

¹² Dz.U. nr L 93 z 6.04.1989, str. 25.

na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego* będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i czynności podejmowanych po przeprowadzeniu kontroli przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, jakie powinny zostać wdrożone.

* Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29.

2. Do dyrektywy 88/407/EWG wprowadza się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 15

Zasady ustanowione w dyrektywie Rady 90/425 z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego¹³ będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i czynności podejmowanych po przeprowadzeniu kontroli przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, jakie powinny zostać wdrożone.”

3. Art. 9 dyrektywy 90/426/EWG otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Zasady ustanowione w dyrektywie Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego* będą stosowane, w szczególności do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i czynności podejmowanych po przeprowadzeniu kontroli przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, jakie powinny zostać wdrożone.”

* Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29.

Artykuł 16

Komisja może, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, zmienić wykaz chorób określonych w załączniku C.

Artykuł 17

Gdy występuje odwołanie się do procedury przewidzianej w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny powołany dyrektywą 68/361/EWG¹⁴ podejmie decyzje zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 17 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 18

Gdy występuje odwołanie się do procedury określonej w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny podejmuje decyzje zgodnie z art. 18 dyrektywy 89/662/EWG.

¹³ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29.

¹⁴ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

Artykuł 19

Gdy występuje odwołanie się do procedury określonej w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny powołany decyzją 77/505/EWG¹⁵ podejmuje decyzje zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 11 dyrektywy 88/661/EWG¹⁶.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe i przejściowe

Artykuł 20

1. Komisja wprowadzi, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, skomputeryzowany system łączący władze weterynaryjne, mając na uwadze w szczególności ułatwienie wymiany informacji między właściwymi władzami regionów, gdzie wystawiane są świadectwa zdrowia lub dokumenty towarzyszące zwierzętom i produktom a właściwymi władzami Państwa Członkowskiego przeznaczenia.

2. Procedury dotyczące udziału finansowego Wspólnoty, przewidziane w art. 37 decyzji 90/424/EWG i niezbędne dla wykonania tego programu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 42 tej decyzji.

3. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, Komisja przyjmie procedurę zastosowania niniejszego artykułu, w szczególności odpowiednie normy wymiany danych i zasady bezpieczeństwa wymiany danych.

Artykuł 21

Do dnia 31 grudnia 1992 r. handel zwierzętami i produktami wymienionymi w załączniku B, w oczekiwaniu na przyjęcie zasad wspólnotowych i bez uszczerbku dla utrzymania wszelkich krajowych zasad przyjętych w celu identyfikacji partii, będzie podlegać przepisom kontrolnym ustalonym niniejszą dyrektywą, w szczególności wymienionym w drugiej części zdania art. 3 ust. 1 lit. a).

Państwa Członkowskie powiadomią Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie, przed terminem ustalonym w art. 22, o warunkach i procedurach aktualnie stosowanych przy dopuszczeniu na swoje terytorium zwierząt i produktów określonych w ustępie pierwszym, włącznie z zasadami identyfikacji.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17, Komisja określi środki niezbędne do komputeryzacji deklaracji warunków wymienionych w akapicie drugim.

Zasady kontroli przewidziane w odniesieniu do zwierząt i produktów określonych w załączniku A zostaną rozszerzone na zwierzęta i produkty jeszcze nie objęte tym Załącznikiem, gdy zostaną przyjęte zharmonizowane zasady regulujące ten handel. Do dnia 1 stycznia 1992 r. Rada podejmie decyzję na temat włączenia w dniu 31 grudnia 1992 r. do zakresu stosowania dyrektywy 89/662/EWG oraz niniejszej dyrektywy zwierząt oraz

¹⁵ Dz.U. nr L 206 z 12.08.1977, str. 11.

¹⁶ Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 16.

produktów nie objętych wymienionymi dyrektywami.

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie przedłożą Komisji do dnia 1 października 1991 r. program przedstawiający krajowe środki, które zamierzają podjąć w celu osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy, w szczególności częstotliwości przeprowadzania kontroli.
2. Komisja zbada programy przekazane przez Państwa Członkowskie zgodnie z ust. 1.
3. Corocznie, po raz pierwszy w 1992 r., Komisja przekaze Państwom Członkowskim zalecenie dotyczące programu kontroli na następny rok; Stały Komitet Weterynaryjny wyrazi z wyprzedzeniem swoją opinię na temat zalecenia. Zalecenie to może podlegać późniejszym dostosowaniom.

Artykuł 23

1. Do dnia 1 stycznia 1991 r., Rada, na wniosek Komisji, podejmie decyzję kwalifikowaną większością głosów w sprawie przepisów i ogólnych zasad stosowanych przy kontrolach, jakie mają być przeprowadzane w państwach trzecich oraz przy kontroli przywozu z państw trzecich zwierząt i produktów objętych niniejszą dyrektywą. W ten sam sposób zostaną ustalone przed tym terminem posterunki kontrolne na granicach zewnętrznych, jak również wymagania, jakim powinny podlegać te posterunki.
2. Do dnia 1 stycznia 1993 r., Rada, na podstawie sprawozdania Komisji i zdobytego doświadczenia wraz z dołączonymi odpowiednimi wnioskami, dokona rewizji przepisów niniejszej dyrektywy, w szczególności art. 10 i art. 5 ust. 2 lit. a), w sprawie których podejmie decyzję kwalifikowaną większością głosów.

Artykuł 24

Do dnia 31 grudnia 1992 r. lub najpóźniej 12 miesięcy po terminie, w którym Państwa Członkowskie muszą dostosować się do dyrektywy 90/423/EWG oraz w celu zezwolenia na stopniowe wykonanie ustaleń dotyczących kontroli ustanowionych w niniejszej dyrektywie, Państwa Członkowskie mogą, na mocy uchylecia art. 5 ust. 1:

- utrzymać kontrole dokumentacji w trakcie przewozu zwierząt i produktów objętych załącznikami A i B w celu upewnienia się, że szczególne wymagania są zgodne z ustanowionymi zasadami wspólnotowymi,
- przeprowadzać kontrole dokumentacji w trakcie przewozu zwierząt i produktów przywożonych z państw trzecich i przeznaczonych do państw trzecich.

Artykuł 25

Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji, określa do dnia 1 października 1992 r. ustalenia, które powinny być stosowane, gdy wygasną przepisy tymczasowe przewidziane w art. 24.

Artykuł 26

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania:

- (i) art. 10 niniejszej dyrektywy oraz art. 9 dyrektywy 89/662/EWG, dwa miesiące po dniu notyfikacji niniejszej dyrektywy;
- (ii) innych przepisów niniejszej dyrektywy w dniu, który ma być ustalony przy przyjmowaniu decyzji przed dniem 31 grudnia 1990 r., lecz nie później niż do dnia 31 grudnia 1991 r.

Jednakże, Republika Grecka uzyska dodatkowy termin jednego roku na przyjęcie tych pozostałych przepisów.

Artykuł 27

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 czerwca 1990 r.

W imieniu Rady

M. O'KENNEDY

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

I. PRAWODAWSTWO W DZIEDZINIE WETERYNARII

Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną

Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego

Dz.U. nr L 194 z 22.07.1988, str. 10.

Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego

Dz.U. nr L 302 z 19.10.1989, str. 1.

Dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz koniowatych z państw trzecich¹⁷

Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 42.

Dyrektywa Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym i przywozie nasienia trzody chlewnej

Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 62.

II. PRAWODAWSTWO DOTYCZĄCE ZOOTECHNIKI

Dyrektywa Rady 77/504/EWG z dnia 25 lipca 1977 r. w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła

Dz.U. nr L 206 z 12.08.1977, str. 8.

Dyrektywa Rady 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych mających zastosowanie do zwierząt hodowlanych z gatunku świń

Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 36.

Dyrektywa Rady 89/361/EWG z dnia 30 maja 1989 r. dotycząca owiec i kóz hodowlanych czystorasowych

Dz.U. nr L 153 z 8.06.1989, str. 30.

¹⁷ Od dnia 1 stycznia 1992 r.

Dyrektywa Rady 90/427/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków handlu wewnątrzspółnotowego koniowatymi

Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 55.

ZAŁĄCZNIK B

ZWIERZĘTA I PRODUKTY NIE OBJĘTE HARMONIZACJĄ, LECZ BĘDĄCE PRZEDMIOTEM HANDLU, W KTÓRYM BĘDĄ PODLEGAĆ KONTROLOM PRZEWIDZIANYM W NINIEJSZEJ DYREKTYWIE

A. Zwierzęta żywe poniższych gatunków

- owce i kozy
- drób żywy
- króliki domowe

B. Produkty

- odpady (czynniki patogenne)
- jaja wylęgowe

ZAŁĄCZNIK C

**WYKAZ CHOROÓB LUB CHOROÓB ZAKAŻNYCH PODLEGAJĄCYCH
OBOWIĄZKOWYM DZIAŁANIOM W WYJĄTKOWYCH SYTUACJACH Z
OGRAŃCZENIAMI TERYTORIALNYMI (PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE,
REGIONY LUB STREFY)**

- Pryszczycyca (FMD)
- Klasyczny pomór świń (CSF)
- Afrykański pomór świń (ASF)
- Choroba pęcherzykowata świń (SVD)
- Rzekomy pomór drobiu (ND)
- Pomór małych przeżuwaczy (PPR)
- Pęcherzykowate zapalenie jamy ustnej (VS)
- Choroba niebieskiego języka
- Afrykański pomór koni (AHS)
- Wirusowe zapalenie mózgu i rdzenia koni
- Choroba cieszyńska
- Influenza ptaków
- Ospa owiec i kóz
- Guzowata choroba skóry bydła
- Gorączka doliny Rift
- Zaraza płucna bydła

DYREKTYWA RADY

z dnia 11 grudnia 1991 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 72/461/EWG i 80/215/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pomoru świń

(91/687/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

decyzja Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 91/499/EWG⁵, określa w szczególności warunki, jakie powinna spełniać żywa trzoda chlewna przeznaczona na handel wewnątrzspółnotowy, w odniesieniu do pomoru świń;

dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 91/266/EWG⁷, określa warunki, jakie powinna spełniać świeża wieprzowina przeznaczona na handel wewnątrzspółnotowy, w odniesieniu do klasycznego pomoru świń;

dyrektywa Rady 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 89/662/EWG⁹, określa w szczególności warunki, jakie powinny spełniać produkty mięsne przeznaczone na handel wewnątrzspółnotowy, w odniesieniu do klasycznego pomoru świń;

środki stosowane w celu wyeliminowania klasycznego pomoru świń stopniowo poprawiły

¹ Dz.U. nr C 226 z 3.8.1991, str. 20.

² Dz.U. nr C 326 z 16.12.1991.

³ Opinia wydana dnia 28 listopada 1991 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U. nr 121 z 29.7.1964, str. 1977/64.

⁵ Dz.U. nr L 268 z 24.9.1991, str. 107.

⁶ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁷ Dz.U. nr L 134 z 29.5.1991, str. 45.

⁸ Dz.U. nr L 47 z 21.2.1980, str. 4.

⁹ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

stan zdrowia pogłowia trzody chlewnej na terytorium Wspólnoty;

jeden z przewidywanych celów, którym było utrzymanie terytorium Wspólnoty wolnym od klasycznego pomoru świń, został osiągnięty na znacznych obszarach, należy uwzględnić tę sytuację i, w związku z tym, zmienić dyrektywy 64/432/EWG, 72/461/EWG i 80/215/EWG;

w tym kontekście, należy zaprzestać rozszerzania rodzaju gwarancji ustanowionego w art. 4b dyrektywy 64/432/EWG i w art. 13a dyrektywy 72/461/EWG i zawiesić środki ustanowione w art. 10 dyrektywy 80/215/EWG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2:
 - a) w lit. j) (ii) skreśla się wyrazy „pomór świń”;
 - b) skreśla się lit. p), q) i r);
- 2) w art. 3:
 - a) w ust. 2 lit. b) wyrazy wprowadzające skreśla się wyrazy „pomór świń”;
 - b) w ust. 2 lit. b) (i) skreśla się wyrazy „pomoru świń”;
 - c) w ust. 2 lit. b) skreśla się (ii);
 - d) w ust. 2 lit. c) (ii) skreśla się wyrazy „pomoru świń”;
 - e) w ust. 4 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„4. Trzoda chlewna hodowlana lub użytkowa musi ponadto pochodzić z pogłowia wolnego od brucelozy.”;
- 3) w art. 4b „31 grudnia 1991 r.” zastępuje się „1 lipca 1992 r.”;
- 4) z mocą od dnia 1 lipca 1992 r., art. 4b otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4b

Oprócz środków przewidzianych w niniejszej dyrektywie dotyczącej klasycznego pomoru świń, każde Państwo Członkowskie zapewni, że świnie wysyłane z jego terytorium do innego Państwa Członkowskiego nie pochodzą z gospodarstwa, ani regionu będącego przedmiotem ograniczeń związanych z klasycznym pomorem świń, zgodnie z decyzją Rady 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń* .

^{*} Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.”;

- 5) w załączniku F wzór III V skreśla się lit. c). Lit. „d), e), f) i g)” otrzymują oznaczenie lit. „c), d), e) i f)”.

Artykuł 2

W dyrektywie 72/461/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 13a ust. 3 akapit pierwszy „31 grudnia 1991 r.” zastępuje się „1 lipca 1992 r.”;
- 2) w art. 3 dodaje się punkt w brzmieniu:

„e) Mięso nie jest przedmiotem środków restrykcyjnych związanych ze zdrowiem zgodnie z przepisami dyrektywy Rady 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. ustanawiającej wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń^{*}.

^{*} Dz.U. nr L 47 z 21.2.1980, str. 11.”

Artykuł 3

Skreśla się art. 10 dyrektywy 80/215/EWG.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie, najpóźniej do dnia 1 stycznia 1992 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1 ust. 3 i art. 2 ust. 1 niniejszej dyrektywy i najpóźniej do dnia 1 lipca 1992 r., w zakresie przestrzegania innych przepisów niniejszej dyrektywy i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 grudnia 1991 r.

W imieniu Rady

P. BUKMAN

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY 92/65/EWG

z dnia 13 lipca 1992 r.

ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

żywe zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego są umieszczone w wykazie produktów zawartym w załączniku II do Traktatu; wprowadzanie do obrotu takich zwierząt i produktów stanowi źródło dochodu dla części ludności rolnej;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju w tym sektorze i zwiększenia wydajności przepisów zdrowia zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego należy ustanowić na poziomie wspólnotowym;

Wspólnota musi przyjąć środki zmierzające stopniowo w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r. do ustanowienia wewnętrznego rynku;

ze względu na wyżej wymienione cele Rada ustanowiła przepisy zdrowia zwierząt mające zastosowanie do bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz, zwierząt z rodziny koniowatych, drobiu i jaj wylęgowych, ryb i produktów rybnych, małży dwuskorupowych, nasienia buhajów i knurów, zarodków owczych, świeżego mięsa, mięsa drobiowego, produktów mięsnych, dziczyzny i mięsa króliczego;

należy przyjąć przepisy zdrowia zwierząt odnoszące się do wprowadzania do obrotu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego nie objętych wcześniej wyżej wspomnianymi przepisami;

należy przewidzieć stosowanie niniejszej dyrektywy bez uszczerbku dla rozporządzenia Rady (EWG) nr 3626/82 z dnia 3 grudnia 1982 r. w sprawie wprowadzenia we Wspólnocie

¹ Dz.U. nr C 327 z 30.12.1989, str. 57 oraz Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 102.

² Dz.U. nr C 38 z 19.02.1990, str. 134 oraz Dz.U. nr C 149 z 18.06.1990, str. 263.

³ Dz.U. nr C 62 z 12.03.1990, str. 47 oraz Dz.U. nr C 182 z 23.07.1990, str. 25.

Konwencji o międzynarodowym handlu zagrożonymi gatunkami dzikiej fauny i flory⁴;

jeżeli chodzi o pewne względy techniczne, należy odnieść się do dyrektywy Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną⁵, oraz do dyrektywy 85/511/EWG z dnia 18 listopada 1985 r. wprowadzającej wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy⁶;

w odniesieniu do organizacji kontroli i ich przebiegu, jak również środków ochronnych które zostaną wprowadzone w życie, należy odnieść się do ogólnych zasad ustanowionych w dyrektywie Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego⁷;

z zastrzeżeniem odmiennych przepisów, handel zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego musi zostać zliberalizowany, bez uszczerbku dla uciekania się do ewentualnych środków ochronnych;

uwzględniając ryzyko rozprzestrzeniania się chorób na jakie narażone są zwierzęta, należy sprecyzować konkretne wymogi w stosunku do niektórych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego nakładane z chwilą wprowadzenia tych zwierząt i produktów do obrotu w celach handlowych, w szczególności jeśli kierowane są do regionów posiadających dobry status zdrowotny;

specyficzna sytuacja typowa dla Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, biorąc pod uwagę wyspiarskie położenie tych krajów oraz fakt, że były wolne od wścieklizny przez znaczny okres czasu, uzasadnia konkretne przepisy mające na celu zagwarantowanie, że wprowadzenie do obrotu w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii psów i kotów, które nie pochodzą z tych krajów, nie niesie ryzyka wprowadzenia wścieklizny do tych państw, jednakże pozostaje bez wpływu na zniesienie kontroli weterynaryjnych na granicach między Państwami Członkowskimi;

świadectwo zdrowia jest najbardziej właściwym sposobem zagwarantowania i monitorowania zgodności z tymi wymogami;

aby utrzymać sytuację zdrowotną we Wspólnocie przy jednoczesnym wprowadzeniu do obrotu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego określonych w niniejszej dyrektywie, powinny one podlegać minimalnym wymaganiom ustanowionym dla handlu, oraz zgodności z nimi monitorowanej zgodnie z zasadami i przepisami ustanowionymi w dyrektywie Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁸;

należy wprowadzić procedurę ustanawiającą bliską współpracę między Komisją a Państwem

⁴ Dz.U. nr L 384 z 31.12.1982, str. 1. Ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 197.90 (Dz.U. nr L 29 z 31.01.1990, str. 1).

⁵ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64. Ostatnio zmienione dyrektywą 91/499/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 107).

⁶ Dz.U. nr L 315 z 26.11.1985, str. 11. Zmieniona dyrektywą 90/423/EWG (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 13).

⁷ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Ostatnio zmienione dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

⁸ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1. Zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

Członkowskim w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

ostateczny termin transpozycji do prawa krajowego, ustalony na dzień 1 stycznia 1994 r. w art. 29, nie powinien mieć wpływu na zniesienie kontroli weterynaryjnych na granicach w dniu 1 stycznia 1993 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG.

Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla przepisów przyjętych zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 3626/82.

Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na przepisy prawa krajowego stosowane do zwierząt domowych, aczkolwiek utrzymanie tych przepisów nie może zagrozić zniesieniu kontroli weterynaryjnych na granicach między Państwami Członkowskimi.

Artykuł 2

1. Do celów niniejszej dyrektywy:
 - a) „handel” oznacza handel jak określono w art. 2 ust. 3 dyrektywy 90/425/EWG;
 - b) „zwierzęta” oznaczają okazy gatunków zwierząt innych niż te wymienione w dyrektywach 64/432/EWG, 90/426/EWG⁹, 90/539/EWG¹⁰, 91/67/EWG¹¹, 91/68/EWG¹², 91/492/EWG¹³ oraz 91/493/EWG¹⁴;
 - c) „zatwierdzona jednostka, instytut lub ośrodek” oznacza wszelkie stałe, geograficznie

⁹ Dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 42). Zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

¹⁰ Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. nr L 303 z 31.10.1990, str. 6). Z ostatnimi zmianami wprowadzonymi dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

¹¹ Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 1).

¹² Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami (Dz.U. nr 46 z 19.02.1991, str. 1).

¹³ Dyrektywa Rady 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. Ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych małży dwuskorupowych (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 1).

¹⁴ Dyrektywa Rady 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek produktów rybołówstwa (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 15).

ograniczone zakłady, zatwierdzone zgodnie z art. 13, w których na stałe trzyma się, lub hoduje, zwierzęta z jednego lub kilku gatunków, w celach handlowych lub nie, i wyłącznie do jednego lub kilku z następujących celów:

- wystawy zwierząt i edukacja społeczeństwa;
 - ochrona gatunku;
 - badania naukowe podstawowe lub stosowane, lub hodowla zwierząt do celów takich badań;
- d) „choroby podlegające obowiązkowi zgłaszania” oznaczają choroby wymienione w załączniku A.
2. Ponadto, definicje inne niż te dotyczące zatwierdzonych ośrodków i jednostek, zawarte w art. 2 dyrektyw 64/432/EWG, 91/67/EWG oraz 90/539/EWG, obowiązują *mutatis mutandis*.

ROZDZIAŁ II

Przepisy mające zastosowanie w handlu

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewniają, że nie zakazuje się ani nie ogranicza handlu określonego w art. 1 akapit pierwszy, z powodów związanych ze zdrowiem zwierząt, innych niż te wynikające ze stosowania niniejszej dyrektywy lub prawodawstwa wspólnotowego, w szczególności wszelkich podjętych środków ochronnych.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie podejmują konieczne środki, aby zapewnić, że do celów zastosowania art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 90/425/EWG, zwierzęta określone w art. 5-10 niniejszej dyrektywy mogą, bez uszczerbku dla art. 13 i dla szczególnych przepisów, jakie mają zostać przyjęte w związku z wprowadzeniem w życie art. 24, być przedmiotem handlu tylko wówczas, gdy spełniają warunki ustanowione w art. 5-10, oraz gdy pochodzą z gospodarstw lub przedsiębiorstw wymienionych w art. 12 ust. 1 i 3 niniejszej dyrektywy, zarejestrowanych przez właściwy organ i podejmujących się:

- poddawania posiadanych zwierząt regularnym badaniom zgodnie z art. 3 ust. 3 dyrektywy 90/425/EWG,
- powiadamiania właściwego organu o, oprócz ogniska chorób podlegających obowiązkowi zgłoszenia, ogniskach chorób wymienionych w załączniku B dla których zainteresowane Państwo Członkowskie przygotowało program zwalczania lub program monitorowania,
- przestrzegania szczególnych krajowych środków dotyczących zwalczania choroby, która ma szczególne znaczenie dla danego Państwa Członkowskiego i jest objęta programem sporządzonym zgodnie z art. 14, lub decyzją zgodną z art. 15 ust. 2,

- wprowadzenia do obrotu do celów handlu tylko takimi zwierzętami, które nie wykazują objawów choroby, i które pochodzą z gospodarstw lub obszarów nie podlegających żadnemu zakazowi z powodów związanych ze zdrowiem zwierząt i odnośnie do zwierząt, którym nie towarzyszy świadectwo zdrowia, lub dokument handlowy przewidziany w art. 5-11, jedynie zwierząt, którym towarzyszy zaświadczenie od podmiotu stwierdzającego, że w czasie wysyłki dane zwierzęta nie wykazywały widocznych objawów chorobowych i że jego gospodarstwo nie podlega żadnym ograniczeniom związanym ze zdrowiem zwierząt,
- spełniania wymogów zapewniających dobrostan zwierząt hodowlanych.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że handel małpami człekokształtnymi (*simiae* i *prosimiae*) ogranicza się wyłącznie do zwierząt przesyłanych z i do jednostki, instytutu lub ośrodka zatwierdzonego przez właściwe władze Państw Członkowskich zgodnie z art. 13, oraz że zwierzętom tym towarzyszy świadectwo weterynaryjne odpowiadające wzorowi podanemu w załączniku E, z deklaracją wypełnioną przez urzędowego lekarza weterynarii w jednostce, instytucie, lub ośrodku pochodzenia zwierzęcia, w celu zagwarantowania zdrowia tych zwierząt.

2. Właściwy organ Państwa Członkowskiego może na zasadzie odstępstwa od ust. 1, zezwolić na nabycie małp człekokształtnych należących do osób prywatnych przez zatwierdzone jednostkę, instytut lub ośrodek.

Artykuł 6

A. Bez uszczerbku dla art. 14 i 15, Państwa Członkowskie zapewniają, że zwierzęta kopytne z gatunków innych niż te wymienione w dyrektywach 64/432/EWG, 90/426/EWG i 91/68/EWG mogą być przedmiotem handlu jedynie wówczas, gdy spełniają następujące wymagania:

1. ogólnie rzecz biorąc:

- a) muszą być zidentyfikowane zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 90/426/EWG;
- b) nie mogą być przeznaczone na ubój zgodnie z programem mającym na celu zwalczenie choroby zakaźnej;
- c) nie mogły być szczepione przeciwko pryszczycy oraz muszą spełniać odnośne wymogi dyrektywy 85/511/EWG i art. 4a dyrektywy 64/432/EWG;
- d) muszą pochodzić z gospodarstwa określonego w art. 3 ust. 2 lit. b) i c) dyrektywy 64/432/EWG, które nie jest przedmiotem środków zdrowia zwierząt, w szczególności środków podjętych zgodnie z dyrektywami 85/511/EWG, 80/217/EWG¹⁵ i 91/68/EWG i były w nim trzymane na stałe od chwili narodzin, lub przez ostatnich trzydzieści dni przed wysyłką;

¹⁵ Dyrektywa Rady 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń (Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11). Ostatnio zmienione dyrektywą 87/486/EWG (Dz.U. nr L 280 z 3.10.1987, str. 21).

- e) jeśli są przywożone:
- muszą pochodzić z państwa trzeciego wymienionego w kolumnie zatytułowanej „inne zwierzęta kopytne” podlegającej, dołączeniu do wykazu sporządzanego zgodnie z art. 3 dyrektywy 72/462/EWG¹⁶,
 - muszą spełniać określone warunki zdrowia zwierząt, ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, które są co najmniej równoważne wymogom niniejszego artykułu;
- f) musi im towarzyszyć świadectwo odpowiadające wzorowi podanemu w załączniku E, zawierające następującą deklarację:

„Deklaracja

Ja, niżej podpisany (urzędowy lekarz weterynarii) zaświadczam, że przeżuwacze / świniowate^a inne niż te objęte dyrektywą 64/432/EWG:

- a) należą do gatunków
- b) w czasie przeprowadzania badania nie wykazywały żadnych klinicznych objawów jakiegokolwiek choroby, na którą są podatne;
- c) pochodzą z oficjalnie wolnego od gruźlicy/ oficjalnie wolnego od brucelozy lub wolnego od brucelozy stada/ gospodarstwa nie będącego przedmiotem restrykcji z powodu pomoru świń^a, albo z gospodarstwa, które było poddane, z wynikami ujemnymi, testom ustalonym w art. 6 ust. 2 lit. a) (ii) dyrektywy 92/65/EWG.

^a Niepotrzebne skreślić”;

2. W przypadku przeżuwaczy:

- a) muszą one pochodzić ze stada urzędowo wolnego od gruźlicy i urzędowo wolnego od brucelozy zgodnie z dyrektywą 64/432/EWG i dyrektywą 91/68/EWG oraz spełniać, jeśli chodzi o przepisy dotyczące zdrowia zwierząt, odnośne wymogi ustalone dla gatunków bydła w art. 3 ust. 2 lit. c), d), f), g) i h) dyrektywy 64/432/EWG, lub art. 3 dyrektywy 91/68/EWG;
- b) jeżeli zwierzęta nie pochodzą ze stada spełniającego warunki ustanowione w lit. a), muszą one pochodzić z gospodarstwa, w którym nie notowano przypadków brucelozy lub gruźlicy w ciągu 42 dni poprzedzających załadunek zwierząt i w którym przeżuwacze poddane były, w ciągu 30 dni poprzedzających załadunek, z wynikami negatywnymi:
 - próbie na gruźlicę, oraz

¹⁶ Dyrektywa Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28). Ostatnimi zmienione dyrektywą 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 69).

- testowi opracowanemu w celu wykazania braku przeciwciał na brucelozę.

Wymogi dotyczące tych testów oraz definicja stanu tych gospodarstw odnośnie do brucelozy i gruźlicy ustalane są zgodnie z procedurą określoną w art. 26 niniejszej dyrektywy.

Do czasu podjęcia decyzji przewidzianych w poprzednim akapicie nadal obowiązują przepisy wewnętrzne, szczególnie odnośnie gruźlicy;

3 W przypadku świniowatych:

- a) nie mogą pochodzić z obszaru podlegającego zakazom związanym z obecnością afrykańskiego pomoru świń zgodnie z art. 9a dyrektywy 64/432/EWG;
- b) muszą pochodzić z gospodarstwa, które nie jest przedmiotem jakichkolwiek ograniczeń, określonych w dyrektywie 80/217/EWG, z powodu klasycznego pomoru świń;
- c) muszą pochodzić z gospodarstwa wolnego od brucelozy zgodnie z dyrektywą 64/432/EWG oraz spełniać odnośne warunki co zdrowia zwierząt, ustanowione dla trzody chlewnej w dyrektywie 64/432/EWG;
- d) jeśli zwierzęta nie pochodzą ze stada spełniającego warunki ustalone w lit. c), w ciągu 30 dni poprzedzających załadunek, muszą zostać poddane testowi opracowanemu pod kątem wykazywania braku przeciwciał na brucelozę, z wynikami ujemnymi.

B. W dyrektywie 54/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- 1. W art. 2 lit. b) i c) wyrazy „bydło” zastępuje się wyrazami „zwierzęta z gatunku bydła (wraz z *Bubalus bubalus*)”
- 2. Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 10a

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12 świadectwa zdrowia, których wzory podano w załączniku F, można zmieniać lub uzupełniać, szczególnie celem uwzględnienia wymogów zawartych w art. 6 dyrektywy 92/65/EWG”.

Artykuł 7

A. Państwa Członkowskie zapewniają, że ptaki inne niż te określone w dyrektywie 90/539/EWG mogą być przedmiotem handlu jedynie wówczas, gdy spełniają następujące wymogi:

- 1. co do zasady muszą:
 - a) pochodzić z gospodarstwa, w którym na 30 dni przed wysyłką nie

zdiagnozowano influenzy drobiu;

- b) pochodzić z gospodarstwa, lub obszaru, nie podlegającego jakimkolwiek ograniczeniom wynikającym ze środków stosowanych w zwalczaniu rzekomego pomoru drobiu.

Do czasu wdrożenia środków wspólnotowych określonych w art. 19 dyrektywy 90/539/EWG, przy zwalczaniu rzekomego pomoru drobiu obowiązują nadal wymogi krajowe, zgodnie z ogólnymi przepisami Traktatu;

- c) muszą uprzednio, zgodnie z art. 10 ust. 1 tiret trzecie dyrektywy 91/496/EWG przejść kwarantannę, jeśli przywożono je z państwa trzeciego, w gospodarstwie, do którego zostały zabrane po wwiezieniu na terytorium Wspólnoty;

2. ponadto ptaki z rodziny papugowych:

- a) nie mogą pochodzić z gospodarstwa, ani też pozostawać w kontakcie ze zwierzętami pochodzącymi z gospodarstwa, w którym zdiagnozowano chorobę papuzią (*Chlamydia psittaci*).

Okres obowiązywania zakazu od czasu ostatniego zanotowanego przypadku oraz okres leczenia pod nadzorem weterynaryjnym, uznanym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, musi wynosić przynajmniej dwa miesiące;

- b) muszą być identyfikowane zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 90/425/EWG.

Metodę identyfikacyjną ptaków z rodziny papugowych, szczególnie chorych ptaków papugowatych, ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26;

- c) musi im towarzyszyć dokument handlowy podpisany przez urzędowego lekarza weterynarii lub lekarza weterynarii odpowiedzialnego za gospodarstwo lub przedsiębiorstwo, z którego pochodzą zwierzęta, i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ.

B. W art. 2 ust. 2 akapit drugi dyrektywy Rady 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. dotyczącej zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej¹⁷, słowa „i bezgrzebieniowce (*Ratitae*)” dodaje się w trzecim wierszu po słowach „dyrektywa 90/538/EWG”.

W art. 2 ust. 2 pkt 1 Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych¹⁸, wyrazy „i bezgrzebieniowce (*Ratitae*)”

¹⁷ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

¹⁸ Dz.U. nr L 303 z 31.10.1990, str. 6.

wprowadza się po wyrazach „i kuropatwy”.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie zapewniają, że pszczoły (*Apis mellifera*) mogą być przedmiotem handlu jedynie wówczas, gdy spełniają następujące warunki:

- a) pochodzą z obszaru, który nie podlega zakazom związanym z występowaniem zgnilca amerykańskiego.

Okres obowiązywania zakazu musi wynosić, co najmniej 30 dni od stwierdzenia ostatniego przypadku, i od dnia, w którym wszystkie ule, w obrębie promienia trzech kilometrów, zostały sprawdzone przez właściwy organ i wszystkie zainfekowane ule zostały spalone lub też poddane odpowiednim zabiegom i inspekcji aż do spełnienia wymogów właściwego organu.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, i po konsultacji z Naukowym Komitetem Weterynaryjnym, wymogi obowiązujące dla pszczół (*Apis mellifera*) lub wymogi im równoważne mogą obowiązywać dla trzmieli;

- b) towarzyszy im świadectwo zdrowia, zgodne ze wzorem podanym z załączniku E, z deklaracją wypełnioną przez właściwy organ w celu poświadczenia, że wymogi ustalone w lit. a) zostały spełnione.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że zwierzęta zającowate mogą być przedmiotem handlu tylko wówczas, gdy spełniają następujące wymogi:

- a) nie mogą pochodzić, ani mieć kontaktu ze zwierzętami pochodzącymi z gospodarstwa, w którym panuje wścieklizna, lub podejrzewa się że panowała tam przez ostatni miesiąc;
- b) muszą pochodzić z gospodarstwa, w którym żadne zwierzę nie wykazuje klinicznych objawów myksomatozy królików.

2. Państwa Członkowskie, które wymagają świadectwa zdrowia dla przemieszczania się na ich terytorium zwierząt zającowatych, mogą wymagać aby wysyłanym do nich zwierzętom towarzyszyło świadectwo zdrowia odpowiadające wzorowi podanemu w załączniku E, uzupełnione o następującą deklarację:

„Ja niżej podpisany,....., zaświadczam, że powyższa przesyłka spełnia wymogi art. 9 dyrektywy 92/65/EWG i że przewożone zwierzęta nie wykazywały podczas badania żadnych klinicznych objawów choroby”.

Świadectwo takie musi być wydane przez urzędowego lekarza weterynarii lub przez weterynarza odpowiedzialnego za dane gospodarstwo pochodzenia zwierząt i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ, a dla zwierząt z hodowli przemysłowej, przez urzędowego lekarza weterynarii. Państwa Członkowskie zamierzające skorzystać z tej opcji powiadamiają o tym Komisję, która musi zagwarantować, że wymogi ustalone w akapicie pierwszym zostały spełnione.

3. Irlandia oraz Zjednoczone Królestwo mogą wymagać przedłożenia świadectwa zdrowia gwarantującego, że wymogi ustanowione w ust. 1 lit. a) zostały spełnione.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie gwarantują obowiązywanie zakazu handlu fretkami, norkami i lisami, które pochodzą, lub miały kontakt ze zwierzętami pochodzącymi z gospodarstwa, w którym panuje wścieklizna, lub podejrzewa się, że panowała tam przez ostatnie sześć miesięcy, ponieważ nie stosowano programu systematycznych szczepień.

2. Aby być przedmiotem handlu, z wyjątkiem handlu między Państwami Członkowskimi wymienionymi w ust. 3, psy i koty muszą spełniać następujące wymogi:

a) zwierzęta starsze niż trzymiesięczne:

- w dniu ich wysyłki z gospodarstwa pochodzenia nie mogą wykazywać żadnych objawów choroby, w szczególności chorób zakaźnych charakterystycznych dla danego gatunku;
- muszą być oznakowane tatuażem, lub podlegać systemowi identyfikacji elektronicznej poprzez mikroukład wszczepiony zgodnie ze szczegółowymi przepisami ustanowionymi w ramach procedury przewidzianej w art. 26,
- po ukończeniu trzeciego miesiąca życia muszą zostać zaszczepione przeciwko wścieklicznie coroczną dawką przypominającą lub, w odstępach zatwierdzonych przez Państwa Członkowskie wysyłki dla tej szczepionki, szczepionką inaktywowaną zawierającą co najmniej jedną międzynarodową jednostkę antygenową (norma Światowej Organizacji Zdrowia) mierzoną zgodnie z testem aktywności przeprowadzanym metodą opisaną w Farmakopei Europejskiej i uznaną zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Szczepienie musi być poświadczane przez urzędowego lekarza weterynarii lub przez weterynarza odpowiedzialnego za gospodarstwo pochodzenia i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ. Świadectwo szczepienia musi zawierać nazwę szczepionki i numer jej serii (najlepiej w postaci samoprzylepnej etykiety):

- psy muszą być szczepione przeciwko nosówce psów,
- musi im towarzyszyć oddzielny paszport, pozwalający na jednoznaczne zidentyfikowanie zwierzęcia i zawierający daty szczepienia i/ lub świadectwo odpowiadające wzorowi podanemu w załączniku E, uzupełnione o następującą deklarację wypełnioną przez urzędowego lekarza weterynarii lub weterynarza odpowiedzialnego za gospodarstwo pochodzenia i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ:

„Ja, niżej podpisany..... zaświadczam, że koty / psy objęte niniejszym zaświadczeniem spełniają wymogi art. 10 ust. 2 lit. a) i b) i ust. 3 lit. b) dyrektywy 92/65/EWG^a, oraz pochodzą z gospodarstwa, w którym w okresie ostatnich sześciu miesięcy nie odnotowano przypadków wścieklizny.

^a Niepotrzebne skreślić”

- b) zwierzęta, które nie ukończyły trzeciego miesiąca życia:
- muszą spełniać wymogi określone w lit. a) tiret pierwsze i piąte
 - nie mogą pochodzić z gospodarstwa, które jest przedmiotem ograniczeń dotyczących przemieszczania się zwierząt ze względu na ich zdrowotność,
 - muszą przyjść na świat w gospodarstwie pochodzenia i być trzymane w zamknięciu od urodzenia.

3. Od dnia 1 lipca 1994 r. na zasadzie odstępstwa od ust. 2 wprowadzenie do obrotu w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii kotów i psów nie pochodzących z tych krajów podlega następującym warunkom:

- a) co do zasady, psy i koty:
- (i) muszą pochodzić z zarejestrowanego gospodarstwa, przy czym jego rejestracja musi zostać zawieszona przez właściwy organ jeśli nie spełnia ono warunków przewidzianych w art. 4;
 - (ii) w dniu wysyłki z danego gospodarstwa nie mogą wykazywać żadnych objawów choroby zakaźnej;
 - (iii) muszą być zaopatrzone w system identyfikacji zgodnie ze szczegółowymi przepisami ustalonymi w ramach procedury przewidzianej w art. 26;
 - (iv) muszą przyjść na świat w gospodarstwie pochodzenia i być trzymane w zamknięciu od urodzenia bez kontaktu z dzikimi zwierzętami, u których możliwe jest wystąpienie wścieklizny;
 - (v) w przypadku psów muszą być zaszczepione przeciwko nosówce psów;
 - (vi) muszą być przewożone środkiem transportu uznanym za odpowiedni do tego celu przez właściwy organ w wysyłającym Państwie Członkowskim;
 - (vii) musi im towarzyszyć osobny dokument z zapisem szczepień, pozwalający na jednoznaczne zidentyfikowanie zwierzęcia i zawierający daty szczepień, oraz musi im towarzyszyć świadectwo odpowiadające wzorowi sporządzonemu zgodnie z procedurą ustaloną w art. 26 wypełnione przez urzędowego lekarza weterynarii, lub przez weterynarza odpowiedzialnego za gospodarstwo pochodzenia i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ;
- b) ponadto psy i koty:
- (i) muszą albo zostać zaszczepione przeciwko wściekliznie po ukończeniu trzeciego miesiąca życia i co najmniej na sześć miesięcy przed wysyłką, poprzez wstrzyknięcie szczepionki inaktywowanej zawierającej co najmniej jedną międzynarodową jednostkę antygenową (norma WHO) mierzoną zgodnie z

testem aktywności przeprowadzonym metodą opisaną w Farmakopei Europejskiej i uznaną zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, lub coroczną szczepionką przypominającą, w odstępach zatwierdzonych przez wysyłające Państwa Członkowskie dla tej szczepionki.

Szczepienie musi być poświadczane przez urzędowego lekarza weterynarii lub przez weterynarza odpowiedzialnego za gospodarstwo pochodzenia i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ. Świadectwo szczepienia musi zawierać nazwę szczepionki i numer jej serii (najlepiej w postaci samoprzylepnej nalepki).

Ponadto, zwierzęta te muszą przejść po zaszczepieniu test serologiczny wskazujący przeciwciała ochronne na poziomie miana co najmniej 0,5 międzynarodowej jednostki, który to test serologiczny powinien być wykonany zgodnie z wymogami WHO. Jeśli test wykonywany jest po pierwszym szczepieniu musi odbyć się między pierwszym a trzecim miesiącem po zaszczepieniu.

- (ii) lub muszą, jeśli warunki przewidziane w (i) nie są spełnione, zostać wysłane pod nadzorem do stacji kwarantanny, zatwierdzonej przez Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia, celem odbycia sześciomiesięcznej kwarantanny.

Do dnia 1 lipca 1994 r. pozostają w mocy przepisy krajowe odnoszące się do wścieklizny, aczkolwiek ich utrzymanie nie może zagrozić zniesieniu kontroli weterynaryjnych na granicach między Państwami Członkowskimi.

4. Irlandia i Zjednoczone Królestwo mogą, bez uszczerbku dla ust. 2 i 3, utrzymać przepisy krajowe w sprawie kwarantanny dla wszystkich zwierząt mięsożernych, naczelnych, nietoperzy i innych zwierząt podatnych na wściekliznę objętych niniejszą dyrektywą, co do których nie można wykazać, że urodziły się w gospodarstwie pochodzenia i trzymano je od urodzenia w zamknięciu, aczkolwiek utrzymanie tych przepisów nie może zagrozić zniesieniu kontroli weterynaryjnych na granicach między Państwami Członkowskimi.

5. W decyzji 90/638/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 1 dodaje się tiret w brzmieniu:

„- dla programów zwalczania wścieklizny: kryteria wymienione w załączniku III”,

2. dodaje się załącznik w brzmieniu:

„ZAAŁĄCZNIK III

Kryteria dla programów zwalczania wścieklizny

Programy zwalczania wścieklizny zawierają przynajmniej:

- a) kryteria wymienione w pkt. 1-7 załącznika 1;
- b) szczegółowe informacje dotyczące regionu lub regionów, w których ma się odbyć szczepienie lisów metodą doustną i naturalne granice tego przedsięwzięcia. Ten

region lub regiony musi obejmować przynajmniej 6 000 km², lub całkowity obszar Państwa Członkowskiego i może obejmować przyległe obszary państwa trzeciego;

- c) szczegółowe informacje dotyczące wykorzystywanych szczepionek, systemu dystrybucji, gęstości i częstotliwości wykładania przynęt;
- d) w miarę potrzeb, wszystkie szczegóły, koszt i cel projektów ochrony i zachowania flory i fauny podjętych przez organizacje dobrowolne na terytorium objętym takimi projektami”.

6. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji tworzy specjalny instytut celem ustanowienia kryteriów koniecznych dla normalizacji testów serologicznych i decyduje o jego obowiązkach.

7. Państwa Członkowskie zapewniają, że koszty stosowania testów serologicznych ponoszą importerzy.

8. Niniejszy artykuł, w szczególności stosowanie testów serologicznych przewidzianych w ust. 3 lit. b), zostanie poddany rewizji przed dniem 1 stycznia 1997 r. w świetle rozwoju sytuacji dotyczącej wścieklizny w Państwach Członkowskich.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że bez uszczerbku dla decyzji, jakie mają zostać podjęte przy wykonaniu art. 21 i 23, przedmiotem handlu są jedynie: nasienie, komórki jajowe i zarodki spełniające wymogi ustalone w ust. 2, 3 i 4.

2. Bez uszczerbku dla wszelkich kryteriów jakich należy spełniać przy wpisywaniu zwierząt koniowatych do ksiąg rodowodowych dla niektórych specyficznych ras, nasienie zwierząt z gatunku owiec, kóz i koni, musi:

- zostać zebrane i poddane obróbce w celu sztucznej zapłodnienia w stacji uznanej z punktu widzenia zdrowotności zgodnie z załącznikiem D rozdział I, lub w przypadku owiec i kóz, na zasadzie odstępstwa od powyższego, w gospodarstwie spełniającym wymogi dyrektywy 91/68/EWG,
- zostać pobrane od zwierząt spełniających warunki ustalone w załączniku D rozdział II (przyjęcie i rutynowe badania zwierząt)
- zostać pobrane, poddane obróbce i konserwowane zgodnie z załącznikiem D rozdział III;
- być przewożone do innego Państwa Członkowskiego wraz ze świadectwem zdrowia odpowiadającym wzorowi ustanowionemu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

3. Komórki jajowe i zarodki zwierząt z gatunku owiec / kóz i koni oraz trzody chlewnej muszą:

- zostać pobrane przez zespół pobierający zatwierdzony przez właściwy organ Państwa Członkowskiego i poddane obróbce we właściwym laboratorium oraz pochodzić od

żeńskich dawców spełniających warunki ustalone w załączniku D rozdział IV,

- być traktowane i przechowywane zgodnie z załącznikiem D rozdział III,
- być przewożone do innego Państwa Członkowskiego wraz ze świadectwem zdrowia odpowiadającym wzorowi ustalانemu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Nasienie użyte do zapłodnienia żeńskich dawców musi spełniać przepisy ust. 2 w przypadku owiec, kóz, i koni, oraz przepisy dyrektywy 90/429/EWG dla trzody chlewnej. Wszelkie dodatkowe gwarancje można ustalać zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

4. Przed dniem 31 grudnia 1997 r. Komisja przedłoży sprawozdanie wraz z odpowiednimi wnioskami w sprawie wdrożenia niniejszego artykułu szczególnie w świetle rozwoju naukowego i technologicznego.

Artykuł 12

1. Przepisy dotyczące kontroli ustanowionych dyrektywą 90/425/EWG obowiązują, w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli i jej przebiegu, w stosunku do zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków objętych niniejszą dyrektywą, którym towarzyszy świadectwo zdrowia. Inne zwierzęta muszą pochodzić z gospodarstw podlegających zasadom tej dyrektywy, jeśli chodzi o kontrole w miejscu pochodzenia i przeznaczenia.

2. Art. 10 dyrektywy 90/425/EWG stosuje się w stosunku do zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków objętych niniejszą dyrektywą.

3. Do celów handlowych, zastosowanie art. 12 dyrektywy 90/425/EWG obejmuje dodatkowo pośredników, trzymających na stałe lub okazjonalnie zwierzęta wymienione w art. 7, 9 i 10.

4. Komunikacja z miejscem przeznaczenia, jak przewidziano w art. 4 ust. 2 dyrektywy 90/425/EWG odbywa się, odnośnie do zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków, którym towarzyszy świadectwo zdrowia, zgodnie z niniejszą dyrektywą przy użyciu systemu Animo.

5. Bez uszczerbku dla szczególnych przepisów niniejszej dyrektywy, jeśli zachodzi podejrzenie, że niniejsza dyrektywa nie jest przestrzegana lub, jeśli istnieją wątpliwości co do zdrowia zwierząt, albo jakości nasienia, komórek jajowych i zarodków wymienionych w art. 1, właściwy organ przeprowadza wszelkie kontrole jakie uzna za stosowne.

6. Państwa Członkowskie podejmują odpowiednie środki administracyjne lub karne w celu karania wszelkich naruszeń niniejszej dyrektywy, szczególnie jeśli okazuje się, że sporządzone świadectwa lub dokumenty nie odpowiadają rzeczywistemu stanowi zwierząt określonych w art. 1, że identyfikacja tych zwierząt, lub oznakowanie nasienia, komórek jajowych i zarodków, nie spełniają wymogów niniejszej dyrektywy, lub że zwierzęta bądź odnośne produkty nie przeszły kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 13

1. Handel zwierzętami z gatunków podatnych na choroby wymienione w załączniku A lub na choroby wymienione w załączniku B, jeśli Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia

stosuje gwarancje przewidziane w art. 14 i 15, oraz handel nasieniem, komórkami jajowymi i zarodkami tych zwierząt wysyłanych do i z jednostek, instytutów i ośrodków, podlega obowiązkowi okazania dokumentu przewozowego odpowiadającego wzorowi podanemu w załączniku E. Dokument ten, który musi być wypełniony przez weterynarza odpowiedzialnego za ową jednostkę, instytut, lub ośrodek pochodzenia, musi stwierdzać, że zwierzęta, nasienie, komórki jajowe lub zarodki pochodzą z jednostki, instytutu, lub ośrodka zatwierdzonego zgodnie z załącznikiem C i muszą im towarzyszyć podczas transportu.

2. a) Aby uzyskać zatwierdzenie, jednostka, instytut lub ośrodek przedkładają właściwemu organowi w danym Państwie Członkowskim wszelkie stosowne dokumenty towarzyszące odnoszące się do wymogów zawartych w załączniku C odnośnie chorób podlegających obowiązkowi zgłoszenia.
- b) Po otrzymaniu akt dotyczących wniosku o zatwierdzenie, lub odnowienie zatwierdzenia, właściwy organ bada je w świetle informacji jakie zawierają i, w miarę potrzeb, wyników testów przeprowadzanych na miejscu.
- c) Właściwy organ wycofuje zgodę na zatwierdzenie zgodnie z pkt. 3 załącznika C.
- d) Każde Państwo Członkowskie przesyła do Komisji wykaz zatwierdzonych jednostek, instytutów i ośrodków, wraz ze wszelkimi zmianami dokonanymi w tym wykazie. Komisja przekazuje te informacje innym Państwom Członkowskim.

Artykuł 14

1. Jeśli Państwo Członkowskie sporządza lub sporządziło, bezpośrednio lub poprzez hodowców, dobrowolny lub obowiązkowy program zwalczania lub monitorowania jednej z chorób określonej w załączniku B, może ono przedstawić ten program Komisji, podając w szczególności:

- rozmieszczenie choroby na jego terytorium
- czy choroba ta podlega obowiązkowi zgłoszenia
- powody przedsięwzięcia takiego programu, z uwzględnieniem jego efektywności pod względem kosztów i znaczenia choroby,
- obszar geograficzny, na którym program ma być wprowadzany,
- kategorie statusu stosowane wobec placówek, wymogi dla każdego gatunku wprowadzanego do gospodarstwa i procedury wykorzystywane przy wykonywaniu testów,
- procedury monitorowania programu łącznie z zaangażowaniem hodowców we wdrażanie programów zwalczania lub monitorowania choroby,
- działania jakie należy podjąć jeżeli, z jakichś względów, gospodarstwo straci swój status,
- niedyskryminacyjny charakter handlu na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego w odniesieniu do handlu wewnątrzspółnotowego.

2. Komisja bada programy przedstawione przez Państwa Członkowskie. Programy mogą być zatwierdzone w ramach procedury przewidzianej w art. 26 zgodnie z kryteriami ustalonymi w ust. 1. W ramach tej samej procedury dodatkowe gwarancje, ogólne lub ograniczone, które mogą być wymagane w handlu, zostają określone w tym samym czasie lub najpóźniej trzy miesiące po przedstawieniu programów. Gwarancje te nie mogą przekraczać gwarancji jakie stosuje u siebie Państwo Członkowskie.

3. Programy przedłożone przez Państwa Członkowskie mogą być zmieniane lub uzupełniane zgodnie z procedurą ustaloną w art. 26. Zgodnie z tą samą procedurą, można wprowadzać poprawki do gwarancji wymienionych w ust. 2.

Artykuł 15

1. Jeśli Państwo Członkowskie uznaje, że jego terytorium, lub część jego terytorium, jest wolne od jednej z chorób wymienionych w załączniku B, na którą podatne są zwierzęta objęte niniejszą dyrektywą, przedstawia Komisji odpowiednią dokumentację dodatkową, podającą w szczególności:

- charakter choroby oraz historię jej występowania na swoim terytorium,
- wyniki testów kontrolnych opartych o badania serologiczne, mikrobiologiczne, patologiczne lub epidemiologiczne,
- okres czasu, w którym choroba podlegała zgłoszeniu do właściwych władz
- okres czasu, w którym przeprowadzano kontrole
- jeśli dotyczy, okres czasu, w którym zakazano szczepień przeciwko tej chorobie oraz obszar geograficzny objęty zakazem,
- uzgodnienia dotyczące sprawdzenia braku występowania choroby.

2. Komisja bada dokumentację przewidzianą w ust. 1 i przedstawia Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu decyzję zatwierdzającą lub odrzucającą plan przedstawiony przez Państwo Członkowskie. Jeśli plan zostanie przyjęty, dodatkowe gwarancje, ogólne lub konkretne, które mogą być wymagane w handlu, zostaną określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26. Nie mogą one przekraczać gwarancji jakie Państwo Członkowskie wprowadza u siebie.

Do czasu podjęcia decyzji, zainteresowane Państwo Członkowskie może utrzymać w swoich transakcjach handlowych stosowne warunki konieczne dla utrzymania swojego statusu.

3. Zainteresowane Państwo Członkowskie notyfikuje Komisji wszelkie zmiany w danych szczegółowych określonych w ust. 1. Gwarancje określone zgodnie z ustaleniami ust. 2 mogą, w świetle takiej notyfikacji, ulegać zmianom, lub zostać wycofane zgodnie z procedurą określoną w art. 26.

ROZDZIAŁ III

Przepisy mające zastosowanie w przywozie do Wspólnoty

Artykuł 16

Warunki obowiązujące w przywozie zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków objętych niniejszą dyrektywą muszą być co najmniej równoważne warunkom ustalonym w rozdziale II.

Artykuł 17

1. W celu jednolitego stosowania art. 16 stosuje się przepisy zawarte w kolejnych ustępach.

2. Jedynie zwierzęta, nasienie, komórki jajowe i zarodki wymienione w art. 1 i spełniające następujące wymogi mogą być przywożone do Wspólnoty:

- a) muszą pochodzić z państwa trzeciego znajdującego się w wykazie, sporządzonym zgodnie z ust. 3 lit. a);
- b) musi towarzyszyć im świadectwo zdrowia odpowiadające wzorowi, który sporządza się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, podpisane przez właściwy organ w kraju wywozu i zaświadczające że zwierzęta, nasienie, komórki jajowe i zarodki spełniają warunki dodatkowe lub oferują równoważne gwarancje określone w ust. 4 i pochodzą w zatwierdzonych ośrodków, jednostek, instytutów i ośrodków lub punktów poboru oferujących takie gwarancje.

3. Zgodnie z procedurą określoną w art. 26 ustala się, co następuje:

- a) bez uszczerbku dla wykazu przewidzianego w art. 6 część A ust. 1 lit. e) tymczasowy wykaz państw trzecich lub części państw trzecich będących w stanie zapewnić Państwa Członkowskie i Komisję, przed datą ustaloną w art. 29, o gwarancjach równoważnych gwarancjom przewidzianym w rozdziale II, oraz wykaz punktów poboru, dla których są w stanie udzielić takich gwarancji.

Tymczasowy wykaz sporządzany jest na podstawie wykazu zakładów zatwierdzonych i kontrolowanych przez właściwe władze po uprzednim sprawdzeniu przez Komisję, że zakłady te przestrzegają zasad i ogólnych przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie;

- b) uaktualnienia do takiego wykazu dokonywane w świetle kontroli przewidzianych w ust. 4;
- c) szczególne warunki zdrowia zwierząt – w szczególności w celu ochrony Wspólnoty przed niektórymi chorobami egzotycznymi – lub gwarancje równoważne gwarancjom przewidzianym w niniejszej dyrektywie.

Szczególne wymogi i równoważne gwarancje ustalone dla państw trzecich nie mogą być bardziej przywilejowane niż te przewidziane w rozdziale II.

4. Wykaz przewidziany w ust. 3 może obejmować jedynie te państwa trzecie, lub części państw trzecich:

- a) z których przywóz nie jest zakazany:
- na skutek występowania jednej z chorób określonych w załączniku A, lub jakiegokolwiek innej choroby egzotycznej we Wspólnocie,
 - na podstawie art. 6, 7 i 14 dyrektywy 72/462/EWG i art. 17 dyrektywy 91/495/EWG oraz dyrektywy 71/118/EWG¹⁹, lub w przypadku innych zwierząt objętych niniejszą dyrektywą zgodnie z decyzją podjętą w ramach procedury przewidzianej w art. 26 z uwzględnieniem ich stanu zdrowia;
- b) które z uwagi na swoje ustawodawstwo oraz organizację służb weterynaryjnych i inspekcji i nadzór, jakiemu są poddane, zostały uznane zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG za zdolne do zagwarantowania wprowadzenia w życie obowiązującego w nich ustawodawstwa;
- c) w których służby weterynaryjne są w stanie zagwarantować, że wymogi sanitarne, przynajmniej równoważne tym ustalonym w rozdział II, są przestrzegane.

5. Ekspersi z Komisji oraz z Państw Członkowskich przeprowadzą szereg inspekcji na miejscu w celu zweryfikowania, czy gwarancje udzielone przez państwo trzecie w odniesieniu do warunków produkcji i wprowadzenia do obrotu można uznać za równoważne w stosunku do tych stosowanych we Wspólnocie.

Ekspersi z Państw Członkowskich odpowiedzialnych za te inspekcje są powoływani przez Komisję stanowiącą na wniosek Państw Członkowskich.

Inspekcje są wykonywane w imieniu Wspólnoty, która ponosi koszty związane z wszelkimi związanymi z tym wydatkami.

6. Do czasu zorganizowania inspekcji określonych w ust. 5 nadal obowiązują przepisy krajowe mające zastosowanie do inspekcji w państwach trzecich, z zastrzeżeniem powiadomienia poprzez Stały Komitet Weterynaryjny o wszelkich przypadkach nieprzestrzegania gwarancji zaoferowanych zgodnie z ust. 3, na jakie natrafiono podczas takich inspekcji.

Artykuł 18

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że zwierzęta, nasienia, komórki jajowe i zarodki objęte niniejszą dyrektywą są przywożone do Wspólnoty jedynie wówczas, gdy:

- towarzyszy im świadectwo sporządzone przez urzędowego lekarza weterynarii.

Wzór świadectwa sporządza się, zależnie od gatunku, zgodnie z procedurą ustaloną w art. 26,

- przeszły z wynikiem pozytywnym kontrole wymagane dyrektywami 90/675/EWG i 91/496/EWG²⁰,

¹⁹ Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu świeżego mięsa drobiowego (Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23). Ostatnio zmieniona dyrektywą 90/654/EWG (Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 48).

²⁰ Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli

- przeszły, przed wysyłką na terytorium Wspólnoty, kontrolę przeprowadzoną przez urzędowego lekarza weterynarii w celu zagwarantowania, że warunki przewozu określone w dyrektywie 91/628/EWG²¹ zostały spełnione, w szczególności w odniesieniu do pojenia i karmienia,
- w przypadku zwierząt określonych w art. 5-10, przeszły kwarantannę zanim zostały umieszczone na rynku, zgodnie ze szczegółowymi przepisami ustanawianymi zgodnie z procedurą ustaloną w art. 26.

2. Do czasu ustanowienia szczególnych przepisów dla wykonania niniejszego artykułu nadal obowiązują przepisy krajowe mające zastosowanie wobec przywozu z państw trzecich, dla których takie wymogi nie zostały przyjęte na poziomie wspólnotowym, pod warunkiem, że nie są bardziej preferencyjne niż przepisy określone w rozdział II.

Artykuł 19

Następujące kwestie uzgadnia się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26:

- a) szczególne wymogi w zakresie zdrowia zwierząt obowiązujące w przywozie do Wspólnoty, charakter i treść dokumentów towarzyszących dla zwierząt przeznaczonych do ogrodów zoologicznych, cyrków, parków rozrywki lub laboratoriów eksperymentalnych, w zależności od gatunku;
- b) dodatkowe gwarancje oprócz tych już przewidzianych w odniesieniu do różnych gatunków zwierząt objętych niniejszą dyrektywą, w celu ochrony odnośnych gatunków we Wspólnocie.

Artykuł 20

Zasady i przepisy ustanowione w dyrektywie 90/675/EWG stosuje się w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwa Członkowskie oraz środków ochronnych, które należy wprowadzić.

Do czasu wprowadzenia w życie decyzji przewidzianych w art. 8 ust. 3 i art. 30 dyrektywy 91/496/EWG, stosuje się nadal odpowiednie przepisy krajowe w celu stosowania art. 8 ust. 1 i art. 2 wyżej wymienionej dyrektywy, bez uszczerbku dla zgodności z przepisami i zasadami określonymi w akapicie pierwszym niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ IV

Wspólne przepisy końcowe

Artykuł 21

Wszelkie wzory świadectw obowiązujących w handlu i warunkach sanitarnych zwierząt, jakie muszą być spełnione, aby umożliwić handel zwierzętami, nasieniem, komórkami jajowymi i

weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

²¹ Dyrektywa Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniająca dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG (Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17).

zarodkami innymi niż te objęte art. 5-11 ustala się, w miarę potrzeb, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Artykuł 22

Załączniki do niniejszej dyrektywy ulegają zmianom, jeśli zachodzi taka potrzeba, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Artykuł 23

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26 można ustanowić specjalne wymogi, jeśli to konieczne, na zasadzie odstępstwa od art. 6 część A ust. 1 lit. e) oraz od rozdziału II, dla przemieszczania się zwierząt należących do cyrków i wesołych miasteczek oraz dla handlu zwierzętami, nasieniem, komórkami jajowymi i zarodkami przeznaczonymi dla ogrodów zoologicznych.

Artykuł 24

1. Państwa Członkowskie są upoważnione do uzależnienia wwozu na ich terytorium zwierząt (łącznie z ptakami żyjącymi w klatkach), nasienia, komórek jajowych i zarodków określonych w niniejszej dyrektywie, które były transportowane przez terytorium państwa trzeciego od wystawienia świadectwa zdrowia, poświadczającego zgodność z wymogami niniejszej dyrektywy.

2. Państwa Członkowskie uciekające się do możliwości ustanowionej w ust. 1 powiadamiają o tym Komisję i inne Państwa Członkowskie wchodzące w skład Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

Artykuł 25

W załączniku A do dyrektywy 90/425/EWG dodaje się, co następuje:

„Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 54.)”.

Artykuł 26

Jeśli dokonuje się odniesienia do procedury przewidzianej w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny utworzony na mocy decyzji 68/361/EWG²² działa w poszanowaniu przepisów ustanowionych w art. 17 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 27

Państwa Członkowskie wprowadzające w życie alternatywny system kontroli zapewniający gwarancje równoważne gwarancjom ustalonym w niniejszej dyrektywie w odniesieniu do przemieszczania się na ich terytorium zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków,

²² Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

objętych niniejszą dyrektywą, mogą na zasadzie wzajemności zezwalać na odstępstwa od art. 6 część A ust. 1 lit. f), art. 8 lit. b) i art. 11 ust. 1 lit. d).

Artykuł 28

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26 można przyjmować środki przejściowe przez okres trzech lat celem ułatwienia przejścia na nowe ustalenia określone w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 29

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed 1 stycznia 1994 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. Ustalenie ostatecznego terminu na transpozycję do prawa krajowego na dzień 1 stycznia 1994 r. pozostaje bez uszczerbku dla zniesienia kontroli weterynaryjnych na granicach przewidzianego w dyrektywie 89/662/EWG oraz w dyrektywie 90/425/EWG.

Artykuł 30

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 lipca 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

**CHOROBY PODLEGAJĄCE OBOWIĄZKOWI ZGŁOSZENIA W KONTEKŚCIE
NINIEJSZEJ DYREKTYWY^a**

Choroby	Gatunki, których dotyczy choroba
Rzekomy pomór drobiu, influenza drobiu	Ptaki
Choroba papuzia	Zwierzęta z rodzaju papugowych
Zgnilec amerykański	Pszczoły
Pryszczyca	Przeżuwacze
Brucelloza (<i>Brucella</i> ssp.)	
Gruźlica	
Klasyczny pomór świń	Świniowate
Afrykański pomór świń	
Pryszczyca	
Wścieklizna ^b	Wszystkie podatne gatunki

^a Z zastrzeżeniem chorób podlegających obowiązkowi zgłoszenia w załączniku I do dyrektywy 82/894/EWG.

^b Zgodnie z art. 2 dyrektywy 89/455/EWG

ZAŁĄCZNIK B

**WYKAZ CHORÓB, DLA KTÓRYCH PROGRAMY KRAJOWE MOGĄ BYĆ
UZNANE ZGODNIE Z NINIEJSZĄ DYREKTYWĄ,**

Norki	Wirusowe zapalenie jelit Choroba Aleucka
Pszczoly	Zgnilec europejski Waroza i choroba roztoczowa
Małpy człekokształtne i zwierzęta kotowate	Gruźlica
Przeżuwacze	Gruźlica
zwierzęta zającowate	Myksomatoza królików Wirusowa choroba krwotoczna Tularemia

ZAŁĄCZNIK C

WARUNKI REGULUJĄCE ZATWIERDZANIE JEDNOSTEK, INSTYTUTÓW LUB OŚRODKÓW

1. Aby uzyskać urzędowe zatwierdzenie na mocy z art. 13 ust. 2 niniejszej dyrektywy, jednostka, instytut lub ośrodek, w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. c), muszą:
 - a) być wyraźnie ogrodzone i odizolowane od otoczenia;
 - b) być usytuowane w bezpiecznej odległości od zakładów rolniczych, których status zdrowotny może być zagrożony w związku z obecnością zatwierdzonych instytucji, instytutów lub ośrodków;
 - c) pozostawać pod nadzorem weterynarza²³, monitorującego zwierzęta, które zawsze można złapać, zamknąć oraz umieścić w klatce;
 - d) posiadać właściwe pomieszczenia przeznaczone do kwarantanny;
 - e) posiadać jedno lub więcej odpowiednich pomieszczeń do przeprowadzania badań pośmiertnych;
 - f) być wolne od chorób wymienionych w załączniku A i, w odniesieniu do chorób objętych w danym kraju programem na podstawie art. 14, chorób wymienionych w załączniku B;
 - g) prowadzić bieżący rejestr zawierający:
 - ilość zwierząt, każdego gatunku znajdujących się w zakładzie, z informacją o ich wieku,
 - ilość zwierząt przybywających do zakładu lub opuszczających go, wraz z informacją o warunkach transportu i zdrowiu zwierząt,
 - obserwacje poczynione podczas przeprowadzania kwarantanny,
 - wyniki regularnych badań wydalin,
 - wyniki badań krwi lub innych badań diagnostycznych,
 - przypadki zachorowań i, jeśli to konieczne, zastosowane leczenie,
 - wyniki badania sekcyjnego jakiegokolwiek zwierzęcia, które pada w zakładzie, włączając w to zwierzęta urodzone martwo;
 - h) posiadać obiekty do właściwego usuwania ciał zwierząt, padłych z powodu choroby;

²³ Odpowiedzialnego za rutynowe przestrzeganie warunków zdrowia zwierząt ustalonych w niniejszej dyrektywie.

- i) być monitorowane przez urzędowego lekarza weterynarii, który musi przeprowadzić przynajmniej dwie kontrole sprawdzające stan zdrowia zwierząt w ciągu roku.

Kontrole stanu zdrowia zwierząt muszą obejmować co najmniej:

- jedną inspekcję wszystkich zwierząt w zakładzie,
- pobranie reprezentatywnych próbek od wszystkich zwierząt podatnych na choroby wymienione w załączniku A i B²⁴ albo wykrycie tych chorób innymi metodami. Próbki te muszą zostać zanalizowane przez zatwierdzone laboratoria w celu określenia czy zawierają czynniki chorobowe wywołujące choroby u każdego z gatunków zwierząt wymienionych w załączniku A. Próbki muszą być pobierane przez cały rok.

Wyniki testów laboratoryjnych przeprowadzonych na próbkach pobranych podczas kontroli stanu zdrowia zwierząt nie mogą wykazać obecności wspomnianych zarazków chorobotwórczych;

- sprawdzanie obowiązkowo prowadzonych rejestrów

2. Zgoda na zatwierdzenie zostaje utrzymana, jeśli spełniane są następujące wymogi:

- a) zwierzęta wprowadzone do zakładu muszą pochodzić z innej zatwierdzonej jednostki, instytutu, lub ośrodka;
- b) jeśli zwierzęta objęte dyrektywą 64/432/EWG są trzymane w zatwierdzonej jednostce, instytucie lub ośrodku, mogą one opuścić zakład tylko pod urzędową kontrolą;
- c) kontrole stanu zdrowia w zatwierdzonej jednostce, instytucie lub ośrodku muszą być dokonywane dwa razy w roku, zgodnie z pkt. 1 lit. h) niniejszego załącznika;
- d) wyniki badań laboratoryjnych przeprowadzonych na pobranych próbkach nie mogą wykazać śladów czynników chorobowych wywołujących choroby wymienione w załączniku A i B²⁴;
- e) o wszelkich podejrzanych przypadkach zwierząt, lub jakichkolwiek innych objawach sugerujących, że zwierzęta zarażyły się jedną lub kilkoma chorobami wymienionymi w załącznikach A i B²⁴, niezwłocznie powiadamia się właściwy organ.

3. Zatwierdzenie może być zawieszony, przywrócony albo wycofany w następujących okolicznościach:

- a) po otrzymaniu powiadomienia, w rozumieniu pkt. 2 lit. d) niniejszego załącznika, właściwy organ może tymczasowo zawiesić zatwierdzenie już zatwierdzonej jednostki, instytutu lub ośrodka;

²⁴ W stopniu, w jakim każda z tych chorób podlegających obowiązkowi zgłoszenia w danym Państwie Członkowskim.

- b) gdy próbka pobrana od podejrzanego o chorobę zwierzęcia została przekazana do zatwierdzonego laboratorium w celu zbadania na obecność podejrzanego czynnika chorobotwórczego. O wynikach testu natychmiast powiadamia się właściwy organ;
- c) gdy właściwy departament zostanie poinformowany o podejrzeniu wystąpienia jednej z chorób wymienionych w załącznikach A i B²⁵, podejmuje on takie działania, w odniesieniu do testów laboratoryjnych, badań epizootycznych, środków podjętych w celu zwalczania choroby oraz wycofania zatwierdzenia, jak gdyby choroba ta została zgłoszona, zgodnie z niniejszą dyrektywą regulującą środki jakie mają zostać podjęte w tej dziedzinie przeciwko chorobie oraz handlu zwierzętami;
- d) jeśli wyniki testu nie wykazują obecności wspomnianych czynników chorobotwórczych urządzenie przywraca zatwierdzenie;
- e) jednostka, instytut lub ośrodek zostają ponownie zatwierdzone tylko wówczas, gdy po wyeliminowaniu źródeł zakażenia ponownie zostaną spełnione warunki ustanowione w pkt. 1 niniejszego załącznika, z wyjątkiem pkt. 1 lit. f);
- f) właściwy organ powiadamia Komisję o zawieszeniu, przywróceniu lub wycofaniu zatwierdzenia.

²⁵ W stopniu, w jakim każda z tych chorób podlega obowiązkowi zgłoszenia w danym Państwie Członkowskim.

ZAŁĄCZNIK D

ROZDZIAŁ I

I. *Warunki regulujące zatwierdzenie punktów pobierania nasienia*

Punkty pobierania nasienia muszą:

1. znajdować się pod nadzorem „lekarz weterynarii punktu”;
2. posiadać różne i fizycznie oddzielone pomieszczenia dla:
 - przebywania i odizolowania zwierząt,
 - pobierania nasienia,
 - czyszczenia i dezynfekcji sprzętu,
 - przetwarzania nasienia,
 - przechowywania nasienia;
3. być tak zbudowane lub izolowane aby nie dopuścić do kontaktów ze zwierzętami spoza punktu;
4. posiadać pomieszczenia takie jak opisano w pkt. 2, łatwe do czyszczenia i dezynfekcji,

II. *Warunki nadzoru nad punktami pobierania nasienia*

Punkty pobierania nasienia, muszą:

1. być monitorowane w celu zagwarantowania, że znajdują się tam wyłącznie zwierzęta, od których jest pobierane nasienie. Jednakże inne zwierzęta domowe mogą pozostawać w punkcie, pod warunkiem, że spełniają ogólne warunki wyszczególnione poniżej,
2. być monitorowane w celu zagwarantowania, że przechowuje się rejestr zawierający informacje o:
 - tożsamości zwierząt przebywających w stacji,
 - wszystkich przypadkach przemieszczania zwierząt (przybyciu do i opuszczeniu stacji),
 - przeprowadzonych kontrolach stanu zdrowia,
 - historii zdrowia,
 - miejscu przeznaczenia nasienia,

- przechowywaniu nasienia;
3. być podawane inspekcji, co najmniej dwa razy w roku, przez urzędowego lekarza weterynarii aby spełnić warunki przestrzegania warunków zatwierdzenia i nadzoru;
 4. zatrudniać kompetentny personel, który został odpowiednio przeszkolony w technikach dezynfekcji i higieny, tak aby nie dopuścić do rozprzestrzeniania się choroby;
 5. być monitorowane w celu zapewnienia, że:
 - pobieranie, przetwarzanie i przechowywanie nasienia jest dokonywane tylko w pomieszczeniach do tego celu przeznaczonych,
 - wszystkie przybory mające kontakt z nasieniem lub zwierzęciem dawcą, podczas pobierania lub obróbki, są prawidłowo dezynfekowane lub sterylizowane przed każdorazowym użyciem,
 - każdy pojemnik służący do przechowywania lub transportu nasienia jest dezynfekowany lub sterylizowany przed użyciem,
 6. zagwarantować używanie:
 - produktów pochodzenia zwierzęcego wykorzystywanych przy przetwarzaniu nasienia (dodatki lub rozcieńczalniki), nie stanowiących zagrożenia dla zdrowia, lub poddanych uprzednio przetworzeniu w celu wykluczenia takiego zagrożenia,
 - czynnika zamrażającego, który nie był poprzednio używany do innych produktów pochodzenia zwierzęcego;
 7. zapewnić, że każda ilość nasienia jest odpowiednio oznakowana w taki sposób, aby można było ustalić datę pobrania, rasę i tożsamość zwierzęcia dawcy, jak również nazwę uznanej stacji, która dokonała pobrania nasienia.

ROZDZIAŁ II

Warunki stosowane w punktach pobierania nasienia

Wymagania odnosząc się do przyjęcia męskich dawców

A. OGIERY

Jedynie ogiery, które zdaniem urzędowego lekarza weterynarii spełniają następujące wymagania, mogą być wykorzystane do pobierania nasienia:

1. muszą być w dobrym stanie zdrowia w czasie pobierania nasienia;

2. muszą spełniać wymogi dyrektywy 90/426/EWG i pochodzić z gospodarstwa, które także spełnia te wymogi;
3. w ciągu 60 dni przed pierwszym pobraniem nasienia muszą przejść, z wynikami ujemnymi, następujące testy:
 - a) wykrywające niedokrwistość zakaźną koni, test immunodyszfuzji w żelu agarowym, zwany „testem Cogginsa”;
 - b) wykrywający wirusowe zapalenie tętnic koni, test seroneutralizacyjny (rozcieńczenie surowicy < $_$), uzupełniony, w przypadku otrzymania wyniku pozytywnego, o badanie wirusologiczne całkowitej objętości nasienia z wynikiem ujemnym;
 - c) wykrywający zakaźne zapalenia macicy u klaczy, poprzez wyizolowanie drobnoustroju chorobotwórczego *Taylorella equigenitalis*, przynajmniej test z próbek pobranych z cewki moczowej i płynu przed ejakulacyjnego.

Wyniki tych testów muszą być poświadczone przez laboratorium uznane przez właściwy organ.

W okresie wymienionym w pkt. 3 akapit pierwszy powyżej, i podczas okresu pobierania nasienia, ogiery nie mogą być wykorzystywane do krycia naturalnego.

B. OWCE I KOZY

1. Jedynie owce i kozy z ośrodków lub gospodarstw, które zdaniem urzędowego lekarza weterynarii spełniają następujące wymagania, mogą być wykorzystane do pobierania nasienia:
 - a) są w dobrym stanie zdrowia w dniu pobierania nasienia;
 - b) spełniają wymogi ustalone w art. 4, 5 i 6 dyrektywy 91/68/EWG w sprawie handlu wewnątrz Wspólnoty.

Dodatkowo, zwierzęta dawcy muszą przejść, w okresie trzydziestu dni przed pobraniem nasienia, z ujemnymi wynikami:

- test wykrywający brucelozę kóz i owiec (*B. melitensis*) zgodnie z załącznikiem C do dyrektywy 91/68/EWG,
 - test na zakaźne zapalenie najądrzy (*B. ovis*) zgodnie z załącznikiem D do dyrektywy 91/68/EWG,
 - test na wykrycie wirusa choroby granicznej;
- c) przeszły odpowiednie testy lub kontrole opracowane w celu zapewnienia zgodności z wymogami wymienionymi w lit. a) i b) powyżej.
2. Testy określone w pkt. 1, muszą być wykonywane przez laboratorium

zatwierdzone przez Państwo Członkowskie.

- C. Jeśli jakiegokolwiek testy wymienione w załącznikach A i B wypadną dodatnio, zwierzę musi zostać odizolowane, a nasienie pobrane od niego od czasu ostatniego testu z wynikiem ujemnym, nie może być wprowadzone do obrotu. To samo dotyczy nasienia pobranego od innych zwierząt w gospodarstwie lub w stacji pobierania nasienia od dnia, w którym przeprowadzono test z wynikiem pozytywnym. Nie można wznowić handlu aż do momentu przywrócenia normalnego statusu zdrowotnego punktu.

ROZDZIAŁ III

Warunki stosowane w odniesieniu do nasienia, komórek jajowych i zarodków

Nasienie, komórki jajowe i zarodki muszą być pobierane, przetwarzane, przepłukiwane i konserwowane przy użyciu produktu biologicznego wolnego od żywych drobnoustrojów zgodnie z następującymi zasadami:

- a) przepłukiwanie komórek jajowych i zarodków musi być wykonywane zgodnie z art. 11 ust. 3 niniejszej dyrektywy. Ich warstwa przejrzysta musi pozostać nietknięta przed i po przepłukaniu. W tym samym czasie można przepłukiwać jedynie komórki jajowe i zarodki pochodzące od tego samego dawcy. Po przepłukaniu warstwa przejrzysta każdej komórki jajowej lub zarodka musi być sprawdzona na całej jej powierzchni w przynajmniej 50-krotnym powiększeniu i fakt, że nie jest uszkodzona, jak również, że jest wolna od przylegających do niej ciał obcych, musi zostać potwierdzony;
- b) środki i roztwory użyte do pobierania, zamrażania i konserwacji komórek jajowych i zarodków muszą być wysterylizowane zgodnie z zatwierdzonymi metodami, ustanowionymi w art. 11 ust. 3, i należy się z nimi obchodzić w taki sposób, aby pozostały sterylne. Do środków służących do pobierania, przepłukiwania i konserwacji komórek jajowych, zarodków oraz rozcieńczalników nasienia trzeba dodać antybiotyki, zgodnie ze szczegółowymi zasadami ustalonymi w ramach procedury przewidzianej w art. 26;
- c) wszystkie materiały użyte do pobierania, posługiwania się, zamrażania i konserwacji jajeczek lub zarodków muszą być sterylizowane przed użyciem;
- d) musiały być one uprzednio poddane, zgodnie z art. 11 ust. 2, dodatkowym testom, ustalonym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, w szczególności dotyczącym płynów do pobierania i przepłukiwania, tak aby upewnić się, że nie zawierają one żadnych czynników chorobotwórczych;
- e) muszą być trzymane w sterylnych pojemnikach (ampułki, słomki, należycie oznaczone w celu zidentyfikowania metodą ustalaną zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26):
 - zawierających jedynie produkty pochodzące od jednego dawcy męskiego lub jednego dawcy żeńskiego,
 - zapieczętowane w momencie zamrażania w alkoholu lub w świeżym ciekłym azocie i opatrzone etykietką,

oraz umieszczone w wysterylizowanych pojemnikach z ciekłym azotem, które nie stwarzają zagrożenia zanieczyszczenia produktów;

- f) muszą być przechowywane w zatwierdzonych warunkach przez okres minimum 30 dni przed wysyłką;
- g) muszą być przewożone w kolbach, wyczyszczonych, odkażonych lub wysterylizowanych przed użyciem.

ROZDZIAŁ IV

Żeńscy dawcy

Samice mogą być wykorzystywane do pobierania zarodków lub komórek jajowych tylko wówczas, gdy zdaniem urzędowego lekarza weterynarii, spełnione zostaną wymagania zawarte w stosownych dyrektywach w sprawie handlu wewnątrzspółnotowego zwierzętami żywymi do celów hodowli i produkcji dla danej rasy, mianowicie w dyrektywie 64/432/EWG dla trzody chlewnej, w dyrektywie 90/426/EWG dla koni i w dyrektywie 91/68/EWG dla owiec i kóz, oraz wówczas, gdy pochodzą ze stada, które także spełnia wspomniane wymagania.

ZAŁĄCZNIK E

ŚWIADECTWO

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

1. Wysyłający (pełna nazwa i adres)	ŚWIADECTWO ZDROWIA nr ORYGINAŁ^a
3. Odbiorca (pełna nazwa i adres)	2. Państwo Członkowskie pochodzenia 4. WŁAŚCIWY ORGAN
	5. Adres - gospodarstwa pochodzenia lub urzędowo zatwierdzonej instytucji, instytutu lub ośrodka pochodzenia ^b - gospodarstwa lub kupca przeznaczenia, lub oficjalnie zatwierdzonych jednostki, instytutu lub ośrodka pochodzenia ^b
6. Miejsce załadunku	
7. Środek transportu	
8. Gatunek	
9. Liczba zwierząt/ uli/ lub królowych (z pomocnicami) ^b	
10. Identyfikacja serii	
11. POŚWIADCZENIE ZDROWOTNOŚCI ^c	
Sporządzono w, dnia	Podpis:
	Nazwisko drukowanymi literami:
	Tytuł i stanowisko:

^a Dla każdej przesyłki należy dostarczyć oddzielne świadectwo i oryginał musi towarzyszyć przesyłce do końcowego miejsca przeznaczenia, okres ważności świadectwa wynosi 10 dni.

^b Niepotrzebne skreślić.

^c Wypełnić zgodnie z art. 5-11 dyrektywy 92/65/EWG w ciągu 24 godzin przed załadowaniem zwierząt.

DYREKTYWA RADY 92/102/EWG

z dnia 27 listopada 1992 r.

w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego Art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady nr 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego³ stanowi, że zwierzęta będące przedmiotem handlu wewnątrz wspólnotowego powinny być identyfikowane zgodnie z wymogami zasad wspólnotowych i muszą być rejestrowane w sposób umożliwiający ustalenie ich gospodarstwa pochodzenia lub gospodarstwa tranzytu, punktu lub organizacji spędu oraz, że do dnia 1 stycznia 1993 r. systemy identyfikacji i rejestracji mają być rozszerzone na przemieszczanie zwierząt w obrębie terytorium każdego Państwa Członkowskiego;

art. 14 dyrektywy Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG⁴ stanowi, że identyfikacji i rejestracji takich zwierząt przewidzianej w art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy nr 90/425/EWG dokonuje się, z wyjątkiem zwierząt rzeźnych oraz zarejestrowanych zwierząt z rodziny koniowatych, po przeprowadzeniu wyżej wymienionych kontroli;

zarządzanie niektórymi wspólnotowymi systemami pomocy w dziedzinie rolnictwa wymaga indywidualnej identyfikacji określonych rodzajów zwierząt gospodarskich; w związku z tym system identyfikacji i rejestracji powinien umożliwiać stosowanie oraz kontrolę takich środków;

¹ Dz.U. nr C 137 z 27.05.1992, str. 7.

² Opinia wydana dnia 19 listopada 1992 r. (dotychczas nieopublikowana w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*).

³ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. (ostatnio zmieniony dyrektywą nr 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56.).

⁴ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56. (zmieniony rozporządzeniem (EWG) nr 91/628 (Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17.)).

konieczne jest zatem zapewnienie szybkiej i skutecznej wymiany informacji między Państwami Członkowskimi w celu właściwego stosowania przepisów niniejszej dyrektywy; ustanowiono przepisy wspólnotowe w rozporządzeniu Rady (EWG) 1468/81 z dnia 19 maja 1981 r. w sprawie wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi Państw Członkowskich oraz współpracy między nimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania prawa dotyczącego spraw celnych lub rolnych⁵ oraz dyrektywie Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych⁶;

hodowcy zwierząt powinni prowadzić aktualne rejestry zwierząt znajdujących się w ich gospodarstwach; osoby zajmujące się handlem zwierzętami muszą prowadzić rejestry swojej działalności; rejestry te udostępniane są właściwym władzom na ich żądanie;

w celu umożliwienia szybkiego i dokładnego ustalenia informacji dotyczących przewozu zwierząt, istnieje konieczność identyfikacji zwierząt; forma i treść znaku w odniesieniu do bydła powinna być ustalona na poziomie wspólnotowym; w odniesieniu do trzody chlewnej, owiec i kóz decyzja określająca rodzaj oznakowania powinna być podjęta później, ale do czasu jej podjęcia, należy utrzymać w stosunku do przewozu zwierząt ograniczonego do rynku krajowego, krajowe systemy identyfikacji;

należy ustanowić przepisy umożliwiające zniesienie wymogu znakowania w przypadku zwierząt przewożonych bezpośrednio z gospodarstwa do rzeźni; zwierzęta te jednak, w każdym przypadku muszą być tak zidentyfikowane, aby można było ustalić gospodarstwo, z którego pochodzą;

należy ustanowić przepisy umożliwiające zniesienie obowiązku rejestracji hodowców zwierząt, które przeznaczone są na własne potrzeby hodowcy oraz w celu uwzględnienia niektórych szczególnych przypadków, procedur związanych z prowadzeniem rejestrów;

w przypadku zwierząt, których oznakowanie stało się nieczytelne lub zostało zgubione, konieczne jest umieszczenie nowego znaku umożliwiającego zachowanie ciągłości z poprzednim oznakowaniem;

niniejsza dyrektywa nie może mieć wpływu na szczegółowe wymogi określone w decyzji Komisji 89/153/EWG z dnia 13 lutego 1989 r. dotyczącej korelacji próbek pobieranych do badania pozostałości ze zwierzętami oraz gospodarstwami ich pochodzenia⁷, lub na jakiegokolwiek stosowane właściwe zasady ustalone zgodnie z dyrektywą 91/496/EWG;

należy ustanowić przepisy dotyczące procedury komitetu zarządzającego stosowanej w celu

⁵ Dz.U. nr L 144 z 2.06.1981, str. 1. (zmieniony rozporządzeniem (EWG) nr 945/87 (Dz.U. nr L 90 z 2.04.1987, str. 3.).

⁶ Dz.U. nr L 351 z 2.12.1989, str. 34.

⁷ Dz.U. nr L 59 z 2.03.1989, str. 33.

przyjęcia wszelkich niezbędnych zasad w celu wykonania niniejszej dyrektywy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa określa minimalne wymagania dotyczące identyfikacji i rejestracji zwierząt, bez uszczerbku dla bardziej szczegółowych reguł wspólnotowych, które mogą zostać ustanowione w celach zwalczania lub opanowywania chorób.

Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku do decyzji nr 89/153/EWG oraz przepisów wykonawczych ustanowionych zgodnie z dyrektywą 91/496/EWG, uwzględniając art. 5 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3508/92 z dnia 27 listopada 1992 r. ustanawiające zintegrowany system zarządzania i kontroli niektórych programów pomocowych Wspólnoty⁸.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „zwierzę” oznacza każde zwierzę z gatunków określonych w dyrektywach 64/432/EWG⁹ oraz 91/68/EWG¹⁰;
- b) „gospodarstwo” oznacza każdy budynek, zagrodę lub, w przypadku hodowli prowadzonej na otwartej przestrzeni, miejsce, w którym zwierzęta przebywają, są hodowane lub trzymane;
- c) „hodowca” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną, nawet tymczasowo, za zwierzęta;
- d) „właściwa władza” oznacza centralną władzę Państwa Członkowskiego upoważnioną do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych lub inne władze, którym władze administracji centralnej delegował uprawnienia do wykonywania niniejszej dyrektywy;
- e) „handel” oznacza handel zgodnie z definicją w art. 2 dyrektywy nr 90/425/EWG.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) właściwe władze posiadają aktualny wykaz wszystkich gospodarstw zajmujących się

⁸ Dz.U. nr L 355 z 5.12.1992, str. 1.

⁹ Dyrektywa Rady nr 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrz wspólnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. nr 121 z 29.07.1964., str. 1977). (ostatnio zmieniona dyrektywą 91/687/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 16).

¹⁰ Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunkach zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrz wspólnotowy ovcami i kozami (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 19).

hodowlą zwierząt objętych niniejszą dyrektywą, które położone są na jego terytorium, określający gatunki hodowanych zwierząt i ich hodowców, łącznie z wpisami gospodarstw pozostającymi w wykazie do momentu, kiedy upłyną trzy kolejne lata zaprzestania w tym gospodarstwie hodowli zwierząt. Wykaz ten zawiera również znak lub znaki umożliwiające identyfikację gospodarstwa zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. a) i c) akapit drugi oraz ust. 3 akapit pierwszy, a także art. 8;

- b) Komisja, właściwa władza oraz lub inna władza odpowiedzialny za nadzorowanie przestrzegania rozporządzenia (EWG) nr 3508/92 ma dostęp do wszelkich informacji uzyskanych na mocy niniejszej dyrektywy.

2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy nr 90/425/EWG Państwa Członkowskie mogą zostać upoważnione do wyłączenia z wykazu przewidzianego w ust. 1 lit. a) osób fizycznych hodujących nie więcej niż trzy sztuki zwierząt z gatunku owiec lub kóz, w stosunku, do których nie będą się ubiegać o premie lub, biorąc pod uwagę przypadki szczególne, jedną świnie, a które to zwierzęta przeznaczone są na użytek własny lub do własnej konsumpcji hodowców oraz pod warunkiem, że każde takie zwierzę zostanie poddane kontrolom ustanowionym w niniejszej dyrektywie przed jakimkolwiek ich przewozem.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) każdy hodowca bydła lub trzody chlewnej wymieniony w dyrektywie 64/432/EWG i umieszczony w wykazie przewidzianym w art. 3 ust. 1 lit. a) prowadzi rejestr podający liczbę zwierząt znajdujących się w gospodarstwie.

Rejestr zawiera aktualne informacje o każdym przypadku narodzin, padnięcia lub przewozu zwierząt (liczba zwierząt uwzględniająca każdorazowe wprowadzenie i usunięcie z rejestru), co najmniej w ujęciu zagregowanym, z podaniem odpowiednio miejsca ich pochodzenia lub przeznaczenia oraz daty takich przewozów.

We wszystkich przypadkach należy podać znak identyfikacyjny stosowany zgodnie z art. 5 i 8.

W przypadku trzody chlewnej rejestracja narodzin i padnięć nie jest jednak obowiązkowa.

W przypadku świń czystorasowych lub mieszańców, które są rejestrowane w księgach zwierząt zarodowych zgodnie z przepisami dyrektywy 88/661/EWG¹¹, alternatywny system rejestracji oparty na identyfikacji indywidualnej umożliwiający zidentyfikowanie zwierząt może być uznany na mocy procedury ustanowionej w art.

¹¹ Dyrektywa Rady nr 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych stosowanych w odniesieniu do zwierząt hodowlanych należących do gatunków trzody chlewnej (Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 36).

18 dyrektywy 90/425/EWG, jeżeli system taki zapewnia spełnienie wymogów równoważnych do wymogów spełnianych przez rejestr;

- b) każdy hodowca owiec lub kóz, którego gospodarstwo jest wymienione zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. a) prowadzi rejestr zawierający co najmniej łączną liczbę owiec i kóz znajdujących się w gospodarstwie każdego roku w dniu, który zostanie określony przez właściwe władze.

Rejestr zawiera również:

- aktualne informacje dotyczące liczby żywych maciorek owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub, które wcześniej kociły się w danym gospodarstwie;
- informacje dotyczące przewozów owiec i kóz (liczba zwierząt uwzględniająca każdorazowe wprowadzenie i usunięcie z rejestru), co najmniej w ujęciu zagregowanym, z podaniem odpowiednio miejsca ich pochodzenia lub przeznaczenia, ich oznakowania oraz daty takich przewozów.

2. Jednakże, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy nr 90/425/EWG, ustala się uproszczoną procedurę rejestracji do dnia 1 stycznia 1993 r. w odniesieniu do bawołów oraz do dnia 1 października 1993 r. w odniesieniu do owiec i kóz wypędzanych sezonowo na pastwiska, a w przypadku wszystkich wymienionych wyżej zwierząt wypasanych na wspólnym pastwisku lub hodowanych w regionach pozostających w izolacji ze względu na warunki geograficzne.

3. Państwa Członkowskie zapewniają również, że:

- a) każdy hodowca dostarcza właściwej władzy, na jej żądanie, wszelkie informacje dotyczące pochodzenia, identyfikacji oraz, w odpowiednich przypadkach, miejsca przeznaczenia zwierząt, które hodowca posiadał, hodował, transportował, wprowadził do obrotu lub ubił;
- b) każdy hodowca zwierząt, które mają być przewiezione na targowiska lub spędy lub z targowisk lub spędów, przedstawia podmiotowi prowadzącemu targowiska lub spędy, który jest tymczasowo posiadaczem zwierząt, dokument określający szczegółowe informacje dotyczące zwierząt, w tym numery identyfikacyjne lub znaki każdej sztuki bydła.

Osoba prowadząca targowisko lub skup może wykorzystać dokumenty, uzyskane zgodnie z akapitem pierwszym, do wypełnienia obowiązku ustanowionego w ust. 1 lit. a) akapit trzeci.

- c) przez minimalny okres, który zostanie wyznaczony przez właściwą władzę, jednak nie krótszy niż trzy lata w gospodarstwie dostępne są dla właściwej władzy, na jego żądanie, rejestry i informacje.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że przestrzegane są następujące zasady ogólne:
 - a) znaki identyfikacyjne muszą być umieszczone zanim zwierzęta opuszczą gospodarstwo, w którym się narodziły;
 - b) nie wolno usuwać lub zmieniać znaków identyfikacyjnych bez pozwolenia właściwej władzy.

W przypadku, gdy znak stał się nieczytelny lub został zgubiony, nowy znak umieszcza się zgodnie z niniejszym artykułem;

- c) hodowca wpisuje do rejestru określonego w art. 4 wszelkie nowe znaki identyfikacyjne w celu zachowania powiązania z poprzednim oznakowaniem danego zwierzęcia;
 - d) kolczyki przewidziane w ust. 2 lit. a) są zatwierdzane przez właściwą władzę i są zabezpieczone przed podrobieniem oraz zapewniają czytelność oznakowania przez okres życia zwierzęcia. Kolczyki nie mogą się nadawać do ponownego użytku, a ich noszenie nie może być uciążliwe dla zwierząt.

2. W przypadku bydła, Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) wszystkie zwierzęta wymienione w art. 2 dyrektywy nr 64/432/EWG znajdujące się w gospodarstwie są oznakowywane przy pomocy kolczyków opatrzonych kodem alfanumerycznym, który nie może przekraczać 14 znaków i umożliwia indywidualną identyfikację każdego zwierzęcia według gospodarstwa urodzenia lub, w przypadku buhajów przeznaczonych do celów sportowych lub widowiskowych z wyjątkiem targów i wystaw, przy pomocy systemu identyfikacji, zapewniającego spełnianie równoważnych wymogów uznanego przez Komisję.

Kolczyki określone w akapicie pierwszym muszą być założone przed upływem dziewięciu miesięcy od dnia przyjęcia, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy 90/425/EWG, środków przewidujących identyfikację Państwa Członkowskiego oraz gospodarstwa, z którego dane zwierzę pochodzi. Zwierzęta oznakowane przed upływem dziewięciu miesięcy powinny być także oznakowane zgodnie z systemami krajowymi przewidzianymi w akapicie trzecim lub przez kolczykowanie przewidziane w akapicie pierwszym.

Na mocy procedury ustanowionej w art. 18 dyrektywy nr 90/425/EWG, okres taki może być przedłużony na wniosek Państwa Członkowskiego do dnia 1 lipca 1994 r.

Jednak zwierzęta, które oznakowano przed upływem przewidzianych okresu dziewięciu miesięcy zgodnie z obowiązującymi systemami krajowymi, które zostały przedstawione Komisji, pozostają z tego względu pod kontrolą;

- b) znaki identyfikacyjne są przydzielane gospodarstwom, rozprowadzane i stosowane do zwierząt w sposób określany przez właściwe władze;
- c) znaki identyfikacyjne są umieszczane najpóźniej do trzydziestego dnia od daty urodzenia zwierzęcia.

Właściwe władze mogą jednak odroczyć znakowanie zwierząt do momentu, w którym zwierzę osiągnie maksymalnie sześć miesięcy życia, pod warunkiem, że przed upływem trzydziestu dni od dnia narodzin zwierzę zostanie oznakowane przez hodowcę przy użyciu tymczasowego znaku identyfikacyjnego uznanego przez właściwą władzę, umożliwiając w ten sposób identyfikację każdego ze zwierząt według gospodarstwa narodzin zwierzęcia oraz pod warunkiem, że zwierzęta te nie mogą opuścić gospodarstwa, z wyjątkiem przewiezienia ich na ubój do rzeźni mieszczącej się na terenie objętym właściwością właściwej władzy, która uznała tymczasowy znak identyfikacyjny, bez przechodzenia przez inne gospodarstwo.

Właściwe władze mogą jednak wyrazić zgodę, aby cielęta mleczne przeznaczone na rzeź przed ukończeniem szóstego miesiąca życia oraz które zostały przywiezione przed osiągnięciem trzydziestego dnia życia zgodnie z krajowym systemem przewozu zwierząt, uznanym zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy 90/425/EWG umożliwiającym, co najmniej ustalenie gospodarstwa pochodzenia zwierząt, były znakowane w gospodarstwach prowadzących opas cieląt, pod warunkiem, że cielęta zostały tam przewiezione bezpośrednio z gospodarstwa ich narodzin oraz że cielęta przewiezione na mocy takich systemów nie będą kwalifikować się do przyznania premii.

3. Zwierzęta inne niż bydło należy znakować bezzwłocznie, a w każdym przypadku przed opuszczeniem gospodarstwa za pomocą kolczyków lub tatuażu umożliwiających określenie miejsca pochodzenia zwierząt oraz umożliwiających dokonanie odniesienia do wszelkich dokumentów towarzyszących, które powinny wymieniać takie kolczyki lub tatuaż oraz umożliwiających odniesienie do wykazu określonego w art. 3 ust. 1 lit. a).

W oczekiwaniu na decyzję przewidzianą w art. 10 niniejszej dyrektywy oraz w drodze odstępstwa od przepisów art. 3 ust. 1 lit. c) akapit drugi dyrektywy nr 90/425/EWG, Państwa Członkowskie mogą stosować krajowe systemy przewozu zwierząt, innych niż bydło, w przypadku wszelkich transportów takich zwierząt odbywających się w granicach terytorium danego państwa. Takie systemy muszą umożliwiać identyfikację miejsca pochodzenia i miejsca narodzin zwierząt. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o systemach, które zamierzają w tym celu wprowadzić, w odniesieniu do trzody chlewnej z dniem 1 lipca 1993 r. oraz z dniem 1 lipca 1994 r. w odniesieniu do owiec i kóz. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy nr 90/425/EWG, Państwo Członkowskie może być poproszone o dokonanie zmian swojego systemu w przypadku, gdy nie spełnia on wymogu określonego w zdaniu drugim.

Przesyłce zwierząt oznakowanych tymczasowym znakiem identyfikującym przez cały czas przewozu towarzyszy dokument umożliwiający określenie pochodzenia zwierząt, ich

właściciela, miejsca wyjścia oraz miejsca przeznaczenia.

Właściwa władza może jednak zezwolić na przewóz nieoznakowanych owiec i kóz między gospodarstwami o tym samym statusie zdrowotnym, stanowiącymi własność jednego podmiotu oraz znajdującymi się na obszarze objętym właściwością tej władzy, pod warunkiem, że każdy taki przewóz odbywa się na mocy krajowego systemu, który umożliwia określenie gospodarstwa, w którym dane zwierzę się narodziło. Państwa Członkowskie muszą, do dnia 1 lipca 1994 r., powiadomić Komisję o systemach, które zamierzają w tym celu wprowadzić. Stosownie do procedury ustanowionej w art. 18 dyrektywy 90/425/EWG Państwo Członkowskie może zostać poproszone dokonanie zmian tego systemu, w przypadku, gdy nie spełnia on wyżej wymienionego wymogu.

4. Art. 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy 64/432/EWG otrzymuje brzmienie:

„e) podlegać identyfikacji zgodnie z art. 5 dyrektywy Rady 92/102/EWG w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt¹².”

Artykuł 6

1. W przypadku, gdy właściwa władza Państwa Członkowskiego przeznaczenia postanawia nie stosować znaku identyfikacyjnego nadanego zwierzęciu w gospodarstwie jego pochodzenia, władza ta ponosi wszelkie koszty związane z zamianą znaku. W przypadku takiej zamiany znaku, należy zachować powiązanie między identyfikacją dokonaną przez właściwą władzę Państwa Członkowskiego wysyłki a nową identyfikacją dokonaną przez właściwą władzę Państwa Członkowskiego przeznaczenia; powiązanie to odnotowuje się w rejestrze przewidzianym w art. 4.

Do możliwości przewidzianej w akapicie pierwszym nie można odwoływać się w przypadku zwierząt przeznaczonych do uboju, które przywożone są zgodnie z art. 8 bez umieszczania nowego znaku zgodnie z art. 5.

2. W przypadku, gdy zwierzęta zostały sprzedane, właściwa władza Państwa Członkowskiego przeznaczenia może, do celów art. 5 dyrektywy 90/425/EWG, odwołać się do art. 4 dyrektywy 89/608/EWG w celu uzyskania informacji odnoszących się do zwierząt, stad pochodzenia zwierząt oraz wszelkich przewozów tych zwierząt.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie zapewniają, że wszelkie informacje dotyczące przewozów zwierząt, którym nie towarzyszą świadectwa lub dokumenty wymagane zgodnie z przepisami weterynaryjnymi lub zootechnicznymi, dostępne są dla właściwej władzy, na jego żądanie, co najmniej przez okres wyznaczony przez tą władzę.

Artykuł 8

¹² Dz.U. nr L 355 z 5.12.1992, str. 32.”

Wszystkie zwierzęta przywożone z państw trzecich, które przeszły kontrole ustanowione w dyrektywie 91/496/EWG i pozostają na terytorium Wspólnoty, w ciągu trzydziestu dni od dnia przeprowadzenia powyższych badań oraz w każdym przypadku, przed ich przewozem, mają być identyfikowane znakiem spełniających wymogi określone w art. 5, o ile ich gospodarstwem przeznaczenia jest rzeźnia znajdująca się w obszarze właściwości władzy odpowiedzialnej za kontrole weterynaryjne, zaś ubój zwierząt przeprowadzany jest w ciągu trzydziestu dni od dnia badania.

Należy zachować powiązanie między identyfikacją nadaną przez państwo trzecie a identyfikacją zwierzęcia dokonaną w Państwie Członkowskim przeznaczenia. Powiązanie to należy odnotować w rejestrze przewidzianym w art. 4.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie przyjmują niezbędne środki administracyjne i/lub karne, które będą stosowane wobec wszelkich naruszeń wspólnotowych przepisów weterynaryjnych, w przypadkach, w których ustalono, że znakowanie lub identyfikacja lub prowadzenie rejestrów przewidzianych w art. 4 nie jest prowadzone zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 10

Najpóźniej do dnia 31 grudnia 1996 r., działając w oparciu o sprawozdanie Komisji, któremu towarzyszą wnioski przyjmowane kwalifikowaną większością głosów, w świetle zdobytych doświadczeń, Rada dokona przeglądu przepisów niniejszej dyrektywy w celu zdefiniowania zharmonizowanego wspólnotowego systemu identyfikacji i rejestracji oraz podejmie decyzję w sprawie możliwości wprowadzenia elektronicznego systemu identyfikacji w świetle postępu dokonanego w tej dziedzinie przez Międzynarodową Organizację Normalizacyjną (ISO).

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy:

- w odniesieniu do wymogów dotyczących bydła:
 - (i) rejestrowanie bydła od dnia 1 lutego 1993 r. zgodnie z obowiązującymi procedurami krajowymi spełniającymi wymogi ustanowione w art. 4 oraz identyfikowanie zgodnie z istniejącymi zasadami określonymi w art. 5 ust. 2 lit. a), akapit drugi i trzeci;
 - (ii) wprowadzanie od dnia 1 października 1993 r. wspólnotowych systemów rejestracji i identyfikacji ustanowionych niniejszą dyrektywą

- w odniesieniu do wymogów dotyczących trzody chlewnej, do dnia 1 stycznia 1994 r.;
- w odniesieniu do wymogów dotyczących owiec i kóz, do dnia 1 stycznia 1995 r.;

Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. Ustalenie ostatecznego terminu transpozycji do prawa krajowego na dzień 1 stycznia 1994 r. oraz dzień 1 stycznia 1995 r. pozostaje bez uszczerbku dla zniesienia granicznych kontroli weterynaryjnych przewidzianych dyrektywą nr 90/425/EWG.

Artykuł 12

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 1992 r.

W imieniu Rady

J. PATTEN

Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z dnia 21 grudnia 1992 r.

dotycząca dodatkowych gwarancji odnoszących się do zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy w stosunku do bydła przeznaczonego do Danii

(93/42/EWG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając dyrektywę Rady 64/432/EWG¹ z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydłem i trzodą chlewną, ostatnio zmienioną dyrektywą 92/65/EWG², w szczególności jej art. 10,

a także mając na uwadze, co następuje:

Dania uważa, że jej terytorium jest wolne od zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła oraz przedłożyła Komisji dokumentację przewidzianą w art. 10 dyrektywy 64/432/EWG;

program zwalczania zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy został rozpoczęty w Danii w 1984 r.;

uważa się, że program powiódł się w odniesieniu do zwalczania tej choroby w Danii;

w odniesieniu do przemieszczenia bydła wewnątrz kraju władze Danii stosują przepisy, które są co najmniej równoważne z przepisami przewidzianymi w niniejszej decyzji;

należy zaproponować dodatkowe gwarancje w celu zachowania postępów dokonanych w Danii;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Bydło przeznaczone do hodowli i produkcji pochodzące z innych Państw Członkowskich i przeznaczone do Danii musi spełniać następujące warunki:

1. zgodnie z urzędowymi informacjami, nie stwierdzono żadnych klinicznych lub patologicznych dowodów na chorobę zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy w stadzie, z którego pochodzą zwierzęta przez okres ostatnich 12 miesięcy;

¹ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1988/64.

² Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 54.

2. bydło było izolowane w pomieszczeniach zatwierdzonych przez właściwy organ przez okres 30 dni bezpośrednio poprzedzających przemieszczenie;
3. bydło zostało poddane testowi serologicznemu na obecność zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy w oparciu o surowicę pobraną co najmniej 21 dni po wprowadzeniu do pomieszczeń izolacyjnych, z wynikami ujemnymi. Również testy wykonane na wszystkich zwierzętach przebywających w pomieszczeniach izolacyjnych muszą dać wyniki ujemne;
4. bydło nie może być szczepione przeciwko zakaźnemu zapaleniu nosa i tchawicy.

Artykuł 2

Bydło przeznaczone do uboju pochodzące z innych Państw Członkowskich i przeznaczone do Danii musi zostać bezpośrednio przewiezione do rzeźni w miejscu przeznaczenia.

Artykuł 3

W odniesieniu do bydła wysyłanego do Danii w świadectwie zdrowia przewidzianym w załączniku F do dyrektywy Rady 64/432/EWG dodaje się, co następuje:

„bydło zgodnie z przepisami decyzji Komisji 93/42/EWG z dnia 21 grudnia 1992 r. dotyczącej zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła wysyłanego do Danii.”

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1993 r.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 1992 r.

W imieniu Komisji

Ray MAC SHARRY

Członek Komisji

**AKT DOTYCZĄCY WARUNKÓW PRZYSTĄPIENIA REPUBLIKI AUSTRII,
KRÓLESTWA SZWECJI, REPUBLIKI FINLANDII I KRÓLESTWA NORWEGII I ZMIAN
W TRAKTATACH USTANAWIAJĄCYCH UNIĘ EUROPEJSKĄ**

ZAŁĄCZNIK I

LISTA, O KTÓREJ MOWA W ART. 29 AKTU PRZYSTĄPIENIA

V. ROLNICTWO

E. PRZEPISY DOTYCZĄCE WETERYNARII I ZOOTECHNIKI

I. Przepisy dotyczące weterynarii

Część 1 – Teksty podstawowe

ROZDZIAŁ 1

Teksty horyzontalne

1. *390 L 0675*: dyrektywa Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 roku ustanawiająca zasady rządzące organizacją badań weterynaryjnych produktów wchodzących do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. nr L 373, z 31.12.1990, str. 1), zmieniona:

- *391 L 0496*: dyrektywą Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 roku (Dz.U. nr L 268, z 24.9.1991, str. 56),
- *392 R 1601*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1601/92 z dnia 15 czerwca 1992 roku (Dz.U. nr L 173, z 27.6.1992, str. 13),
- *392 D 0438*: decyzją Rady 92/438/EWG z dnia 13 lipca 1992 roku (Dz.U. nr L 243, z 25.8.1992, str. 27),
- *392 L 0118*: dyrektywą Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1993, str. 49).

a) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 18a

1. Austria będzie dysponowała okresem trzech lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu na wprowadzenie systemu sprawdzającego, przewidzianego w niniejszym rozdziale. W trakcie tego okresu przejściowego, Austria będzie stosowała środki określone przed wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu zgodnie z procedurą określoną w art. 24. Środki te muszą zapewniać, że przeprowadzane są wszystkie konieczne badania możliwie blisko zewnętrznej granicy wspólnoty.

2. Finlandia będzie dysponowała okresem dwóch lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu na wprowadzenie systemu sprawdzającego, przewidzianego w niniejszym rozdziale. W trakcie tego okresu przejściowego, Finlandia będzie stosowała środki określone przed wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu zgodnie z procedurą określoną w art. 24. Środki te muszą zapewniać, że przeprowadzane są wszystkie konieczne badania możliwie blisko zewnętrznej granicy wspólnoty.

b) W art. 31 po wyrażeniu „Państwa Członkowskie” dodaje się: „w szczególności Austria i Finlandia”.

c) W załączniku I dodaje się:

„13. terytorium Republiki Austrii

14. terytorium Republiki Finlandii

15. terytorium Królestwa Szwecji.”.

2. *391 L 0496*: dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 roku ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG i 90/675/EWG (Dz.U. nr L 268, z 24.9.1991, str. 56), zmieniona:

- *391 L 0628*: dyrektywą Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 roku (Dz.U. nr L 340, z 11.12.1991, str. 17),

- *392 D 0438*: decyzją Rady 92/438/EWG z dnia 13 lipca 1992 roku (Dz.U. nr L 243, z 25.8.1992, str. 27).

a) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 17a

Austria i Finlandia będą dysponowały okresem trzech lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu na wprowadzenie systemu sprawdzającego przewidzianego w niniejszym rozdziale. W trakcie tego okresu przejściowego, Austria i Finlandia będą stosowały środki określone przed wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu zgodnie z procedurą określoną w art. 23. Środki te muszą zapewniać, że przeprowadzane są wszystkie konieczne badania możliwie blisko od zewnętrznej granicy wspólnoty.”

b) W art. 29 po wyrażeniu „Państwa Członkowskie” dodaje się:

„w szczególności Austria i Finlandia”.

ROZDZIAŁ 2

Zdrowie zwierząt

A. HANDEL I WPROWADZANIE NA RYNEK

1. *364 L 0432*: dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 roku w sprawie problemów sanitarnych zwierząt, wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. nr L 121, z 29.7.1964, str. 1077/64), zmieniona:

- *392 L 0102*: dyrektywą Rady 92/102/EWG z dnia 27 listopada 1992 roku (Dz.U. nr L 355, z 5.12.1992, str. 32).

a) W art. 2 lit. o) dodaje się:

„– Austria: Bundesland

- Finlandia: Lääni/län

- Szwecja: län”.

- b) W art. 3 ust. 2 lit. e) dodaje się:

„Jednakże, przed 1 stycznia 1996 r., bydło i trzoda chlewna pochodzące z Finlandii mogą być identyfikowane przez oznaczenie oficjalnie zatwierdzone przez właściwe władze tego Państwa Członkowskiego. Właściwe fińskie władze prześlą do Komisji i innych Państw Członkowskich wszystkie informacje dotyczące charakterystyki oficjalnie zatwierdzonego oznaczenia.”

- c) W art. 4a ust. 3 dodaje się następujący akapit:

„W ciągu okresu przejściowego trzech lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, próba serologiczna musi być przeprowadzona na wszystkich świniowatych, w tym dzikach, na potrzeby wysyłki do Finlandii, z regionu ustanowionego w art. 2 lit. o), w którym wystąpiła choroba pęcherzykowa trzody chlewnej. Przeprowadzanie tej próby wymagane jest przez okres dwunastu miesięcy po wystąpieniu ostatniego przypadku w tym regionie.”

- d) W art. 4b dodaje się następujący akapit:

„W trakcie okresu przejściowego trzech lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, próba serologiczna z wynikiem negatywnym musi być przeprowadzona na wszystkich świniowatych, włączając dziki, na potrzeby wysyłki do Finlandii lub Szwecji, z regionu ustanowionego w art. 2 lit. o), w którym wystąpił klasyczny pomór świń. Przeprowadzanie tej próby wymagane jest przez okres dwunastu miesięcy po wystąpieniu ostatniego przypadku w tym regionie. Jeśli to konieczne, szczegółowe zasady stosowania tego akapitu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 12.”

- e) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 8a

W odniesieniu do świńskiego zespołu układu rozrodczego i oddechowego podczas przejściowego okresu trzech lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, próba serologiczna z wynikiem negatywnym musi być przeprowadzona na wszystkich świniowatych, włączając dziki, na potrzeby wysyłki do Szwecji, z regionu ustanowionego w art. 2 lit. o), w którym zespół układu rozrodczego i oddechowego został oficjalnie zarejestrowany. Przeprowadzanie tej próby wymagane jest przez okres dwunastu miesięcy po wystąpieniu ostatniego przypadku zarażenia w tym regionie. Szczegółowe zasady stosowania tego artykułu będą przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 12.”

- f) W art. 9 dodaje się ustęp:

„4. Komisja zbada możliwie szybko przedłożone przez Szwecję programy dotyczące zapalenia nosa i tchawicy/obrzęku bydła (IBR/IPV) i choroby Aujeszky u świń. Po przeprowadzeniu tego badania i jeśli jest to usprawiedliwione, postanowienia ust. 2 mogą być stosowane. Odpowiednie decyzje, przewidziane w ust. 2, zostaną podjęte możliwie szybko. Przed podjęciem powyższych decyzji Szwecja może, w okresie jednego roku od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, stosować w odniesieniu do powyższych chorób swoje krajowe zasady obowiązujące przed tą datą. Jeśli jest to niezbędne, okres jednego roku może być przedłużony zgodnie z procedurą określoną w art. 12.

5. Komisja zbada możliwie szybko przedłożony przez Austrię program dotyczący zapalenia nosa i tchawicy/obrzęku bydła (IBR/IPV). Po przeprowadzeniu tego badania i jeśli jest to uzasadnione, można zastosować postanowienia ust. 2.

Odpowiednie decyzje, przewidziane w ust. 2, zostaną podjęte przed wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu.

6. Komisja zbada możliwie szybko przedłożony przez Finlandię program dotyczący zapalenia nosa i tchawicy/obrzęku bydła (IBR/IPV) i choroby świń Aujeszky. Po przeprowadzeniu tego badania i jeśli jest to uzasadnione, można zastosować postanowienia ust. 2. Odpowiednie decyzje, przewidziane w ust. 2, zostaną podjęte przed wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu.”

g) W art. 10 dodaje się następujący ustęp:

„4. Komisja dokona możliwie szybko badania, na podstawie przekazanych przez Szwecję informacji dotyczących paratuberkulozy, leptospirozy (*leptospira hardjo*), choroby wąsikowej (formy genitalnej) i zarazy rzęsiskowej (infekcji płodowej) u bydła i wirusowego zapalenia żołądka i jelit, leptospirozy (*leptospira pomona*) i epidemii biegunki u świń. Po przeprowadzeniu tego przeglądu i jeśli jest to uzasadnione można zastosować postanowienia ust. 2. Odpowiednie decyzje przewidziane w ust. 2 zostaną podjęte możliwie szybko. Do czasu tej decyzji Szwecja może w odniesieniu do powyższych chorób, w okresie jednego roku od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu stosować swoje krajowe zasady obowiązujące przed tą datą. Jeśli jest to niezbędne, okres jednego roku może zostać rozszerzony zgodnie z procedurą określoną w art. 12.

5. Komisja dokona badania na podstawie nadesłanych przez Finlandię informacji dotyczących zapalenia nosa i tchawicy/obrzęku bydła (IBR/IPV) i choroby świń Aujeszky. Po przeprowadzeniu tego przeglądu i jeśli jest to uzasadnione, można zastosować postanowienia ust. 2. Odpowiednie decyzje, przewidziane w ust. 2, zostaną podjęte przed wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu.”

h) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 10a

1. W odniesieniu do salmonelli i oczekując na wejście w życie zmian, które zostaną wprowadzone w niniejszej dyrektywie, bydło i trzoda chlewna do hodowli, produkcji lub na ubój, przeznaczone do Finlandii i Szwecji, będą w miejscu przeznaczenia poddane zasadom programu operacyjnego stosowanego przez te Państwa Członkowskie. Jeśli zwierzęta te uznane zostaną za zarażone podlegają tym samym środkom jakie stosuje się wobec zwierząt pochodzących z tych państw członkowskich. Środki te nie są stosowane do zwierząt gospodarstw objętych programem uznanym za równorzędny zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12.

2. Gwarancje przewidziane w ust. 1 będą stosowane tylko po zatwierdzeniu przez Komisję programu operacyjnego przedłożonego przez Finlandię i Szwecję. decyzja Komisji musi zostać podjęta przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, tak aby programy operacyjne i gwarancje przewidziane w ust. 1 były stosowane wraz z wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu.”

i) w załączniku B pkt 12) dodaje się:

„m) Austria: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling,

n) Finlandia: Centralne Laboratorium, Sekcja Tuberculin, Weybridge, Anglia,

o) Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala“;

j) w załączniku C pkt 9) dodaje się:

„m) Austria: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling,

n) Finlandia: Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitos, Helsinki/Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors,

o) Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

k) w załączniku F, w uwadze 4 dotyczącej modelu I, uwadze 5 dotyczącej modelu II, uwadze 4 dotyczącej modelu III i uwadze 5 dotyczącej modelu IV, dodaje się następujący tekst:

„m) Austria: Amtstierarzt

n) Finlandia: kunnaneläinlääkäri lub kaupungineläinlääkäri lub läänineläinlääkäri/kammunalveterinär lub stadsveterinär lub länsveterinär

o) Szwecja: länsveterinär, distriktsveterinär lub gränsveterinär;”

l) w załączniku G rozdział II, sekcja A pkt 2), dodaje się tekst:

„m) Austria: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling,

n) Finlandia: Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitos, Helsinki/ Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors,

o) Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

2. 391 L 0068: dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 roku w sprawie warunków sanitarnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami (Dz.U. nr L 46, z 19.2.1991, str. 19).

a) W art. 8 dodaje się ustęp:

„4. Komisja dokona badania, możliwie szybko, na podstawie przekazanych przez Szwecję informacji dotyczących owczej paratuberkulozy i owczego zakaźnego braku laktacji. Po przeprowadzeniu tego przeglądu i jeśli jest to uzasadnione można zastosować postanowienia ust. 2. Odpowiednie decyzje przewidziane w ust. 2 zostaną podjęte możliwie szybko. Do czasu tej decyzji Szwecja może w odniesieniu do powyższych chorób, w okresie jednego roku od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu stosować swoje krajowe zasady obowiązujące przed tą datą. Jeśli jest to niezbędne, okres jednego roku może być przedłużony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 15.

b) Dodaje się artykuł:

„Artykuł 8a

W odniesieniu do Finlandii, w celu stosowania art. 7 i 8 i na jej prośbę, Komisja zorganizuje niezbędne badania na choroby wymienione w załączniku B, II i III, tak aby odpowiednie decyzje mogły być przyjęte, jeśli to konieczne, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 15 przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.”

c) W załączniku A rozdział 1 sekcja II pkt 2 podpunkt (i) dodaje się następujące zdanie:

„Postanowienie to będzie podlegało przeglądowi przed wejście w życie Traktatu o Przystąpieniu, pod kątem dokonania możliwych zmian, które zostaną wprowadzone w

trybie określonym w art. 15.”

3. 390 L 0426: dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 roku w sprawie warunków sanitarnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz.U. nr L 224, z 18.8.1990, str. 42), zmieniona:

- 390 L 0425: dyrektywą Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 roku (Dz.U. nr L 224, z 18.8.1990, str. 29),
- 391 L 0496: dyrektywą Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 roku (Dz.U. nr L 268, z 24.9.1991, str. 56),
- 392 D 0130: decyzją Komisji 92/130/EWG z dnia 13 lutego 1992 roku (Dz.U. nr L 47, z 22.2.1992, str. 26),
- 392 L 0036: dyrektywą Rady 92/36/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 roku (Dz.U. nr L 157, z 10.6.1992, str. 28).

W przypisie c) załącznika C dodaje się następujący tekst:

„Austria: „Amtstierarzt”

Finlandia: kunnaneläinlääkäri lub kaupungineläinlääkäri lub läänineläinlääkäri/kammunalveterinär lub stadsveterinär lub länsveterinär

Szwecja: länsveterinär, distriktsveterinär lub gränsveterinär.”

4. 390 L 0539: dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 roku w sprawie warunków sanitarnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. nr L 303, z 31.10.1990, str. 6), zmieniona:

- 391 L 0494: dyrektywą Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 roku (Dz.U. nr L 268, z 24.9.1991, str. 35),
- 392 D 0369: decyzją Komisji 92/369/EWG z dnia 24 czerwca 1992 roku (Dz.U. nr L 195, z 14.7.1992, str. 25),
- 393 L 0120: dyrektywą Rady 93/120/EWG z dnia 22 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr L 340, z 31.12.1993, str. 35).

a) W art. 5 dodaje się następującą literę:

„d) w odniesieniu do salmonelli, drób z przeznaczeniem do Finlandii i Szwecji musi spełniać warunki ustanowione w art. 9a, 9b i 10b.”

b) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 9a

1. W odniesieniu do salmonelli, Finlandia i Szwecja mogą nadesłać do Komisji program operacyjny dotyczący stad hodowlanych drobiu i stad jednodniowych kurczaków hodowanych z zamiarem włączenia do drobiu hodowanego lub stad drobiu rozrodczego.

2. Komisja dokona przeglądu programów operacyjnych. Po przeprowadzeniu badania i jeśli jest to uzasadnione, Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32, wyszczególni dodatkowe ogólne lub ograniczone gwarancje, które mogą być wymagane przy dostawach do Finlandii i Szwecji. Gwarancje te muszą być równoważne do wprowadzonych przez Finlandię i Szwecję odpowiednio na poziomie krajowym. Odpowiednie decyzje zostaną podjęte przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.

Artykuł 9b

1. W odniesieniu do salmonelli i do czasu przyjęcia zasad wspólnotowych, Finlandia i Szwecja mogą przedłożyć Komisji program operacyjny dotyczący stad kur niosek (drób rozrodzcy hodowany w celu produkcji jaj konsumpcyjnych).

2. Komisja dokona przeglądu programów operacyjnych. Po przeprowadzeniu badania i jeśli jest to uzasadnione, Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32, wyszczególni dodatkowe ogólne lub ograniczone gwarancje, który mogą być wymagane przy dostawach do Finlandii i Szwecji. Gwarancje te muszą być równoważne do tych wprowadzonych przez Finlandię i Szwecję odpowiednio na poziomie narodowym. Dodatkowo gwarancje te powinny brać pod uwagę opinie Naukowego Komitetu Weterynaryjnego w odniesieniu do typów serologicznych salmonelli, włączonych do wykazu typów serologicznych atakujących drób. Odpowiednie decyzje zostaną podjęte przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.

c) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 10b

1. W odniesieniu do salmonelli i z uwzględnieniem typów serologicznych nie wymienionych w załączniku II rozdział III sekcja A, dostawy drobiu do uboju w Finlandii i Szwecji poddane będą badaniom mikrobiologicznym, polegającym na pobraniu próbki w miejscu pochodzenia zgodnie z zasadami, które zostaną ustanowione przez Radę, działającą na podstawie propozycji Komisji złożonej przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.

2. Zasięg próby, o której mowa w ust. 1 i przyjęte metody muszą być określone w świetle opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego i programu operacyjnego, który Finlandia i Szwecja muszą przedłożyć Komisji.

3. Próba, o której mowa w ust. 1, nie będzie przeprowadzana w odniesieniu do drobiu z gospodarstw objętych programem uznanym za równoważne do tych, o których mowa w ust. 2, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32.”

d) W art. 12 ust. 2 dodaje się akapit:

„W odniesieniu do Finlandii i Szwecji, odpowiednie decyzje dotyczące statusu „strefy niepodlegającej szczepieniom przeciwko pomorowi drobiu” zostaną podjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32, przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.”

e) W art. 13 dodaje się ustęp:

„4. Komisja dokona możliwie szybko przeglądu programu przedłożonego przez Szwecję w odniesieniu do infekcyjnego zapalenia oskrzeli (IB). Po przeprowadzeniu

przeгляdu i jeśli jest to uzasadnione, postanowienia ust. 2 mają zastosowanie. Odpowiednie decyzje przewidziane w ust. 2 zostaną podjęte możliwie szybko. Do czasu tej decyzji Szwecja może, w okresie jednego roku od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, stosować swoje krajowe zasady obowiązujące przed tą datą w odniesieniu do wyżej wymienionych chorób. Okres jednego roku może, o ile to konieczne, być przedłużony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32.”

f) W art. 14 dodaje się ustęp:

„4. Komisja dokona możliwie szybko badania, na podstawie nadesłanych przez Szwecję informacji dotyczących indyka (TRT), zespołu spuchniętej głowy (SHS), infekcyjnego zapalenia krtani i tchawicy (ILT), zespołu grubienia jaj 76 (EDS 76) oraz ospy ptactwa. Po przeprowadzeniu przeglądu i jeśli jest to uzasadnione, postanowienia ust. 2 mają zastosowanie. Odpowiednie decyzje przewidziane w ust. 2 zostaną podjęte tak szybko jak to możliwe. Do czasu tej decyzji Szwecja może, w okresie jednego roku od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, stosować swoje narodowe zasady obowiązujące przed tą datą w odniesieniu do wyżej wymienionych chorób. Okres jednego roku może, o ile to konieczne, być rozszerzony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32.”

g) W załączniku I ust. 1 dodaje się:

„Austria: Bundesanstalt für Virusseuchenbekämpfung bei Haustieren,
Wien-Hietzing

Finlandia: Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitos, Helsinki/ Anstalten för
veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors,

Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

5. 391 L 0067: dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 roku dotycząca warunków sanitarnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów upraw wodnych (Dz.U. nr L 46, z 19.2.1991, str. 1), zmieniona:

- 393 L 0054: dyrektywą Rady 93/54/EWG z dnia 24 czerwca 1993 roku (Dz.U. nr L 175, str. 134).

a) W art. 12 dodaje się akapit:

„4. Komisja dokona możliwie szybko przeglądu na podstawie programów nadesłanych przez Szwecję dotyczących zakaźnej martwicy trzustkowej (IPN), zakażenia maczugowcem lub BKD, furunkulozy i yersiniozy lub choroby red-mouth lub ERM. Po przeprowadzeniu przeglądu i jeśli jest to uzasadnione, postanowienia ust. 2 mają zastosowanie. Odpowiednie decyzje przewidziane w ust. 2 zostaną podjęte możliwie szybko. Do czasu wydania tych decyzji Szwecja może, w okresie jednego roku od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, stosować swoje narodowe zasady obowiązujące przed tą datą w odniesieniu do wyżej wymienionych chorób. Okres jednego roku może, o ile to konieczne, być przedłużony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26.”

b) W art. 13 dodaje się ustęp:

„4. Komisja dokona przeglądu, tak szybko jak to możliwe, na podstawie nadesłanych przez Szwecję informacji dotyczących wiosennej wirerii u karpia (SVC). Po przeprowadzeniu przeglądu i jeśli jest to uzasadnione, postanowienia ust. 2 mają zastosowanie. Odpowiednie decyzje przewidziane w ust. 2 zostaną podjęte możliwie szybko. Oczekując na wydanie tych decyzji Szwecja może, w okresie jednego roku od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, stosować swoje

narodowe zasady obowiązujące przed tą datą w odniesieniu do wyżej wymienionych chorób. Okres jednego roku może, o ile to konieczne, być rozszerzony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26.”

- c) Dodaje się artykuły:

„Artykuł 28a

W odniesieniu do ryb i jaj oraz zapłodnionych rybich komórek jajowych, z przeznaczeniem do hodowli lub ponownego zarybiania, wysyłka do lub z Finlandii nie będzie dopuszczalna w trakcie okresu przejściowego trzech lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.

Artykuł 28b

Zgodnie z procedurą określona w art. 26 stosowne decyzje mogą być podjęte w celu zatwierdzenia programów przedłożonych przez Finlandię i Szwecję w odniesieniu do chorób wymienionych w załączniku A wykaz II. Decyzje te wejdą w życie, odpowiednio, wraz z przystąpieniem lub w czasie okresów przejściowych ustanowionych w art. 28 lit. a). Pod tym względem okres czterech lat ustanowiony w załączniku B (I.B) będzie zredukowany do trzech lat dla Finlandii z obowiązkiem przeprowadzenia w tym okresie dwóch prób dla każdego gospodarstwa.”

6. 392 L 0065: dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 roku ustanawiająca warunki inspekcji weterynaryjnej regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami inspekcji weterynaryjnej ustanowionej w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. nr L 268, z 14.9.1992, str. 54).

- a) W art. 3 dodaje się ustęp:

„Do czasu podjęcia wspólnotowych postanowień tym zakresie, Szwecja może utrzymywać swoje krajowe zasady w odniesieniu do węży i innych gadów wysyłanych do niej.”

- b) W art. 6 lit. A) ust. 2 pkt b) dodaje się następujące zdanie:

„Decyzje te będą brały pod uwagę przypadek przeżuwaczy hodowanych w arktycznych regionach Wspólnoty.”

- c) W art. 6 lit. A) ust. 2 dodaje się następujący punkt:

„c) zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26, można przyjąć przepisy dotyczące białaczki.”

- d) W art. 6 lit. A) ust. 3 dodaje się następujące punkty:

„e) W odniesieniu do pęcherzykowej choroby świń i w trakcie trzyletniego okresu przejściowego od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, próby serologiczne z wynikiem negatywnym muszą być przeprowadzane na świniowatych z przeznaczeniem na wysyłkę do Finlandii, z regionu zdefiniowanego w art. 2 lit. o) dyrektywy 64/432/EWG, w którym nastąpiło zarażenie chorobą pęcherzykową świń. Próba taka będzie wymagana przez okres dwunastu miesięcy po wystąpieniu ostatniego zarażenia w tym regionie.

f) W odniesieniu do klasycznego pomoru świń i w trakcie trzyletniego okresu przejściowego od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, próby serologiczne z wynikiem negatywnym muszą być przeprowadzane na stworzeniach z przeznaczeniem na wysyłkę do Finlandii i Szwecji, z regionu zdefiniowanego w art. 2

lit. o) dyrektywy 64/432/EWG, w którym nastąpiło zarażenie klasycznym pomorem świń. Próba taka będzie wymagana przez okres dwunastu miesięcy po wystąpieniu ostatniego zarażenia w tym regionie. Jeśli zaistnieje taka potrzeba szczegółowe zasady dla stosowania tego punktu mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26.

g) W odniesieniu do świńskiego zespołu układu rozrodczego i oddechowego w trakcie trzyletniego okresu przejściowego od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, serologiczna próba z wynikiem negatywnym musi być przeprowadzana na zwierzętach z przeznaczeniem na wysyłkę do Szwecji, z regionu zdefiniowanego w art. 2 lit. o) dyrektywy 64/432/EWG, w którym nastąpiło zarażenie klasycznym pomorem świń. Próba taka będzie wymagana przez okres dwunastu miesięcy po wystąpieniu ostatniego zarażenia w tym regionie. Jeśli zaistnieje taka potrzeba szczegółowe zasady dla stosowania tego punktu mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26.”

e) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 10a

W odniesieniu do wścieklizny i zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26, po przedstawieniu odpowiedniej podstawy, art. 9 i 10 zostaną zmienione, biorąc pod uwagę sytuację w Finlandii i Szwecji w celu zastosowania do nich tych samych postanowień jakie są stosowane do Państw Członkowskich, znajdujących się w takiej samej sytuacji.”

f) W art. 13 ust. 2 dodaje się punkt:

„e) Szwecja będzie miała okres dwóch lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu na wprowadzenie w życie ustanowionych środków w odniesieniu do organów, instytucji i centrów.”

g) W art. 22 dodaje się akapit:

„Załącznik B podlegał będzie ponownemu przeglądowi przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, w szczególności celem zmian w wykazie chorób, polegających na wprowadzeniu tych, na które podatne są przeżuwacze i świniowate oraz te, które są przenoszone przez zapłodnione jaja, nasienie oraz zarodki.”

h) W załączniku C ust. 2 lit. a) dodaje się:

„Jednakże Państwo Członkowskie może uzyskać upoważnienie Komisji do zezwolenia na skierowanie zwierząt innego pochodzenia do zatwierdzonego organu, instytutu lub centrum, w sytuacji gdy właściwe władze nie są w stanie znaleźć satysfakcjonującego rozwiązania dla tych zwierząt. Państwo Członkowskie prześle do Komisji plan zawierający dodatkowe gwarancje weterynaryjne stosowane w takich przypadkach.”

7. 372 L 0461: dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 roku w sprawie problemów sanitarnych wpływających na wewnątrzwspólnotowy świeżym mięsem (Dz.U. nr L 302, z 31.12.1972, str. 24), ostatnio zmieniona:

- 392 L 0118: dyrektywą Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1992, str. 49).

W załączniku pkt 2 tiret trzecie dodaje się:

„– ETY”;

B. ŚRODKI KONTROLNE

1. 385 L 0511: dyrektywa 85/511/EWG z dnia 18 listopada 1985 roku wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy (Dz.U. nr L 315, z 26.11.1985, str. 11), zmieniona:

- 390 L 0423: dyrektywą Rady 90/423/EWG z dnia 26 czerwca 1990 roku (Dz.U. nr L 224, z 18.8.1990, str. 13),

- 392 D 0380: decyzją Komisji 92/380/EWG z dnia 2 lipca 1992 roku (Dz.U. nr L 198, z 17.7.1992, str. 54).

a) W załączniku A dodaje się:

„Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”.

b) W załączniku B dodaje się:

„Austria: Bundesanstalt für Virusseuchenbekämpfung bei Haustieren, Wien-Hetzendorf,

Finlandia: Statens Veterin_ Institute for Virusforskning, Lindholm, Dania

Instytut Badań nad Wirusami Zwierzęcymi, Pirbright, Working Surrey, Wielka Brytania

Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

2. 380 L 0217: dyrektywa Rady 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980 roku wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń (Dz.U. nr L 47, z 21.2.1980, str. 11), zmieniona:

- 393 D 0384: decyzją Rady 93/384/EWG z dnia 14 czerwca 1993 roku (Dz.U. nr L 166, z 8.7.1993, str. 34).

W załączniku II po wyrażeniu „Portugalia: Laboratorio Nacional de Investiga__o Veterinaria –Lisboa” dodaje się tekst:

„Austria: Bundesanstalt für Virusseuchenbekämpfung bei Haustieren, Wien-Hetzendorf,

Finlandia: Statens Veterin_ Institute for Virusforskning, Lindholm, Dania

Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

3. 392 L 0035: dyrektywa Rady 92/35/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 roku ustanawiająca zasady kontroli i środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni (Dz.U. nr L 157, z 10.6.1992, str. 19).

W załączniku I sekcja A dodaje się tekst:

„Austria: Bundesanstalt für Virusseuchenbekämpfung bei Haustieren, Wien-Hetzendorf,

Finlandia: Statens Veterin_ Institute for Virusforskning, Lindholm, DK-4771 Kalvehave

Instytut Badań nad Wirusami Zwierzęcymi, Pirbright, Working Surrey, Wielka Brytania

Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

4. 392 L 0040: dyrektywa Rady 92/40/EWG z dnia 19 maja 1992 roku wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania grypy drobiu (Dz.U. nr L 167, z 22.6.1992, str. 1).

W załączniku IV dodaje się tekst:

„Austria: Bundesanstalt für Virusseuchenbekämpfung bei Haustieren, Wien-Hetzendorf,

Finlandia: Eläinlääkintä-ja elintarvikelaitos, Helsinki/ Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors,

Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

5. 392 L 0066: dyrektywa Rady 92/66/EWG z dnia 14 lipca 1992 roku wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania pomoru drobiu (Dz.U. nr L 260, z 5.9.1992, str. 1).

W załączniku IV dodaje się tekst:

„Austria: Bundesanstalt für Virusseuchenbekämpfung bei Haustieren, Wien-Hetzendorf,

Finlandia: Eläinlääkintä-ja elintarvikelaitos, Helsinki/ Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors,

Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

6. 393 L 0053: dyrektywa Rady 93/53/EWG z dnia 24 czerwca 1993 roku wprowadzająca minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb (Dz.U. nr L 175, z 19.7.1993, str. 23).

W załączniku A dodaje się:

„Austria: Institut für Fischkunde, Veterinärmedizinische Universität, Wien

Finlandia: Eläinlääkintä-ja elintarvikelaitos, Helsinki/Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors,

Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

7. 392 L 0119: dyrektywa Rady 92/119/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku wprowadzająca ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki w odniesieniu do choroby pęcherzykowej świń (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1993, str. 69).

W załączniku II pkt 5 dodaje się:

- „Austria: Bundesanstalt für Virusseuchenbekämpfung bei Haustieren, Wien-Hetzzendorf,
Finlandia: Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitos, Helsinki/ Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors,
Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

ROZDZIAŁ 3

Zdrowie publiczne

1. 364 L 0433: dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 roku w sprawie problemów sanitarnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz.U. nr 121, 29.7.1964, str. 2012/64), zmieniona:

- 391 L 0497: dyrektywą Rady 91/497/EWG z dnia 29 lipca 1991 roku (Dz.U. nr L 268, z 24.9.1991, str. 69),
- 392 L 0005: dyrektywą Rady 92/5/EWG z dnia 10 lutego 1992 roku (Dz.U. nr L 57, z 2.3.1992, str. 1).

- a) W art. 3.1 A lit. f) podpunkt ii) dodaje się następujące tiret:

„- dla mięsa przeznaczonego do Finlandii i Szwecji noszącego jedno z oznaczeń przewidzianych w załączniku IV część IV tiret trzecie”.

- b) w art. 4.A do zdania wprowadzającego po dacie „1 stycznia 1993 r.” dodaje się wyrażenie:

„z wyjątkiem Austrii, Finlandii i Szwecji, gdzie datą tą jest 1 stycznia 1995 r.”.

- c) W art. 4.A do zdania wprowadzającego po dacie „31 grudnia 1991 r.” dodaje się wyrażenie:

„z wyjątkiem Austrii, Finlandii i Szwecji, gdzie datą tą jest 31 grudnia 1993 r.”.

- d) W art. 5 dodaje się ustępy:

„3. W odniesieniu do salmonelli i oczekując przyjęcia decyzji Wspólnot przewidzianych w ust. 2, stosuje się następujące zasady dla mięsa przeznaczonego do Finlandii i Szwecji:

- a) wysyłka mięsa była poddana próbie mikrobiologicznej przeprowadzonej poprzez pobranie w przedsiębiorstwie pochodzenia zgodnie z zasadami, które zostaną ustanowione przez Radę działającą na wniosek Komisji, przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu;

- b) i) próba przewidziana w lit. a) nie dotyczy wysyłki mięsa z przeznaczeniem do przedsiębiorstwa w celu pasteryzacji, sterylizacji lub obróbki przynoszącej równoważny skutek;

ii) jednakże, przez okres trzech lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, mięso o którym mowa w pkt. i) będzie podlegać zasadom przewidzianym w programie operacyjnym stosowanym przez Finlandię i Szwecję. W tym kontekście mięso to podlegać będzie tym samym środkom jak te stosowane do mięsa pochodzącego z Finlandii i Szwecji. Przed końcem tego trzyletniego okresu niniejsze postanowienie zostanie poddane ponownej ocenie i ewentualnej zmianie, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16;

c) próba przewidziana w lit. a) nie będzie przeprowadzana dla mięsa pochodzącego z przedsiębiorstwa, które podlega programowi uznanemu za równoważny temu, o którym mowa w ust. 4, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16.

4. Gwarancje przewidziane w ust. 3 stosuje się tylko po zatwierdzeniu przez Komisję programu operacyjnego przedstawionego przez Finlandię i Szwecję. Decyzje Komisji muszą zostać podjęte przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu celem stosowania programów operacyjnych i gwarancji przewidzianych w ust. 3 od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.

e) W załączniku I rozdział XI w tiret pierwszym pkt 50 lit. a) dodaje się następujące zestawy pierwszych liter:

„AT - FI - SE”

f) W załączniku I rozdział XI w tiret drugim pkt 50 lit. a) oraz w tiret trzecim pkt 50 lit. b) dodaje się:

„lub ETY”.

g) W załączniku IV część IV dodaje się następujące tiret:

„z przeznaczeniem dla Finlandii lub Szwecji⁴:

i) próba, o której mowa w art. 5 ust. 3 lit. a) została przeprowadzona⁴,

ii) mięso przeznaczone jest do przetworzenia⁴

iii) mięso przybywa z przedsiębiorstwa, które podlega programowi, o którym mowa w art. 5 ust. 3 lit. c)⁴”.

2. 391 L 0498: dyrektywa Rady 91/498/EWG z dnia 29 lipca 1991 roku w sprawie warunków przyznawania tymczasowych i ograniczonych wyłączeń ze szczególnych wspólnotowych przepisów sanitarnych dotyczących produkcji i sprzedaży świeżego mięsa (Dz.U. nr L 268, z 24.9.1991 str. 105).

a) W art. 2 ust. 2 po dacie 31 grudnia 1995 roku dodaje się:

„z wyjątkiem Szwecji, gdzie datą tą jest 31 grudnia 1996 r., oraz Austrii i Finlandii, gdzie datą tą jest 31 grudnia 1997 r.”.

b) W art. 2 ust. 2 akapit czwarty po dacie 1 lipca 1992 roku dodaje się:

„lub dla Austrii, Finlandii i Szwecji, od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu”.

3. 371 L 0118: dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 roku w sprawie problemów sanitarnych wpływających na produkcję i wprowadzanie na rynek świeżego mięsa drobiowego (Dz.U. nr L 55, z 8.3.1971, str. 23), zmieniona i uaktualniona:

- 392 L 0116: dyrektywą Rady 92/116/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1993, str. 1).

a) W art. 3 pkt I lit. A. podpunkt i) dodaje się tiret:

„- dla mięsa przeznaczonego do Finlandii i Szwecji, noszącego jedno z oznaczeń przewidzianych w załączniku VI część IV lit. e)”.

b) W art. 5 dodaje się następujące ustępy:

„3. W odniesieniu do salmonelli i oczekując na przyjęcie regulacji wspólnotowych, stosuje się następujące zasady dla mięsa przeznaczonego dla Finlandii i Szwecji;

a) wysyłka mięsa była poddana próbie mikrobiologicznej przeprowadzonej poprzez pobranie w przedsiębiorstwie pochodzenia zgodnie z zasadami, które zostaną ustanowione przez Radę działającą na wniosek Komisji, przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu;

b) próba przewidziana w lit. a) nie dotyczy wysyłki mięsa pochodzącego z przedsiębiorstwa podlegającego programowi uznanemu za równoważny temu, o którym mowa w ust. 4, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16.

4. Gwarancje przewidziane w ust. 3 stosuje się tylko po zatwierdzeniu przez Komisję programu operacyjnego przedstawionego przez Finlandię i Szwecję. Decyzje Komisji muszą zostać podjęte przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu celem stosowania programów operacyjnych i gwarancji przewidzianych w ust. 3, począwszy od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.”

c) W załączniku I rozdział XII w tiret pierwszym pkt 66 lit. a) dodaje się następujące zestawy pierwszych liter:

„AT – FI – SE”

d) W załączniku I rozdział XII w tiret trzecim pkt 66 lit. a) dodaje się:

„lub ETY”

e) W załączniku VI część IV dodaje się:

„e) jeśli mięso jest przeznaczone do Finlandii lub Szwecji²:

i) próba, o której mowa w art. 5 ust. 3 została przeprowadzona⁴

ii) mięso przybywa z przedsiębiorstwa, które podlega programowi takiemu jak ten, o którym mowa w art. 5 ust. 3 pkt b)⁴”.

f) W załączniku VI dodaje się następujący przypis:

„⁴ usunąć jeśli nie ma zastosowania”.

4. 392 L 0116: dyrektywa Rady 92/116/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku zmieniająca i aktualizująca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów sanitarnych wpływających na produkcję i wprowadzanie na rynek świeżego mięsa drobiowego (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1962, str. 1).

W art. 3 dodaje się następujące ustępy:

„1. a) Finlandia będzie miała czas upływający 1 stycznia 1996 r. w odniesieniu do pewnych przedsiębiorstw mających siedzibę na jej terytorium. Mięso pochodzące z tych przedsiębiorstw może być oznaczane tylko na ich właściwym terytorium krajowym. Finlandia poinformuje Komisję o przyjętych przepisach dotyczących tych przedsiębiorstw. Wykaz tych przedsiębiorstw zostanie przedstawiony Komisji i innym Państwom Członkowskim.

b) Austria będzie miała czas upływający 1 stycznia 1996 r. w odniesieniu do pewnych przedsiębiorstw mających siedzibę na jej terytorium. Mięso pochodzące z tych przedsiębiorstw może być oznaczane tylko na jej terytorium krajowym. Austria poinformuje Komisję o przyjętych przepisach dotyczących tych przedsiębiorstw. Wykaz tych przedsiębiorstw zostanie przedstawiony Komisji i innym Państwom Członkowskim. Austria może przyznać dodatkowy okres upływający 1 stycznia 1998 r. dla pewnych przedsiębiorstw, pod warunkiem że te przedsiębiorstwa przesłały do właściwej władzy wniosek o przesunięcie terminu, złożony przed 1 kwietnia 1995 r. Do tego wniosku muszą być załączone plan i program działania, które określą granice czasowe, w których przedsiębiorstwo sprostą wymogom tej dyrektywy. Austria nadesłała do Komisji, przed 1 lipca 1995 r. wykaz tych przedsiębiorstw, co do których zamierza przyznać dodatkowy okres. Wykaz ten musi określać wszystkie przedsiębiorstwa po kolei oraz rodzaj i okres przewidzianego wyłączenia. Komisja dokona przeglądu tego wykazu i, po dokonaniu stosownych zmian, zatwierdzi go. Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o tym wykazie.

5. 377 L 0099: dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 roku w sprawie problemów sanitarnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów mięsnych oraz niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. nr L 26, z 31.1.1977, str. 85), zmieniona i uaktualniona:

- 392 L 0005: dyrektywą Rady 92/5/EWG z dnia 10 lutego 1992 roku (Dz.U. nr L 57, z 14.9.1992, 2.3.1992, str. 1),

zmieniona:

- 392 L 0045: dyrektywą Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 roku (Dz.U. nr L 268, z 14. 9.1992, str. 35),
- 392 L 0116: dyrektywą Rady 92/116/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1993, str. 1),
- 392 L 0118: dyrektywą Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1993, str. 49).

- a) W art. 10 drugi akapit po dacie 1 stycznia 1996 roku dodaje się następujące wyrażenia:

„ z wyjątkiem:

- Szwecji, gdzie datą tą jest 1 stycznia 1997 r.,
- Austrii i Finlandii, gdzie datą tą jest 1 stycznia 1998 r.,”.

b) W art. 10 trzeciego akapitu po dacie 1 stycznia 1996 roku dodaje się:

„z wyjątkiem:

- Szwecji, gdzie datą tą jest 1 stycznia 1997 r.,
- Austrii i Finlandii, gdzie datą tą jest 1 stycznia 1998 r.,”.

c) W drugim tirecie załącznika B rozdział VI pkt 4 lit. a) podpunkt i), po „ZK” dodaje się następujące zestawy liter początkowych:

„AT – FI – SE”

d) W pierwszym tirecie załącznika B rozdział VI pkt 4 lit. a) podpunkt i) dodaje się:

„ETV”

e) W trzecim tirecie załącznika B rozdział VI pkt 4 lit. a) podpunkt ii) dodaje się:

„ETV”

6. *392 L 0005*: dyrektywa Rady 92/5/EWG z dnia 10 lutego 1992 roku zmieniająca i uaktualniająca dyrektywę 77/99/EWG w sprawie problemów sanitarnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów mięsnych oraz niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego i zmieniająca dyrektywę 64/433/EWG (Dz.U. nr L 57, z 14.09.1992, z 2.3.1992, str. 1).

Po dwóch pierwszych tiretach art. 3 dodaje się następujące tirety:

„- dla pewnych przedsiębiorstw zlokalizowanych w Szwecji, w sytuacji gdy Szwecja musi spełniać wymogi niniejszej dyrektywy najpóźniej w dniu 1 stycznia 1996 r.”.

7. *392 L 0120*: dyrektywa Rady 92/120/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku w sprawie warunków przyznawania tymczasowych i ograniczonych wyłączeń ze szczególnych wspólnotowych zasad dotyczących produkcji i sprzedaży pewnych produktów pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1993, str. 86).

W art. 1 ust. 1 po dacie 31 grudnia 1995 roku dodaje się:

„- z wyjątkiem Austrii, gdzie datą tą jest 31 grudnia 1996 r. i Finlandii, gdzie datą tą jest 31 grudnia 1997 r.,”.

8. *388 L 0657*: dyrektywa Rady 88/657/EWG z dnia 14 grudnia 1988 roku ustanawiająca wymogi dla produkcji i handlu mięsem mielonym, mięsem w kawałkach mniejszych niż 100 gramów i przetworów mięsnych oraz zmieniająca dyrektywy 64/433/EWG, 71/118/EWG i 72/462/EWG (Dz.U. nr L 382, z 31.12.1988, str. 3), zmieniona:

- *392 L 0110*: dyrektywą Rady 92/110/EWG z dnia 14 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 394, z 31.12.1992, str. 26).

W art. 13 ust. 1 pierwszy akapit po dacie 1 stycznia 1996 roku dodaje się następujące wyrażenie:

„z wyjątkiem Finlandii i Szwecji, gdzie datą tą jest 1 stycznia 1997 r.”.

9. *389 L 0437*: dyrektywa Rady 89/437/EWG z dnia 20 czerwca 1989 roku w sprawie problemów sanitarnych wpływających na produkcję i wprowadzanie na rynek produktów jajecznych (Dz.U. nr L 212, z 22.7.1989, str. 87), zmieniona:

- *389 L 0662*: dyrektywą Rady 89/6627/EWG z dnia 11 grudnia 1989 roku (Dz.U. nr L 395, z 30.12.1989, str. 13),

- *391 L 0684*: dyrektywą Rady 91/684/EWG z dnia 19 grudnia 1991 roku (Dz.U. nr L 376, z 31.12.1991, str. 38).

- a) W załączniku rozdział XI pkt 1 podpunkt i) tiret pierwsze po literach „ZK” dodaje się następujące zestawy pierwszych liter:

„AT – FI – SE”

- b) W załączniku rozdział XI pkt 1 podpunkt ii) tiret drugie dodaje się:

„ETY”

- c) W załączniku rozdział XI pkt 1 podpunkt ii) tiret trzecie dodaje się:

„ETY”

10. *391 L 0493*: dyrektywa Rady 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 roku ustanawiająca warunki sanitarne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek produktów rybnych (Dz.U. nr L 268, z 24.9.1991, str. 15).

W art. 7 ust. 2 po dacie 31 grudnia 1995 roku dodaje się:

„z wyjątkiem Finlandii, gdzie datą tą jest 1 stycznia 1997 r.”.

11. *391 L 0492*: dyrektywa Rady 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 roku ustanawiająca warunki sanitarne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych skorupiaków mięczakowatych (Dz.U. nr L 268, z 24.9.1991, str. 1).

W art. 5 ust. 1 lit. a) w drugim akapicie po dacie 31 grudnia 1995 roku dodaje się:

„z wyjątkiem Szwecji, gdzie datą tą jest 31 grudnia 1997 r.”.

12. *393 D 0383*: decyzja Rady 93/383/EWG z dnia 14 czerwca 1993 roku w sprawie laboratoriów referencyjnych dla monitorowania morskich biotoksyn (Dz.U. nr L 166, z 8.7.1993, str. 31).

W załączniku dodaje się:

„dla Finlandii:

- Eläinlääkintä-ja elintarvikelaitos, Helsinki/Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors;

i Tullilaboratorio/Tulllaboriet, Espoo

dla Szwecji:

- Institutionen för klinisk bakterologi, Göteborgs Universitet, Göteborg;

dla Austrii:

Jeśli to konieczne, Komisja, po konsultacji z władzami austriackimi, zmieni niniejszy załącznik celem desygnowania właściwego krajowego laboratorium do spraw kontroli morskich biotoksyn.”

ROZDZIAŁ 4

Teksty mieszane

1. *392 L 0046*: dyrektywa Rady 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992 roku ustanawiająca przepisy sanitarne dla produkcji i wprowadzania na rynek surowego mleka, mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka (Dz.U. nr L 268, z 14.9.1992, str. 1), zmieniona:
 - *392 L 0118*: dyrektywą Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1993, str. 49).
 - a) W art. 32 ust. 1 akapicie pierwszym po 1 stycznia 1994 roku dodaje się:

„z wyjątkiem Szwecji, gdzie datą tą jest 1 stycznia 1996 r.”.
 - b) W drugim tiret załącznika C rozdział IV pkt A3 lit. a) podpunkt i) po literach „UK” dodaje się następujące zestawy pierwszych liter:

„AT – FI – SE”
 - c) W załączniku C rozdział IV pkt A3 lit. a) podpunkt i) tiret drugie dodaje się:

„AT – FI – SE”
 - d) W załączniku C rozdział IV pkt A3 lit. a) pkt ii) tiret trzecie dodaje się:

„ETY”
2. *391 L 0495*: dyrektywa Rady 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 roku dotycząca zdrowia publicznego i problemów sanitarnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie na rynek mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej (Dz.U. nr L 268, z 24.9.1991, str. 41), zmieniona:
 - *392 L 0065*: dyrektywą Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 roku (Dz.U. nr L 268, z 14.9.1992, str. 54),
 - *392 L 0116*: dyrektywą Rady 92/116/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1993, str. 1).
 - a) W art. 2 ust. 3 po wyrazach „ssaki lądowe” dodaje się:

„wyłączając renifera”.
 - b) W art. 6 ust. 2 dodaje się siódme tiret:

„Jednakże wszystkie polowania na renifera mogą być prowadzone przez ruchome ubojnie zgodnie z postanowieniami dyrektywy 64/433/EWG.”

- c) W załączniku I rozdział III pkt 11 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze dodaje się:
„AT – FI - SE”
- d) W załączniku I rozdział III pkt 11 ust. 1 lit. a) tiret trzecie dodaje się:
„ETY”
3. *392 L 0045*: dyrektywa Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 roku w sprawie zdrowia publicznego i problemów sanitarnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania na rynek dziczyzny (Dz.U. nr L 268, z 14.9.1992, str. 35), zmieniona:
- *392 L 0116*: dyrektywą Rady 92/116/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1992, str. 1)
- a) W art. 3 ust. 3 pkt 1 lit. a) akapit trzeci dodaje się wyrażenie:
„Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, może ustanowić szczegółowe zasady stosowane do pozyskiwania zwierzyny w ramach szczególnych warunków klimatycznych.”
- b) W załączniku I rozdział VII pkt 2 lit. a) podpunkt i) tiret pierwsze dodaje się następujące zestawy liter początkowych:
„- AT – FI – SE –,”
- c) W załączniku I rozdział VII pkt 2 lit. a) podpunkt i) tiret trzecie, po literach „EEG” dodaje się następujące litery:
„ETY”
4. *392 L 0118*: dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku ustanawiająca warunki sanitarne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1993, str. 49).
- a) W załączniku I rozdział 14 dodaje się akapit:
„nieprzetworzony nawóz pochodzący ze stad kurzych zaszczepiony przeciwko pomorowi drobiu nie musi być wysyłany do regionu, który uzyskał status „strefy braku szczepienia przeciwko pomorowi drobiu” zgodnie z art. 12 ust. 2 dyrektywy Rady 90/539/EWG.”
- b) W załączniku II rozdział 2 tiret pierwsze dodaje się:
„W odniesieniu do salmonelli i oczekując na przyjęcie przez Wspólnotę przepisów, następujące zasady stosuje się do jaj przeznaczonych dla Finlandii i Szwecji:
- a) wysyłka jaj może podlegać dodatkowym ogólnym lub ograniczonym gwarancjom zdefiniowanym przez Komisję z godnie procedurą przewidzianą w art. 18;
- b) gwarancje przewidziane w lit. a) nie będą przyznawane jajom pochodzącym z

przedsiębiorstwa, które podlega programowi uznanemu za równoważny temu, o którym mowa w lit. c), zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18;

- c) gwarancje przewidziane w lit. a) stosuje się tylko po zatwierdzeniu przez Komisję programu operacyjnego przedstawionego przez Finlandię i Szwecję. Decyzje Komisji muszą zostać podjęte przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu celem stosowania tych gwarancji, o których mowa w lit. a) od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.”

5. *372 L 0462*: dyrektywa Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 roku w sprawie zdrowia i problemów badania weterynaryjnego przy przywozie bydła, owiec i kóz oraz wieprzowiny, świeżego mięsa lub przetworów mięsnych z państw trzecich, celem włączenia owiec i kóz (Dz.U. nr L 302, z 31.12.1972, str. 28), zmieniona:

- *392 R 1601*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1601/91 z dnia 15 czerwca 1992 roku (Dz.U. nr L 173, z 27.6.1992, str. 13).

a) W art. 6 ust. 2 pkt 2 dodaje się akapit:

„Szwecja może, w przejściowym okresie trzech lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, utrzymać swoje krajowe zasady dotyczące importu zwierząt pochodzących z krajów, które dokonują szczepień przeciwko pryszczycy.”

b) W art. 14 ust. 3 dodaje się:

„e) „Szwecja może, w przejściowym okresie trzech lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, utrzymać swoje krajowe zasady dotyczące importu świeżego mięsa pochodzącego z krajów, które dokonują szczepień przeciwko pryszczycy.”

6. *392 L 0102*: dyrektywa Rady 92/102/EWG z dnia 27 listopada 1992 roku w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt (Dz.U. nr L 355, z 5.12.1992, str. 32).

W art. 11 ust. 1 dodaje się akapit:

„- do Finlandii, przed 1 stycznia 1996 r. w odniesieniu do wymogów dla bydła, świń, owiec i kozłów. Jeśli jest to niezbędne, Komisja przyjmie w okresie przejściowym stosowne środki zgodnie z procedurą w art. 18 dyrektywy Rady 90/425/EWG.”

7. *381 D 0651*: decyzja Komisji 81/651/EWG z dnia 30 lipca 1981 roku ustanawiająca Naukowy Komitet Weterynaryjny (Dz.U. nr L 233, z 19.8.1981, str. 32), zmieniona:

- *386 D 0105*: decyzją Komisji 86/105/EWG z dnia 25 lutego 1986 roku (Dz.U. nr L 93, z 8.4.1986, str. 14).

W art. 3 liczbę „18” zastępuje się liczbą „21”.

ROZDZIAŁ 5

Ochrona zwierząt

391 L 0628: dyrektywa Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 roku w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniająca dyrektywy 90/425/EWG i 91/496/EWG (Dz.U. nr L 340, z 11.12.1991, str. 17), zmieniona:

- 392 D 0438: decyzją Rady 92/438/EWG z dnia 13 lipca 1992 roku (Dz.U. nr L 243, z 25.8.1992, str. 27).

a) W pkt. A ust. 1 części pierwszej załącznika dodaje się zdanie:

„Jednakże Szwecja może w okresie przejściowym trzech lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu utrzymać swoje surowsze krajowe zasady dotyczące transportu krów w okresie ciąży i nowo narodzonych, który rozpoczyna się i kończy na jej terytorium.”

b) W pkt. C ust. 14 rozdziału I załącznika dodaje się następujące zdanie:

„Jednakże w przejściowym okresie dwóch lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu obowiązek zagwarantowania zadaszania w transporcie reniferów nie jest wymagany. W oparciu o opinię Naukowego Komitetu Weterynaryjnego Komisja, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17, może zdecydować o utrzymaniu tego wyłączenia.”

Część druga – Teksty do stosowania

1. 377 L 0096: dyrektywa Rady z dnia 21 grudnia 1976 roku w sprawie badań dotyczących trychiny (*trichinella spiralis*) przed przywozem z państw trzecich świeżego mięsa wieprzowego (Dz.U. nr L 26, z 31.1.1977, str. 67), zmieniona:

- 381 L 0476: dyrektywą Rady 81/476/EWG z dnia 24 czerwca 1981 roku (Dz.U. nr L 186, z 8.7.1981, str. 20),
- 383 L 0091: dyrektywą Rady 83/91/EWG z dnia 7 lutego 1983 roku (Dz.U. nr L 59, z 5.3.1983, str. 34),
- 384 L 319: dyrektywą Komisji 84/319/EWG z dnia 7 czerwca 1984 roku (Dz.U. nr L 167, z 27.6.1984, str. 34),
- 385 R 3768: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3769 z dnia 20 grudnia 1985 roku (Dz.U. nr L 362, z 31.12.1985, str. 8),
- 389 L 0321: dyrektywą Komisji 89/321/EWG z dnia 22 kwietnia 1989 roku (Dz.U. nr L 133, z 17.5.1993, str. 33).

a) W załączniku III pkt 2 tiret drugie po „EOL” dodaje się:

„ETY”

b) W załączniku III pkt 5 tiret drugie po „EUK” dodaje się:

„ETY”

2. 379 D 0542: decyzją Rady 79/542/EWG z dnia 21 grudnia 1979 roku ustalająca wykaz państw trzecich, z których Państwa Członkowskie dopuszczają przywóz bydła, trzody chlewnej oraz świeżego mięsa (Dz.U. nr L 146, z 14.6.1979, str. 15), zmieniona:

- 394 D 0059: decyzją Komisji 94/59/EWG z dnia 26 stycznia 1994 roku (Dz.U. nr L 27, z 1.2.1994, str. 53).

W załączniku skreśla się wiersze:

„AT – Austria”

„FI – Finlandia”

„SE – Szwecja”

3. *380 D 0790*: decyzja Komisji 80/790/EWG z dnia 25 lipca 1980 roku dotycząca warunków sanitarnych i zaświadczeń weterynaryjnych w przywozie świeżego mięsa z Finlandii (Dz.U. nr L 233, z 4.9.1980, str. 47), zmieniona:

- *381 D 0662*: decyzją Komisji 81/622/EWG z dnia 28 lipca 1981 roku (Dz.U. nr L 237, z 22.8.1981, str. 33).

Uchyła się decyzję 80/790/EWG.

4. *380 D 0799*: decyzja Komisji 80/799/EWG z dnia 25 lipca 1980 roku dotycząca warunków sanitarnych i zaświadczeń weterynaryjnych w przywozie świeżego mięsa ze Szwecji (Dz.U. nr L 234, z 5.9.1980, str. 35), zmieniona:

- *381 L 0662*: decyzją Komisji 81/662/EWG z dnia 28 lipca 1981 roku (Dz.U. nr L 237, 22.8.1981, str. 33),

Uchyła się decyzję 80/799/EWG.

5. *382 D 0730*: decyzja Rady 82/730/EWG z dnia 18 października 1982 roku w sprawie wykazu przedsiębiorstw w Republice Austrii zatwierdzonych do celów wywozu do Wspólnoty świeżego mięsa (Dz.U. nr L 311, z 8.11.1982, str. 1).

Decyzja 82/730/EWG traci moc.

6. *382 D 0731*: decyzja Rady 82/731/EWG z dnia 18 października 1982 roku w sprawie wykazu przedsiębiorstw w Republice Finlandii zatwierdzonych do celów wywozu do Wspólnoty świeżego mięsa (Dz.U. nr L 311, z 8.11.1982, str. 4), zmieniona.

Decyzja 82/731/EWG traci moc.

7. *382 D 0736*: decyzja Rady 82/736/EWG z dnia 18 października 1982 roku w sprawie wykazu przedsiębiorstw w Królestwie Szwecji zatwierdzonych do celów wywozu do Wspólnoty świeżego mięsa (Dz.U. nr L 311, z 8.11.1982, str. 18), zmieniona.

Decyzja 82/736/EWG traci moc.

8. *389 X 0736*: zalecenie Komisji 89/214/EWG z dnia 24 lutego 1989 roku w sprawie zasad, które należy stosować dokonując inspekcji zakładów przetwórstwa świeżego mięsa, zatwierdzonych do prowadzenia handlu wewnętrznego we Wspólnocie. (Dz.U. nr L 87, z 31.3.1989, str. 1).

a) załącznik I rozdział X pkt 49 lit. a) część zatytułowana „tekst dyrektywy” po lit. „P” dodaje się pierwsze tiret stanowiące następujący zestaw pierwszych liter:

„AT – FI – SE”

b) załącznik I rozdział X pkt 49 lit. a) część zatytułowana „tekst dyrektywy” po lit. „P” dodaje się następujące tiret drugie:

„ETY”

- c) załącznik I rozdział X pkt 49 lit. a) część zatytułowana „tekst dyrektywy” po lit. „P” dodaje się następujące tiret trzecie:

„ETY”

9. *390 D 0014*: decyzja Komisji 90/14/EWG z dnia 20 grudnia 1989 roku ustalająca wykaz państw trzecich, z których Państwa Członkowskie dopuszczają przywóz głęboko zamrożonego nasienia bydła (Dz.U. nr L 8, z 11.1.1990, str. 71), zmieniona:

- *391 D 0276*: decyzją Komisji 91/276/EWG z dnia 22 maja 1991 roku (Dz.U. nr 135, z 30.5.1991 str. 58).

W załączniku skreśla się wyrazy:

„Austria”

„Finlandia”

„Szwecja”

10. *390 D 0442*: decyzja Komisji 90/442/EWG z dnia 25 lipca 1990 roku ustalająca listę kodów dla potrzeb notyfikacji chorób zwierzęcych (Dz.U. nr L 227, z 21.8.1990, str. 39), zmieniona:

- decyzją Komisji z dnia 27.11.1990 roku (nieopublikowana)
- decyzją Komisji z dnia 26.3.1991 roku (nieopublikowana)

W art. 1 dodaje się następujący akapit:

„Dla Austrii, Finlandii i Szwecji Komisja zbierze kody występujące w załącznikach 5 i 6 do niniejszej decyzji. Stosowne decyzje zostaną podjęte przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.”

„Austria”

„Finlandia”

„Szwecja”

11. *391 D 0270*: decyzja Komisji 91/70/EWG z dnia 14 maja 1991 roku ustalająca wykaz państw trzecich, z których Państwa Członkowskie dopuszczają przywóz zarodków bydła (Dz.U. nr L 134, z 29.5.1991, str. 56).

W załączniku skreśla się wyrazy:

„Austria”

„Finlandia”

„Szwecja”

12. *391 D 0426*: decyzja Komisji 91/426/EWG z dnia 22 lipca 1991 roku ustanawiająca szczegóły dotyczące pomocy finansowej Wspólnoty dla stworzenia komputerowej sieci łączącej władze weterynaryjne (Animo) (Dz.U. nr L 234, z 23.8.1991, str. 27), zmieniona:

- 393 D 0004: decyzją Komisji 93/4/EWG z dnia 9 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr L 4, z 8.1.1993, str. 32).
- a) W art. 1 ust. 2 zwrot „dla całej sieci” otrzymuje brzmienie:
„dla Wspólnoty, przed wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu”
- b) Dodaje się następujący artykuł:
„Artykuł 2a
 1. Austria, Finlandia i Szwecja mogą skorzystać z pomocy finansowej Wspólnot z zastrzeżeniem warunków, o których mowa w art. 1 ust. 1.
 2. Wydatki, o których mowa w ust. 1 będą zwrócone Państwom Członkowskim przez Komisję po przedłożeniu przez nie dodatkowych dokumentów.
 3. Dodatkowe dokumenty, o których mowa w ust. 2 zostaną nadesłane przez władze szwedzkie najpóźniej w ciągu dwunastu miesięcy po wejściu w życie Traktatu o Przystąpieniu i najpóźniej w ciągu dwudziestu czterech miesięcy po wejściu w życie Traktatu o Przystąpieniu przez władze austriackie i fińskie.”
- 13. 391 D 0449: decyzją Komisji 91/449/EWG z dnia 26 lipca 1991 roku ustanawiająca wzór świadectwa zdrowia zwierząt dla produktów mięsnych przywożonych z państw trzecich (Dz.U. nr L 240, z 29.08.1991, str. 28), zmieniona:
 - 393 D 0504: decyzją Komisji 93/504/EWG z dnia 28 lipca 1993 roku (Dz.U. nr L 236, z 21.9.1993, str. 16).
 - a) W załączniku A część druga skreśla się wyrazy:
„Austria”
„Finlandia”
„Szwecja”
 - b) W załączniku B część druga skreśla się wyrazy:
„Austria”
„Finlandia”
„Szwecja”
- 14. 391 D 0539: decyzją Komisji 91/539/EWG z dnia 4 października 1991 roku ustalająca przepisy wykonawcze do decyzji 91/426/EWG (Animo) (Dz.U. nr L 294, z 25.10.1991, str. 47)

Dodaje się następujący artykuł:
„Artykuł 1a

Dla Austrii, Finlandii i Szwecji Komisja określi liczbę jednostek, które mogą skorzystać z pomocy finansowej Wspólnot. Dla Szwecji stosowne decyzje zostaną podjęte przed wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu.”

W art. 2 ust. 2 tiret pierwsze dodaje się:

„z wyjątkiem Austrii, Finlandii i Szwecji, gdzie datą tą jest 1 kwietnia 1994 r.”.

W art. 3 po dacie „1 grudnia 1991 r.” dodaje się:

„z wyjątkiem Szwecji, gdzie datą tą jest 1 grudnia 1994 r. oraz Austrii i Finlandii, gdzie datą tą jest 1 grudnia 1995 r.”.

15. *392 D 0124*: decyzja Komisji 92/124/EWG z dnia 10 stycznia 1992 roku dotycząca warunków sanitarnych zwierząt i świadectw weterynaryjnych w przywozie nasienia domowego bydła z Finlandii (Dz.U. nr L 48, z 22.2.1992, str.10).

Decyzja 92/124/EWG traci moc.

16. *392 D 0126*: decyzja Komisji 92/126/EWG z dnia 10 stycznia 1992 roku dotycząca warunków sanitarnych zwierząt i świadectw weterynaryjnych w przywozie nasienia domowego bydła z Austrii (Dz.U. nr L 48, z 22.2.1992, str.10).

Decyzja 92/126/EWG traci moc.

17. *392 D 0128*: decyzja Komisji 92/128/EWG z dnia 10 stycznia 1992 roku dotycząca warunków sanitarnych zwierząt i świadectw weterynaryjnych w przywozie nasienia domowego bydła ze Szwecji (Dz.U. nr L 48, z 22.2.1992, str.10).

Decyzja 92/128/EWG traci moc.

18. *392 D 0175*: decyzja Komisji 92/175/EWG z dnia 21 lutego 1992 roku ustanawiająca wykaz i tożsamość jednostek w sieci komputerowej Animo (Dz.U. nr L 80, z 25.3.1992, str.1), zmieniona:

- *393 D 0071*: decyzją Komisji 93/71/EWG z dnia 22 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr L 25, z 2.2.1993, str.39),
- *393 D 0228*: decyzją Komisji 93/228/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 roku (Dz.U. nr L 97, z 23.4.1993, str.33).

W art. 1 dodaje się następujący ustęp:

„4. Komisja uzupełni wykaz znajdujący się w załączniku w odniesieniu do Austrii, Finlandii i Szwecji.”

19. *392 D 0260*: decyzja Komisji 92/260/EWG z dnia 10 kwietnia 1992 roku w sprawie warunków sanitarnych zwierząt i świadectw weterynaryjnych dla odprawy czasowej zarejestrowanych koni (Dz.U. nr L 30, z 15.5.1992, str. 67), zmieniona:

- 393 D 0344: decyzją Komisji 93/344/EWG z dnia 17 maja 1993 roku (Dz.U. nr L 138, z 9.6.1991, str. 11).
 - a) W załączniku II sekcja A świadectwo weterynaryjne podpunkt iii) lit. d) tiret trzecie skreśla się wyrażenie:
„w Austrii, Finlandii i Szwecji,”
 - b) W załączniku II sekcja B świadectwo weterynaryjne podpunkt iii) lit. d) tiret trzecie skreśla się wyrażenie:
„w Austrii, Finlandii i Szwecji,”
 - c) W załączniku II sekcja C świadectwo weterynaryjne podpunkt iii) lit. d) tiret trzecie skreśla się wyrażenie:
„w Austrii, Finlandii i Szwecji,”
 - d) W załączniku II sekcja D świadectwo weterynaryjne podpunkt iii) lit. d) tiret trzecie skreśla się wyrażenie:
„w Austrii, Finlandii i Szwecji,”
 - e) W załączniku II sekcja E świadectwo weterynaryjne podpunkt iii) lit. d) tiret trzecie skreśla się wyrażenie:
„w Austrii, Finlandii i Szwecji,”
20. 392 D 0265: decyzją Komisji 92/265/EWG z dnia 18 maja 1992 roku dotycząca przywozu do Wspólnoty żywych świń, świńskiego nasienia, świeżego mięsa wieprzowego i produktów wieprzowych z Austrii oraz uchylająca decyzję 90/90/EWG (Dz.U. nr L 137, z 20.5.1993, str. 23), zmieniona:
- 393 D 0427: decyzją Komisji 93/427/EWG z dnia 7 lipca 1993 roku (Dz.U. nr L 197, z 6.8.1993, str. 52).

Decyzja 92/265/EWG traci moc.

21. 392 D 0290: decyzją Komisji 92/290/EWG z dnia 14 maja 1992 roku dotycząca pewnych środków ochronnych odnoszących się do zarodków bydła domowego w kontekście choroby szalonych krów (BSE) w Wielkiej Brytanii (Dz.U. nr L 152, z 4.6.1992, str. 37).

W art. 2 dodaje się następujący ustęp:

„4. Austria, Finlandia i Szwecja mogą utrzymać, przez przejściowy okres dwóch lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, swoje krajowe przepisy dotyczące zarodków zwierząt domowych z gatunku bydła i świń, pochodzących z jakiegoś Państwa Członkowskiego, z dużą liczbą wypadków choroby. Postanowienie to podlegać będzie ponownemu przeanalizowaniu w powyższym okresie przejściowym w świetle zdobytych doświadczeń i rezultatów aktualnych badań naukowych.”

22. 392 D 0341: decyzją Komisji 92/341/EWG z dnia 3 czerwca 1992 roku dotycząca naprawy komputerów lokalnych jednostek systemu Animo (Dz.U. nr L 188, z 8.7.1992, str. 37).

W art. 1 ust. 1 po dacie „15 czerwca 1992 r.” dodaje się:

„z wyjątkiem Szwecji, gdzie datą tą jest 1 września 1994 r. oraz Austrii i Finlandii, gdzie datą tą jest 1 czerwca 1995 r.”.

23. 392 D 0461: decyzja Komisji 92/461/EWG z dnia 2 września 1992 roku dotycząca warunków sanitarnych zwierząt i świadectw weterynaryjnych w przywozie zwierząt domowych z gatunku bydła i świń ze Szwecji (Dz.U. nr L 261, z 7.9.1992 str. 18), zmieniona:

- 392 D 0518: decyzją Komisji 92/518/EWG z dnia 3 listopada 1992 roku (Dz.U. nr L 325, z 11.11.1992, str.23),
- 393 D 0469: decyzją Komisji 93/469/EWG z dnia 26 lipca 1993 roku (Dz.U. nr L 218, z 28.8.1993, str. 58).

Decyzja 92/461/EWG traci moc.

24. 392 D 0462: decyzja Komisji 92/462/EWG z dnia 2 września 1992 roku dotycząca warunków sanitarnych i świadectw weterynaryjnych w przywozie zwierząt domowych z gatunku bydła i świń z Finlandii (Dz.U. nr L 261, z 7.9.1992, str. 34), zmieniona:

- 392 D 0518: decyzją Komisji 92/518/EWG z dnia 3 listopada 1992 roku (Dz.U. nr L 325, z 11.11.1992, str.23),
- 393 D 0469: decyzją Komisji 93/469/EWG z dnia 26 lipca 1993 roku (Dz.U. nr L 218, z 28.8.1993, str. 58).

Decyzja 92/462/EWG traci moc.

25. 392 D 0471: decyzja Komisji 92/471/EWG z dnia 2 września 1992 roku dotycząca warunków sanitarnych zwierząt i świadectw weterynaryjnych przy przywozie zarodków bydłowych z państw trzecich (Dz.U. nr L 270, z 15.9.1992, str. 27).

W załączniku A część II skreśla się wyrazy:

„Austria”

„Finlandia”

„Szwecja”

26. 392 D 0486: decyzja Komisji 92/486/EWG z dnia 25 września 1992 roku ustanawiająca formy współpracy pomiędzy główną siedzibą systemu Animo a Państwami Członkowskimi (Dz.U. nr L 291, z 7.10.1992, str. 20), zmieniona:

- 393 D 0188: decyzją Komisji 93/188/EWG z dnia 4 marca 1993 roku (Dz.U. nr L 82, z 3.4.1993, str. 20).

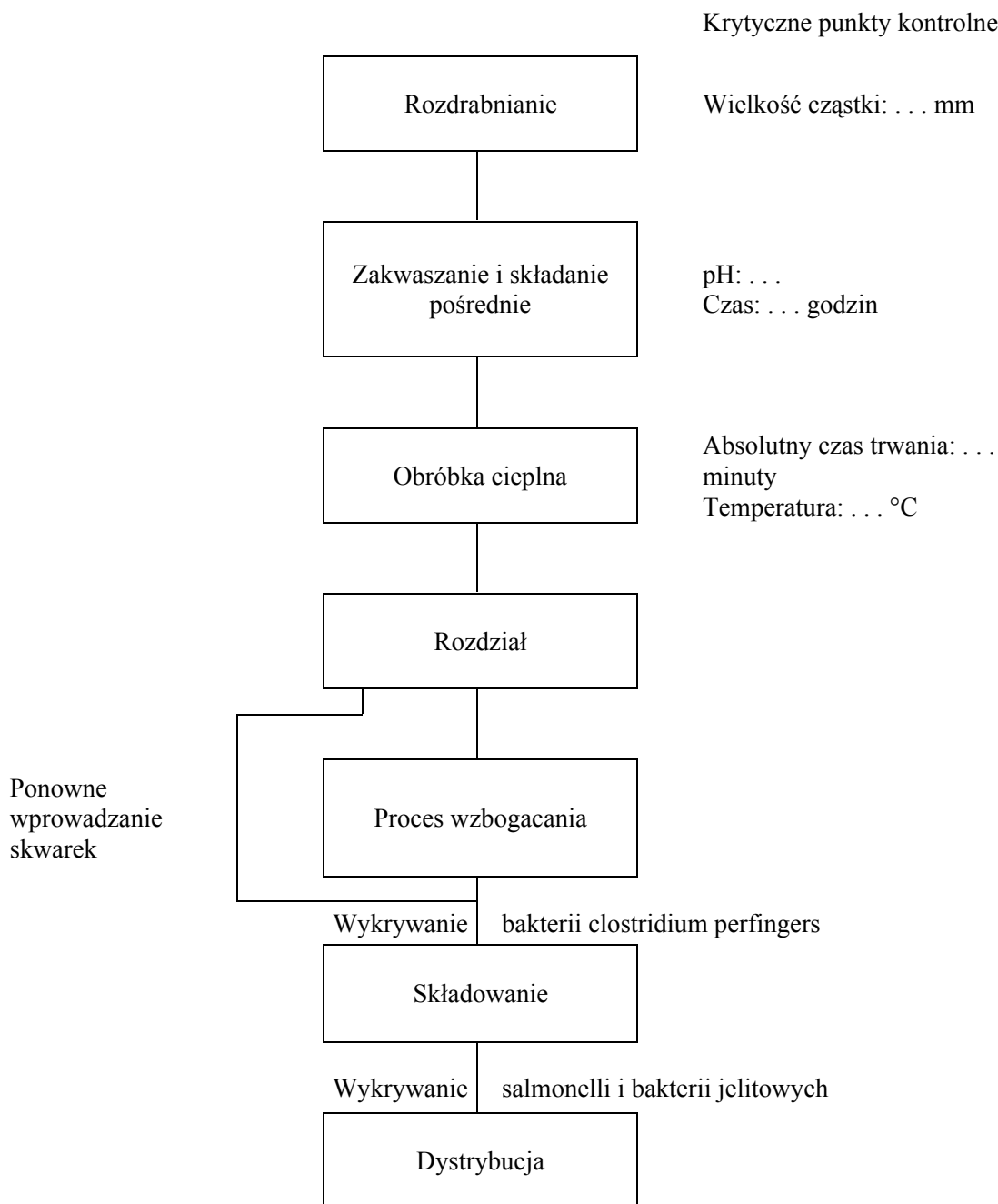
W art. 2 tiret pierwsze dodaje się:

„z wyjątkiem Szwecji, gdzie data wejścia w życie jest datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, a data kiedy umowa wygasa jest datą 1 kwietnia 1996 r. oraz Austrii i Finlandii, gdzie data wejścia w życie przypada jeden rok po wejściu w życie Traktatu Akcesyjnego, a data kiedy umowa wygasa jest datą 1 kwietnia 1996 r.”

27. 392 D 0562: decyzja Komisji 92/562/EWG z dnia 17 listopada 1992 roku w sprawie zatwierdzenia alternatywnych systemów cieplnych dla przetwarzania materiałów o wysokim zagrożeniu temperaturowym (Dz.U. nr L 359, z 9.12.1992, str. 23).

a) W załączniku w części wstępnej „Definicje” dodaje się następującą definicję:

„Produkcja skoncentrowana: traktowanie płynnej fazy przed usunięciem głównej części jej wilgotności.”

b) W załączniku dodaje się następujący rozdział:

„ROZDZIAŁ VIII
ZWIERZĘTA WODNE

ŁĄCZONA OBRÓBKA KWASOWO-CIEPLNA

I. Opis systemu

Surowiec redukowany jest przez kruszenie i mieszanie z kwasem mrówkowym celem obniżenia w nim czynnika pH. Mieszanie jest przeprowadzane poprzez składowanie w oczekiwaniu na nową obróbkę. Następnie produkt jest wprowadzany do przetwornika ciepła. Przechodzenie produktu przez konwertor ciepła jest kontrolowane przez mechaniczne polecenia ograniczające jego przemieszczanie się w taki sposób, aby pod koniec procesu obróbki cieplnej produkt przeszedł cykl, który był wystarczający zarówno pod względem czasu jak i temperatury. Po obróbce cieplnej produkt jest rozdzielany na fazy płynną/tłuszczową/skwarkową poprzez środki mechaniczne. W celu uzyskania zwierzęcego koncentratu proteinowego, fazę płynną pompuje się do dwóch wymienników ciepła, które ogrzewane są parą wodną i wyposażone w komory próżniowe celem usunięcia z niej wilgotności w formie pary wodnej. Skwarki są ponownie włączane do koncentratu proteinowego przed jego zmagazykowaniem.

II. Punkty kontroli krytycznej w fabrykach.

1. Rozmiar cząstek: po skruszeniu, rozmiar cząstek nie może być mniejszy niżmm.
2. pH: w trakcie fazy zakwaszania, pH musi być niższe lub równe pH musi być sprawdzane codziennie.
3. Okres przejściowego składowania: musi wynosić minimum godzin.
4. Całkowity okres obróbki: ładunek musi być poddany obróbce przez co najmniejminut w minimalnej temperaturze ustanowionej w ust. 5.
5. Temperatura krytyczna: temperatura musi wynosić co najmniej° C i być odnotowywana dla każdego ładunku poprzez system stałej kontroli. Każdy produkt wyprodukowany w temperaturze niższej musi zostać przetworzony ponownie ze świeżym surowcem.
28. 393 D 0013: decyzja Komisji 93/13/EWG z dnia 22 grudnia 1992 roku ustanawiająca procedurę kontroli weterynaryjnej we wspólnotowych punktach kontroli granicznej dotyczącej produktów pochodzących z państw trzecich (Dz.U. nr L 9, z 15.1.1993, str. 33).

W załączniku F skreśla się wyrazy:

„Austria”

„Finlandia”

„Szwecja”

29. 393 D 0024: decyzja komisji 92/24/EWG z dnia 11 grudnia 1992 roku dotycząca dodatkowych gwarancji związanych z chorobą Aujeszkiego dla świń przeznaczonych do Państw Członkowskich lub regionów wolnych od choroby (Dz.U. nr L 16, z 25.1.1993, str. 18) zmieniona:
 - 393 D 0341: decyzją Komisji 93/341/EWG z dnia 13 maja 1993 roku (Dz.U. nr L 136, z 5.6.1993, str. 47),
 - 393 D 0664: decyzją Komisji 93/664/EWG z dnia 6 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr L 303, z 10.12.1993 r., str.27).

W załączniku II pkt 2 lit. d) dodaje się:

- „13. Austria: Bundesanstalt für Viruseuchenbekämpfung bei Haustieren, Wien-Hetzendorf,
14. Finlandia: Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitos, Helsinki/ Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors,
15. Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;
30. 393 D 0028: decyzja Komisji 93/28/EWG z dnia 14 grudnia 1992 roku ustanawiająca dodatkowe finansowanie przez Wspólnotę sieci komputerowej Animo (Dz.U. nr L 16, z 25.1.1993, str. 28).

Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 3a

Dla Austrii, Finlandii i Szwecji działanie przewidziane w art. 1 w 100% będą pokryte przez Wspólnotę.”

31. 393 D 0052: decyzja Komisji 93/52/EWG z dnia 21 grudnia 1992 roku rejestrująca spełnianie przez pewne Państwa Członkowskie lub regiony warunków dotyczących brucelozy (*B. melitensis*) i przyznania im statusu Państwa Członkowskiego lub regionu oficjalnie wolnego od choroby (Dz.U. nr L 13, z 21.1.199, str. 14).

Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 2a

Komisja uzupełni, jeśli to konieczne, załączniki I i II w odniesieniu do Austrii, Finlandii i Szwecji. Stosowne decyzje zostaną podjęte przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.”

32. 393 D 0160: decyzja Komisji 93/160/EWG z dnia 17 lutego 1993 roku ustalająca wykaz państw trzecich, z których Państwa Członkowskie dopuszczają przywóz nasienia zwierząt domowych z gatunku trzody chlewnej (Dz.U. nr L 67, z 19.3.1993, str. 27).

W załączniku skreśla się wyrazy:

„Austria”

„Finlandia”

„Szwecja”

33. 393 D 0195: decyzja Komisji 93/195/EWG z dnia 2 lutego 1993 roku w sprawie warunków sanitarnych zwierząt i świadectw weterynaryjnych przy powrotnym wwozie zarejestrowanych koni wyścigowych, biorących udział w zawodach i wykorzystywanych w wydarzeniach kulturalnych po wywozie czasowym (Dz.U. nr L 67, z 19.3.1993, str. 27), zmieniona:
- 393 D 0344: decyzją Komisji 93/344/EWG z dnia 17 maja 1993 roku (Dz.U. nr L 138, z 9.6.1993, str. 11).

- 393 D 0509: decyzją Komisji 93/509/EWG z dnia 21 września 1993 roku (Dz.U. nr L 238, z 23.9.1993, str. 44).
 - a) W załączniku I grupa I otrzymuje brzmienie:
 - „Grupa A
Grenlandia, Islandia, Norwegia i Szwajcaria”
 - b) W załączniku II grupa I otrzymuje brzmienie:
 - „Grupa A
Grenlandia, Islandia, Norwegia i Szwajcaria”
34. 393 D 0196: decyzja Komisji 93/196/EWG z dnia 5 lutego 1993 roku w sprawie warunków sanitarnych zwierząt i świadectw weterynaryjnych przy przywozie zwierząt z rodziny koniowatych na ubój (Dz.U. nr L 86, z 6.4.1993, str. 7)
- a) W załączniku I skreśla się z przepisu 5:
 - „Austria, Finlandia, Szwajcaria”
 - b) W załączniku II przepis 3 w grupie A otrzymuje brzmienie:
 - „Grupa A:
Grenlandia, Islandia, Norwegia, Szwajcaria”
35. 393 D 0197:decyzja Komisji 93/197/EWG z dnia 5 lutego 1993 roku w sprawie warunków sanitarnych zwierząt i świadectw weterynaryjnych przy przywozie zarejestrowanych zwierząt z rodziny koniowatych oraz hodowlanych i rzeźnych zwierząt z rodziny koniowatych (Dz.U. nr L 86, z 9.6.1993, str. 11), zmieniona:
- 393 D 0344: decyzją Komisji 93/344/EWG z dnia 17 maja 1993 roku (Dz.U. nr L 138, z 9.6.1993, str. 11).
 - 393 D 0510: decyzją Komisji 93/510/EWG z dnia 21 września 1993 roku (Dz.U. nr L 238, z 23.9.1993 r., str. 45).
 - 393 D 0682: decyzją Komisji 93/682/EWG z dnia 17 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr L 317, z 18.12.1993, str. 82).
 - a) W załączniku I grupa A otrzymuje brzmienie:
 - „Grupa A
Grenlandia, Islandia, Norwegia i Szwajcaria”
 - b) Załącznik II sekcja A) „świadectwo zdrowia” tytuł otrzymuje brzmienie:

„ŚWIADECTWO ZDROWIA

w przywozie na terytorium Wspólnoty zarejestrowanych koni i koni do hodowli oraz reprodukcji z Grenlandii, Islandii, Norwegii i Szwajcarii.”
36. 393 D 0198: decyzja Komisji 93/198/EWG z dnia 17 lutego 1993 roku dotycząca warunków sanitarnych zwierząt i świadectw weterynaryjnych w przywozie owiec i kóz domowych z państw trzecich (Dz.U. nr L 86, z 6.4.1993, str. 34).

W załączniku część 2a skreśla się wyrazy:

„Austria”

„Finlandia”

„Szwecja”

37. 393 D 0199: decyzja Komisji 93/199/EWG z dnia 19 lutego 1993 roku dotycząca warunków sanitarnych zwierząt i świadectw weterynaryjnych w przywozie nasienia świńskiego z państw trzecich (Dz.U. nr L 86, z 6.4.1993, str. 43), zmieniona:

- 393 D 0427: decyzją Komisji 93/427/EWG z dnia 7 lipca 1993 roku (Dz.U. nr L 197, z 6.8.1993, str. 52),

- 393 D 0504: decyzją Komisji 93/504/EWG z dnia 28 lipca 1993 roku (Dz.U. nr L 236, z 21.9.1993, str. 16).

W załączniku skreśla się część 2:

„Austria-Burgenland, Salzburg, Tyrol, Voralberg, Górna Austria”

„Finlandia”

„Szwecja”

38. 393 D 0244: decyzja komisji 92/244/EWG z dnia 2 kwietnia 1993 roku dotycząca dodatkowych gwarancji związanych z chorobą Aujeszkiego dla świń przeznaczonych do pewnych części terytorium Wspólnoty (Dz.U. nr L 111, z 5.5.1993, str. 21).

W załączniku II pkt 2 lit. b) dodaje się:

„13. Austria: Bundesanstalt für Virusseuchenbekämpfung bei Haustieren, Wien-Hietzingdorf,

14. Finlandia: Eläinlääkintä-ja elintarvikelaitos, Helsinki/Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors,

15. Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

39. 393 D 0257: decyzja Komisji 93/257/EWG z dnia 15 kwietnia 1993 roku ustanawiająca metody i wykaz narodowych właściwych laboratoriów wykrywających pozostałości (Dz.U. nr L 118, z 14.5.1993, str. 75).

W załączniku dodaje się:

„Austria:	Bundesanstalt für Tierseuchebeekämpfung, Mödling,	Wszystkie grupy
Finlandia:	Eläinlääkintä-ja elintarvikelaitos, Helsinki/ Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors,	Wszystkie grupy

Szwecja: Statens livsmedels-
verk, Uppsala

Wszystkie grupy”

40. 393 D 0317: decyzja Komisji 92/317/EWG z dnia 21 kwietnia 1993 roku dotycząca elementów kodu stosowanego w oznaczaniu krowich uszu (Dz.U. nr L 111, z 5.5.1993, str. 21).

W art. 1 ust. 1 do tabeli dodaje się:

„Austria: AT

Finlandia: FI

Szwecja: SE”.

41. 393 D 0321: decyzja Komisji 92/321/EWG z dnia 10 maja 1993 roku przewidująca mniej częste sprawdzanie tożsamości i stanu fizycznego w tymczasowym zezwoleniu na wjazd pewnych koni ze Szwecji, Norwegii i Finlandii (Dz.U. nr L 123, z 19.5.1993, str. 36).

a) W tytule usuwa się:

„Szwecja”, „i Finlandia”

b) W art. 1 ust. 1 usuwa się:

„Szwecja”, „i Finlandia”

42. 393 D 0432: decyzja Komisji 93/432/EWG z dnia 13 lipca 1992 roku dotycząca warunków sanitarnych i świadectw weterynaryjnych w przywozie domowego bydła i świń z Austrii (Dz.U. nr L 200, z 10.8.1993, str. 39).

Decyzja 93/432/EWG traci moc.

43. 393 D 0451: decyzja Komisji 93/451/EWG z dnia 13 lipca 1993 roku dotycząca warunków sanitarnych i świadectw weterynaryjnych w przywozie świeżego mięsa z Austrii (Dz.U. nr L 210, z 21.8.1993, str. 21).

Decyzja 93/451/EWG traci moc.

44. 393 D 0688: decyzja Komisji 93/688/EWG z dnia 20 grudnia 1993 roku dotycząca świadectw weterynaryjnych w przywozie świeżego mięsa i produktów mięsnych ze Szwecji (Dz.U. nr L 319, z 21.12.1993 r., str. 51).

Decyzja 93/688/EWG traci moc.

45. 393 D 0693: decyzja Komisji 93/693/EWG z dnia 14 grudnia 1993 roku ustanawiająca wykaz punktów pobierania nasienia zatwierdzonych do wywozu do Wspólnotynasienia bydła z państw trzecich i uchylająca decyzje 91/642/EWG, 91/643/EWG oraz 92/255/EWG (Dz.U. nr L 320, z 22.12.1993, str. 35).

W załączniku skreśla się części:

„CZĘŚĆ 4
SZWECJA”

„CZĘŚĆ 9
AUSTRIA”

46. 394 D 0024: decyzja Komisji 94/24/EWG z dnia 7 stycznia 1994 roku ustanawiająca wykaz stanowisk kontroli granicznej wybranych dla badań weterynaryjnych produktów i zwierząt z państw trzecich i uchylająca decyzje 92/430/EWG i 92/431/EWG (Dz.U. nr L 18, z 21.1.1994, str. 16).

W art. 1 dodaje się następujący akapit:

„Komisja uzupełni stanowiska wymienione w załączniku w odniesieniu do Szwecji, i jeśli to możliwe w odniesieniu do Austrii i Finlandii. Decyzje dotyczące Szwecji zostaną podjęte przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.”

47. 394 D 0034: decyzja Komisji 94/34/EWG z dnia 24 stycznia 1994 roku w sprawie wprowadzenia sieci komputerowej Animo (Dz.U. nr L 21, z 26.1.1994, str. 22).

- a) W art. 1 po wyrażeniu „nie później niż 1 lutego 1994 r.” dodaje się:

„z wyjątkiem Szwecji, gdzie data będzie datą wejścia w życie Aktu Przystąpienia oraz Austrii i Finlandii, gdzie data będzie datą rok późniejszą niż data wejścia w życie Aktu Przystąpienia.”

- b) W art. 2 po wyrażeniu „nie później niż 1 czerwca 1994 r.” dodaje się:

„z wyjątkiem Szwecji, gdzie data będzie datą wejścia w życie Aktu Przystąpienia oraz Austrii i Finlandii, gdzie data będzie datą o rok późniejszą niż data wejścia w życie Aktu Przystąpienia.”

- c) W art. 3 po wyrażeniu „nie później niż 1 lutego 1994 r.” dodaje się:

„z wyjątkiem Szwecji, gdzie data będzie datą wejścia w życie Aktu Przystąpienia oraz Austrii i Finlandii, gdzie data będzie datą o rok późniejszą niż data wejścia w życie Aktu Przystąpienia.”

- d) W art. 4 po wyrażeniu „nie później niż 1 czerwca 1994 r.” dodaje się:

„z wyjątkiem Szwecji, gdzie data będzie datą wejścia w życie Aktu Przystąpienia oraz Austrii i Finlandii, gdzie data będzie datą o rok późniejszą niż data wejścia w życie Aktu Przystąpienia.”

- e) Dodaje się następujący artykuł:

„*Artykuł 6a*

Komisja przyjmie niezbędne środki przejściowe dla Austrii i Finlandii.”

48. 394 D 0070: decyzja Komisji 94/70/EWG z dnia 31 stycznia 1994 roku ustalająca prowizoryczny wykaz państw trzecich, z których Państwa Członkowskie dopuszczają przywóz surowego mleka, mleka poddanego obróbce cieplnej i przetworów mlecznych (Dz.U. nr L 36, z 8.2.1994, str. 5).

W załączniku skreśla się następujące linie:

„AT: Austria x x x”

„FI: Finlandia x x x”

„SE: Szwecja x x x”.

49. 394 D 0085: decyzja Komisji 94/85/EWG z dnia 16 lutego 1994 roku ustalająca wykaz państw trzecich, z których Państwa Członkowskie dopuszczają przywóz świeżego mięsa drobiowego (Dz.U. nr L 44, z 17.2.1994, str. 31).

W załączniku skreśla się następujące linie:

„AT: Austria x”

„FI: Finlandia x”

„SE: Szwecja x”